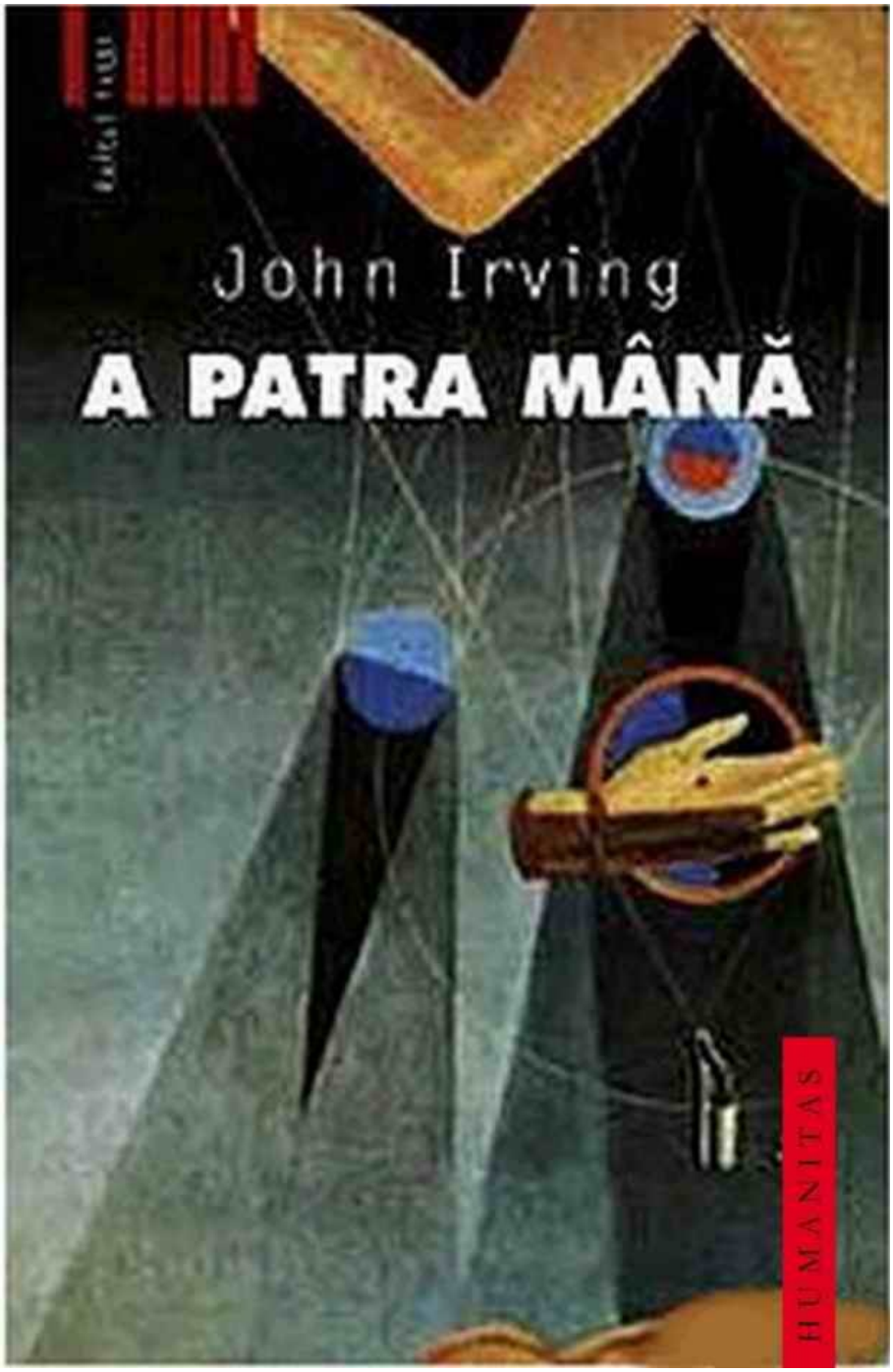
John Irving
A PATRA MÂNĂ
HUMANITAS

John Irving
A patra mână

John Irving (n. 1942) a fost pe rând antrenor de lupte, profesor universitar, actor, prozator şi scenarist. Încurajat de întâlnirea pe care o socoteşte şi azi providenţială cu John Yount, un tânăr romancier din sudul Americii, îşi alege teme atractive, unele surprinzătoare, şi debutează cu Setting Free the Bears, un roman despre tentativa unor iubitori de animale de a elibera urşii de la Grădina zoologică din Viena. Cu un box-office mai bun cu fiecare titlu, publică o serie de cărţi care fie cunosc transpuneri cinematografice de calibru (The World According to Garp, The Cider House Rules), fie rămân borne epice ale unui palmares elogiat de revistele literare (The Water-Metlwd Mau, The 159-Pound Marriage, A Prayer for Owen Meaney, A Son of the Circus, A Widow for One Year). Cărţile lui Irving demontează tabuuri dragi societăţii americane, propun personaje greu de uitat şi radiografiază o viaţă la care mulţi râvnesc fără să-i cunoască dedesubturile.

JOHN IRVING
A patra mână
Traducere din engleză de SANDA ARONESCU

Coperta seriei
IOANA DRAGOMIRESCU MARDARE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a Romaniei
IRVING, JOHN
A patra mână/ John Irving; trad.: Sanda Aronescu.

ISBN 973-50-076l-4
I. Aronescu, Sanda (trad.) 821.11l-31=135.1
JOHN IRVING
THE FOURTH HAND
2001 Garp Enterprises Limited
HUMANITAS, 2004

ISBN 973-50-076l-4

John Irving
A patra mână

Lui Richard Gladstein şi Lasse Hallstrom

„... Cine caută ceva nu merge foarte repede.” – reparatorul de telefoane din *Stuart Little* de E. B. White

I. Tipul-cu-leul

Imaginaţi-vă un tânăr îndreptându-se spre un eveniment de-mai-puţin-de-treizeci-de-secunde – pierderea mâinii stângi, cu mult înainte de a atinge vârsta mijlocie.

La şcoală era un elev promiţător, un copil corect, care se făcea plăcut, fără a fi teribil de original. Colegii de clasă care şi-l aminteau pe destinatarul viitoarei mâini din şcoala elementară nu l-ar fi descris niciodată ca fiind îndrăzneţ. Mai târziu, în gimnaziu, exceptând succesul pe care-l avea la fete, era rareori curajos şi deloc imprudent. Fiind incontestabil un băiat chipeş, fostele lui iubite îşi aminteau că le atrăgea la el mai ales faptul că li se supunea.

În timpul colegiului, nimeni n-ar fi prevăzut că era sortit celebrităţii. „Era extrem de neprovocator”, declarase o fostă iubită.

O altă tânără, care-l cunoscuse o perioadă scurtă de timp, în facultate, confirmase acest lucru: „Nu avea încrederea de sine a cuiva care va face ceva special”, se exprimase ea.

Băiatul arbora un zâmbet perpetuu, dar descurajator – era expresia cuiva care ştie că te-a cunoscut cândva, dar nu-şi poate aminti cu ce ocazie. Poate că se căznea să-şi amintească dacă te cunoscuse la un bordel sau la o înmormântare, şi poate că de aceea în zâmbetul lui exista o combinaţie neliniştitoare de tristeţe şi stânjeneală.

Avusese o legătură amoroasă cu conducătoarea lucrării lui de diplomă; femeia fie îi oglindea, fie îi explica lipsa de direcţie din perioada studenţiei. Mai târziu – când era deja o femeie divorţată, cu o fiică aproape matură – ea va afirma: „Nu te poţi baza niciodată pe o persoană atât de

chipeşă. Era de asemenea un student cu rezultate inferioare posibilităţilor sale – nu era un caz atât de disperat pe cât credeai iniţial. Simţeai dorinţa să-l ajuţi. Doreai să-l schimbi. Şi doreai clar să te culci cu el.”

În ochii ei se ivea brusc o lumină; aceasta apărea şi dispărea ca o schimbare de culoare la sfârşitul zilei, de parcă lumina aceea ar fi putut străbate orice distanţă, oricât de mare. Remarcând „vulnerabilitatea lui la dispreţ”, ea sublinia „cât de înduioşător era acest lucru”.

Dar cum putea fi judecată decizia lui de a se supune unei operaţii de transplant al mâinii? Nu şi-ar asuma riscul necesar obţinerii unei noi mâini doar dacă ar fi un aventurier sau un idealist?

Nimeni dintre cei care-l cunoşteau n-ar fi spus că era aventurier sau idealist, dar cu siguranţă că fusese. În copilărie, probabil că nutrise anumite visuri; chiar dacă aspiraţiile lui erau intime şi nu şi le exprima, ele existaseră.

Conducătoarea lucrării lui de diplomă, înţelegătoare în rolul de expert, acorda o oarecare importanţă faptului că, în timpul studenţiei, tânărul îşi pierduse părinţii. Dar aceştia îi lăsaseră o sumă frumuşică; deşi ei muriseră, situaţia lui financiară era sigură. Putea să rămână la colegiu până căpăta dreptul de posesiune – ar fi putut să stea în facultate tot restul vieţii. Şi totuşi, deşi fusese un student bun, nici unul dintre profesorii lui n-ar fi putut spune că era suficient de motivat. Nu avea iniţiativă – doar accepta ceea ce i se oferea.

Avea toate trăsăturile unei persoane care s-ar obişnui cu această situaţie – pierderea unei mâini – profitând de limitele pe care aceasta le impunea. Toţi cei care-l cunoşteau îl catalogau drept un individ care se va mulţumi până la urmă cu o singură mână.

În plus, era ziarist de televiziune. Pentru ceea ce făcea, nu era de ajuns o singură mână?

Dar era convins că îşi dorea o nouă mână şi înţelesese cu agerime tot ce ar fi putut zădărnici transplantul din punct de vedere medical. Ceea ce nu reuşea să înţeleagă explica de ce nu fusese până atunci un experimentator; îi lipsea imaginaţia de a accepta ideea neliniştitoare că noua

mână nu va fi cu totul a lui. La urma urmelor, fusese mâna altcuiva de la bun început.

Ce potrivealã că era ziarist de televiziune! Cei mai mulţi ziarişti de televiziune sunt oameni deştepţi – în sensul că le merge mintea repede, că au instinctul alergătorului de curse, în televiziune nu poţi tărăgăna lucrurile. Un tip care se decide să-şi facă o operaţie de transplant al mâinii nu se-nvârte în jurul cozii, nu?

Oricum, numele lui era Patrick Wallingford şi şi-ar fi dat fără ezitare celebritatea pe o nouă mână stângă. La vremea accidentului, Patrick urca treaptă după treaptă în lumea televiziunii. Lucrase la două dintre cele trei canale importante, unde se plânsese în repetate rânduri de influenţa negativă a cotei de audienţă asupra ştirilor. De câte ori nu se întâmplase ca vreun şef, mai familiarizat cu toaleta pentru bărbaţi decât cu studioul de emisie, să ia „o decizie de marketing” care compromitea un reportaj? (După părerea lui Wallingford, şefii de la ştiri cedaseră total în faţa ştabilor de la marketing.)

Ca s-o spunem pe şleau, Patrick considera că evaluările financiare făcute de canale pentru departamentele lor de ştiri omorau ştirile. De ce ar aduce emisiunile de ştiri la fel de mulţi bani ca emisiunile de divertisment? În fond, de ce să se exercite presiuni asupra departamentului de ştiri ca să aducă profit? Ce se întâmplă la Hollywood nu sunt ştiri; nici ce se întâmplă în campionatul mondial de fotbal sau la Super Bowl. Ştirile (cele adevărate, în opinia lui Wallingford, adică reportajele amănunţite) n-ar trebui să concureze la cota de audienţă cu comediile sau cu aşa-numitele drame.

Patrick Wallingford încă lucra la unul dintre canalele importante când căzuse zidul Berlinului, în noiembrie 1989. Era fericit că se afla în Germania într-o asemenea ocazie istorică, dar corespondenţele trimise de el de la Berlin erau permanent ajustate – uneori până la jumătate din durata pe care o meritau. Un şef de departament din studioul de ştiri din New York i-a spus lui Wallingford: „Orice ştire de politică externă e de căcat.”

Când birourile de peste ocean ale aceluiaşi canal au

început să se închidă, Patrick a făcut mişcarea pe care o făcuseră şi alţi ziarişti de televiziune. S-a dus să lucreze pentru un canal de ştiri; nu era un canal foarte bun, dar cel puţin transmitea douăzeci şi patru de ore pe zi numai ştiri internaţionale.

Era Wallingford atât de naiv încât să creadă că un canal de ştiri nu stătea cu ochii pe cota de audienţă? De fapt, canalul internaţional era topit după cotele de audienţă realizate la fiecare minut, care arătau când scădea sau dispărea audienţa.

Şi totuşi, exista printre colegii lui Wallingford din mass-media părerea unanimă că el era hărăzit unui rol de moderator în studio. Era în mod incontestabil un bărbat bine – trăsăturile tăioase ale feţei erau ideale pentru televiziune – şi avea în spate experienţa de reporter de teren. Ciudat însă, ostilitatea soţiei lui a fost preţul cel mai mare pe care l-a plătit. Acum era fosta soţie. El dădea vina pe călătorii, dar fosta soţie pretindea că de vină erau femeile. De fapt, Patrick era atras de isprăvile sexuale la prima întâlnire, iar acestea îl atrăgeau în continuare, indiferent dacă stătea pe loc sau călătorea.

Chiar înainte de accident, lui Patrick i se intentase un proces de paternitate. Deşi cazul a fost clasat – testul ADN a fost negativ – simpla presupunere a paternităţii a provocat duşmănia soţiei lui Wallingford. Pe lângă infidelitatea flagrantă a soţului ei de atunci, femeia mai avea un motiv să fie furioasă. Deşi îşi dorea de mult să aibă un copil, Patrick refuzase mereu. (Dăduse vina tot pe călătorii.)

Acum, fosta soţie a lui Wallingford – numele ei era Marilyn – avea obiceiul să spună că şi-ar fi dorit ca fostul soţ să piardă mai mult decât mâna stângă. Se recăsătorise imediat, rămăsese însărcinată şi născuse un copil; apoi divorţase din nou. Marilyn mai spunea că durerile naşterii – chiar dacă îşi dorise enorm să aibă un copil – erau mai mari decât cea suportată de Patrick când îşi pierduse mâna stângă. Patrick Wallingford nu era un tip coleric; firea lui echilibrată era la fel de caracteristică pentru el ca farmecul irezistibil al înfăţişării lui. Şi totuşi, suferinţa provocată de

pierderea mâinii stângi era un bun personal, păzit cu cea mai mare străşnicie. Îl înfuria că fosta soţie îi banaliza suferinţa, declarând-o mai mică decât a ei, când ea nu făcuse altceva, avea el obiceiul să spună, decât să nască.

Wallingford nu era echilibrat nici când reacţiona la afirmaţia fostei lui soţii, cum că ar fi fost obsedat de femei. După părerea lui Patrick, el nu alerga niciodată după femei. Asta însemna că nu le seducea, ci doar se lăsa sedus. Nu el umbla după ele, ci invers. Era un băieţel care semăna cu fetele care nu ştiu să spună nu – fosta lui soţie apăsa pe cuvântul „băieţel”. (Patrick avea aproape treizeci de ani când soţia de atunci divorţase de el, dar, după Marilyn, rămăsese tot un băieţel.)

Scaunul de moderator pentru care păruse sortit încă îi scăpa. Iar după accident perspectivele lui Wallingford s-au diminuat. Unii şefi de departament invocau „sentimentul de scârbă”. Cine şi-ar dori să vadă ştirile de dimineaţă sau de seară prezentate de un tip din categoria învins-victimă, a cărui mână fusese înfulecată de un leu flămând? Chiar dacă fusese un incident de-mai-puţin-de-treizeci-de-secunde – tot reportajul durase doar trei minute – nici un telespectator nu ratase ştirea. Timp de câteva săptămâni ea fusese difuzată de mai multe ori în toată lumea.

Wallingford era pe atunci în India. Canalul lui de ştiri, care, din cauza înclinaţiei sale spre catastrofic, era denumit de snobii din elita mass-media „Disaster International” sau „canalul nenorocirilor”, îl trimisese la un circ indian din Gujarat. (Nici un canal de ştiri întreg la minte n-ar fi trimis un corespondent din New York la un circ din India.)

Marele Circ Ganesh dădea spectacole în Junagadh şi o tânără trapezistă căzuse de pe aparat. Fata era celebră pentru „zborul” – cum se numeşte numărul acestor acrobaţi – fără plasă de siguranţă, dar nu murise în urma căderii de la treizeci de metri; în schimb, murise soţul şi totodată antrenorul ei, încercând s-o prindă. Trupul ei ca de plumb îl omorâse, dar el reuşise să-l amortizeze căderea.

Guvernul indian interzisese imediat zborul acrobatic fără plasă şi Marele Ganesh, alături de alte circuri mai mici din India, protestase. Ani la rând, un ministru al guvernului

– un activist pentru drepturile animalelor, zelos din cale-afară – încercase să interzică folosirea animalelor în circurile indiene şi, din acest motiv, circurile erau sensibile la orice intervenţie a guvernului. În plus – după cum îi declarase agitatul maestru de arenă al Marelui Circ Ganesh în faţa camerei – publicul umplea până la refuz cortul în fiecare după-amiază şi seară, tocmai pentru că artiştii de la trapez nu foloseau plasă.

Wallingford observase însă că plasele erau într-o stare de degradare de-a dreptul şocantă. Din locul unde stătea în picioare Patrick, pe pământul uscat şi bătătorit – pe „pardoseala” cortului – privind în sus, vedea cât de zdrenţuită şi sfâşiată era reţeaua de ochiuri a plasei. Plasa deteriorată semăna cu o uriaşă pânză de păianjen, distrusă de o pasăre intrată în panică. Era îndoielnic că o asemenea plasă ar fi putut suporta greutatea unui copil în cădere şi cu atât mai puţin pe a unui adult.

Mulţi dintre artiştii circului erau copii, iar dintre ei majoritatea erau fetiţe. Părinţii lor îi vânduseră circului pentru un trai mai bun (adică mai sigur). Şi totuşi, coeficientul de risc al circului era imens. Agitatul maestru de arenă spusese adevărul: publicul umplea până la refuz cortul în fiecare după-amiază şi seară ca să vadă accidente. Şi adeseori victimele accidentelor erau copii. Ca artişti, erau nişte amatori talentaţi – mici sportivi buni – dar prost antrenaţi.

De ce majoritatea copiilor erau fetiţe, iată un subiect care ar fi interesat pe orice bun ziarist – inclusiv pe Wallingford, căci, indiferent dacă ai fi crezut sau nu afirmaţiile fostei lui soţii despre caracterul lui, era un bun ziarist. Inteligenţa lui se baza mai ales pe spiritul de observaţie şi televiziunea îl învăţase cât de important era să prevezi o întâmplare nefericită.

Genul ăsta de previziune făcea ca televiziunea să fie o chestie nemaipomenită, dar şi întru câtva dubioasă. Ea era propulsată de crize şi nu de cauze. În corespondenţele lui de teren, pe Patrick îl dezamăgea cel mai mult cât de frecvent se întâmpla să rateze sau să ignore un reportaj mai important. De exemplu, majoritatea artiştilor copii

dintr-un circ indian erau fetiţe, pentru că părinţii lor nu doriseră să devină prostituate; în cel mai rău caz, băieţii care nu erau vânduţi unui circ ajungeau cerşetori. (Sau mureau de foame.)

Dar nu pentru acest reportaj fusese trimis Patrick Wallingford în India. Un acrobat trapezist, o femeie adultă, se prăbuşise de la 30 de metri înălţime, aterizase în braţele soţului ei şi îl omorâse. Guvernul indian intervenise, rezultatul fiind că toate circurile din India protestaseră faţă de ordonanţa ce stipula folosirea obligatorie a plasei de către acrobaţi. Chiar şi trapezista rămasă recent văduvă, femeia care căzuse, se alăturase protestului.

Wallingford îi luase un interviu în spitalul unde se refăcea după o fractură de şold şi o uşoară vătămare a splinei; femeia îi spusese că tocmai absenţa plasei făcea ca zborul să fie deosebit. Desigur că îl regreta pe soţul ei răposat, dar şi el fusese trapezist – căzuse şi el cândva şi supravieţuise. Şi totuşi, deducea văduva lui, era posibil ca el să nu fi scăpat de fapt de consecinţele acelei prime greşeli; prăbuşirea peste el ar putea să reprezinte adevărata încheiere a acelui episod iniţial, neconsumat.

Asta da, era interesant, îşi spusese Wallingford, dar editorul ştirilor, dispreţuit în mod cordial de toată lumea, fusese dezamăgit de interviu. Şi toţi cei din redacţia de ştiri din New York fuseseră de părere că trapezista părea „prea calmă”; preferau ca victimele dezastrelor prezentate de ei să fie isterice.

Mai mult, trapezista convalescentă spusese că soţul ei era acum „în braţele zeiţei în care credea” – o expresie fermecătoare. Adică, voia ea să spună, soţul ei crezuse în Durga, Zeiţa Distrugerii. Majoritatea trapeziştilor credeau în Durga – zeiţa descrisă de obicei ca având zece braţe. Văduva îi explicase: „Braţele ei au rolul să te prindă şi să te ţină bine, dacă te prăbuşeşti.”

Asta i se păruse interesant lui Wallingford, dar nu şi celor din redacţia de ştiri din New York, care spuseseră că „erau sătui de religie”. Editorul de ştiri îi comunicase lui Patrick că difuzaseră prea multe reportaje religioase în ultimul timp. Ce gogoman, îşi zisese Wallingford. Nu-l

consola cu nimic faptul că editorului de ştiri i se spunea Gogo.

Îl trimisese pe Patrick din nou la Marele Circ Ganesh pentru „un pic de culoare locală”. Gogo argumentase că maestrul de arenă fusese mai realist decât trapezista.

Patrick protestase.

— Ar ieşi un reportaj mai bun cu artiştii copii, spusese el.

Dar era clar că la New York „erau sătui şi de copii”.

— Scoate mai mult de la maestrul de arenă, îl sfătuise Gogo pe Wallingford.

Ca urmare a agitaţiei maestrului de arenă, leii din cuşcă – leii erau fundalul ultimului interviu – deveniseră şi ei agitaţi şi începuseră să ragă. În limbajul televiziunii, reportajul transmis de Wallingford din India trebuia să fie „bomba”, punctul culminant al spectacolului. Leii puteau furniza o bombă şi mai teribilă dacă răgeau foarte tare.

Era zi de carne şi musulmanii care aduceau carnea întârziaseră. Maşina televiziunii, camerele şi aparatele de sunet, precum şi cameramanul şi sunetista îi speriaseră. Muncitorii musulmani care aduceau carnea încremeniseră la vederea acelei tehnologii nefamiliare lor. Dar în primul rând înţepeniseră la vederea sunetistei.

Era o blondă înaltă, îmbrăcată cu blugi mulaţi, cu căşti pe urechi şi o centură cu scule pe care muncitorii le considerau, probabil, accesorii masculine: cleşti sau foarfece de tăiat sârma, un colac de coliere şi cabluri, plus ceva ce putea fi un tester de baterie. Ca să nu mai spunem că pe sub tricou nu purta sutien.

Wallingford ştia că era nemţoaică, pentru că se culcase cu ea în noaptea precedentă. Femeia îi povestise despre prima ei călătorie la Goa – plecase în concediu cu o altă nemţoaică şi amândouă ajunseseră la concluzia că India era ţara unde şi-ar fi dorit să trăiască.

Cealaltă fată se îmbolnăvise şi plecase acasă, dar Monika găsise o cale de a rămâne în India. Aşa o chema, Monika scris cu k, îi spusese ea.

— Sunetiştii pot trăi oriunde, declarase ea. Oriunde sunt sunete.

— Ai putea încerca să trăieşti în New York, îi sugerase Patrick. Sunt multe sunete acolo şi apa se poate bea.

Fără să se gândească, adăugase:

— Nemţoaicele sunt acum foarte populare la New York.

— De ce doar acum? întrebase ea.

Era o replică simptomatică pentru genul de încurcături în care intra Patrick în relaţiile cu femeile; faptul că trântea nişte chestii fără să se gândească era cam acelaşi lucru cu modul în care le accepta avansurile. Rostise replica „Nemţoaicele sunt acum foarte populare la New York” doar ca să întreţină conversaţia. Tocmai această supunere în faţa femeilor, acceptarea tacită a avansurilor lor, o înfuriase pe soţia lui Wallingford, care, întâmplător, tocmai îl sunase în camera de hotel când el o futea pe Monika scris cu k.

Între Junagadh şi New York era o diferenţă de zece ore şi jumătate, dar Patrick se prefăcuse că nu ştia dacă în India era cu zece ore şi jumătate mai devreme sau mai târziu. Când sunase nevastă-sa, spusese doar atât:

— Cât e ceasul acolo, iubito?

— Te regulezi, nu? întrebase soţia.

— Nu, Marilyn, nu-i adevărat, minţise el. Nemţoaica încremenise sub el. Wallingford încerca să stea şi el locului, dar pentru un bărbat era mult mai dificil să stea locului în timpul actului sexual.

— M-am gândit că ai vrea să afli rezultatul testului de paternitate, spusese Marilyn.

Asta îl ajutase pe Patrick să încremenească.

— E negativ, nu eşti tu tatăl. De data asta ai reuşit să eviţi glonţul.

Wallingford nu găsise altceva mai bun de spus decât:

— Nu-i corect că ţi-au comunicat rezultatul analizei mele de sânge. Era sângele meu.

Sub el, Monika scris cu k devenise rigidă; se răcise acolo unde înainte fusese încinsă.

— Ce analiză de sânge? îi şoptise ea la ureche.

Dar Wallingford folosea prezervativ – sunetista nemţoaică era protejată de aproape orice, cu foarte mici excepţii. (Patrick folosea întotdeauna prezervativ, chiar şi

cu nevastă-sa.)

— Cine e de data asta? răcnise Marilyn în telefon. Pe cine regulezi acum?

Pentru Wallingford, două lucruri erau clare: 1. Căsnicia lor nu putea fi salvată şi 2. El, unul, nu voia s-o salveze. Aşa cum făcea întotdeauna cu femeile, Patrick cedase.

— Cine e? zbierase din nou nevastă-sa, dar Wallingford n-avusese chef să-i răspundă.

Preferase să pună receptorul telefonului la gura nemţoaicei. Trebuise să-l dea la o parte o şuviţă de păr blond din ureche ca să-i poată şopti:

— Spune-i cum te cheamă.

— Monika scris cu k, rostise nemţoaica în receptor. Wallingford închisese telefonul, îndoindu-se că Marilyn va mai suna – şi nu mai sunase. Dar după aceea avusese multe să-l spună Monikăi scris cu k; nu prea domniseră în noaptea aceea.

În dimineaţa următoare, la Marele Ganesh, felul în care evoluau lucrurile părea destul de nespectaculos. Plângerile repetate ale maestrului de arenă faţă de guvernul indian nu erau nici pe departe la fel de atrăgătoare ca descrierea zeiţei cu zece braţe în care credeau toţi acrobaţii, făcută de trapezista accidentată.

Erau oare surzi şi orbi cei din redacţia de ştiri din New York? Văduva de pe patul de spital era un subiect grozav! Şi Wallingford încă dorea să expună contextul în care trapeziştii cădeau fără a avea o plasă de siguranţă. Contextul îl alcătuiau artiştii copii, acei copii care fuseseră vânduţi circului.

Poate că însăşi trapezista în cauză fusese vândută circului în copilărie. Poate că şi soţul ei fusese salvat de o copilărie fără viitor, doar pentru a-şi urma destinul – cu soţia căzându-i în braţe, de la treizeci de metri înălţime, sub cupola circului. Asta da, ar fi fost interesant.

Nu era de mirare că interviul părea nespectaculos în comparaţie cu noaptea petrecută de Wallingford cu sunetista nemţoaică. Monika scris cu k, cu tricoul sub care nu purta sutien, produsese o impresie puternică asupra cărătorilor musulmani de carne, care se simţiseră jigniţi de

veşmintele nemţoaicei, sau mai bine zis de lipsa lor. Spaima lor, curiozitatea, indignarea lor morală ar fi redat mai bine şi mai realist culoarea locală decât plicticosul maestru de arenă.

Lângă cuşca leilor, părând fie prea speriaţi, prea uluiţi sau prea jigniţi ca să se apropie, musulmanii încremeniseră şocaţi. Căruţele lor de lemn erau pline ochi cu carne cu miros dulceag, o sursă de greaţă cumplită pentru comunitatea în cea mai mare parte vegetariană (hindusă) a circului. Fireşte că leii simţeau şi ei mirosul cărnii şi îi enerva întârzierea.

Când leii începură să ragă, cameramanul îi luă în vizor şi Patrick Wallingford – detectând un moment de spontaneitate autentică – întinse microfonul până în cuşcă. Se alese cu o bombă mai teribilă decât şi-ar fi dorit.

O labă ţâşni din cuşcă; o gheară înşfacă încheietura mâinii stângi a lui Wallingford. Acesta scăpă microfonul. În mai puţin de două secunde, braţul lui stâng, până la cot, fusese tras în cuşcă. Umărul stâng se buşi de gratii; mâna stângă, inclusiv câţiva centimetri de deasupra încheieturii, ajunse în gura leului.

În vacarmul care urmă, ceilalţi doi lei se bătură cu primul pentru mâna lui Patrick şi încheietura ei. Îmblânzitorul de lei, care nu se îndepărta niciodată de lângă animale, interveni şi îi pocni peste faţă cu o lopată. Wallingford rămase conştient suficient de mult timp pentru a recunoaşte lopata – era folosită în principal ca să întărâte şi să obosească leii. (O văzuse acţionând cu câteva minute înainte.)

Patrick îşi pierdu cunoştinţa undeva în apropierea căruţelor cu carne, nu departe de locul unde Monika scris cu k leşinase, într-un gest de solidaritate. Dar nemţoaica leşinase chiar într-una dintre căruţele cu carne, spre imensa consternare a cărătorilor; când se trezi, ea constată că i se furase centura cu scule, în timp ce zăcuse inconştientă în masa de carne umedă.

Sunetista nemţoaică reclamă ulterior că, în timp ce era leşinată, cineva îi maltratase sânii – avea ca dovadă vânătăi pe ambii sâni. Dar nu erau urme de mâini printre

petele de sânge de pe tricoul ei. (Petele de sânge proveneau de la carne.) Mai probabil era ca vânătăile de pe sâni să fi rezultat după noaptea de sex cu Patrick Wallingford. Cel care avusese curajul să-i smulgă centura cu scule nu îndrăznise, probabil, să-i atingă sânii. Iar de căşti nu se atinsese nimeni.

În schimb, Wallingford fu scos din cuşca leilor fără să-şi dea seama că îi lipsea mâna stângă; era însă conştient că leii încă se băteau pe ceva. În momentul când ajunse la el mirosul cărnii de oaie, îşi dădu seama că musulmanii erau fascinaţi de braţul lui stâng care se bălăngănea. (Forţa cu care trăseseră leii de mână îi dislocase umărul.) Când se uită, văzu că îi lipsea ceasul. Nu regreta dispariţia lui – îl primise cadou de la nevastă-sa. Ceasul nu mai avea, desigur, pe ce să se ţină; lipseau şi mâna stângă, şi osul de la încheietură.

Nevăzând nici o faţă cunoscută printre cărătorii de carne, Wallingford speră, fără îndoială, s-o descopere pe Monika scris cu k, şocată, dar nu mai puţin iubitoare. Din nefericire, nemţoaica zăcea pe spate într-una dintre căruţele cu carne de oaie, cu capul într-o parte.

Patrick avu parte de trista consolare de a vedea dacă nu faţa, măcar profilul neînfricatului lui cameraman, care nu ezitase niciodată să-şi asume cele mai mari riscuri. Dârzul profesionist se apropiase mult de cuşca leilor, surprinzând scena nu prea plăcută a bătăliei leilor pentru ceea ce rămăsese din mâna lui Patrick. Ce bombă!

Preţ de o săptămână sau poate mai mult, Wallingford văzu şi revăzu secvenţele în care i se smulgea şi i se devora mâna. Ceea ce îl uluia era că acest atac îi amintea de nişte vorbe derutante pe care i le spusese conducătoarea lucrării lui de diplomă când pusese capăt legăturii lor: „A fost măgulitor pentru un timp să fiu cu un bărbat care se poate pierde atât de total într-o femeie. Pe de altă parte, ai atât de puţin din tine în tine însuţi, că te-ai putea pierde în orice femeie.” Nu pricepea deloc ce naiba voise să spună femeia sau de ce devorarea mâinii lui stângi îi amintise de reproşul ei.

Dar ceea ce îl deprima pe Wallingford în cele mai-pu-

ţin-de-treizeci-de-secunde câte îi trebuiseră leului să-i înfulece mâna şi încheietura era faptul că acele imagini captivante cu el însuşi nu-l înfăţişau pe Patrick Wallingford aşa cum se văzuse el până atunci. Nu mai trăise asemenea momente de groază abjectă. Suferinţa cea mai mare veni abia mai târziu.

În India, din motive nelămurite niciodată, ministrul care pleda pentru drepturile animalelor se folosi de episodul cu mâna devorată pentru intensificarea campaniei împotriva maltratării animalelor de circ. Cum contribuise devorarea mâinii lui stângi la această maltratare, Wallingford nu află niciodată.

Pe el îl preocupa însă faptul că lumea întreagă îl văzuse urlând, zvârcolindu-se de durere şi spaimă; făcuse pe el în faţa camerelor, chiar dacă nici un telespectator nu-l observase efectiv. (Purta chiloţi negri.) Dar stârnise mila milioanelor de telespectatori în faţa cărora fusese mutilat în mod public.

Chiar şi după cinci ani, ori de câte ori Wallingford îşi amintea sau visa acest episod, efectul analgezicului administrat atunci era viu în mintea lui. Substanţa nu se găsea în Statele Unite – cel puţin aşa-i spusese medicul indian. Wallingford tot încercase de atunci să afle ce era.

Oricum s-ar fi numit, substanţa îl făcuse pe Patrick să-şi exalte perceperea durerii şi în acelaşi timp să se detaşeze total de ea; se simţea ca un observator indiferent al altei persoane. Şi, exaltându-i perceperea durerii, substanţa făcea mai mult decât să-l uşureze suferinţa.

Medicul care-i recomandase medicamentul sub forma unei pastile colorate în albastru de cobalt – „Luaţi una la douăsprezece ore, domnule Wallingford” – era un indian Parsi care-l tratase după atacul leului din Junagadh.

— Veţi avea cele mai frumoase vise şi totodată vă va calma durerea, adăugase doctorul Chothia. Să nu luaţi niciodată două. Americanii iau întotdeauna câte două pastile. Asta nu merge.

— Cum se numeşte? Presupun că are o denumire, zisese Wallingford bănuitor.

— După ce veţi lua una, nu vă veţi mai aminti cum se

numeşte, îi spusese vesel doctorul Chothia. Şi nu veţi auzi de ea în America. Serviciile voastre secrete n-ar aproba niciodată un asemenea medicament.

— De ce? întrebase Wallingford, care încă nu luase prima pastilă.

— Hai, luaţi-o! O să vedeţi că nu există ceva mai bun, spusese indianul Parsi.

În ciuda durerilor, Patrick n-avea chef să piardă contactul cu realitatea drogându-se.

— Înainte de a o înghiţi, aş vrea să ştiu de ce n-ar aproba-o niciodată agenţiile secrete.

— Pentru că e prea amuzantă. Agenţiile voastre secrete n-au umor. Hai, înghiţiţi-o, până nu vă dau alt medicament care o să vă facă să vă pierdeţi umorul.

Pastila îl adormise pe Patrick – sau nu era somn? Era, desigur, prea agitat ca să poată dormi. Dar cum ar fi putut să ştie că era într-o stare de premoniţie? Cum puteai identifica un vis despre viitor?

Wallingford plana deasupra unui mic lac întunecat. Trebuie să fi fost un avion de vreun fel, căci altminteri Wallingford nu s-ar fi aflat acolo, dar în vis nu văzuse şi nu auzise nici un avion. Pur şi simplu cobora, apropiindu-se tot mai mult de micul lac înconjurat de copaci de un verde închis, brazi şi pini Mulţi pini brumării.

Nu se zăreau vârfuri de stânci. Nu părea a fi în Maine, unde Wallingford fusese într-o tabără şcolară de vară. Nu părea a fi nici în Ontario; părinţii lui Patrick închiriaseră odată o cabană lângă Golful Georgian al Lacului Huron. Lacul din vis era un loc unde nu fusese niciodată.

Ici şi colo câte un ponton ieşea din apă şi uneori o bărcuţă era legată de ponton. Wallingford zărise şi un hangar pentru bărci, dar pontonul îl simţea pe spatele gol; simţea duritatea scândurilor printr-un prosop – era prima senzaţie fizică din vis. Aşa cum nu vedea nici un avion, nu vedea nici prosopul. Simţea doar ceva între piele şi ponton. Soarele abia apusese. Wallingford nu văzuse apusul de soare, dar îşi dădea seama după căldură că soarele încă încălzea pontonul. În afară de perceperea vizuală aproape perfectă a lacului întunecat şi a copacilor şi mai întunecaţi,

visul era numai senzaţie.

Simţea apa, dar nu şi că era în ea. Avea însă senzaţia că tocmai ieşise din apă. Trupul i se usca pe ponton; şi totuşi, simţea că îngheaţă.

Apoi, un glas de femeie – ca nici un alt glas de femeie pe care-l auzise vreodată, cel mai sexy glas din lume – rostise:

— Îmi ţine foarte rece costumul de baie! O să-l scot. Nu vrei să ţi-l scoţi şi tu?

Începând cu acel moment din vis, Patrick devenise conştient de erecţie şi auzise o voce care semăna mult cu a lui spunând „da” – voia să-şi scoată şi el costumul de baie.

Se mai auzea şi sunetul încetişor al apei clipocind lângă ponton şi picurând, din costumele de baie ude, între scânduri şi apoi întorcându-se în lac.

Acum şi el, şi femeia erau goi. Pielea ei fusese la început umedă şi rece, apoi caldă, lipită de pielea lui; îi simţea răsuflarea fierbinte pe gât şi mirosul părului ud. Mai mult, mirosul căldurii soarelui fusese absorbit de umerii ei vânjoşi şi Patrick simţea ceva ce avea gustul lacului pe limba care desena conturul urechii ei.

Desigur că Wallingford pătrunsese în ea, făcând dragoste la nesfârşit pe pontonul de pe frumosul lac întunecat. Iar când se trezise, opt ore mai târziu, descoperise că se udase în vis; şi totuşi, încă avea cea mai uriaşă erecţie din viaţa lui.

Durerea produsă de mâna care-i lipsea dispăruse. Avea să revină cam la vreo zece ore după ce luase prima pastilă cu albastru de cobalt. Cele două ore de aşteptare până ce va putea înghiţi cea de a doua pastilă i se păruseră lui Patrick o veşnicie; în acel interval îngrozitor, nu putuse discuta cu doctorul Chothia decât despre pastilă.

— Ce are în ea? îl întrebase Wallingford pe veselul Parsi.

— A fost creată ca leac pentru impotenţă, îi spusese doctorul Chothia. Dar n-a avut efect.

— Ba are, îl contrazisese Wallingford.

— Păi... evident că n-are efect asupra impotenţei, repetase indianul Parsi. Are asupra durerii, dar asta a fost o

descoperire accidentală. Nu uitaţi ce v-am spus, domnule Wallingford. Să nu luaţi două o dată.

— Aş lua trei sau patru, răspunsese Patrick, dar pe tema asta indianul nu avea chef să glumească.

— Nu, credeţi-mă că nu trebuie să faceţi aşa ceva, îl avertizase doctorul Chothia.

Înghiţind doar câte o pastilă o dată, la intervalul recomandat, de douăsprezece ore, Wallingford mai ingerase încă două analgezice colorate în albastru de cobalt cât timp rămăsese în India, iar doctorul Chothia îi mai dăduse una pentru avion. Patrick îi atrăsese atenţia că va zbura mai mult de douăsprezece ore până la New York, dar doctorul nu voise să-i dea ceva mai tare decât Tylenol cu codeină, după ce va fi dispărut efectul ultimei pastile care producea poluţii în vis.

Wallingford avusese exact acelaşi vis încă de patru ori – ultima dată în timpul zborului de la Frankfurt la New York. Luase un Tylenol cu codeină în prima parte a lungului zbor de la Bombay la Frankfurt, pentru că (în ciuda durerii) voia să păstreze ce era mai bun la urmă.

Însoţitoarea de zbor îi făcu lui Wallingford cu ochiul când îl trezi din visul pastilei colorate în albastru de cobalt, chiar înainte ca avionul să aterizeze în New York.

— Dacă ceea ce simţeai era durere, aş vrea s-o simt şi eu cu tine, îi şopti ea. Nimeni nu mi-a spus de atâtea ori „da”!

Deşi femeia îi dăduse lui Patrick numărul ei de telefon, el n-o sunase. Wallingford nu va mai avea timp de cinci ani un act sexual de intensitatea celui provocat de pastila colorată în albastru de cobalt administrată de doctorul Chothia. Va dura şi mai mult până ce Patrick va înţelege că acea pastilă pe care i-o dăduse medicul era mai mult decât un analgezic şi un afrodiziac – era ceva mai important, o pilulă premonitorie.

Dar binefacerea esenţială adusă de pilulă a fost că l-a împiedicat să mai viseze mai mult de o dată pe lună privirea din ochii leului, în momentul când fiara îi înşfăcase mâna. Imensa frunte încreţită a leului; sprâncenele lui roşietice, arcuite; muştele care îi bâzâiau în coamă; botul

dreptunghiular al marii feline, împroşcat cu sânge şi crestat de urme de gheare – aceste detalii nu erau atât de bine întipărite în memoria lui Wallingford, în urzeala viselor, ca ochii maro-gălbui ai leului, în care detectase un fel de gol al tristeţii. Nu va uita niciodată acei ochi – indiferenţa cu care îi cercetau faţa lui Patrick, detaşarea lor ştiinţifică.

Dincolo de ceea ce îşi amintea sau visa Wallingford, telespectatorii canalului, pe bună dreptate poreclit Disaster International, îşi vor aminti însă şi vor visa secvenţele, fiecare secundă cutremurătoare, în care era devorată mâna.

Canalul nenorocirilor, ridiculizat în mod frecvent pentru înclinaţia sa către decesele bizare şi accidentele stupide, crease accidentul ideal în timp ce relata decesul ideal, întărindu-şi astfel reputaţia într-un mod fără precedent. Iar de data asta nenorocirea o suferise un ziarist! (Să nu credeţi că asta n-a contribuit la popularitatea amputării în-mai-puţin-de-treizeci-de-secunde.)

În general, adulţii se identificau ori cu mâna, ori cu nefericitul reporter. Copiii aveau tendinţa să simpatizeze cu leul. Desigur că existau avertismente pentru copii. În fond, clase întregi de grădiniţă nu-şi mai dezlipeau privirile de ecran. Elevii din clasa a doua primară – în sfârşit capabili să citească fluent şi să înţeleagă ce citesc – au regresat până la percepţia analfabetă, strict vizuală.

Părinţii care aveau atunci copii în şcoala primară îşi vor aminti mereu mesajele adresate lor. De exemplu: „Vă recomandăm insistent să nu le permiteţi copiilor să se uite la televizor până ce va înceta mediatizarea poveştii tipului-cu-leul.”

Fosta conducătoare de diplomă a lui Patrick călătorea cu unica ei fată, când accidentul cu devorarea mâinii fostului ei amant a fost prezentat în premieră la televizor.

Fiica reuşise să rămână însărcinată în ultimul an de internat: deşi nu era o realizare originală, era ciudată într-o şcoală de fete. Avortul pe care fiica l-a făcut ulterior o traumatizase, având drept urmare absenţele motivate de la cursuri. Zdruncinata făptură, al cărei iubit o părăsise înainte de a afla că avea un plod în burtă, urma să repete

ultimul an.

Mama trecea şi ea prin momente grele. Avea treizeci şi ceva de ani când îl sedusese pe Wallingford, care era cu peste zece ani mai tânăr, dar cel mai chipeş dintre studenţii ei. Acum abia trecuse de patruzeci, dar se confrunta deja cu un al doilea divorţ, a cărui rezolvare fusese îngreunată de dezvăluirea că se culcase recent cu un alt student al ei, primul care nu absolvise încă anul întâi.

Era un băiat frumos – din păcate, singurul prezent la inadecvatul ei curs despre poeţii metafizici; inadecvat pentru că ar fi trebuit să ştie că o asemenea „specie de poeţi", cum îi denumise Samuel Johnson când le spusese „poeţi metafizici", prezenta interes mai mult pentru fete.

Inadecvat a fost şi gestul de a primi un băiat în clasa ei de fete; băiatul nu era pregătit pentru asta. Dar venise în biroul ei să-i recite poezia lui Andrew Marvell, To His Coy Mistress[1], ratând doar versurile

„Cât un imperiu creşte iubirea-mi vegetală
Dar ea va fi mult mai domoală."

Rostise „cleşte" în loc de „creşte" şi ea parcă-i auzea aievea glasul încleştat recitând următoarele versuri:

O sută de ani mi-ar trebui ca să slăvesc
Ochii ce de sub fruntea ta galeş privesc
Şi două sute pentru fiecare sân; dar, vai,
Încă vreo treizeci de mii pentru ce mai ai.

Vai, vai, îşi zisese ea, ştiind că era vorba de sânii ei şi de tot ce mai avea. Aşa că îşi făcuse mendrele cu el.

Când fetele din clasă cochetau cu el, ea simţea nevoia să-l ocrotească. La început şi-a spus că voia doar să-l fie ca o mamă. Când l-a părăsit – nu mai puţin ceremonios decât fusese părăsită fiica ei însărcinată de iubitul fără nume – băiatul a renunţat la curs şi a chemat-o pe maică-sa.

Mama băiatului, membră în consiliul de administraţie al unei alte universităţi, i-a scris decanului facultăţii: „Relaţiile sexuale ale unui cadru didactic cu un student nu sunt de competenţa departamentului pentru «atentat la morală»„? În urma întrebării, fosta conducătoare de

[1] Sfioasei lui iubite (n. t).

diplomă şi amantă a lui Patrick şi-a luat un concediu de un semestru.

Anul sabatic neprevăzut, cel de-al doilea divorţ, ruşinea nu prea diferită a fiicei sale... Doamne, ce avea să se facă fosta îndrumătoare de diplomă a lui Wallingford?

Cel care urma să devină în curând fostul ei soţ consimţise, cam în silă, să anuleze cărţile de credit abia după o lună. Va regreta profund acest gest. Femeia şi-a dus instantaneu fiica neşcolarizată la Paris, unde s-au instalat într-un apartament la Hotel Le Bristol; era mult prea scump pentru ea, dar primise odată o ilustrată cu el şi îşi dorise dintotdeauna să stea acolo. Ilustrata fusese expediată de primul ei fost soţ – locuise acolo cu cea de-a doua lui soţie şi-i trimisese ilustrata ca să se oftice.

Le Bristol se afla pe Rue du Faubourg Saint Honore, înconjurat de magazine elegante, pe care nici măcar o aventurieră nu şi le putea permite. O dată instalate, mama şi fiica nu îndrăzneau să se ducă nicăieri sau să aibă vreo activitate. Extravaganţa hotelului le depăşea. Se simţeau prost îmbrăcate în hol şi la bar, unde erau hipnotizate de cei care era limpede că se simţeau mai în largul lor decât ele la Le Bristol. Dar nu recunoşteau că fusese o idee proastă să vină acolo – nu în prima noapte, cel puţin.

Chiar în apropiere, pe una dintre străduţele laterale, se afla un bistrou cochet, cu preţuri modeste, dar era o seară întunecată şi ploioasă, iar ele voiau să se culce devreme – le dăduse gata diferenţa de fus orar. Îşi programară să ia cina devreme la hotel, amânându-şi plăcerea de a vedea adevăratul Paris pentru ziua următoare, dar restaurantul hotelului era foarte căutat. Nu puteau obţine o masă decât după ora nouă, când ele sperau să doarmă deja buştean.

Făcuseră atâta amar de drum ca o compensaţie pentru modul în care fuseseră făcute să sufere, pe nedrept, după părerea lor; de fapt, erau victime ale insatisfacţiilor sexuale, în care multiplele lor nemulţumiri jucaseră un rol principal. Le Bristol urma să fie răsplata lor necâştigată sau nemeritată. Acum erau silite să se retragă în apartamentul lor şi să se resemneze cu serviciul la cameră.

Serviciul la cameră nu era deloc lipsit de eleganţă la Le

Bristol – nu era însă o noapte la Paris aşa cum şi-o imaginaseră. Dar, deşi nu le stătea în fire, mama şi fiica încercară să se împace cu situaţia.

— Nu mi-ar fi trecut prin cap că-mi voi petrece prima noapte în Paris într-o cameră de hotel, cu mama! exclamă fiica, străduindu-se să facă haz de necaz.

— Eu cel puţin n-o să te las însărcinată, observă mama ei. Încercară amândouă să facă haz şi de asta.

Fosta îndrumătoare de diplomă a lui Wallingford începu să depene pomelnicul bărbaţilor care o dezamăgiseră. Fiica mai auzise o parte din listă, dar între timp îşi alcătuise şi ea una, deocamdată mult mai scurtă decât cea a mamei. Băură două sticle de vin de jumătate, din minibarul din cameră, înainte de a sosi vinul roşu de Bordeaux pe care-l comandaseră pentru cină. Îl băură şi pe acela. Apoi sunară ca să mai comande o sticlă.

Vinul le dezlegă limbile – poate chiar ceva mai mult decât se cuvenea într-o conversaţie între mamă şi fiică. Faptul că năbădăioasa ei fiică ar fi putut rămâne foarte uşor însărcinată cu un număr impresionant de băieţi imprudenţi înainte de a-l cunoaşte pe mocofanul care chiar o făcuse era o pilulă amară pentru orice mamă, chiar şi la Paris. Faptul că fosta îndrumătoare de diplomă a lui Patrick Wallingford avea năravul incurabil de a agresa sexual bărbaţii devenise evident, chiar şi pentru fiica ei; faptul că gusturile sexuale ale mamei o făcuseră să flirteze cu bărbaţi tot mai tineri, incluzând în cele din urmă un adolescent, era poate mai mult decât voia să ştie orice fiică.

În timpul unei bine venite pauze în confesiunile interminabile ale mamei – admiratoarea de vârstă mijlocie a poeţilor metafizici semnă pentru a doua sticlă de Bordeaux, flirtând fără jenă cu chelnerul care o adusese – fiica îşi găsi consolarea pentru această nedorită intimitate aprinzând televizorul. Aşa cum se cuvenea într-un hotel recent şi elegant renovat, Le Bristol oferea o mulţime de canale de televiziune prin satelit – în engleză, precum şi în alte limbi, inclusiv în franceză – şi, cum soarta juca tot felul de feste, abia închisese mama beată uşa după chelner,

când, întorcându-se cu faţa spre cameră, spre fiica ei şi spre televizor, îşi văzu fostul iubit pierzându-şi mâna în gura unui leu. Chiar aşa! Bineînţeles că urlă, ceea ce o făcu şi pe fiica ei să urle. Cea de a doua sticlă de Bordeaux i-ar fi scăpat din mână, dacă n-ar fi strâns bine gâtul sticlei. (Poate îşi imagina că sticla era una dintre propriile mâini dispărând în gâtlejul leului.) Episodul devorării mâinii se termină înainte ca mama să repete chinuitoarea poveste a legăturii ei cu ziaristul de televiziune proaspăt mutilat. Abia după o oră canalul internaţional de ştiri difuză din nou incidentul, deşi la fiecare sfert de oră, apăreau aşa-numitele „promo”-uri care anunţau ştirea următoare – în doze de câte zece-cincisprezece secunde. Leii bătându-se în cuşcă pe câte o rămăşiţă neidentificabilă; braţul fără mână bălăngănindu-se de umărul dislocat al lui Patrick; uluirea de pe faţa lui, cu puţin înainte de a-şi pierde cunoştinţa; o imagine fugară a unei blonde cu căşti la urechi, care părea să doarmă într-o grămadă de carne. Mama şi fiica mai rămaseră treze o oră ca să vadă din nou tot reportajul. De data asta mama o remarcă pe blonda fără sutien.

— Pariez că i-o punea.

Continuară aşa, dând pe gât a doua sticlă de Bordeaux. Cea de-a treia vizionare a reportajului provocă strigăte de satisfacţie lubrică, de parcă astfel ar fi trebuit să fie pedepsiţi – căci ele considerau accidentul lui Wallingford o pedeapsă – toţi bărbaţii pe care îi cunoscuseră.

— Numai că nu mâna trebuia să şi-o piardă, spuse mama.

— Exact, răspunse fiica.

Dar după ce au urmărit pentru a treia oară cumplitul incident, devorarea finală a rămăşiţelor a fost întâmpinată cu o tăcere rezervată şi mama s-a pomenit că îşi întoarce privirea de la faţa lui Patrick, în clipa când era pe punctul de a leşina.

— Săracul de el, rosti în şoaptă fiica. Mă duc să mă culc.

— Eu o să mă mai uit o dată, îi replică mama.

În dormitor, fiica nu reuşea să adoarmă; o fâşie de

lumină se strecura pe sub uşa care dădea în living. Auzea cum mama ei, care închisese sunetul televizorului, plângea.

Fiica se simţi să se ducă lângă maică-sa pe canapeaua din living. Lăsară sunetul închis; ţinându-se de mână, urmăriră din nou cutremurătorul şi în acelaşi timp încurajatorul reportaj. Leii flămânzi erau irelevanţi – subiectul mutilării erau bărbaţii.

— De ce avem nevoie de ei, dacă îi urâm? întrebă obosită fiica.

— Îi urâm fiindcă avem nevoie de ei, îi răspunse mama, cu limba împleticită.

Văzură faţa îngrozită a lui Wallingford. Acesta căzuse în genunchi şi din antebraţ îi ţâşnea sânge. Suferinţa îi umbrea frumuseţea, dar impactul lui Wallingford asupra femeilor era atât de puternic, încât o mamă beată şi învinsă de diferenţa de fus orar şi fiica ei doar ceva mai puţin deterioratã, simţiră o durere în braţe. Întinseră efectiv braţele spre el când se prăbuşi.

Patrick Wallingford nu lua niciodată iniţiativa, dar inspira nelinişte sexuală şi o patimă nefirească – chiar şi în timp ce era surprins hrănind un leu cu mâna lui stângă. Era ca un magnet pentru femeile de orice vârstă şi orice gen; chiar şi în stare de inconştienţă, era un pericol pentru sexul femeiesc.

Aşa cum se întâmpla adeseori într-o familie, fiica rosti cu glas tare ceea ce observase şi mama, dar ţinuse pentru sine.

— Uită-te la leoaice, spuse fiica.

Nici o leoaică nu se atinsese de mâna lui. Se citea o oarecare patimă în tristeţea din ochii lor; chiar şi după ce Wallingford leşină, leoaicele continuară să-l privească. Se părea că şi ele fuseseră cucerite.

II. Fostul mijlocaş

Echipa din Boston era condusă de doctorul Nicholas M. Zajac, chirurg specializat în mâini la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates – principalul centru de îngrijire a mâinilor din Massachusetts. Doctorul Zajac era

totodată profesor asistent la clinica de la Harvard. El venise cu ideea de a iniţia căutarea de potenţiali donatori şi beneficiari de mâini pe Internet (www.needahand.com).

Doctorul Zajac era cu o jumătate de generaţie mai în vârstă decât Patrick Wallingford. Faptul că atât Deerfield, cât şi Amherst erau instituţii de învăţământ pentru băieţi când le frecventase el nu putea explica pe deplin atitudinea uni-sex care îi marca prezenţa la fel de pregnant ca aftershave-ul prost ales.

Nici un coleg din perioada Deerfield sau din cei patru ani petrecuţi la Amherst nu-şi amintea de el. Jucase lacrosse atât în şcoala pregătitoare pentru colegiu, cât şi la colegiu – dar nici măcar antrenorii lui nu-şi aminteau de el. Era o raritate să rămâi anonim în echipele sportive: şi totuşi, Nick Zajac îşi petrecuse tinereţea şi primii ani ai maturităţii în căutarea perfecţiunii, o căutare neremarcată, dar încununată de succes, fără prieteni şi fără o singură experienţă sexuală.

În facultatea de medicină, un alt medicinist, cu care viitorul doctor Zajac împărţea cadavrul unei femei, nu va uita niciodată şocul şi indignarea acestuia la vederea cadavrului.

— Pentru el nu conta că femeia murise de mult, îşi amintise partenerul de disecţie. Nick percepuse doar că acel cadavru era o femeie, evident prima din viaţa lui.

O altă premieră feminină va fi soţia lui Zajac. Era unul dintre acei bărbaţi extrem de recunoscători, care se căsătoresc cu prima femeie cu care fac dragoste. Atât el, cât şi soţia lor vor regreta gestul.

Cadavrul femeii avea legătură cu decizia doctorului Zajac de a se specializa în mâini. După spusele partenerului de disecţie, mâinile cadavrului erau singurele organe al femeii pe care Zajac suportase să le examineze.

E clar că trebuie să aflăm mai multe despre doctorul Zajac. A se menţine slab era pentru el o obligaţie; niciodată nu era suficient de slab. Maratonist, observator al păsărilor şi consumator de seminţe – obicei căpătat de când studia comportamentul cintezoilor – medicul a simţit o atracţie supranaturală pentru păsări şi pentru persoanele celebre. A

devenit chirurgul de mâini al vedetelor.

Erau mai ales vedete ale sportului, jucători accidentaţi, cum fusese cel de la Boston Red Sox, care suferise o ruptură de ligamente la mâna cu care punea mingea în joc. Jucătorul a fost ulterior achiziţionat de Toronto Blue Jays contra a doi mijlocaşi care nu erau buni de nimic şi a unui atacant al cărui principal talent era acela de a-şi ataca nevasta. Zajac l-a operat şi pe atacant. Încercând să se încuie în maşină, nevasta brutei îi trântise portiera peste mână, producând o vătămare extinsă a celei de-a doua falange proxime şi a celui de-al treilea metacarpian.

Un număr surprinzător de accidente suferite de vedetele sportive se produceau în afara terenului – cum a păţit, de pildă, golgheterul lui Boston Bruins, retras acum din activitate, care îşi retezase ligamentul transversal superficial de la mâna stângă presând cu forţă un pahar cu vin de verighetă. A mai fost şi fundaşul acela mereu penalizat de la New England Patriots, care îşi secţionase artera digitală şi câţiva nervi încercând să deschidă o stridie cu o baionetă. Erau, desigur, tipi care trăiau riscant – erau predispuşi la accidente – dar erau celebri. Un timp, doctorul Zajac i-a adulat; fotografiile lor cu autograf, emanând superioritate fizică, priveau cu un aer dispreţuitor de pe pereţii cabinetului lui. Şi totuşi, accidentele la locul de muncă suferite de vedetele sportului erau adeseori inutile, inclusiv cel al mijlocaşului de la Boston Celtics care a încercat o lovitură dură cu dosul palmei după ce expirase timpul regulamentar de joc. Pur şi simplu pierduse controlul asupra mingii şi îşi zobise fascia palmară.

Dar asta nu conta – doctorul Zajac îi iubea pe toţi. Şi nu doar pe sportivi.

Cântăreţii de rock păreau predispuşi la două feluri de accidente în camerele de hotel. Primul era cel trecut de Zajac în categoria „ultragiu prin serviciul la cameră”; acesta provoca răni prin împungere, arsuri cu cafea fierbinte sau vătămări produse de ceai şi multe alte confruntări neprevăzute cu obiecte neînsufleţite. Cel de-al doilea fel de accident includea nenumăratele nenorociri petrecute în sălile de baie ude, la care erau predispuse nu

doar vedetele rock, ci şi cele de cinema.

Vedetele de cinema sufereau accidente şi în restaurante, mai ales când le părăseau. Din punctul de vedere al unui chirurg de mâini, lovirea unui fotograf era preferabilă lovirii aparatului foto. De dragul mâinii, orice manifestare de ostilitate îndreptată asupra unui obiect din metal, sticlă, lemn sau plastic era o greşeală. Şi totuşi, printre celebrităţi, violenţa faţă de obiecte era principala sursă a vătămărilor văzute de chirurg.

Când doctorul Zajac trecea în revistă chipurile docile ale renumiţilor săi pacienţi, îşi dădea seama că succesul şi aparenta lor fericire erau doar o mască pentru public.

Toate acestea îl preocupau, probabil, pe Zajac, dar pe colegii săi medici de la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates îi preocupa persoana lui. Chiar dacă nu-i spuneau în faţă doctorului Zajac că era un pupincurist de vedete, ştiau că aşa era şi se simţeau superiori, cel puţin în privinţa asta. În meseria de chirurg îi bătea pe toţi; ştiau chestia asta şi îi enerva.

Deşi cei de la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates se abţineau să comenteze pupincurismul lui Zajac de dragul celebrităţii, îşi permiteau în schimb să-şi taxeze colegul vedetă pentru subţirimea lui. Se spunea că Zajac îşi ratase căsnicia pentru că era mai slab decât nevastă-sa, dar nimeni de la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates nu reuşise să-l convingă pe Zajac să se hrănească pentru a-şi salva căsnicia; acum, după ce divorţase, chiar că nu mai aveau nici o şansă de a-l determina să se îngraşe.

Pe vecinii lui Zajac îi înnebunise în primul rând pasiunea lui pentru păsări. Din motive de neînţeles chiar şi pentru ornitologi, doctorul era convins că abundenţa rahatului de câine din Boston şi din suburbii avea un efect pernicios asupra vieţii păsărilor din oraş.

O anumită imagine a lui Zajac făcea deliciul tuturor colegilor săi, deşi numai unul o văzuse cu adevărat. Într-o dimineaţă de duminică, în curtea lui acoperită de zăpadă, renumitul chirurg de mâini – dotat cu cizme până la genunchi, cu halatul de flanel roşu şi o ridicolă căciuliţă de

schi New England Patriots, cu o pungă de hârtie într-o mână şi o crosă de lacrosse pentru copii în cealaltă, cotrobăia prin curte după nişte excremente de câine. Deşi Zajac nu avea câine, avea în schimb câţiva vecini nesimţiţi, iar strada Brattle era unul dintre cele mai populare trasee pentru plimbarea câinilor din Cambridge.

Crosa fusese destinată unicului copil al lui Zajac, un fiu fără aplecare pentru sport, care îl vizita la al treilea week-end din lună. Zdruncinatul băiat, tulburat de divorţul părinţilor, era sub greutatea normală la cei şase ani ai săi, refuzând cu îndârjire să se hrănească – probabil îndemnat de mama sa, a cărei misiune neîmplinită era de a-l scoate din minţi pe Zajac.

Fosta soţie, al cărei nume era Hildred, vorbea cu indiferenţă despre acest subiect: „De ce ar mânca acest copil? Taică-său nu mănâncă. Dacă îl vede pe taică-său înfometându-se, se înfometează şi el.” De aceea, conform termenilor stabiliţi la divorţ, lui Zajac i se permitea să-şi vadă fiul doar o dată la trei săptămâni şi nu mai mult de un week-end. Şi să menţionăm că statul Massachusetts se mândrea cu divorţuri fără reproş! (Oximoronul preferat al lui Wallingford.)

De fapt, doctorul Zajac suferea cumplit din cauza tulburărilor de nutriţie ale copilului său iubit şi căuta soluţii medicale şi practice pentru rezolvarea situaţiei. (Hildred aproape că nu recunoştea că fiul ei cu aspect de înfometat avea o problemă.) Numele băiatului era Rudy şi în week-end-urile în care îşi vizita tatăl era adeseori desfătat cu spectacolul îmbuibării silite a doctorului Zajac cu cantităţi uriaşe de mâncare, pe care Zajac le vomita apoi disciplinat, când rămânea singur. Dar cu sau fără exemplul tatălui, Rudy nu mânca aproape nimic. Un gastroenterolog pediatru a cerut o explorare chirurgicală pentru a elimina o posibilă afecţiune a colonului. Un altul a recomandat un sirop, un zaharid nedigerabil care acţiona ca diuretic. Un al treilea a sugerat ca Rudy să ignore problema; a fost singurul sfat gastroenterologie pe care l-au putut accepta atât doctorul Zajac, cât şi soţia lui.

Între timp, fosta menajeră permanentă a lui Zajac l-a

părăsit – nu mai suporta să vadă atâta cantitate de mâncare aruncată lunea, o dată la trei săptămâni. Deoarece Irma, înlocuitoarea ei, se simţea jignită de apelativul „menajeră”, Zajac avusese grijă s-o numească „asistenta” lui, deşi principalele sarcini ale femeii erau să facă curat în casă şi să spele rufele. Poate că sarcina zilnică obligatorie de a aduna excrementele de câine din curte a descurajat-o – ruşinea de a umbla cu o pungă de hârtie maro, neîndemânarea cu care manevra crosa de copil, toată treaba asta era umilitoare.

Irma era o fată urâtă, voinică, de aproape treizeci de ani, care nu-şi imaginase că munca la un „doctor medical”, cum îi spunea ea lui Zajac, va presupune şi cazna atât de înjositoare de a combate obiceiurile de defecare ale câinilor de pe strada Brattle.

Se mai simţea jignită şi de faptul că Zajac o considera o imigrantă recentă, pentru care engleza era a doua limbă. Engleza era prima şi singura limbă pe care o vorbea Irma, dar confuzia provenea din faptul că Zajac nu prea înţelegea ce rostea vocea ei nefericită la telefon, când el trăgea cu urechea.

Irma avea un telefon în dormitorul ei de lângă bucătărie şi purta adeseori lungi convorbiri cu mama sau cu una dintre surorile ei, noaptea târziu, când Zajac dădea iama în frigider. (Chirurgul subţire ca un bisturiu îşi limita gustările la morcovi cruzi, pe care-i ţinea într-un castron cu gheaţă topită, la frigider.)

Lui Zajac i se părea că Irma vorbea o limbă străină. Fără îndoială că auzul îi era tulburat de ronţăirea constantă a morcovilor cruzi şi de ciripiturile exasperante ale păsărilor cântătoare închise în cuşti în toată casa, dar principala cauză a eronatei presupuneri a lui Zajac erau veşnicele strigăte isterice ale Irmei în convorbirile cu mama sau cu surorile ei. Femeia le povestea la nesfârşit cât de umilitor era să fie permanent subestimată de doctorul Zajac.

Irma ştia să gătească, dar doctorul mânca rareori o masă ca lumea. Ştia să spele, dar Zajac îşi ducea în acest scop hainele de cabinet şi de spital la curăţătoria chimică; altă rufărie nu prea rămânea în afară de hainele transpirate

în care alerga. Zajac făcea jogging dimineaţa (uneori pe întuneric), înainte de micul dejun şi repeta figura (adeseori tot pe întuneric) la sfârşitul zilei.

Era unul dintre acei bărbaţi slabi, de aproape cincizeci de ani, care aleargă de-a lungul malurilor râului Charles, de parcă ar fi într-o permanentă competiţie de fitness cu toţi studenţii care aleargă şi ei sau merg în apropiere de Memorial Drive. Pe ninsoare, pe lapoviţă, pe zloată, pe caniculă – chiar şi pe furtună – filiformul chirurg de mâini alerga şi tot alerga. La 1,80 m înălţime, doctorul Zajac cântărea doar şaizeci şi unu de kilograme.

Irma, care avea 1,66 înălţime şi cântărea vreo şaizeci şi opt de kilograme, era convinsă că îl ura. Litania jignirilor aduse ei de Zajac era cântată printre suspine noaptea, la telefon, dar chirurgul de mâini, trăgând cu urechea, se întreba: o fi cehoaică, o fi poloneză, o fi lituaniancă?

Când Zajac a întrebat-o de unde se trage, Irma i-a răspuns indignată: „Din Boston!” Bravo ei, a conchis Zajac. Nu exista patriotism mai puternic decât cel al imigrantului european recunoscător. Zajac o felicita deci pentru engleza ei, destul de bună „totuşi”, iar Irma continua să-şi verse năduful la telefon, noaptea.

Irma se abţinea să comenteze cantitatea de alimente aduse de doctor vinerea la fiecare trei săptămâni şi nici Zajac nu-i dădea indicaţii lunea, la fiecare trei săptămâni, s-o arunce. Alimentele erau pur şi simplu îngrămădite pe masa din bucătărie – un pui întreg, o halcă de şuncă, fructe şi legume, îngheţată topită – cu un bilet, „de aruncat la gunoi”. Atât.

O avea vreo legătură cu scârba lui faţă de rahatul de câine, îşi zicea Irma. În simplitatea ei mitică, Irma presupunea că doctorul avea obsesia de a arunca alimente la gunoi. Nu cunoştea adevărul nici pe jumătate. Chiar şi în alergările lui de dimineaţa şi de seara, Zajac avea cu el o crosă, una de adulţi, pe care o ţinea ca şi cum ar fi parat o lovitură imaginară.

Existau multe crose în casa lui Zajac. Pe lângă crosa lui Rudy, care părea o jucărie, erau numeroase crose de adulţi, în diverse stadii de uzură şi jerpeleală. Exista chiar şi

o crosă de lemn rablagită rău, de pe vremea când doctorul frecventa cursurile de la Deerfield. Arăta ca o armă, datorită legăturilor de piele rupte şi refăcute, era înfăşurată cu un leucoplast murdar şi plin de noroi întărit. Dar în mâinile competente ale doctorului Zajac bătrâna crosă reînvia, plină de energia viguroasă a agitatei sale tinereţi, când neurastenicul chirurg de mâini fusese un mijlocaş subponderal, dar foarte talentat.

Când doctorul alerga de-a lungul malurilor râului Charles, crosa de lemn demodată părea o puşcă de soldat, gata să tragă. Mai mulţi scandalagii de la Cambridge se treziseră cu unul-doi rahaţi de câini şuierându-le pe la urechi şi unul dintre studenţii la cursurile lui Zajac – fost cârmaci al echipei de canotaj de la Harvard – pretindea că reuşise să evite cu îndemânare un rahat de câine ţintit spre capul său.

Doctorul Zajac negă încercarea de a-l lovi pe cârmaci. Singura lui intenţie era să debaraseze Memorial Drive de un exces substanţial de rahaţi de câine, pe care îi aduna în crosă şi îi azvârlea în râul Charles. Dar fostul cârmaci şi medicinist îl ţinuse sub observaţie pe mijlocaşul smintit după memorabila lor primă întâlnire şi mai erau şi alţi canotori şi cârmaci care se jurau că îl văzuseră pe Zajac adunând cu îndemânare un rahat cu vechea lui crosă şi ţintindu-l spre ei.

S-a stabilit un adevărat record când fostul mijlocaş de la Deerfield a marcat două goluri împotriva unei echipe din Andover neînvinsă până atunci şi trei goluri împotriva celei din Exeter, de două ori. (Deşi nici unul dintre coechipierii lui Zajac nu ştia de el, şi-l aminteau în schimb câţiva adversari. Golgheterul de la Exeter se exprimase extrem de concis: „Nick Zajac avea o pasă al naibii de parşivă.”)

Colegii lui Zajac de la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates îl auziseră şi ei deplângând „stupizenia de a practica un sport în care se avansează cu spatele”, aducând astfel dovada dispreţului lui Zajac faţă de canotori. Ei, şi? Excentricităţile erau destul de comune printre recordmani.

Casa de pe strada Brattle răsuna de triluri şi ciripituri,

ca o poiană din pădure. Pe ferestrele din nişele sufrageriei erau vopsite cu spray imense X-uri negre pentru a împiedica păsările să se zdrobească de ele, creând impresia unei case permanent vandalizate. O pitulice cu aripa ruptă îşi petrecea convalescenţa, nemişcată în colivia ei din bucătărie, unde nu cu mult timp în urmă o altă pasăre murise rupându-şi gâtul şi sporind tot mai numeroasele necazuri ale Irmei.

Măturarea seminţelor împrăştiate sub coliviile păsărilor cântătoare era una dintre sarcinile fără sfârşit ale Irmei; în ciuda eforturilor ei, zgomotul produs de strivirea seminţelor sub tălpi făcea probabil ca această casă să fie o alegere proastă pentru orice spărgător. Lui Rudy îi plăceau însă păsările – mama băiatului subnutrit refuzase până atunci să-i ia un animal de companie – iar Zajac ar fi trăit într-o colivie dacă ar fi crezut că astfel l-ar face pe Rudy fericit sau l-ar convinge să mănânce.

Dar Hildred nutrea cu atâta îndărătnicie gândul secret de a-l chinui pe fostul ei soţ, încât n-o mulţumea că redusese timpul petrecut de Zajac cu fiul lor la numai două zile şi trei nopţi în fiecare lună. Socotind deci că găsise o nouă metodă de a le otrăvi timpul petrecut împreună, îi luă în cele din urmă un câine lui Rudy.

— Va trebui însă să-l ţii la taică-tău, îi spuse ea băiatului de şase ani. Nu poate sta aici.

Potaia, care provenea de la un fel de societate caritabilă, era considerată „labrador parţial”. O fi fost partea neagră? se întreba Zajac. Era de fapt o căţea castrată, de vreo doi ani, cu o faţă îngrijorată, de corb, şi un corp mai îndesat şi mai masiv decât al unui labrador retriever. Avea ceva dintr-un câine de vânătoare în felul în care îi atârnau buzele superioare moi peste partea de jos a maxilarului; fruntea, mai degrabă maro decât neagră, era veşnic încreţită. Căţeaua umbla cu nasul în jos, călcându-şi adeseori urechile şi zvâcnind din coada groasă ca a unui pointer. (Hildred o adusese în speranţa că potaia abandonată era un câine care vâna păsări.)

— Tati, Medeea o să fie omorâtă dacă n-o păstrăm, îi spuse Rudy cu seriozitate tatălui său.

— Medeea…, repetă Zajac.

În termeni veterinari, Medeea suferea de „regim alimentar imprudent”, adică mânca beţe, pietre, hârtie, metal, plastic, mingi de tenis, jucării de copii şi propriile fecale. (Aşa-numitul ei „regim alimentar imprudent” era categoric al unui labrador parţial.) Apetitul pentru rahatul de câine, şi nu doar pentru cel produs de ea, fusese principalul motiv pentru care o abandonase fosta familie.

Hildred se întrecuse pe sine găsind un câine condamnat la moarte, cu obiceiuri ce păreau că îl vor sminti cu siguranţă pe fostul ei soţ sau că îl vor sminti mai rău. Numele Medeea, după cel al clasicei vrăjitoare care îşi omorâse copiii, era mai mult ca perfect. În caz că lacomul labrador parţial ar fi avut pui, i-ar fi mâncat.

A fost îngrozitor pentru Hildred să descopere că doctorul Zajac iubea căţeaua. Medeea umbla după rahat de câine la fel de asiduu ca el – erau suflete înrudite – iar Rudy avea un câine cu care să se joace, ceea ce îl făcea bucuros să-şi vadă tatăl.

O fi fost doctorul Nicholas M. Zajac chirurgul de mâini al vedetelor, dar era în primul rând un tătic divorţat. Iniţial va fi tragedia şi apoi triumful Irmei faptul că a impresionat-o dragostea doctorului Zajac pentru fiul lui. Tatăl Irmei o părăsise pe mama ei înainte de a se naşte ea şi nu se ostenise să ţină legătura cu Irma sau cu surorile ei.

Într-o dimineaţă de luni, după ce Rudy se întorsese la mama lui, Irma îşi începu ziua de muncă încercând să facă ordine în camera băiatului. În răstimpul celor trei săptămâni în care el lipsea, camera băieţelului de şase ani era menţinută imaculată ca un altar; practic, chiar era un altar şi Zajac era adeseori surprins stând acolo în adoraţie. Căţeaua posacă era şi ea atrasă de camera lui Rudy. Medeea părea că simte lipsa lui Rudy la fel de mult ca Zajac.

În dimineaţa aceea însă, Irma avu surpriza să-l găsească pe doctorul Zajac dormind gol în patul fiului absent. Picioarele îi atârnau peste pat şi îşi azvârlise păturile de pe el; căldura emanată de câinele de treizeci de kilograme era, fără îndoială, suficientă. Medeea stătea

piept în piept cu chirurgul de mâini, cu botul lipit de gâtul lui şi mângâind cu o labă umărul gol al doctorului adormit.

Irma privi îngrozită. Nu mai contemplase niciodată, fără a fi întreruptă, un bărbat gol. Fostul mijlocaş era mai degrabă uimit decât ofensat de faptul că femeile nu erau atrase de splendida lui condiţie fizică, dar, deşi nu era un bărbat de lepădat, ţicneala îi era la fel de vizibilă ca scheletul. (Acesta din urmă era mai puţin evident când Zajac dormea.)

Chirurgul obsedat de transplanturi era batjocorit şi în acelaşi timp invidiat de colegii lui. Alerga ca un posedat, nu mânca aproape nimic, avea nebunia aia cu păsările şi, mai nou, se îndrăgostise de o căţea nevrotică. Mai avea obsesia unei iubiri chinuitoare pentru un fiu pe care îl vedea foarte rar. Şi totuşi, ceea ce vedea Irma în clipa aceea anula totul. Înţelese brusc eroica dragoste pe care el o nutrea pentru copil, o dragoste împărtăşită şi de bărbat, şi de căţea. (în noua ei slăbiciune, Irma era înduioşată şi de Medeea.)

Irma nu-l cunoştea pe Rudy, căci nu lucra în week-end. Ştia despre el doar ceea ce zărea în fotografii şi numărul acestora sporea după fiecare vizită a binecuvântatului fiu. Deşi Irma intuise că odaia lui Rudy era un altar, nu era pregătită să-l vadă pe Zajac şi Medeea îmbrăţişaţi pe patul băieţelului. Ah, îşi zise ea, ce fericire să fii iubită astfel!

Chiar în momentul acela, Irma se îndrăgosti de evidenta capacitate a doctorului Zajac de a iubi – deşi bunul doctor nu-şi manifestase în mod vădit capacitatea de a o iubi pe ea. Acolo, pe loc, Irma deveni sclava lui Zajac – chiar dacă el nu va observa curând asta.

În acel moment de răscruce al vieţii, Medeea îşi deschise ochii autocompătimitori, ridicându-şi capul greu – un şirag de bale îi atârna de buza căzută. Pentru Irma, care se entuziasma fără rezerve descoperind tot felul de semne în cele mai banale incidente, balele căţelei aveau culoarea de vis a unei perle.

Irma îşi dădu seama că şi doctorul Zajac era pe punctul de a se trezi. Doctorul avea un mădular cât încheietura mâinii, ca diametru, şi lung ca... ei, să zicem că, pentru un slăbănog, Zajac avea o sculă impresionantă. Drept care

Irma decise că voia să slăbească.

Se dovedi o reacţie nu mai puţin bruscă decât descoperirea iubirii ei pentru doctorul Zajac. Biata fată stânjenită, cu aproape douăzeci de ani mai tânără decât doctorul divorţat, abia reuşi să iasă clătinându-se pe hol, înainte de a se trezi Zajac. Ca să-i atragă atenţia doctorului că era prin preajmă, Irma o strigă pe căţea. Pe jumătate în silă, Medeea părăsi alene camera lui Rudy; spre mirarea căţelei deprimate, care se prefăcu repede în linguşeală, Irma o copleşi cu dragostea ei.

Totul are un scop, îşi zise fata, în simplitatea ei. Îşi aminti cât de nefericită fusese până atunci şi înţelese că drumul ei spre inima doctorului Zajac trecea prin Medeea.

— Vino aici, iubiţico, hai, vino la mine, o auzi Zajac rostind pe menajera asistentă. O să păpăm numai bunătăţi azi!

După cum am menţionat, profesional, colegii lui Zajac erau la un nivel jalnic faţă de el; l-ar fi invidiat şi dispreţuit şi mai mult dacă n-ar fi reuşit să-şi imagineze că aveau anumite ascendente asupra lui în alte zone. Îi bucura şi îi încuraja faptul că neînfricatul lor lider era mutilat de dragostea pentru nefericitul fiu care se topea pe picioare. Şi nu era oare minunat că, de dragul lui Rudy, cel mai bun chirurg de mâini trăia zi şi noapte cu o căţea mâncătoare de rahat?

Era crud şi inuman din partea inferiorilor doctorului Zajac să jubileze în faţa nefericirii fiului de şase ani şi nici nu era corect din partea colegului bunului chirurg de mâini să considere că băiatul se topea pe picioare. Rudy era îndopat cu vitamine şi suc de portocale; bea nectar de fructe (mai ales cu căpşune congelate şi piure de banane). Mânca ouă jumări cu pâine prăjită sau castraveţi, deşi numai cu ket-chup. Nu bea lapte, nu mânca peşte, carne sau brânză, dar uneori manifesta un interes prudent faţă de iaurt, dacă nu avea cocoloaşe.

Rudy era într-adevăr subponderal, dar dacă ar fi urmat în mod regulat chiar şi un program minim de exerciţii fizice sau un regim alimentar cât de cât sănătos, ar fi arătat la fel de normal ca oricare alt băieţel. Era un copil absolut

încântător – nu doar proverbialul „copil bun”, ci un model numai bun de nenorocit de către maică-sa, care aproape că reuşise să otrăvească sentimentele copilului pentru tatăl său. La urma urmelor, Hildred avea la dispoziţie trei săptămâni ca să-l manevreze pe vulnerabilul băieţel de şase ani; o dată la trei săptămâni, Zajac nu avea mai mult de patruzeci şi opt de ore pentru a anihila influenţa rea a lui Hildred. Şi pentru că Hildred ştia că doctorul Zajac adora sporturile solicitante, îi interzicea lui Rudy să joace fotbal sau să se ducă să patineze după şcoală – în schimb, copilul nu se dezlipea de video.

Hildred, care în primii ani petrecuţi cu Zajac ajunsese aproape în pragul morţii străduindu-se să rămână slabă, cultiva acum formele pline. Zicea că aşa era „mai femeie”. Numai gândindu-se la asta, fostul ei soţ simţea că se sufocă.

Dar cea mai mare cruzime era modul în care mama lui Rudy aproape că-l convinsese pe copil că taică-său nu-l iubea. Hildred a fost fericită să-i atragă atenţia lui Zajac că băiatul se întorcea întotdeauna deprimat din week-end-urile petrecute cu el; nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că asta se întâmpla pentru că ea îl supunea pe Rudy la un adevărat interogatoriu de fiecare dată.

— Era vreo femeie pe acolo? Ai întâlnit vreo femeie?, începea ea. (Nu erau decât Medeea şi păsările.)

Când nu-ţi vezi copilul săptămâni în şir, dorinţa de a face cadouri este foarte ispititoare; dar când Zajac îi lua ceva lui Rudy, Hildred îi spunea băiatului că taică-său voia să-l cumpere. Alteori conversaţia ei cu copilul se desfăşura cam aşa: „Ce ţi-a cumpărat? Patine cu rotile! La ce-or să-ţi folosească? Probabil că vrea să-ţi spargi capul! Şi presupun că nu te-a lăsat să vezi nici măcar un film. Ce naiba, doar n-are la dispoziţie decât două zile şi trei nopţi ca să te distreze! Ar fi normal să se comporte cât mai bine, să se străduiască mai mult!”

Dar problema era tocmai că Zajac se străduia prea mult. În primele douăzeci şi patru de ore petrecute împreună, energia lui debordantă îl obosea pe băiat.

Medeea era la fel de înnebunită că-l vedea pe Rudy pe

cât era Zajac, dar copilul era apatic – cel puţin în comparaţie cu căţeaua dezlănţuită – şi, în ciuda dovezilor vizibile peste tot ale pregătirilor afectuoase efectuate de chirurgul de mâini pentru a-l face pe fiul său să se simtă bine, Rudy părea de-a dreptul ostil faţă de taică-său. Fusese îndoctrinat să detecteze exemple ale lipsei de afecţiune a tatălui său faţă de el; negăsind nici unul, îşi începea fiecare week-end cu el total derutat.

Un singur joc îi plăcea lui Rudy, chiar şi în acele oribile seri de vineri, când doctorul Zajac simţea că sarcina lui tristă se redusese la o încercare de conversaţie banală cu unicul său copil. Zajac se agăţa, cu o părintească mândrie, de ideea că jocul fusese inventat de el.

Copiilor de şase ani le plăcea repetiţia şi jocul inventat de doctorul Zajac putea fi denumit „Repetiţie Plus”, deşi nici tatăl, nici fiul nu catadicsiseră să dea un nume jocului. La începutul week-end-urilor petrecute împreună, era singurul joc pe care-l practicau.

Ascundeau pe rând un ceas de aragaz, potrivit invariabil la un minut, şi îl ascundeau întotdeauna în living. Nu prea e corect să spunem că „îl ascundeau”, căci singura regulă a jocului spunea că ceasul trebuia să rămână vizibil. Nu putea fi vârât sub o pernă sau băgat într-un sertar. (Eventual îngropat sub o grămăjoară de seminţe în colivia cu cintezoi purpurii.) Trebuia să fie la vedere; dar, pentru că era mic şi bej, ceasul era greu de văzut, mai cu seamă în livingul doctorului Zajac, care, ca şi restul casei vechi de pe strada Brattle, fusese superficial – Hildred spunea „fără gust” – renovat. Camera era ticsită cu draperii şi materiale de tapiserie prost asortate; parcă ar fi locuit acolo trei sau patru generaţii de Zajaci şi nu s-ar fi aruncat nimic.

Datorită înfăţişării camerei, era relativ uşor să ascunzi un ceas inofensiv, chiar şi la vedere. Rudy găsea rareori ceasul într-un minut, înainte de a suna, iar Zajac, chiar dacă dibuia ceasul în zece secunde, nu-l repera niciodată înainte de a se consuma minutul – spre bucuria fiului său. Zajac se prefăcea supărat şi Rudy râdea.

O abatere de la plăcerea primitivă oferită de jocul cu ceasul i-a luat prin surprindere atât pe tată, cât şi pe fiu. Ea

se numea lectură – plăcerea cu adevărat inepuizabilă a lecturii cu glas tare – şi cărţile pe care doctorul Zajac se hotărâse să i le citească lui Rudy erau cele două pe care el însuşi le iubise cel mai mult în copilărie: *Stuart Little* şi *Charlotte's Web*, ambele scrise de E. B. White.

Pe Rudy l-a impresionat atât de mult Wilbur, porcul din Charlotte's Web, încât a vrut să-l schimbe numele Medeei în Wilbur.

— E un nume de băiat, îi atrase atenţia Zajac, şi Medeea e fată. Dar de fapt n-are importanţă. Ai putea s-o rebotezi Charlotte, dacă vrei. Charlotte e nume de fată.

— Dar Charlotte moare, argumentă Rudy. (Eponimul Charlotte aparţinea unui păianjen.) Mi-e frică deja că Medeea o să moară.

— Medeea n-o să moară mult timp de acum încolo, îşi asigură Zajac fiul.

— Mami zice că o s-o omori cu nervii tăi.

— Rudy, îţi promit că n-am s-o omor pe Medeea, spuse Zajac. N-o să mă enervez cu ea. (Asta arăta încă o dată cât de puţin îl înţelegea Hildred; faptul că îl enervau rahaţii de câine nu însemna că îl enervau câinii!)

— Mai spune-mi o dată de ce i-au zis Medeea, îl rugă băiatul.

Era greu să-i povestească legenda grecească unui băieţel de şase ani – încercaţi măcar să explicaţi ce este o vrăjitoare. Dar partea în care Medeea îl ajută pe soţul ei, Iason, să obţină Lâna de Aur era mai uşor de relatat decât partea despre ceea le făcea Medeea propriilor copii. De ce ar da cineva unui câine numele de Medeea?, se întreba doctorul Zajac.

În primele şase luni de după divorţ, Zajac citise peste o duzină de cărţi despre tulburările suferite de copii după un divorţ. Se punea un accent deosebit pe necesitatea ca părinţii să aibă simţul umorului, care nu era nicidecum punctul forte al chirurgului de mâini.

Zajac se lăsa cuprins de răutate numai în momentele când aduna un rahat de câine în crosă. Dar, pe lângă că fusese mijlocaş la Deerfield, doctorul cântase tot acolo într-un fel de club coral. Deşi acum nu mai cânta decât la duş,

se simţea copleşit de un val spontan de umor când făcea duş cu Rudy. Duşul în comun era şi el pe lista mică, dar tot mai stufoasă, a activităţilor pe care Rudy îi plăcea să le aibă împreună cu tatăl său.

Ascultând melodia „Sunt un râu”, pe care Rudy o învăţase la grădiniţă – ca mulţi alţi copii singuri la părinţi, băiatului îi plăcea să cânte –, doctorul Nicholas M. Zajac se pomeni brusc cântând.

Eu sunt Medeea, care îşi papă caca. Şi în Antichitate, iaca, mi-am omorât şi puii!

— Cum?, spuse Rudy. Mai cântă o dată! (Discutaseră deja despre Antichitate.)

Când tatăl repetă cântecul, Rudy se prăpădi de râs. Umorul scatologic avea mare succes la copiii de şase ani.

— Să nu-l cânţi de faţă cu mama, îl avertiză tatăl pe Rudy. Aveau acum un secret, ceea ce era un alt pas spre crearea unei legături strânse între ei. Cu timpul, două exemplare din *Stuart Little* au ajuns acasă la Rudy, dar Hildred nu voia să-l citească băiatului; mai rău de atât, a aruncat ambele exemplare. Abia după ce a prins-o aruncând *Charlotte's Web*, Rudy i-a spus lui taică-său, ceea ce a consolidat legătura dintre ei.

În fiecare week-end petrecut împreună, Zajac îi citea lui Rudy până la capăt ori *Stuart Little*, ori *Charlotte's Web*. Băieţelul nu se plictisea niciodată de ele. Plângea de fiecare dată când murea Charlotte; râdea de fiecare dată când şoricelul Stuart buşea maşina invizibilă a dentistului. Şi, la fel ca Stuart, când lui Rudy i se făcea sete, îi spunea tatălui său că „are o sete devastatoare”. (Prima dată, fireşte că Rudy îl întrebase pe tatăl lui ce însemna „devastatoare”.)

Între timp, deşi doctorul Zajac făcuse un mare progres în contracararea mesajului transmis de Hildred băiatului – Rudy era tot mai convins că tatăl lui îl iubea cu adevărat – limitaţii colegi ai chirurgului de mâini se autoconvingeau că-i erau superiori lui Zajac tocmai din cauza presupusei nefericiri şi subnutriri a copilului de şase ani.

La început, colegii doctorului Zajac s-au simţit superiori şi datorită Irmei. Considerau că numai un învins putea

alege o asemenea menajeră; dar când Irma a început să se transforme au băgat-o imediat în seamă, cu mult înainte ca Zajac însuşi să fi dat vreun semn că le împărtăşea interesul.

Incapacitatea lui Zajac de a observa transformarea suferită de Irma era încă o dovadă că doctorul făcea parte din specia nebunilor care nu văd. Fata slăbise zece kilograme şi făcea gimnastică la sală. Alerga patru kilometri pe zi şi nu se limita la jogging. Noua ei garderobă, chiar dacă era lipsită de gust, îi punea în valoare trupul. Irma nu putea fi niciodată frumoasă, dar era bine făcută. Hildred va răspândi zvonul că fostul ei soţ avea legături cu o stripteuză. (E lucru ştiut că femeile divorţate trecute de patruzeci de ani nu sunt tocmai îngăduitoare cu femeile bine făcute, de douăzeci şi ceva de ani.)

Nu uitaţi că Irma era îndrăgostită. Nu-i păsa de nimic. Într-o noapte umbla tiptil, goală, pe holul de la etaj. Îşi făcu socoteala că, dacă Zajac nu se culcase şi se întâmpla s-o vadă fără nimic pe ea, îi va spune că era somnambulă şi că o forţă necunoscută o mânase spre camera lui. Irma murea de poftă să fie văzută goală de doctorul Zajac – din întâmplare, desigur – pentru că dobândise un trup mai mult decât fantastic; şi mai dobândise o încredere de neclintit în el. Dar trecând în vârful picioarelor prin faţa uşii închise a dormitorului doctorului, Irma se opri, uluită, convinsă că îl auzise pe Zajac rugându-se. Pe Irma, care nu era credincioasă, o cuprinse bănuiala că rugăciunea nu era deloc o activitate ştiinţifică potrivită pentru un chirurg de mâini. Mai ascultă câteva clipe la uşa doctorului şi se linişti auzind că Zajac nu se ruga, ci îşi citea singur, cu voce tare, *Stuart Little*, ca pe o rugăciune.

„La ora cinei, îşi luă toporul, doborî o păpădie, deschise o conservă de şuncă picantă şi luă o cină frugală, cu şuncă şi lapte de păpădie”, citi Zajac din *Stuart Little*.

Irma era copleşită de iubirea pentru el, dar simpla auzire a cuvintelor „şuncă picantă” îi făcu greaţă. Se întoarse tiptil în dormitorul ei de lângă bucătărie, oprindu-se să ronţăie câţiva morcovi cruzi din castronul cu gheaţă topită din frigider.

Când o va băga în sfârşit în seamă bărbatul ăsta singuratic?

Irma mânca multe nuci şi fructe uscate; mânca de asemenea fructe proaspete şi cantităţi uriaşe de legume crude. Ştia să prepare un peşte înăbuşit pe cinste, cu rădăcină de ghimbir şi fasole neagră, care produse o asemenea impresie asupra doctorului Zajac, încât o şocă pe Irma şi pe toţi care-l cunoşteau, găzduind o petrecere improvizată pentru studenţii săi.

Zajac îşi imagină că unul dintre băieţii de la Harvard ar putea să-i dea târcoale Irmei; i se părea că fata n-avea pe nimeni, la fel ca majoritatea băieţilor. Nu ştia doctorul că Irma n-avea ochi decât pentru el. După ce Irma a fost prezentată tinerilor săi studenţi drept „asistenta” lui – şi pentru că era, evident, o dobitoacă – ei presupuseră că el i-o trăgea deja şi abandonară orice speranţă. (Studentelor lui Zajac li se părea, probabil, că Irma era un caz la fel de disperat ca Zajac.)

Dar nu conta. Toţi au savurat peştele înăbuşit, cu rădăcină de ghimbir şi fasole neagră, iar Irma mai avea şi alte reţete. Trată hrana pentru câini a Medeei cu afânător de carne, pentru că citise într-o revistă, la dentist, că afânătorii de carne făceau neapetisant rahatul de câine chiar şi pentru un câine. Dar Medeea părea atrasă de afânători.

Doctorul Zajac stropea seminţele din tava pentru păsările de afară cu fulgi de ardei iute; îi spusese Irmei că astfel seminţele pentru păsări nu mai atrăgeau veveriţele. După care Irma încercă să stropească şi rahaţii Medeei cu fulgi de ardei iute. E adevărat că vizual produceau un efect interesant, mai ales pe fondul fulgilor de zăpadă abia căzuţi, dar câinelui i se tăiase pofta doar la început.

Lui Zajac nu-i plăcea să atragă şi mai mult atenţia asupra rahatului de câine din curtea lui. El avea o metodă mai simplă, deşi mai sportivă, de a o împiedica pe Medeea să-şi mănânce rahatul. Mai întâi îi aduna excrementele cu crosa. De obicei, le depozita în omniprezenta pungă de hârtie maro, deşi uneori Irma îl văzuse ţintind spre o veveriţă dintr-un pâlc de copaci de pe partea cealaltă a

străzii Brattle. Doctorul Zajac rata veveriţa de fiecare dată, dar Irmei îi mergea la inimă gestul lui.

Deşi era prea curând să se pronunţe lumea dacă fata pe care Hildred o numise „stripteuza lui Nick” îşi va croi vreodată drum spre inima lui Zajac, la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates apăruse un motiv de îngrijorare din altă zonă: era doar o chestiune de timp până ce numele doctorului Zajac va trebui să fie inclus în titulatura celei mai importante societăţi chirurgicale pentru intervenţii asupra mâinii din Boston, deşi medicul încă nu avea cincizeci de ani. În scurt timp ea va trebui să se numească Schatzman, Gingeleskie, Mengerink, Zajac & Associates.

Să nu credeţi că asta nu-l irita pe deţinătorul eponimului Schatzman, deşi acesta ieşise la pensie. Să nu credeţi că asta nu-l râcâia şi pe fratele lui Gingeleskie, încă în viaţă. Pe vremuri, când trăia celălalt Gingeleskie, se numeau Schatzman, Gingeleskie & Gingeleskie – asta se întâmpla înainte de epoca lui Mengerink. (Doctorul Zajac spunea în particular că se îndoia că doctorul Mengerink putea vindeca fie şi un picior de lemn.) Cât despre Mengerink, acesta avusese o aventură cu Hildred pe vremea când ea era încă nevasta lui Zajac; îl dispreţuia pe Zajac pentru că divorţase, deşi divorţul fusese ideea lui Hildred.

Doctorul Zajac nu ştia însă că fosta lui nevastă îşi propusese să-l bage în balamuc şi pe Mengerink. Lui Mengerink i se părea cea mai mare cruzime a sorţii faptul că numele lui Zajac urma să fie trecut după al lui, pe antetul şi pe plăcuţa venerabilei societăţi chirurgicale. Dar dacă Zajac se cocoţa până la rangul de prim chirurg de transplant de mâini al ţării, vor avea noroc dacă nu vor fi siliţi să-şi schimbe numele în Zajac, Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates. (Era loc şi de mai rău. Fără îndoială că Harvard-ul îl va numi în scurt timp pe Zajac profesor asociat.)

Şi chiar atunci menajera asistentă a doctorului Zajac se transformase într-o maşinărie de provocat erecţii spontane, deşi Zajac însuşi era prea dus cu sorcova ca să-şi

dea seama. Chiar şi bătrânul Schatzman, pensionar, observase modificările suferite de Irma. Iar Mengerink, care fusese nevoit să-şi schimbe de două ori numărul de telefon ca s-o descurajeze pe fosta soţie a lui Zajac să-l mai sune, observase şi el ce se petrecea cu Irma. Cât despre Gingeleskie, acesta spuse, referindu-se, desigur, la fratele lui decedat:

— Chiar şi celălalt Gingeleskie ar remarca-o pe Irma într-o mulţime.

Din mormânt, un cadavru nu putea să nu vadă ce se întâmplase cu menajera asistentă-transformată-într-o-bombă-sexy. Arăta ca o stripteuză care lucra ziua ca instructor personal. Cum de nu remarcase Zajac transformarea? Nu era de mirare că nimeni din şcoala pregătitoare şi din colegiu nu-şi mai amintea de el.

Şi totuşi, când doctorul Zajac căuta pe Internet potenţiali donatori şi beneficiari de mâini, nimeni de la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates nu-l făcea dobitoc şi nici nu afirma că socoteau www.needahand.com o joacă de copil. Deşi avea un câine care mânca rahat, deşi era obsedat de celebritate, deşi era slab de se topea pe picioare, deşi avea un fiu problemă, şi, ca să pună capac la toate, îşi ignora „asistenta” cu-buci-de-oţel – lucru de neconceput – pe teritoriul virgin al transplantului de mână, doctorul Nicholas M. Zajac rămânea lider.

Faptul că Zajac, cel mai strălucit chirurg de mâini din Boston, era un ţăcănit asexuat nu avea nici o importanţă pentru unicul său fiu. Ce-i păsa unui băieţel de şase ani de performanţele profesionale sau sexuale ale tatălui său, mai ales când el începea să-şi dea seama singur că tatăl lui îl iubea?

Cât despre factorii care au declanşat recent descoperita afecţiune dintre Rudy şi complicatul său tată, trebuie să-i facem cunoscuţi publicului. Se cuvin mulţumiri unei căţele cretine care-şi mânca propriul caca, dar şi acelui vechi club coral din Deerfield, obsedat de conceptul de uni-sex, unde Zajac căpătase ideea greşită că putea să cânte. (După versul spontan de deschidere „Eu sunt Medeea”, atât tatăl, cât şi fiul compuneau multe alte

versuri, toate prea copilăros de scatologice pentru a putea fi reproduse aici.) Şi să nu uităm, desigur, de jocul cu ceasul şi de E. B. White.

Şi ar mai trebui să punem o vorbă bună pentru valoarea răutăţilor în relaţia tată-fiu. Fostul mijlocaş manifestase la început înclinaţia spre răutăţi, adunând şi apoi proiectând excremente de câine în râul Charles cu o crosă. Deşi nu reuşise iniţial să-l stârnească interesul pentru lacrosse, bunul doctor îi va atrage până la urmă fiului său atenţia asupra aspectelor mai subtile ale acestui sport, în timp ce o plimba pe Medeea de-a lungul malurilor istoricului râu Charles. Imaginaţi-vă această scenă: căţeaua care vâna excremente trăgându-l pe doctorul Zajac după ea, zbătându-se în lesă. (La Cambridge există, desigur, o lege a lesei: toţi câinii trebuie să fie ţinuţi în lesă.) Şi mai încolo, alergând în faţa nerăbdătoarei căţele parţial labrador – da, alergând efectiv, făcând exerciţii fizice – este chiar Rudy Zajac de şase ani, cu crosa de copil ţinută aproape de pământ, în faţă.

Ridicarea de jos a unui rahat de câine cu o crosă, mai ales când alergi, este o treabă mult mai complicată decât ridicarea unui puc de lacrosse. (Excrementele de câine se prezintă în dimensiuni diferite şi sunt, uneori, amestecate cu iarbă sau călcate în picioare.) Cu toate acestea, Rudy fusese bine instruit. Iar îndârjirea Medeei, forţa cu care se zbătea în lesă, îi oferea băiatului exact ceea ce îi trebuia pentru a stăpâni orice sport – şi mai ales „lacrosse cu rahat de câine”, cum îi spuneau atât tatăl, cât şi fiul. Medeea trezea în Rudy spiritul de competiţie.

Orice amator poate aduna un rahat de câine într-o crosă, dar ia încercaţi să faceţi asta sub presiunea unui câine mâncător de căcat de câine; în orice sport, presiunea te instruieşte la fel de bine ca un bun antrenor. Pe lângă asta, Medeea cântărea cu cel puţin cinci kilograme mai mult decât Rudy şi putea foarte uşor să-l trântească pe băiat.

— Cu spatele la ea! Aşa, bravo! striga Zajac. Adună, adună, continuă să aduni! Nu uita în ce parte e râul!

Râul era ţinta lor – istoricul râu Charles. Rudy ştia două

pase, învăţate de la tatăl lui. Una era pasa standard peste umăr (fie o înălţare lungă, fie o traiectorie plană) şi cealaltă era pasa cu braţul în lateral, joasă, spre apă, ideală pentru proiectarea excrementelor de câine, pe care Rudy o prefera. Pasa laterală era însă riscantă, deoarece crosa trecea prea aproape de pământ şi Medeea putea bloca pasa halind rapid rahatul.

— Spre mijlocul râului, spre mijloc! îl instruia fostul mijlocaş, care uneori striga: Ţinteşte sub pod!

— Dar acolo e o barcă, tati!

— Atunci ţinteşte barca, spunea Zajac mai încet, conştient că relaţiile lui cu canotorii erau deja încordate.

Urmau răcnetele şi strigătele canotorilor indignaţi, care înviorau oarecum rigorile competiţiei. Doctorul Zajac era incitat îndeosebi de zbieretele ascuţite emise de cârmaci în megafoane, deşi în ultimul timp era nevoie de mai multă precauţie, căci existau şi fete cârmaci.

Zajac dezaproba participarea fetelor la competiţiile de canotaj, indiferent dacă vâsleau sau erau cârmaci. (Era, desigur, o altă prejudecată tipică pentru educaţia lui unisex.)

Cât despre modesta contribuţie a doctorului Zajac la poluarea tot mai mare a râului Charles... hai să fim cinstiţi. Zajac nu pledase niciodată pentru o atitudine corectă faţă de mediu. În opinia lui învechită şi de nelecuit, în râul Charles se aruncau zilnic porcării mai mari. În plus, aruncarea rahaţilor în râul Charles, de care se făceau vinovaţi Rudy Zajac şi fiul său, avea o cauză nobilă – consolidarea dragostei dintre un tată divorţat şi fiul lui.

Dar şi Irma merita ceva atenţie, deşi era o fată banală, care se va uita într-o bună zi la secvenţa cu leii devorând mâna, pe video, împreună cu doctorul Zajac şi va spune:

— Nu ştiam că leii pot înghiţi ceva aşa de repede. Doctorul Nicholas M. Zajac, care ştia aproape tot ce se putea şti despre mâini, n-a putut să vadă reportajul fără să exclame:

— Doamne, Dumnezeule, s-a dus! Isuse Cristoase, s-a dus! S-a dus toată!

Asta n-a afectat, desigur, şansele lui Patrick

Wallingford, primul ales de doctorul Zajac dintre viitorii beneficiari ai mâinilor; un public de televiziune estimat la câteva milioane de persoane văzuse înspăimântătorul accident. Mii de copii şi nenumăraţi adulţi încă aveau coşmaruri, deşi Wallingford îşi pierduse mâna cu mai mult de cinci ani în urmă, iar reportajul televizat despre accident nu dura mai mult de treizeci de secunde.

— Treizeci de secunde înseamnă foarte mult când mâna pierdută e a ta, spusese Patrick.

Cei care îl întâlneau pe Wallingford, mai ales pentru prima dată, comentau întotdeauna farmecul lui de adolescent. Femeile îi remarcau ochii. Deşi înainte Wallingford fusese invidiat de bărbaţi, modul în care fusese mutilat pusese capăt invidiei lor; nici măcar bărbaţii, sexul cel mai înclinat spre invidie, nu mai puteau fi invidioşi pe el. Acum şi femeile, şi bărbaţii îl considerau irezistibil.

Doctorul Zajac n-a avut nevoie de Internet ca să-l găsească pe Patrick Wallingford, căci acesta fusese prima alegere a echipei chirurgicale din Boston de la bun început. Mai interesant era că www.needahand.com descoperise un candidat surprinzător în domeniul donatorilor potenţiali. (Zajac înţelegea prin donator un cadavru proaspăt.) Acest donator nu numai că era viu, dar nici măcar nu era pe moarte! Soţia lui scrisese la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates din Wisconsin. „Soţul meu doreşte neapărat să-şi doneze mâna stângă lui Patrick Wallingford – ştiţi, tipul-cu-leul”, precizase doamna Otto Clausen.

Scrisoarea ajunse la doctorul Zajac într-o zi când acesta avea mari probleme cu căţeaua. Medeea înghiţise o bucată substanţială a furtunului din curte şi fusese supusă unei operaţii la stomac. Nefericita căţea ar fi trebuit să-şi petreacă week-end-ul în recuperare la cabinetul veterinar, dar era unul dintre week-end-urile în care micul Rudy îşi vizita tatăl; lipsit de compania Medeei, supravieţuitorul în vârstă de şase ani al divorţului său ar fi putut redeveni fiinţa nefericită de dinainte.

Chiar şi să ai un câine anesteziat e de preferat nici unui câine. Nu vor mai juca lacrosse cu excremente de câine în acel week-end, dar va fi o adevărată provocare s-o

împiedice pe Medeea să-şi mănânce copcile, şi mai aveau desigur la dispoziţie infailibilul joc cu ceasul sau şi mai infailibilul geniu al lui E. B. White. Şi va fi, desigur, un bun prilej de a întări regimul alimentar al lui Rudy, aflat permanent în stadiul de experiment.

Pe scurt, chirurgul de mâini era cam preocupat. Dacă cererea uimitoare a doamnei Otto Clausen avea vreo notă de făţărnicie, Zajac n-a detectat-o. Entuziasmul lui faţă de posibilităţile oferite de mass-media era precumpănitor, şi faptul că acel cuplu din Wisconsin decisese fără ezitare că Patrick Wallingford merita mâna lui Otto Clausen va fi un subiect tare.

Lui Zajac nu i se păru deloc ciudat că doamna Clausen şi nu Otto însuşi îi scrisese, pentru a oferi mâna soţului ei. Otto nu făcuse decât să semneze o scurtă declaraţie; soţia lui compusese scrisoarea anexată.

Doamna Clausen a sunat apoi din Appleton, menţionând cu mândrie că Otto se înscrisese deja în „Societatea Donatorilor de Organe din Wisconsin”. „Dar treaba asta cu mâna e un pic altceva – adică mâna e altceva decât organele”, remarcase ea.

Mâinile sunt într-adevăr altceva decât organele. Doctorul Zajac ştia asta. Dar Otto Clausen avea doar treizeci şi nouă de ani şi, evident, nu era în pragul morţii. Zajac era convins că va apărea un cadavru proaspăt, cu o mână potrivită, înainte de mâna lui Otto.

Cât despre Patrick Wallingford, dorinţa şi nevoia lui de o nouă mână stângă l-ar fi putut plasa în fruntea listei doctorului Zajac, chiar dacă n-ar fi fost celebru. Zajac nu era tocmai lipsit de omenie. Dar era şi el unul dintre milioanele de telespectatori care înregistraseră reportajul de trei minute cu leul. Pentru doctorul Zajac, acesta era o combinaţie între filmul de groază preferat al unui chirurg de mâini şi precursorul viitoarei sale celebrităţi.

E suficient să spunem că Patrick Wallingford şi doctorul Nicholas M. Zajac se aflau într-o stare conflictuală care, din capul locului, nu prevestea nimic bun.

III. Înainte de întâlnirea cu doamna Clausen

Încercaţi să fiţi un moderator de televiziune care îşi ascunde ciotul mâinii care-i lipseşte sub pupitrul de ştiri – să vedeţi ce păţiţi. Primele scrisori de protest au fost de la cei cu diverse membre amputate. De ce îi era ruşine lui Patrick Wallingford?

Chiar şi oamenii cu două mâini se plângeau. „Fii bărbat, Patrick”, a scris o femeie. „Arată-ne-o.”

Când a avut probleme cu prima protează, purtătorii de membre artificiale l-au criticat pentru că o folosea incorect. A fost la fel de neîndemânatic cu tot felul de mecanisme protetice, dar chiar atunci soţia divorţa de el, aşa că nu avea timp să exerseze.

Marilyn nu putea pur şi simplu să accepte modul în care se „comportase” el. În acest caz, nu se referea la celelalte femei, ci la modul în care Patrick se comportase cu leul. „Arătai atât de... nemasculin”, îi spunea Marilyn, adăugând că farmecul fizic al soţului ei avusese întotdeauna ceva „inofensiv, aproape curtenitor”. Voia de fapt să spună că până atunci n-o revoltase nimic legat de trupul lui. (Uniţi în boală şi în sănătate, dar nu cu membre lipsă, conchisese Wallingford.)

Patrick şi Marilyn locuiseră în Manhattan, într-un apartament din East Sixty-second Street, între Park şi Lexington Avenue; fireşte că acum era apartamentul lui Marilyn. Doar portarul de noapte al fostului bloc în care stătea Wallingford nu-l alungase, iar acesta era atât de confuz, încât nici propriul nume nu-i era clar. Uneori era Vlad sau Vlade; alteori era Lewis. Chiar şi când era Lewis, accentul lui era tot un amestec indescifrabil de Long Island cu elemente slave.

— De unde eşti, Vlade? îl întrebase cândva Wallingford.

— Mă cheamă Lewis. De prin Nassau, răspunsese Vlad. Altă dată, Wallingford spunea:

— Ia zi, Lewis... de unde eşti?

— De prin Nassau. Mă cheamă Vlad, domnule O'Neill. Numai portarul îl confunda pe Patrick Wallingford cu Paul O'Neill, care jucase mijlocaş dreapta la New York Yankees în 1993. (Erau amândoi înalţi, bruneţi şi chipeşi, cu bărbia

protuberantă, dar asemănările se opreau aici.)

Confuzul portar avea convingeri neobişnuit de ferme; mai întâi l-a confundat pe Patrick cu Paul O'Neill, pe vremea când O'Neill juca la Cincinnati Reds, fiind relativ necunoscut şi nerecunoscut.

— S-ar putea să semăn puţin cu Paul O'Neill, admitea Wallingford faţă de Vlad, Vlade sau Lewis, dar eu sunt Patrick Wallingford. Sunt ziarist de televiziune.

Întrucât Vlad, Vlade sau Lewis era portar de noapte, îl vedea pe Patrick întotdeauna pe întuneric şi adeseori foarte târziu.

— N-aveţi nici o grijă, domnule O'Neill, îi şoptea conspirativ portarul, n-o să spun nimănui.

Şi astfel presupuse portarul de noapte că Paul O'Neill, care juca base-ball profesionist în Ohio, avea o legătură amoroasă cu soţia lui Patrick Wallingford din New York. Cel puţin până aici s-a putut apropia Wallingford de ceea ce era în mintea bietului om.

Într-o noapte, când Patrick a venit acasă – pe vremea când avea două mâini şi cu mult înainte de divorţ – Vlad, Vlade sau Lewis urmărea un meci transmis din Cincinnati, între The Mets şi The Reds.

— Ia priveşte, Lewis, îi spuse Wallingford portarului speriat, care ţinea un mic televizor alb-negru în garderoba de lângă hol. Uite-i pe The Reds, sunt în Cincinnati! Iar eu sunt aici, lângă tine. Nu joc în seara asta, nu?

— Nu vă faceţi griji, domnule O'Neill, îi zise solidar portarul. N-o să spun nimănui.

Dar după ce şi-a pierdut mâna Patrick Wallingford a devenit mai cunoscut decât Paul O'Neill. Mai mult, Patrick îşi pierduse mâna stângă, iar Paul O'Neill lovea şi pasa cu stânga. O'Neill a devenit campion în American League în 1994; a realizat o lovitură extraordinară în al doilea sezon la The Yanks şi a fost un mare mijlocaş dreapta.

— Vor retrage tricoul cu numărul 21 într-o bună zi, domnule O'Neill, se încăpăţâna portarul să-l asigure pe Patrick Wallingford.

După ce Patrick şi-a pierdut mâna, nu s-a mai întors decât o dată la apartamentul din East Sixty-second Street,

ca să-şi ia hainele, cărţile şi ceea ce consideraseră avocaţii că erau efectele lui personale. Era, desigur, clar pentru toată lumea din bloc, chiar şi pentru portar, că Wallingford se muta.

— Nu vă faceţi griji, domnule O'Neill, îi spuse portarul lui Patrick. Se fac acuma nişte treburi cu recuperarea... că nici nu vă vine să credeţi. Păcat că n-a fost dreapta – fiind stângaci, o să vă fie greu – dar vor găsi ei ceva, vă spun eu.

— Îţi mulţumesc, Vlade, spuse Patrick.

Ziaristul cu o singură mână se simţea nesigur şi dezorientat în fostul lui apartament. În ziua în care s-a mutat, Marilyn începuse deja să rearanjeze mobila. Wallingford se tot întorcea să se uite peste umăr la ce era în spatele lui; doar o canapea fusese mutată din loc, dar pentru Patrick forma aceea plasată într-un loc nefamiliar căpăta proporţiile unui leu care înainta.

— Cred că nu va fi o problemă să loviţi, ci să pasaţi din dreapta terenului, spunea portarul cu trei prenume. Va trebui să loviţi reţinut, să scurtaţi balansul, să nu ţintiţi departe – nu pentru totdeauna, doar până o să vă obişnuiţi cu noua mână.

Dar Wallingford nu se putea obişnui cu noua mână; mecanismele protetice îl biruiau. Jignirile continue ale fostei sale neveste îl vor birui şi ele.

— Pentru mine n-ai fost niciodată sexy, minţea Marilyn. (Manifesta complexul „vrabia mălai visează” – ei, şi?) Iar acum... fără o mână... nu mai eşti decât un ciung neputincios!

Canalul cu ştiri non-stop nu i-a acordat lui Wallingford mult timp ca să se afirme ca prezentator. Nici măcar la cunoscutul canal-dezastru Patrick n-a reuşit să fie un prezentator de marcă. A trecut repede de la ştirile de la prima oră la cele de amiază, apoi la cele de noapte şi în cele din urmă într-o nişă dinainte de ivirea zorilor, când, îşi imagina Wallingford, nu-l vedeau, probabil, decât cei care lucrau noaptea şi insomniacii.

Imaginea lui la televizor era prea reţinută pentru un om care îşi pierduse mâna stângă în faţa regelui animalelor. Lumea voia să vadă mai multă sfidare pe faţa

lui, care, dimpotrivă, exprima umilinţă şi slăbiciune, având un aer de resemnare prudentă. Deşi Patrick nu fusese niciodată un om rău, ci doar un soţ rău, condiţia lui de infirm cu o singură mână avea pe ecran ceva autocompătimitor, care îl trecea în categoria martirului tăcut.

Deşi înfăţişarea de mutilat nu afecta prea mult relaţia lui Wallingford cu femeile, acum în viaţa lui existau numai „alte" femei. Iar după ce s-a pronunţat divorţul, producătorii lui au considerat că îi oferiseră o şansă adecvată ca prezentator, pentru a se proteja de orice acuzaţii ulterioare cum că ar fi discriminat un handicapat; l-au redistribuit în rolul mai puţin vizibil de reporter de teren. Mai rău de atât, ziaristul cu o singură mână era ales cu precădere pentru interviurile cu tot felul de estropiaţi şi ţicniţi; cum canalul internaţional non-stop avea deja reputaţia de a surprinde tot felul de acte de maltratare şi mutilare, acest lucru nu făcea decât să submineze imaginea lui Patrick ca persoană ireversibil vătămată.

Ştirile de televiziune erau, desigur, avide de catastrofe. De ce nu i-ar repartiza lui Wallingford murdăria tabloidelor, poveştile din spatele ştirilor? Lui îi dădeau invariabil picanteriile fetide, care provocau rânjete hidoase – căsnicia care durase mai puţin de o zi, o alta care nu supravieţuise lunii de miere, sau soţul care, după opt ani de căsătorie, descoperise că nevastă-sa era bărbat.

Patrick Wallingford era omul-dezastru al canalului de ştiri, reporterul de teren prezent în locurile unde se petreceau cele mai urâte (a se citi cele mai bizare) accidente. El relata ciocnirea dintre un autocar cu turişti cu o ricşă în Bangkok – ambele victime fiind prostituate thailandeze, care se duceau la serviciu cu ricşa. Lua interviuri familiilor şi foştilor clienţi; era îngrijorător de dificil să deosebeşti care ce era, dar fiecare intervievat se simţea obligat să se holbeze la ciotul sau la proteza de la capătul braţului drept al reporterului.

Întotdeauna trăgeau cu ochiul la ciot sau la proteză. Le ura pe amândouă – başca Internetul. După el, Internetul avea ca scop principal să încurajeze lenea inerentă

profesiei lui – folosirea exagerată a surselor secundare şi a altor scurtături. Ziariştii împrumutaseră dintotdeauna de la alţi ziarişti, dar acum era mult prea simplu.

Fosta lui soţie furioasă, ziaristă şi ea, era exact un asemenea caz. Marilyn se mândrea că realiza „portrete” ale celor mai buni autori şi ale celor mai serioşi actori şi actriţe. (Era de la sine înţeles că presa scrisă era superioară televiziunii.) De fapt, ca să fim sinceri, fosta soţie a lui Patrick nu se pregătea pentru interviurile cu scriitori citindu-le cărţile – unele erau, într-adevăr, prea groase –, ci doar citindu-le interviurile anterioare. Şi nici nu făcea efortul de a vedea filmele în care jucaseră actorii şi actriţele intervievaţi de ea; citea, în schimb, fără ruşine cronicile filmelor lor.

Din cauza prejudecăţilor împotriva Internetului, Wallingford nu văzuse campania de pe www.needahand.com; nu auzise de Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates înainte de a-l suna doctorul Zajac. Acesta ştia deja de experienţa nefericită a lui Patrick cu diverse mecanisme protetice şi nu doar de cea din Soho, căreia i se acordase o oarecare atenţie: portiera unui taxi se trântise peste mâna artificială şi aceasta rămăsese prinsă în ea; taximetristul îşi continuase drumul, într-o veselie, preţ de câteva intersecţii. Medicul ştia şi de episodul jenant când i se încurcase mâna în centura de siguranţă în avionul spre Berlin, unde Wallingford se grăbise să se urce pentru a intervieva un nebun arestat, pentru că aruncase în aer un câine în Postdamer Platz. (Ca protest faţă de noua cupolă de pe Reichstag, sceleratul ataşase un dispozitiv explozibil de zgarda câinelui.) Patrick Wallingford devenise ziaristul de televiziune specializat în anomalii lăsate de Dumnezeu sau absurdităţi create de întâmplare. Oamenii îl strigau din taxiuri - „Hei, tipul-cu-leul!” Curierii care pedalau pe biciclete îl apostrofau, după ce îşi scuipau fluierul din gură, „Băi, omul-dezastru!”

Şi mai grav era că lui Patrick îi displăcea atât de mult ce făcea, încât nu mai avea nici un pic de compasiune pentru victime şi familiile lor; când îi intervieva, această

lipsă de compasiune se vedea.

De aceea, în loc să fie concediat – întrucât fusese accidentat la locul de muncă, i-ar fi putut da în judecată – Wallingford a fost şi mai marginalizat: următoarea sa corespondenţă nu avea nici măcar potenţial pentru dezastru. Patrick a fost trimis în Japonia ca să se ocupe de o conferinţă sponsorizată de un trust de presă japonez. L-a surprins şi tema conferinţei, „Viitorul femeilor”, ceea ce nu suna defel a dezastru.

Dar, imaginaţi-vă! Patrick Wallingford la o asemenea conferinţă! Desigur că femeile redacţiei de ştiri din New York erau toate excitate.

— O să te regulezi pe rupte, Pat, îl tachină una dintre ele. Adică, mai mult ca înainte.

— Cum ar putea Patrick să se reguleze şi mai mult? întrebă o alta, ceea ce le dădu apă la moară.

— Am auzit că femeile sunt tratate ca naiba în Japonia, remarcă una. Şi că bărbaţii se duc în Bangkok ca să facă tot felul de porcării.

— Toţi bărbaţii fac porcării în Bangkok, spuse una care fusese acolo.

— Ai fost în Bangkok, Pat? întrebă prima.

Ştia foarte bine că fusese – doar fusese cu ea. Îi amintea doar ceva ce ştia toată redacţia.

— Ai mai fost în Japonia, Patrick? întrebă o alta, după ce se potoli chicoteala.

— Nu, n-am mai fost, răspunse Wallingford. Şi nici nu m-am culcat vreodată cu o japoneză.

L-au făcut porc pentru replica asta, deşi cele mai multe au spus-o cu afecţiune. Apoi s-au împrăştiat, lăsându-l cu Mary, una dintre cele mai tinere femei ale redacţiei de ştiri din New York. (Şi una dintre puţinele cu care Patrick nu se culcase.)

Când Mary văzu că rămăseseră singuri, îi atinse foarte uşor antebraţul stâng, chiar deasupra mâinii care-i lipsea. Numai femeile îl atingeau acolo.

— Fetele glumesc, ştii doar, îi spuse ea. Majoritatea s-ar urca mâine cu tine în avionul de Tokio, dacă le-ai cere.

Patrick se gândise mai demult să se culce cu Mary, dar

mereu intervenise câte ceva.

— Tu te-ai urca mâine cu mine în avionul de Tokio, dacă ţi-aş cere?

— Eu sunt măritată, spuse Mary.

— Ştiu, răspunse Patrick.

— Aştept un copil, îi spuse Mary, după care izbucni în plâns.

Alergă după celelalte femei din redacţie, lăsându-l pe Wallingford singur cu gândurile lui, care îi spuneau că întotdeauna era mai bine s-o laşi pe femeie să facă primul pas. În momentul acela interveni apelul telefonic al doctorului Zajac.

Modul în care doctorul se prezentă fu (într-un cuvânt) chirurgical:

— Poţi avea prima mână pe care pun mâna, anunţă doctorul Zajac. Dacă doreşti, desigur.

— De ce n-aş dori-o? Adică, dacă e sănătoasă...

— Sigur că va fi sănătoasă! replică Zajac. Ţi-aş da eu o mână nesănătoasă?

— Când?

— Graba nu e bună când cauţi o mână perfectă, îl informă Zajac.

— Nu cred că aş fi fericit cu o mână de femeie sau de bătrân, gândi Patrick cu glas tare.

— E treaba mea să găsesc o mână dreaptă şi sănătoasă, spuse doctorul Zajac.

— E stânga, îi aminti Wallingford.

— Ştiu, dar va fi dreaptă.

— De acord, dar fără nici o obligaţie, spuse Patrick.

— Ce obligaţie? întrebă Zajac uimit.

Ce naiba voise să spună reporterul? Ce obligaţie puteai avea faţă de mâna unui donator?

Dar Wallingford pleca în Japonia şi tocmai aflase că urma să ţină un discurs în deschiderea conferinţei; nu scrisese discursul la care se gândise, dar îl tot amânase până la urcarea în avion.

Patrick nu se mai gândi la ciudăţenia comentariului lui – fără nici o obligaţie. Era o replică tipică pentru un om-dezastru, un reflex al tipului-cu-leul, o tâmpenie pe care o

spui numai ca să spui ceva. (Cam la fel ca replica „Nemţoaicele sunt acum foarte populare la New York.”)

Zajac era fericit – chestiunea fusese lăsată în mâinile lui, ca să zicem aşa.

IV. Interludiu japonez

O fi Asia un blestem pentru mine? avea să se întrebe mai târziu Wallingford. Mai întâi îşi pierduse mâna în India; acum ce se va întâmpla în Japonia?

Călătoria la Tokio a mers prost înainte de a începe, dacă socotim propunerea neruşinată făcută de Patrick lui Mary. Nimerise peste o tânără femeie recent căsătorită şi însărcinată, al cărei nume de familie nu reuşea să şi-l amintească niciodată. Mai rău, avea o înfăţişare care-l urmărea; era mai mult decât o drăgălăşenie de neconfundat, deşi Mary o avea şi pe asta. Înfăţişarea ei exprima capacitatea de a face un rău mai mare decât bârfa, o ferocitate greu de ţinut în frâu, un potenţial pentru producerea unei mutilări încă nedefinite. Apoi, în avionul spre Tokio, Patrick s-a luptat cu discursul. Iată-l deci divorţat, pe bună dreptate, simţindu-se ca un rechin sexual din cauza însărcinatei Mary – şi în situaţia asta era aşteptat să abordeze subiectul „Viitorul femeilor” în Japonia, cunoscută drept ţara-femeilor-ţinute-la-respect.

Nu numai că Wallingford nu era obişnuit să scrie discursuri; nu era obişnuit nici măcar să vorbească fără să citească textul de pe prompter. (De obicei, altcineva scria textul.) Dar dacă se va uita pe lista participantelor la conferinţă, poate că va găsi de spus câteva chestii măgulitoare şi linguşeala asta ar fi bună pentru începutul discursului.

A fost pentru el o lovitură să descopere că n-avea nici o informaţie din sursă directă despre activitatea vreunei participante la conferinţă; o cunoştea, vai, pe una singură şi cel mai măgulitor lucru la care se putea gândi să spună despre ea era că i-ar plăcea să i-o tragă, deşi n-o văzuse decât o dată, la televizor.

Lui Patrick îi plăceau nemţoaicele. Dovada era

sunetista fără sutien din echipa televiziunii din Gujarat, blonda care leşinase în căruţa cu carne, întreprinzătoarea Monika scris cu k. Dar nemţoaica de la conferinţa din Tokio se numea Barbara, care se scrie exact la fel în toate limbile şi care era, ca şi Wallingford, ziarist de televiziune. Dar, spre deosebire de Wallingford, avea o poziţie mai bună şi era mai puţin cunoscută.

Barbara Frei prezenta ştirile de dimineaţă la ZDF. Avea o voce sonoră, profesionistă, un zâmbet discret şi buze subţiri. Părul blond închis îi ajungea până la umeri şi era tras dibaci după urechi. Faţa era frumoasă şi netedă, cu pomeţi proeminenţi; în lumea lui Wallingford, era o faţă făcută pentru televiziune.

La televizor, Barbara Frei nu apărea decât cu taioare cu croială bărbătească, negre sau bleumarin, fără bluză sau cămaşă sub gulerul deschis al jachetei. Avea nişte clavicule superbe, pe care, fireşte, îi plăcea să le arate. Prefera cerceii mici, cu pietre preţioase – adeseori smaralde sau rubine. Patrick le identificase; se pricepea la bijuterii.

Dar, deşi perspectiva de a o întâlni pe Barbara Frei la Tokio îi stârnea lui Wallingford o ambiţie sexuală nerealistă pentru perioada scurtă petrecută în Japonia, nici ea şi nici vreo altă participantă nu putea să-l ajute să-şi scrie discursul.

Mai era acolo o regizoare de film, rusoaică, pe nume Ludmila Slovaboda. (Cel puţin aşa îşi închipuia Patrick că se pronunţa numele ei de familie. Dar hai să-i zicem Ludmila.) Wallingford nu-i văzuse filmele.

Mai era o romancieră daneză, o femeie pe nume Bodille sau Bodile sau Bodil Jensen; prenumele era scris în trei feluri diferite în materialul tipărit trimis lui Patrick de gazdele japoneze. Indiferent cum se scria numele ei, Wallingford presupuse că se pronunţa „bodiil” – cu accentul pe „ii” – dar nu era prea sigur.

Mai era o englezoaică economistă. Aceasta avea banalul nume Jane Brown. Mai era o chinezoaică genetician, o coreeancă medic specialist în boli infecţioase, o olandeză bacteriolog şi o femeie din Ghana al cărei domeniu era denumit alternativ „management pentru criza

de alimente” sau „ajutorarea victimelor foametei”. Nu exista nici o speranţă ca Wallingford să pronunţe corect vreunul dintre numele lor; nici măcar nu voia să încerce.

Lista participantelor nu se mai termina; toate erau femei cu mari realizări profesionale – probabil cu excepţia unei americance scriitoare, care se autodefinea ca o feministă radicală, de care Wallingford nu auzise, şi a unui număr exagerat de participante din Japonia, care păreau să reprezinte artele.

Patrick nu se simţea bine în preajma femeilor poet şi sculptor. Probabil că nu era corect să le spună poetese şi sculptoriţe, deşi Wallingford aşa se gândea la ele. (După mintea lui, majoritatea artiştilor plastici erau nişte şarlatani; vindeau ceva nereal, o făcătură.)

Şi-atunci cum va fi discursul lui de întâmpinare? Nu se pierdu cu firea – doar nu trăise în New York degeaba. Wallingford avusese parte de suficiente ceremonii scorţoase; ştia cât de cretini erau majoritatea maeştrilor de ceremonii şi ştia să facă şi el pe cretinul. De aceea, Patrick se decise ca primele lui cuvinte să nu fie altceva decât abureala presărată cu mondenităţi de maestrul de ceremonii care le ştie pe toate – cu umorul nesincer şi autodegradant al unuia care pare să se simtă bine făcând băşcălie de el însuşi. Doamne, cât de mult se înşela!

Cum ar suna să înceapă aşa? „Mă simt jenat să mă adresez unei asistenţe atât de distinse, având în vedere că principala şi, prin comparaţie, umila mea realizare a fost să hrănesc ilegal, cu mâna mea stângă, un leu din India, în urmă cu cinci ani.”

Asta va sparge gheaţa, cu siguranţă. Stârnise râsete la ultimul discurs ţinut de el, care nu era de fapt un discurs, ci un toast la un dineu în onoarea sportivilor olimpici de la Clubul Sportiv din New York. Numai că femeile din Tokio se vor dovedi un public mai dur.

Tonul nefericirilor lui îl dădu compania aeriană care-i rătăcise bagajul, o valiză ticsită cu haine. Funcţionarul companiei îi spuse:

— Bagajul dumneavoastră e în drum spre Filipine – mâine e înapoi!

— Ştiţi deja că bagajul meu a plecat spre Filipine?

— E nesigur, domnule, spuse funcţionarul sau aşa i se păru lui Patrick.

El spusese de fapt, „Desigur, domnule”, dar Wallingford auzise greşit. (Patrick avea un obicei copilăresc şi jignitor de a imita accentele străine, ceea ce era la fel de dezagreabil ca şi impulsul de a râde când cineva se împiedica sau cădea.) Ca să fie mai clar, funcţionarul companiei aeriene adăugă:

— Bagajele pierdute în avionul de la New York pleacă întotdeauna spre Filipine.

— Întotdeauna? întrebă Wallingford.

— Şi întotdeauna se întorc a doua zi, răspunse funcţionarul.

Urmă zborul în elicopter de la aeroport până pe acoperişul hotelului unde era cazat la Tokio. Elicopterul fusese pus la dispoziţie de gazdele lui Wallingford din Tokio.

— Ah, Tokio în amurg! Ce poate fi mai frumos? spuse o femeie cu o înfăţişare severă, aşezată lângă el în elicopter.

Patrick nu observase că fusese şi în avionul de la New York – probabil pentru că purta nişte ochelari cu ramă de baga care n-o avantajau deloc, iar Wallingford nu se uitase la ea decât în treacăt. (Era, desigur, scriitoarea americană care se autodefinea drept feministă radicală.)

— Bănuiesc că sunteţi ironică, îi spuse Patrick.

— Sunt întotdeauna ironică, domnule Wallingford, replică femeia, prezentându-se cu o strângere de mână scurtă şi fermă. Mă numesc Evelyn Arbuthnot. V-am recunoscut după mână – după cealaltă.

— V-au trimis şi dumneavoastră bagajele în Filipine? o întrebă Patrick pe doamna Arbuthnot.

— Uitaţi-vă la mine, domnule Wallingford, îi dădu ea indicaţii. Sunt o persoană care poartă totul asupra ei. Mie nu mi se pierd bagajele de către companiile aeriene.

Poate că-i subestimase calităţile lui Evelyn Arbuthnot; poate că trebuia să-i caute sau chiar să-i citească una dintre cărţi.

Dar sub ei se întindea Tokio. Patrick observă că erau

elicoporturi pe acoperişurile multor hoteluri şi clădiri de birouri, şi că alte elicoptere se pregăteau să aterizeze. Parcă se producea o invazie militară a imensului oraş cufundat în ceaţă, pictat în amurg cu o paletă de culori ireale, de la trandafiriu la roşu ca sângele, în lumina soarelui care apunea. Platformele pentru elicoptere de pe acoperişuri i se păreau lui Wallingford nişte ţinte; încerca să ghicească pe care o va nimeri elicopterul lor.

— Japonia! rosti disperată Evelyn Arbuthnot.

— Nu vă place Japonia? o întrebă Patrick.

— Nu-mi „place” nicăieri, îi spuse ea lui Wallingford, dar aici relaţia bărbat-femeie e mai împovărătoare decât oriunde.

— Aha, rosti Patrick.

— N-ai mai fost aici, nu? îl întrebă ea.

În timp ce el încă mai clătina din cap, ea îi spuse:

— Nu trebuia să vii, omule-dezastru.

— Dar dumneavoastră de ce aţi venit? o întrebă Wallingford.

Femeia creştea tot mai mult în ochii lui, cu fiecare frază negativă pe care o rostea. Începu să-i placă faţa ei pătrată, cu o frunte înaltă şi maxilare late; părul scurt şi cărunt îi stătea pe cap ca un coif cu care nu era de glumit. Avea un corp îndesat şi vânjos, care nu se dezvăluia; femeia purta ginşi negri şi peste ei o cămaşă bărbătească de doc, înmuiată de prea multe spălări. Judecând după ce putea zări Wallingford, ceea ce nu era prea mult, părea a avea sânii mici şi nu se ostenea să poarte sutien. În picioare avea nişte pantofi de sport practici şi murdari, rezemaţi de o geantă de sport mare, care intra doar parţial sub scaunul ei; geanta avea baretă pentru umăr şi părea grea.

Doamna Arbuthnot părea o femeie de aproape cincizeci de ani sau un pic peste, care îşi lua la drum mai mult cărţi decât îmbrăcăminte. Nu era fardată, nu avea unghiile făcute şi nu purta inele sau alte bijuterii. Avea degete mici şi foarte curate, mâini mici şi unghii roase până în carne.

— De ce am venit aici? repetă ea întrebarea lui Patrick.

Mă duc oriunde sunt invitată, pentru că nu sunt invitată în multe locuri şi pentru că am un mesaj de transmis. Dumneata n-ai nici un mesaj, nu-i aşa, domnule Wallingford? Nu pricep de ce naiba ai venit la Tokio şi încă la o conferinţă despre „Viitorul femeilor”. De când este „Viitorul femeilor” o ştire? Oricum, nu e o ştire pentru tipul-cu-leul, adăugă ea. Elicopterul aterizează. Wallingford observă ţinta mărindu-se, fără să scoată o vorbă.

— De ce am venit aici? repetă Patrick întrebarea doamnei Arbuthnot.

Tărăgăna răspunsul, ca să aibă timp de gândire.

— O să-ţi spun eu de ce, domnule Wallingford. Evelyn Arbuthnot îşi puse mâinile mici, dar surprinzător de puternice pe genunchii lui şi îi strânse zdravăn.

— Ai venit aici pentru că ştiai că o să întâlneşti o mulţime de femei – am ghicit?

Era deci una dintre persoanele care nu puteau suferi ziariştii sau pe Patrick Wallingford în special. Wallingford era sensibil la ambele variante, foarte comune. Ar fi vrut să spună că venise la Tokio pentru că era – ce mama dracului! – reporter de teren şi primise – ce mama dracului! – o misiune de reporter de teren, dar îşi ţinu gura. Avea acea slăbiciune foarte comună de a dori să-i cucerească pe oamenii care nu-l plăceau; în consecinţă, avea numeroşi prieteni. Nici unul nu era un prieten apropiat şi extrem de puţini erau bărbaţi. (Se culcase cu prea multe femei ca să întreţină prietenii strânse cu bărbaţii.)

Elicopterul aterizează, înclinându-se uşor; se deschise o uşă. Un hamal agil, care aştepta pe acoperiş, se repezi cu un cărucior pentru bagaje. Nu existau alte bagaje, în afară de geanta de sport a lui Evelyn Arbuthnot, pe care ea preferă să şi-o care singură.

— Nu aveţi valiză? Nici un bagaj? îl întrebă serviabilul hamal pe Wallingford, care încă se mai gândea ce să-l răspundă doamnei Arbuthnot.

— Bagajul meu a fost trimis din greşeală în Filipine, îl informă Patrick pe hamal, rostind cuvintele inutil de rar.

— A, nu-i nici o problemă. Mâine va fi înapoi! spuse hamalul.

— Doamnă Arbuthnot, reuşi să spună Wallingford cam înţepat, vă asigur că nu e nevoie să vin până la Tokio sau la această conferinţă ca să întâlnesc femei. Pot întâlni femei oriunde în lume.

— Nu mă îndoiesc, zise Evelyn Arbuthnot, aparent mai puţin încântată de această idee. Nu mă îndoiesc că întâlniţi femei – peste tot, tot timpul. Una după alta.

Căţea! conchise Patrick în gând, tocmai când începuse s-o placă. Se simţise ca un dobitoc în ultimul timp şi doamna Arbuthnot îl dominase net; şi totuşi, Patrick Wallingford se considera în general un om cumsecade.

Temându-se că valiza lui nu se va întoarce din Filipine la timp pentru a-şi rosti discursul la conferinţa „Viitorul femeilor”, Wallingford trimise hainele pe care le purtase în avion la curăţătoria hotelului, care promise să i le înapoieze în timpul nopţii. Patrick spera că aşa va fi. Problema era că acum nu mai avea cu ce să se îmbrace. Nu prevăzuse că gazdele lui japoneze (colegi ziarişti cu toţii) îl vor suna neîntrerupt în camera de hotel, invitându-l la un pahar şi la masă.

Le spuse că era obosit; le spuse că nu-i era foame. Şi primiră refuzul politicoşi, dar Wallingford îşi dădu seama că îi dezamăgise. Fără îndoială că mureau de nerăbdare să-l vadă pe omul fără o mână – dar cu cealaltă, cum se exprimase Evelyn Arbuthnot.

Wallingford se uita neîncrezător pe meniul serviciului la cameră, când sună doamna Arbuthnot.

— Unde te duci la masă? Sau apelezi la serviciul la cameră?

— Nu v-a invitat nimeni la masă? se interesă Patrick. Eu primesc tot felul de invitaţii, dar nu pot să ies, pentru că mi-am trimis hainele pe care le purtam la curăţătorie – în eventualitatea că nu mi se întorc bagajele mâine din Filipine.

— Nu m-a invitat nimeni la masă, îi spuse doamna Arbuthnot. Dar eu nu sunt celebră – nu sunt nici măcar ziaristă. Nimeni nu mă invită la masă.

Wallingford o crezu, dar nu spuse decât:

— Păi, eu v-aş invita la masă în camera mea, dar n-am

nimic pe mine în afară de un prosop.

— Sună la administraţie, îl sfătui Evelyn Arbuthnot. Spune-le să-ţi aducă un halat. Bărbaţii nu ştiu să se înfăşoare în prosop.

Îi dădu numărul camerei ei şi îi spuse s-o sune după ce va face rost de halat. Între timp, ea se va uita pe meniul serviciului la cameră.

Dar, când Wallingford sună la administraţie, o voce de femeie îi spuse:

— Legletăm, nu avem alate.

Sau cel puţin aşa auzise Wallingford. Când o sună pe doamna Arbuthnot şi îi relată ce îi spusese administraţia, ea îl uimi din nou.

— Nu avem alate, nu avem selviciu la camelă. Patrick crezu că glumeşte.

— Nu vă faceţi griji, o să-mi ţin genunchii apropiaţi. Sau o să încerc să mă înfăşor în două prosoape.

— Nu dumneata eşti de vină, eu sunt de vină, spuse Evelyn. Sunt dezamăgită de mine însămi pentru că mă simt atrasă de dumneata.

Apoi spuse „leglet” şi închise telefonul. Administraţia îi trimise cel puţin, în loc de halat, încă o periuţă de dinţi şi un mic tub cu pastă.

Nu poţi păţi mare lucru în Tokio când nu ai pe tine decât un prosop; dar Wallingford va reuşi, cu siguranţă. Întrucât nu prea avea poftă de mâncare, comandă ceva trecut în pliantul hotelului sub denumirea de „terapie prin masaj” în loc de serviciul la cameră. Mare greşeală!

— Două femei, rosti vocea care răspunse pentru terapeutul de masaj.

Era o voce de bărbat şi lui Patrick i se păru că auzise „două lămâi”; totuşi, crezu că înţelesese ce voise să spună bărbatul.

— Nu, nu, nu „două femei”, doar un bărbat. Sunt bărbat, singur, explică Wallingford.

— Două lămâi, răspunse sigur pe el bărbatul de la telefon.

— Bine, cum vreţi, răspunse Wallingford. Asta e shiatsu?

— Ori două lămâi, ori nimic, rosti mai agresiv bărbatul.

— Bine, bine, cedă Patrick.

Deschise o bere din minibar în timp ce aştepta, înfăşurat în prosop. După mult timp, două femei veniră la uşa lui.

Una dintre ele ducea masa cu o gaură la un capăt, pentru faţa lui Wallingford; arăta ca un mecanism de decapitare şi femeia care ducea masa avea nişte mâini despre care doctorul Zajac ar fi spus că semănau cu mâinile unui celebru sugrumător. Cealaltă femeie ducea câteva perne şi prosoape – avea nişte antebraţe ca Popeye.

— Bună, spuse Wallingford.

Îl priviră suspicioase, cu ochii pe prosopul lui.

— Shiatsu?, le întrebă Patrick.

— Suntem două, îl informă una dintre ele.

— Da, cu siguranţă, spuse Wallingford, dar nu ştia de ce. Poate ca să meargă mai repede masajul? Sau poate ca să dubleze costul.

După ce îşi vârî faţa în gaură, se holbă la tălpile goale ale femeii care îşi înşurubă cotul în ceafa lui; cealaltă îşi fixa cotul (sau genunchiul?) în coloana lui, în zona lombară. Patrick îşi făcu curaj şi le întrebă direct:

— De ce sunteţi două?

Spre surprinderea lui Wallingford, masezele chicotiră ca nişte puştoaice.

— Ca să nu fim violate, spuse una dintre ele.

— Două lămâi, fălă viol, o auzi Wallingford spunând pe cealaltă femeie.

Policarele şi coatele lor, sau genunchii, îl atacau puternic acum – femeile pătrundeau adânc – dar pe Wallingford îl apăsa gândul cum putea fi cineva atât de decăzut moral încât să violeze o maseză. (Experienţele lui Patrick cu femeile se limitaseră la o singură situaţie: femeile îl doriseră.)

După ce plecară masezele, Wallingford şchiopăta. Abia reuşi să se ducă la baie, ca să urineze şi să se spele pe dinţi, înainte de a se prăbuşi în pat. Văzu că lăsase berea neterminată pe noptieră, de unde va puţi a doua zi dimineaţă, dar era prea istovit ca să se ridice. Parcă se

încleiase. A doua zi dimineaţa se trezi în exact aceeaşi poziţie în care adormise – pe burtă, cu ambele braţe pe lângă corp, ca un soldat, şi cu partea dreaptă a feţei îngropată în pernă, privind spre umărul stâng.

Abia când se ridică să deschidă uşa – venise micul dejun – îşi dădu seama că nu putea să-şi mişte capul. Gâtul îi era blocat; privea tot timpul spre stânga. Orientarea exclusivă spre stânga îi va crea probleme pe podiumul unde va trebui în curând să rostească discursul de deschidere. Iar înainte de asta trebuia să mănânce cu faţa spre umărul stâng. Pe lângă dificultatea de a se spăla pe dinţi cu mâna dreaptă (şi unica), periuţa de dinţi pe care o primise era prea scurtă – faţă de distanţa până la care era el orientat spre stânga.

Bine măcar că bagajele i se întorseseră din călătoria în Filipine, pentru că sunaseră de la curăţătorie să se scuze că „i-au rătăcit” singurele haine.

— Nu s-au pieldut, doal s-au lătăcit, zbieră un bărbat în pragul isteriei. Legletăm.

Când Wallingford îşi deschise valiza, ceea ce reuşi să facă privind peste umărul stâng, descoperi că interiorul ei şi toată îmbrăcămintea lui miroseau puternic a urină. Sună la compania aeriană să reclame.

— Aţi sosit acum din Filipine? întrebă funcţionarul companiei aeriene.

— Nu eu, doar bagajele mele, răspunse Wallingford.

— A, e normal, strigă fericit funcţionarul. Câinii care adulmecă droguri fac uneori pipi pe valize!

Bineînţeles că Patrick auzi în loc de „pipi pe valize”, „vicii pe faleze”, dar prinse ideea. Câinii filipinezi urinaseră pe hainele lui!

— De ce?

— Nu ştim, îi spuse funcţionarul companiei aeriene. Se mai întâmplă. Bănuiesc că-i vor alunga pe câinii ăia.

Stupefiat, Wallingford reuşi să găsească printre lucruri o cămaşă şi nişte pantaloni care erau relativ mai puţin impregnaţi cu pipi de câine. Trimise scârbit restul hainelor la spălătorie, avertizându-l pe bărbatul de la telefon să nu-i piardă şi acest rând de haine – erau ultimele.

— Celelalte nu s-au peldut! răcni bărbatul. S-au lătăcit! (De data asta nu mai spuse „legletăm”.)

Având în vedere mirosul pe care-l emana, Patrick nu fu prea încântat să împartă un taxi spre sala de conferinţe cu Evelyn Arbuthnot – mai ales pentru că era silit, din cauza crampei de la ceafă, să stea în taxi cu faţa întoarsă, ceea ce era cam nepoliticos.

— Nu te condamn că eşti supărat pe mine, dar nu e un gest cam copilăresc să nu mă priveşti în faţă? întrebă ea.

Tot adulmeca în jurul ei, de parcă ar fi bănuit că era un câine în maşină.

Wallingford îi povesti tot; masajul celor două lămâi („mutilarea provocată de cele două femei”, îi spusese el); gâtul cu sens unic; episodul cu urinatul câinilor.

— Te-aş asculta povestind ore-n şir, îi spuse doamna Arbuthnot.

Nu era nevoie s-o vadă ca să-şi dea seama cât de ironică era.

Urmă discursul lui, pe care-l rosti în picioare, dintr-o parte, pe podium, privind în jos spre braţul stâng de sub ciot, pe care-l vedea mai bine decât foile greu de citit. Cu partea stângă spre public, amputarea era şi mai evidentă, determinându-l pe un glumeţ din presa japoneză să scrie despre Wallingford că „îşi mulgea mâna lipsă”. (În mass-media occidentală, mâna care-i lipsea era adeseori denumită „nemâna” sau „nonmâna”.) Ziarişti japonezi mai generoşi, care auziseră discursul de deschidere al lui Patrick – bărbaţi, în majoritate – au notat despre metoda lui oratorică de a vorbi cu faţa orientată spre stânga că era „provocatoare” şi „incredibil de cool”.

Discursul n-a avut deloc succes la femeile cu cariere importante care participau la conferinţă. Nu veniseră la Tokio ca să discute despre „Viitorul femeilor”, pentru ca apoi să audă glume de maestru de ceremonii reciclat, iar asta din gura unui bărbat.

— Asta scriai în avion ieri? Sau încercai să scrii, mai degrabă, remarcă Evelyn Arbuthnot. Zău că ar fi trebuit să luăm masa împreună la dumneata în cameră. Dacă am fi atins subiectul discursului, poate că te-aş fi cruţat de acest

moment penibil.

Ca şi înainte, Wallingford rămase fără grai în prezenţa ei.

Sala în care vorbise Patrick era din oţel, în nuanţe de gri ultramodern. Exact aşa i se părea şi Evelyn Arbuthnot – „Din oţel, în nuanţe de gri ultramodern.”

Celelalte femei l-au evitat după discurs; Wallingford ştia că nu doar din cauza pişatului de câine.

Nici măcar colega lui germană din lumea televiziunii, frumoasa Barbara Frei, nu vorbi cu el. Cele mai multe ziariste care îl întâlneau pe Wallingford pentru prima oară îşi exprimau cel puţin compasiunea pentru incidentul cu leul, dar distanta doamnă Frei lăsa să se înţeleagă limpede că nu voia să-l întâlnească.

Doar romanciera daneză, Bodille, Bodile sau Bodil Jensen, părea să-l privească pe Patrick cu o scânteie de compasiune în ochii ei verzi sfredelitori. Avea o frumuseţe de văduvă zdruncinată, de parcă cineva apropiat ei se sinucisese sau fusese asasinat – poate iubitul sau soţul.

Wallingford încercă s-o abordeze pe doamna Jensen, dar doamna Arbuthnot îi opri elanul.

— Eu am văzut-o prima, îi spuse Evelyn lui Patrick, ducându-se glonţ spre Bodille, Bodile sau Bodil.

Asta îl făcu pe Wallingford să-şi piardă şi mai mult încrederea în sine. Asta voise să spună doamna Arbuthnot, când îi declarase că era dezamăgită de ea însăşi pentru că se simţea atrasă de el? Era oare Evelyn Arbuthnot lesbiană?

Fiindcă nu prea era dispus să întâlnească pe nimeni atâta timp cât puţea îngrozitor a pişat de câine, Wallingford se întoarse la hotel să-şi aştepte hainele curate. Îi lăsă pe cei doi oameni din echipa sa de televiziune să filmeze ce era mai interesant în restul discursurilor din acea primă zi, incluzând şi o secţiune de discuţii despre viol.

Când Patrick ajunse la hotel, descoperi că primise flori de la conducerea hotelului – ca să se scuze încă o dată pentru „rătăcirea” hainelor lui – şi că îl aşteptau două maseze, două femei diferite. Hotelul îi mai trimisese un mesaj. „Leglete pentru clampa de la gât”, îi spuse lui

Patrick una dintre noile femei.

Wallingford auzi „clapa de la lift”, dar înţelese ce voia să spună femeia. Era condamnat să fie maltratat încă o dată de două femei.

Dar aceste două femei reuşiră să-i vindece crampa de la gât şi, în timp ce erau încă angajate în transformarea lui într-o gelatină, spălătoria hotelului îi returnă hainele curate – toate hainele. Poate că acel moment va marca o schimbare în bine în experienţa lui japoneză, îşi zise Patrick.

Având în vedere că îşi pierduse mâna stângă în India, chiar dacă asta se petrecuse cu cinci ani în urmă, având în vedere că nişte câini filipinezi se pişaseră pe hainele lui şi că avusese nevoie de un al doilea masaj care să corecteze răul făcut de primul, având în vedere că nu ştiuse că Evelyn Arbuthnot era lesbiană, având în vedere oribilul său discurs care nu impresionase pe nimeni, având în vedere că nu ştia nimic despre Japonia şi, categoric, şi mai puţin despre viitorul femeilor, la care niciodată, nici măcar în clipele acelea, nu se gândea, Wallingford ar fi trebuit să aibă suficientă minte ca să nu-şi imagineze că experienţa lui japoneză va suferi vreo schimbare în bine.

Oricine l-ar fi întâlnit pe Patrick Wallingford în Japonia şi-ar fi dat seama într-o clipă că era exact genul de dobitoc care şi-ar apropia, întâmplător, prea mult mâna de cuşca unui leu. (Iar dacă leul ar fi avut vreun accent, Wallingford l-ar fi imitat.) Privind în urmă, Patrick însuşi şi-ar fi putut considera perioada petrecută în Japonia la un nivel şi mai jos din viaţa lui decât episodul devorării mâinii în India.

Ca să fim cinstiţi, Wallingford nu fu singurul bărbat care lipsi de la secţiunea de discuţii despre viol. Englezoaica economistă, al cărei nume (Jane Brown) i se păruse lui Patrick banal, se dovedi a nu fi nicidecum pe măsura numelui. Ea produse un şoc în secţiunea de discuţii despre viol, insistând ca bărbaţii să nu fie prezenţi, întrucât, afirmă ea, o discuţie sinceră despre viol era ca şi cum s-ar fi expus goale. Până în acest punct, cameramanul şi sunetistul canalului internaţional nonstop reuşiseră să filmeze, după care economista englezoaică începu să se

dezbrace, ca să se facă înţeleasă. Cameramanul, care era japonez, îşi opri cu respect aparatul.

Este discutabil dacă majoritatea telespectatorilor ar fi suportat s-o vadă pe Jane Brown despuindu-se. A afirma că doamna Brown arăta ca o matroană ar fi o amabilitate – ar fi fost suficient ca ea să înceapă să se dezbrace pentru a goli sala de cei câţiva bărbaţi prezenţi acolo. La conferinţa „Viitorul femeilor” prezenţa masculină se reducea la cei doi tipi din echipa de televiziune a lui Wallingford, la ziarişti japonezi cu un aer de oameni nefericiţi, care erau gazdele evenimentului, şi, desigur, la Patrick însuşi.

Gazdele s-ar fi simţit jignite dacă ar fi aflat că editorul de ştiri din New York ceruse prin telefon să fie oprite filmările la conferinţă. În loc de alte imagini de la conferinţa femeilor, Gogo voia „ceva în contrast cu ea” – ceva care s-o boicoteze, cum s-ar zice.

Tipic pentru Gogo, îşi zise Wallingford. Când editorul de ştiri cerea „material legat de subiect”, voia să spună, de fapt, ceva atât de nelegat de conferinţa femeilor, încât să poată deveni o batjocorire a însăşi ideii de viitor al femeilor.

— Am auzit că există o industrie a pornografiei infantile la Tokio, îi spuse Gogo lui Patrick. Şi prostituţie infantilă. Mi s-a spus că e o chestie relativ recentă. Abia a apărut – a înmugurit, aş îndrăzni să spun.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Wallingford.

Ştia că şi asta era tipic pentru Gogo. Pe editorul de ştiri nu-l interesase niciodată „Viitorul femeilor”. Gazdele japoneze îl solicitaseră pe Wallingford – vânzările casetei video cu tipul-cu-leul atinseseră cifre record în Japonia – şi Gogo profitase de invitaţie ca să-l pună pe omul-dezastru să scormonească nişte murdării de prin Tokio.

— Bineînţeles că va trebui să fii prudent, continuă Gogo, avertizându-l pe Patrick că vor apărea „calomnii” despre presupusul rasism al canalului, dacă vor filma ceva ce ar fi putut să pară „o privire piezişă asupra japonezilor”.

— Te-ai prins? îl întrebă Gogo pe Wallingford la telefon. Cum au japonezii ochii? Piezişi, oblici.

Wallingford oftă, apoi îi sugeră, ca întotdeauna, că era

vorba de un reportaj mai profund, mai complex. Conferinţa „Viitorul femeilor” se desfăşura pe o perioadă de patru zile, dar numai în timpul zilei. Nu era nimic programat noaptea, nici măcar dineuri. Patrick se întreba de ce.

O tânără japoneză care i-a cerut lui Wallingford un autograf pe tricoul ei cu Mickey Mouse s-a arătat surprinsă că el nu ghicise motivul. Nu existau activităţi legate de conferinţă seara, pentru că „se presupunea” că femeile îşi petreceau nopţile acasă, cu familia. Dacă s-ar încerca să se programeze în Japonia o conferinţă a femeilor noaptea, n-ar veni prea multe femei.

— Nu-i aşa că era interesant? îl întrebă Wallingford pe Gogo, dar editorul de ştiri din New York îl sfătui s-o lase baltă. Deşi tânăra japoneză arăta fantastic pe ecran, tricourile cu Mickey Mouse nu erau permise pe canalul de ştiri, pentru că acesta fusese implicat mai demult într-un conflict cu compania Walt Disney.

Până la urmă, lui Wallingford i se indică să se limiteze la interviuri individuale cu participantele la conferinţă. Patrick îşi dădu seama că Gogo bătea în retragere.

— Poate că una sau două dintre curvele alea o să ţi se deschidă în faţă, dacă te-ai prins ce vreau să spun, încheie Gogo.

Wallingford începu prin a încerca să aranjeze un interviu între patru ochi cu Barbara Frei, ziarista germană de televiziune. O abordă în barul hotelului. Părea singură; ideea că ar putea aştepta pe cineva nu-i trecu nici o clipă prin minte lui Patrick. Prezentatoarea ZDF-ului era exact la fel de frumoasă cum arăta pe micul ecran, dar refuză politicos să fie intervievată.

— Cunosc canalul dumneavoastră, începu cu tact doamna Frei. Nu cred că vor difuza reportaje serioase despre această conferinţă. Nu sunteţi de aceeaşi părere? Caz clasat. Regret ce vi s-a întâmplat cu mâna, domnule Wallingford, spuse Barbara Frei. A fost într-adevăr cumplit – regret mult.

— Vă mulţumesc, răspunse Patrick.

Femeia era sinceră şi avea clasă. Canalul internaţional nonstop la care lucra Wallingford nu era, în opinia doamnei

Frei şi a nimănui, de altfel, o televiziune serioasă; în comparaţie cu Barbara Frei, nici Patrick Wallingford nu era serios şi atât doamna Frei, cât şi domnul Wallingford ştiau asta.

Barul hotelului era plin de oameni de afaceri, ca toate barurile de hotel.

— Ia uite-l pe tipul-cu-leul! îl auzi Wallingford pe unul dintre ei.

— Omul-dezastru! strigă un alt om de afaceri.

— Beţi ceva? îl invită Barbara Frei pe Patrick, din compasiune.

— Mda...

Îl cuprinsese un imens şi nefamiliar val de depresie şi, imediat ce i se aduse berea, apăru la bar şi bărbatul pe care îl aştepta doamna Frei – soţul ei.

Wallingford îl cunoştea. Era Peter Frei, un ziarist respectat de la ZDF, deşi făcea emisiuni culturale, în timp ce soţia lui făcea ştiri tari, cum le numeau ei.

— Peter e cam obosit, spuse cu afecţiune doamna Frei, mângâindu-şi soţul pe umeri şi pe ceafă. Se antrenează pentru o expediţie pe Everest.

— Ca să faceţi un film, presupun, spuse invidios Patrick.

— Da, dar ca să-l fac ca lumea, trebuie să urc şi eu un pic.

— O să urcaţi pe Everest? îl întrebă Wallingford pe Peter Frei.

Era un bărbat extrem de chipeş – amândoi alcătuiau un cuplu foarte atrăgător.

— A, acum toată lumea urcă o bucăţică de Everest, răspunse modest domnul Frei. Asta e problema cu el – e asaltat de amatori ca mine!

Frumoasa lui soţie râse tandru, continuând să-l mângâie ceafa şi umerii. Wallingford, care abia reuşea să-şi bea berea, îi consideră cel mai agreabil cuplu pe care-l cunoscuse.

Când se despărţiră, Barbara Frei îi atinse antebraţul lui Patrick în locul obişnuit.

— Puteţi încerca să-l luaţi un interviu femeii din Ghana,

îi sugeră ea, ca să-l ajute. E tare drăguţă şi deşteaptă, şi are mai multe de spus decât aş avea eu. Adică e cu adevărat o persoană care luptă pentru o cauză.

Wallingford ştia că asta însemna că femeia din Ghana ar vorbi cu oricine.

— E o idee bună, vă mulţumesc.

— Îmi pare rău pentru mână, îi spuse Peter Frei lui Patrick. E îngrozitor. Cred că jumătate din omenire îşi aminteşte unde era şi ce făcea când a văzut tragedia.

— Da, răspunse Wallingford.

Băuse doar o bere, dar ulterior îşi va aminti cu greu când părăsise barul; plecă scârbit de el însuşi s-o caute pe femeia africană, ca şi cum ea ar fi fost o barcă de salvare, iar el un om care se îneca. Şi chiar se îneca.

Ironia sorţii făcea ca expertul în foamete al Ghanei să fie o femeie extrem de grasă. Wallingford se temu că Gogo îi va exploata obezitatea într-un mod imprevizibil. Cântărea, probabil, o sută cincizeci de kilograme şi era înveşmântată cu un fel de cort alcătuit din mostre de pături din petice. Dar femeia avea o diplomă de la Oxford şi una de la Yale; i se acordase un premiu Nobel pentru ceva legat de problemele nutriţiei în lume, despre care ea spunea că era „doar o anticipare inteligentă a crizelor din lumea a treia... orice tâmpit cu niscai creier şi o conştiinţă integră ar putea face ce fac eu”.

Dar, în ciuda admiraţiei lui Wallingford pentru femeia masivă din Ghana, cei din New York n-o plăcură.

— E prea grasă, îi spuse Gogo lui Patrick. Oamenii de culoare or să creadă că facem băşcălie de ea.

— Dar nu noi am îngrăşat-o! protestă Patrick. Important este că e inteligentă – chiar are ceva de spus!

— Şi nu poţi găsi pe altcineva care să aibă ceva de spus? Ce Dumnezeu, poţi găsi o persoană inteligentă care să arate normal!

Dar, după cum va descoperi ulterior Wallingford la conferinţa „Viitorul femeilor” din Tokio, asta era extrem de greu – ţinând seama că prin sintagma „să arate normal” Gogo înţelegea, fără îndoială, să nu fie grasă, să nu fie negresă şi nici japoneză.

Patrick o cercetă puţin pe chinezoaica genetician, care avea o aluniţă cu păr în mijlocul frunţii; n-avea rost să încerce un interviu cu ea. Parcă auzea deja ce va avea de spus despre ea gogomanul de Gogo din New York. „Şi se mai indignează unii că facem băşcălie de oameni – Doamne sfinte! Mai bine am bombarda Ambasada Chinei dintr-o ţară de rahat, ca să spunem pe urmă că a fost o întâmplare!”

În consecinţă, Patrick vorbi cu coreeanca specializată în boli infecţioase, care i se păru destul de nostimă. Dar se dovedi că era speriată de cameră, ceea ce o făcea să se holbeze obsesiv la ciotul lui. Şi nici nu putea numi vreo boală infecţioasă fără să se bâlbâie; simpla menţiune a unei boli părea s-o umple de groază.

Cât despre regizoarea din Rusia – „Nimeni nu i-a văzut filmele”, îi spusese editorul de ştiri din New York – Ludmila (nu-i mai spunem şi numele de familie) era urâtă ca o broască râioasă. Şi în plus, după cum descoperi Patrick la două noaptea, când se întoarse în camera lui de hotel, voia să fugă în Occident. Nu voia să rămână în Japonia, voia s-o scoată Wallingford de acolo ca s-o ducă, clandestin, la New York. Unde s-o ascundă? se întrebă Wallingford. În valiza lui, care puţea acum a pipi de câine?

Transfuga din Rusia era cu siguranţă un subiect de ştiri, chiar şi la New York. Ce dacă nu-i văzuse nimeni filmele?

— Vrea să ajungă la Sundance, îi spuse Patrick lui Gogo. Gogo, pentru numele lui Dumnezeu, femeia vrea să fugă din Rusia! Ăsta e un subiect!

Nici un canal de ştiri cu oameni întregi la minte n-ar fi refuzat un reportaj despre un transfug din Rusia. Dar Gogo nu se lăsă impresionat.

— Abia am difuzat un subiect de cinci minute cu un transfug din Cuba, Pat.

— Te referi la jucătorul ăla de base-ball ratat? întrebă Wallingford.

— Ba nu joacă tocmai rău şi ştie să marcheze, spuse Gogo şi cu asta încheie subiectul.

Urmă refuzul romancierei daneze cu ochi verzi; se

dovedi a fi o scriitoare susceptibilă, care nu accepta să fie intervievată de o persoană care nu-i citise cărţile. Da' cine se credea? Wallingford n-avea timp să citească taman cărţile ei! Măcar ghicise corect cum i se pronunţa numele ei – „bo-diil”, cu accentul pe „ii”.

Prea numeroasele japoneze specializate în artă au fost entuziasmate să discute cu el şi mureau de plăcere, când îi vorbeau, să-l atingă, pline de compasiune, antebraţul stâng, un pic deasupra locului unde îşi pierduse mâna. Dar editorul de ştiri din New York era „sătul de artă”. Şi Gogo mai argumentă că japonezele le-ar crea telespectatorilor falsa impresie că singurele participante la această conferinţă erau japoneze.

— De când ne fute pe noi grija să nu le creăm telespectatorilor o falsă impresie? îşi făcu Patrick curaj să întrebe.

— Ascultă, Pat, spuse Gogo, poeta aia păstoasă, cu tatuaj pe faţă, ar descuraja pe oricine să mai scrie poezii.

Wallingford stătuse deja prea mult în Japonia. Se obişnuise atât de mult ca oamenii să-i pocească limba maternă, încât acum i se păru că şi editorul lui de ştiri vorbea aiurea. Pur şi simplu el nu auzi „poeta aia păstoasă”, ci „poeta aia pizdoasă”.

— Ba tu s-asculţi, Gogo! i-o întoarse Wallingford, manifestând mult mai puţină toleranţă decât îi stătea în caracter. Nu sunt femeie, dar chiar şi eu mă simt jignit de acest cuvânt.

— Ce cuvânt? întrebă Gogo. Tatuaj?

— Ştii tu ce cuvânt! urlă Patrick. Pizdoasă!

— Am spus păstoasă, nu pizdoasă, Pat, îi comunică editorul de ştiri lui Wallingford. Cred că auzi tot timpul doar ce visezi.

Patrick nu avu încotro. Trebuia să-l ia un interviu englezoaicei economiste Jane Brown, cea care amenințase că se dezbracă, sau să stea de vorbă cu Evelyn Arbuthnot, presupusa lesbiană care-l detesta şi căreia îi era ruşine că, fie şi pentru o clipă, se simţise atrasă de el.

Englezoaica economistă era o ţăcănită de tip britanic. Dar nu conta – americanii se dădeau în vânt după accentul

britanic. Jane Brown vorbi şuierând ca un ceainic uitat pe foc, nu despre economia mondială, ci despre ameninţarea de a se despuia în faţa bărbaţilor.

— Ştiu din experienţă că bărbaţii nu mă vor lăsa niciodată să mă dezbrac până la capăt, îi spuse doamna Brown lui Patrick Wallingford în faţa camerei, în acea manieră ultraresemnată a unei actriţe distribuite în roluri de persoane excentrice, de o anumită vârstă şi educaţie, din teatrul englez. Nu ajung nici măcar la lenjeria de corp înainte ca bărbaţii să părăsească încăperea – aşa se întâmplă de fiecare dată! Pe bărbaţi te poţi bizui. Adică poţi conta pe ei că vor fugi de mine!

Lui Gogo din New York i-a plăcut. I-a spus lui Patrick că interviul cu Jane Brown contrasta plăcut cu materialul filmat anterior, în care ea se isterizase pe tema violului, în prima zi a conferinţei. Canalul internaţional de ştiri non-stop avea acum reportajul dorit. Conferinţa „Viitorul femeilor” din Tokio era un eveniment acoperit – sau mai bine zis, fusese acoperit în maniera canalului de ştiri, care era de a-l marginaliza nu doar pe Patrick Wallingford, ci de a marginaliza pur şi simplu ştirile. Conferinţa femeilor din Japonia fusese redusă la un reportaj despre o englezoaică histrionică, o femeie-matroană, care ameninţase că se dezbracă la o secţiune de discuţie despre viol – taman în Tokio.

— N-a fost nostim? avea să spună Evelyn Arbuthnot după ce avea să vadă ştirea de un minut şi jumătate la televizorul din camera ei de hotel.

Încă se afla la Tokio – era ultima zi a conferinţei. Canalul lui Wallingford, care se ţinea numai de mizerii de astea, nici măcar nu aşteptase să se termine conferinţa.

Patrick era încă în pat când îl sunase doamna Arbuthnot.

— Leglet, reuşi să spună Wallingford. Nu sunt eu editorul ştirilor. Eu sunt doar reporter de teren.

— Adică doar ai executat ordinul, asta vrei să spui? îl întrebă doamna Arbuthnot.

Evelyn Arbuthnot era mult prea tenace pentru dispoziţia lui Patrick Wallingford, care nu se restabilise încă

după o noapte petrecută în oraş cu gazdele sale japoneze. Patrick se gândi că şi sufletul îi duhnea a sake. Nici măcar nu-şi amintea care dintre cei doi ziarişti japonezi preferaţi îi dăduse două bilete pentru trenul de mare viteză Tokio-Kyoto dus-întors – trenul-proiectil, cum îi spusese ori Yoshi, ori Fumi. O vizită la un han tradiţional din Kyoto e foarte reconfortantă, îi spuseseră ei; asta ţinea minte. Dar du-te mai bine în timpul săptămânii. Din păcate, Wallingford uitase această parte a sfatului lor.

Ah, Kyoto, oraşul templelor, oraşul rugăciunii! Un loc mai meditativ decât Tokio avea să-l facă într-adevăr foarte bine lui Wallingford. Era şi timpul să mediteze puţin, îi explică el lui Evelyn Arbuthnot, care continua să-l dojenească pentru eşecul prezentării conferinţei femeilor de către canalul lui mizerabil, de nonştiri.

— Ştiu, ştiu... repeta mereu Patrick. (Ce putea să spună?)

— Şi acum te duci la Kyoto? Ce să faci acolo? Să te rogi? Pentru ce să te rogi? îl întrebă ea. Pentru cel mai umilitor deces, cu public, al canalului vostru de ştiri catastrofale şi comice – pentru asta mă rog eu!

— Încă sper că mi se va întâmpla şi ceva plăcut în ţara asta, îi răspunse Wallingford cu toată demnitatea de care era în stare, adică nu prea multă.

La capătul celălalt al firului, Evelyn Arbuthnot făcu o pauză de gândire. Patrick bănuia că încerca să vadă o idee veche într-o lumină nouă.

— Vrei să ţi se întâmple ceva plăcut în Japonia? întrebă doamna Arbuthnot. Păi... poţi să mă iei cu dumneata la Kyoto. O să-ţi arăt ceva frumos.

El era, la urma urmelor, Patrick Wallingford. Acceptă. Făcea ce voiau femeile; în general, făcea ce i se spunea. Dar crezuse că Evelyn Arbuthnot era lesbiană! Patrick nu mai înţelegea nimic.

— Dar... credeam... adică din cele ce mi-aţi spus despre romanciera daneză, am înţeles că... ei bine, că sunteţi lesbiană, doamnă Arbuthnot.

— E un truc pe care-l folosesc mereu, îi spuse ea. Nu m-am gândit că nu te-ai prins.

— A, făcu Wallingford.

— Nu sunt lesbiană, dar sunt destul de bătrână ca să-ţi fiu mamă. Dacă vrei să te mai gândeşti la asta şi să revenim asupra subiectului, nu mă deranjează.

— Cu siguranţă n-aţi putea să-mi fiţi mamă...

— Ba din punct de vedere biologic aş putea fi, cu siguranţă, spuse doamna Arbuthnot. Puteam să te nasc la şaisprezece ani – când arătam de optsprezece. Cum stai cu aritmetica?

— Deci, aveţi cincizeci şi ceva? o întrebă el.

— Cam aşa, spuse ea. Şi nu pot pleca azi la Kyoto. Nu vreau să ratez ultima zi a acestei conferinţe jalnice, dar bine intenţionate. Dacă poţi aştepta până mâine, merg la Kyoto cu dumneata în week-end.

— E-n regulă, consimţi Wallingford.

Nu-i spuse că avea deja două bilete pentru trenul-proiectil. Putea să-i ceară portarului hotelului să schimbe rezervările pentru tren şi pentru han.

— Eşti sigur că vrei? întrebă Evelyn Arbuthnot.

Nu părea prea sigură nici ea.

— Da, sunt sigur. Îmi place de dumneavoastră, îi spuse Wallingford doamnei Arbuthnot. Chiar dacă sunt un dobitoc.

— Nu te judeca prea aspru pentru că eşti un dobitoc, îi spuse ea pe un ton care se apropia de o pisicească erotică.

În ce priveşte viteza – mai ales prin rapiditatea cu care se putea răzgândi – Evelyn era şi ea un fel de tren-proiectil. Patrick începu să aibă îndoieli că era bine să plece undeva cu ea.

Evelyn parcă îi citise gândurile.

— N-o să fiu prea pretenţioasă, spuse ea deodată. În plus, e recomandabil să ai o experienţă cu o femeie de vârsta mea. Într-o bună zi, când vei avea peste şaptezeci de ani, femeile de vârsta mea vor fi prospături pentru dumneata.

Pe parcursul restului zilei şi nopţii în care Wallingford a aşteptat să ia trenul-proiectil spre Kyoto, cu Evelyn Arbuthnot, mahmureala a început să-i treacă; când s-a băgat în pat, simţea gustul de sake doar când căsca.

Zorile dimineţii următoare anunţau o zi senină şi frumoasă în ţara soarelui răsare – o promisiune deşartă, după cum s-a dovedit. Wallingford a călătorit într-un tren care gonea cu trei sute de kilometri pe oră, cu o femeie suficient de bătrână pentru a-i fi mamă şi cu vreo cinci sute de elevi – numai fete – care zbierau pentru că, din câte au înţeles Patrick şi Evelyn din engleza chinuită a conductorului de tren, avea loc ceva ce se numea Week-End Naţional de Rugăciune pentru Fete şi se părea că toate elevele din Japonia se duceau la Kyoto.

A plouat toată săptămâna. Kyoto era ticsit de eleve japoneze care se rugau. Adică s-or fi rugat o parte din timpul cât au invadat oraşul, deşi Patrick şi Evelyn nu le-au văzut niciodată făcând-o efectiv. Când nu se rugau, făceau ce fac elevele de pretutindeni. Râdeau, răcneau, izbucneau în hohote isterice, aparent fără motiv.

— Hormonii ăştia nenorociţi, spuse Evelyn, ca o cunoscătoare.

De asemenea, elevele cântau cea mai proastă muzică occidentală imaginabilă şi făceau exagerat de multe băi – atât de multe, încât la hanul tradiţional în care stăteau Wallingford şi Evelyn Arbuthnot se termina mereu apa caldă.

— Prea multe fete care nu se roagă! se scuză hangiul faţă de Patrick şi Evelyn, deşi ei nu prea se sinchiseau de lipsa apei calde, ajungându-le una sau două băi cu apă călâie.

Se trosniră nonstop în week-end, oprindu-se doar ca să viziteze templele pentru care Kyoto (spre deosebire de Patrick Wallingford) era, pe bună dreptate, celebru.

S-a dovedit că lui Evelyn Arbuthnot îi plăcea să se reguleze mult. În patruzeci şi opt de ore, cei doi s-au... să trecem peste asta. Ar fi o mitocănie să numărăm de câte ori au făcut-o. E suficient să menţionăm că Wallingford era terminat la sfârşitul week-end-ului, iar când el şi Evelyn au ajuns în trenul care va goni cu trei sute de kilometri pe oră înapoi spre Tokio, pe Wallingford îl durea atât de tare penisul, că se simţea ca un adolescent care se masturba până la carne vie. I-a plăcut atât cât a văzut din templele

ude. Când stătea în imensele altare din lemn, bătute de ploaie, se simţea ca un ostatic într-un instrument de lemn primitiv, un fel de tam-tam, înconjurat de zbieretele ascuţite, pătrunzătoare, ale elevelor dezlănţuite.

Multe dintre ele purtau uniforma de şcoală, ceea ce conferea prezenţei lor monotonia unei fanfare militare. Unele erau frumuşele, dar majoritatea nu; în plus, în acel Week-End de Rugăciune Naţională pentru Fete, care nu era probabil denumirea sa oficială, Wallingford n-a avut ochi decât pentru Evelyn Arbuthnot.

I-a plăcut să facă dragoste cu ea, motivul predominant fiind bucuria ei de a fi cu el. Descoperi că n-avea un corp frumos, în nici un caz, dar îl folosea cu iscusinţă, ca pe o sculă bine concepută. Pe unul dintre sânii mici avea o cicatrice destul de mare, care nu se datora unui accident, era clar. (Era prea dreaptă şi subţire; în mod sigur, o cicatrice lăsată de o intervenţie chirurgicală.)

— Mi-au scos o tumoare, îi spuse ea lui Patrick când o întrebă.

— Trebuie să fi fost mare, spuse el.

— S-a dovedit că era un fleac. Mă simt foarte bine, răspunse ea.

Abia pe drumul de întoarcere spre Tokio, Evelyn începu să fie mămoasă cu Patrick.

— Ce-ai de gând să faci cu tine, Patrick?, întrebă ea, ţinându-l de mână.

— Ce să fac cu mine?

— Eşti varză, îi spuse ea.

Patrick văzu pe faţa ei că era sincer îngrijorată.

— Sunt varză, repetă el.

— Da, aşa e şi o ştii, îi spuse ea. Cariera nu te satisface şi, ce e mai important, n-ai o viaţă a ta. E ca şi cum ai fi un om pierdut pe mare, dragă. (Acest „dragă” era ceva nou şi deloc atrăgător.)

Patrick începu să bălmăjească ceva despre doctorul Zajac şi despre perspectiva de a i se face un transplant de mână – de a avea din nou, după cei cinci ani interminabili, o mână stângă.

— Nu la asta mă referam, îl întrerupse Evelyn. Nu-i

vorba de mâna ta stângă! Au trecut cinci ani. Poţi trăi şi fără ea. O să găseşti întotdeauna pe cineva care să te ajute să tai o roşie, sau poţi să te lipseşti de roşii. Nu eşti un caraghios chipeş din cauză că îţi lipseşte o mână, ci parţial din cauza slujbei tale şi în primul rând din cauza modului în care îţi trăieşti viaţa!

— Ah, rosti Wallingford, încercând să-şi tragă mâna dintr-a ei, dar doamna Arbuthnot nu-i dădu drumul, căci, în fond, avea două mâini şi cu ele strângea zdravăn singura lui mână.

— Ascultă-mă, Patrick, spuse Evelyn. E nemaipomenit că doctorul Sayzac vrea să-ţi dea o nouă mână stângă...

— Doctorul Zajac, o corectă arţăgos Wallingford.

— Bine, doctorul Zajac, continuă doamna Arbuthnot. Nu vreau să minimalizez curajul de care ai nevoie pentru a te supune unui experiment atât de riscant..

— Ar fi al doilea transplant de acest gen din lume, o informă tot arţăgos Patrick. Primul n-a avut succes.

— Da, mi-ai spus, îi aminti doamna Arbuthnot. Dar ai curajul să-ţi schimbi viaţa?

După care adormi şi strânsoarea mâinilor ei slăbi. Probabil că Wallingford şi-ar fi putut extrage mâna fără s-o trezească, dar nu voia să rişte.

Evelyn va lua avionul spre San Francisco; Wallingford se va întoarce la New York. Ea îi spusese că mai era o conferinţă a femeilor la San Francisco.

Patrick n-o întrebase care era „mesajul” ei şi nici nu-i citise până la capăt vreuna dintre cărţi. Singura pe care a încercat s-o citească l-a dezamăgit. Evelyn Arbuthnot era mai interesantă ca persoană decât ca scriitoare. La fel ca mulţi oameni inteligenţi şi motivaţi, bine informaţi şi cu o viaţă activă, Evelyn nu scria foarte bine.

În pat, unde ies la iveală în mod inconştient poveştile despre viaţa personală, doamna Arbuthnot îi spusese lui Patrick că fusese măritată de două ori – prima oară când era foarte tânără. Divorţase de primul bărbat; al doilea, cel pe care îl iubise cu adevărat, murise. Era văduvă, cu copii adulţi şi câţiva nepoţi mici. Copiii şi nepoţii, îi spusese ea lui Wallingford, erau viaţa ei; scrisul şi călătoriile erau doar

mesajul. Dar din puţinul pe care reuşise să-l citească din cărţile lui Evelyn Arbuthnot, lui Wallingford îi scăpase „mesajul”. Şi totuşi, ori de câte ori se gândea la ea, trebuia să admită că îl învăţase foarte multe despre el însuşi.

În trenul-proiectil, chiar înainte de sosirea lor la Tokio, câteva eleve japoneze şi profesoara care le însoţea l-au recunoscut. Păreau că îşi făceau curaj ca s-o trimită pe una dintre fete să străbată tot vagonul ca să-i ceară tipului-cu-leul un autograf. Patrick spera să nu aibă nici una curaj, căci pentru a iscăli trebuia să-şi extragă mâna dreaptă dintre mâinile adormitei Evelyn.

În cele din urmă, nici una n-a îndrăznit să-l abordeze; în schimb, a apărut pe culoar profesoara lor. Purta o uniformă foarte asemănătoare cu cele ale tinerelor de care răspundea şi, deşi era şi ea tânără, când îi vorbi, atitudinea ei exprimă severitatea şi formalismul unei femei mult mai vârstnice. Era şi excesiv de politicoasă; se străduia atât de mult să vorbească încet, ca să n-o trezească pe Evelyn, încât Wallingford a fost nevoit să se aplece puţin spre culoar, ca s-o audă peste zăngănitul trenului care gonea.

— Fetele m-au rugat să vă spun că vă consideră foarte chipeş şi că probabil sunteţi foarte curajos, îi şopti ea lui Patrick. Am să vă spun şi eu ceva. Când v-am văzut prima oară, atunci, cu leul, regret că n-am crezut că sunteţi un om atât de cumsecade. Dar văzându-vă aşa cum sunteţi – înţelegeţi, călătorind cu mama dumneavoastră – îmi dau seama acum că sunteţi un om foarte cumsecade.

— Vă mulţumesc, îi răspunse tot în şoaptă Patrick, deşi confuzia ei îl duruse şi, după ce tânăra profesoară se întoarse la locul ei, Evelyn îi strânse un pic mâna – atât cât să-l anunţe că fusese trează.

Când Wallingford o privi, avea ochii larg deschişi şi îi zâmbea.

Cu aproape un an mai târziu, când a aflat de moartea ei – „cancerul la sân a recidivat”, i-a spus una dintre fiicele ei, când a sunat ca să le transmită condoleanţe copiilor şi nepoţilor – Patrick şi-a amintit zâmbetul ei din trenul-proiectil. Tumoarea, despre care Evelyn îi spusese că nu era nimic grav, fusese fatală până la urmă. Ţinând seama

cât de lungă era cicatricea, poate că ea ştiuse. Şi simţise o prea mare fragilitate la Patrick Wallingford. Femeile – cu excepţia fostei lui soţii, Marilyn – încercau întotdeauna să-l cruţe, deşi acesta nu era deloc stilul lui Evelyn Arbuthnot.

Wallingford îşi va aminti de asemenea că ar fi putut s-o întrebe pe profesoara japoneză denumirea oficială a Week-End-ului de Rugăciune Naţională pentru Fete, dar n-o făcuse. Incredibil, mai ales pentru un ziarist, dar petrecuse şase zile în Japonia fără să înveţe absolut nimic despre această ţară.

Asemenea tinerei profesoare, japonezii pe care-i întâlnise fuseseră extrem de civilizaţi şi de amabili, inclusiv gazdele japoneze – fuseseră mult mai respectuoşi şi bine crescuţi decât majoritatea ziariştilor cu care lucra Patrick la New York. Dar nu-i întrebase nimic; fusese prea absorbit de studierea propriei persoane. Învăţase pe jumătate doar cum să imite accentul lor, pe care-l imita prost.

Puneţi în cârca lui Marilyn, fosta nevastă a lui Wallingford, tot ce vreţi. Dar cel puţin într-o privinţă avea dreptate – Patrick rămăsese un băieţel. Însă era capabil să se maturizeze, sau cel puţin aşa spera.

Întotdeauna apare o experienţă hotărâtoare, care marchează o schimbare semnificativă în viaţa unei persoane. Experienţa hotărâtoare nu a fost pentru Patrick Wallingford pierderea mâinii stângi şi nici adaptarea la această situaţie. Experienţa care l-a schimbat cu adevărat a fost o călătorie, în mare parte irosită, în Japonia.

— Povesteşte-ne despre Japonia, Pat, îl rugau femeile din studioul de ştiri de la New York, ciripind repede, cu glasurile lor care veşnic cochetau şi îl ademeneau. (Aflaseră deja de la Gogo că Wallingford auzise „pizdoasă” în loc de „păstoasă”.)

Dar, când era întrebat de Japonia, Wallingford evita subiectul. „Japonia e un roman”, atât catadicsea să spună.

Deja credea că acea călătorie în Japonia îl făcuse să-şi dorească sincer să-şi schimbe viaţa. Va risca totul ca s-o schimbe. Ştia că nu va fi uşor, dar era convins că avea voinţa de a încerca. Spre lauda lui, în primul moment când rămase singur cu Mary şi cum-o-mai-chema, în redacţia de

ştiri, Wallingford îi spuse:

— Îmi pare foarte rău, Mary. Zău că îmi pare rău cu adevărat pentru ce am spus, pentru că te-am supărat...

Ea îl întrerupse:

— Nu m-a supărat ce mi-ai spus tu, căsnicia mea e problema. Nu merge foarte bine şi sunt însărcinată.

— Îmi pare rău, spuse din nou Patrick.

Când îl sunase pe doctorul Zajac ca să-i confirme că accepta să i se facă un transplant, i se păruse o treabă simplă.

Cu următoarea ocazie când rămase un minut singur cu Mary, Patrick făcu o gafă, cum se zice, bine intenţionată.

— Când o să naşti, Mary? (încă nu i se observa sarcina.)

— Am pierdut copilul! izbucni Mary şi o podidi plânsul.

— Îmi pare rău, repetă Patrick.

— Este al doilea avort, îi spuse nefericita tânără. Plânse pe pieptul lui, udându-i cămaşa. Când îi văzură câteva dintre acele femei atotştiutoare din redacţia de ştiri din New York, îşi aruncară priviri pline de înţeles. Dar se înşelau – de fapt, se înşelau cu acea ocazie. Wallingford încerca doar să se schimbe.

— Trebuia să fi plecat cu tine în Japonia, şopti Mary şi-cum-o-mai-chema în urechea lui Patrick.

— Nu, Mary, nu, nu, spuse Wallingford. Nu trebuia să pleci cu mine în Japonia, iar eu am greşit că ţi-am propus.

Dar tânăra femeie se puse şi mai tare pe plâns.

Când avea de-a face cu femei care plângeau, Patrick Wallingford făcea ce făceau toţi bărbaţii – se gândea la altceva. De exemplu, cum aştepţi o mână, după ce ţi-a lipsit timp de cinci ani?

Cu excepţia experienţei pe care o avusese cu sake-ul, Patrick nu era un băutor; dar căpătase ciudatul obicei de a sta singur într-un bar necunoscut – întotdeauna altul – după-amiaza târziu. Îl îmboldea la acest joc un sentiment de slăbiciune. Când venea ora cocteilului şi barul se umplea cu oameni care se arătau tot mai prietenoşi, Patrick Wallingford sorbea dintr-o bere; scopul lui era să emane o aură de tristeţe inabordabilă, pentru ca nimeni să nu-i

tulbure singurătatea.

Îl recunoşteau toţi, desigur; poate că îi şi ajungeau la urechi câte un „tipul-cu-leul” sau „omul-dezastru”, rostite în şoaptă, dar nimeni nu vorbea cu el. Aşa era jocul – era un exerciţiu actoricesc pentru descoperirea unei expresii potrivite a feţei. (Fie-ţi milă de mine, spunea expressia. Fie-ţi milă de mine, dar dă-mi pace.) Era un joc pe care ajunsese să-l practice destul de bine.

Apoi, într-o după-amiază, târziu – cu puţin înainte de ora cocteilului –, Wallingford se duse într-un bar din vechiul lui cartier din New York. Portarul de noapte al blocului unde fusese apartamentul lui nu intrase în schimb, dar Wallingford rămase surprins văzându-l la bar – cu atât mai mult cu cât nu purta uniforma de portar.

— Vă salut, domnule O'Neill, îl întâmpină Vlad sau Vlade sau Lewis. Am văzut că aţi fost în Japonia. Se joacă un base-ball pe cinste acolo, nu? Presupun că e o alternativă pentru dumneavoastră, dacă aici nu merg bine lucrurile.

— Ce mai faci, Lewis? întrebă Wallingford.

— Mă cheamă Vlade, spuse posac Vlad. El e fratele meu. Ne omorâm şi noi timpul înainte să încep munca. Nu-mi mai place schimbul de noapte.

Patrick dădu din cap spre tânărul cu o înfăţişare plăcută, care stătea la bar cu portarul deprimat. Se numea Loren sau Goran, sau poate Zorbid; era timid şi îşi mormăi numele.

Dar când Vlad sau Vlade sau Lewis se duse la toaletă – băuse pahar după pahar cu suc de afine şi sifon – fratele cel timid i se confesa lui Patrick:

— Nu e rău intenţionat, domnule Wallingford. Doar că încurcă puţin lucrurile. Nu ştie că nu sunteţi Paul O'Neill, chiar dacă ştie. Am crezut sincer că, după chestia cu leul, va înţelege în sfârşit. Dar nu înţelege. Cea mai mare parte a timpului, pentru el sunteţi pur şi simplu Paul O'Neill. Îmi pare rău. Îmi închipui că vă enervează;

— Te rog, nu te scuza, spuse Patrick. Îmi place fratele tău. Dacă eu sunt pentru el Paul O'Neill, nu-i nici o problemă. Cel puţin am plecat de la Cincinnati.

Aveau amândoi un aer vinovat, stând acolo la bar, când Vlad sau Vlade sau Lewis se întoarse de la toaletă. Patrick regreta că nu-l întrebase pe fratele normal care era adevăratul nume al portarului confuz, dar ratase momentul. Acum portarul cu trei nume se întorsese; semăna şi mai mult cu el însuşi, pentru că se schimbase la toaletă în uniformă.

Portarul îi dădu hainele civile fratelui său, care le băgă într-un rucsac rezemat de bara pentru picioare a barului. Patrick nu văzuse rucsacul până în clipa aceea, dar îşi dădu seama că asta făcea parte din obiceiul celor doi fraţi. Probabil că fratele normal se întorcea dimineaţa să-l ducă acasă pe Vlad sau Vlade sau Lewis; părea genul de frate bun.

Dintr-o dată, portarul îşi puse capul pe bar, de parcă ar fi vrut să adoarmă pe loc.

— Hei, nu face asta, îi spuse fratele lui cu afecţiune. Doar n-o să faci asta în prezenţa domnului O'Neill.

Portarul îşi ridică puţin capul.

— M-am săturat să lucrez aşa târziu, spuse el. Nu mai vreau în schimbul de noapte. Nu mai vreau în schimbul de noapte.

— Ascultă... ai totuşi o slujbă, spuse fratele lui, încercând să-l încurajeze.

Ca prin minune – şi cât de repede! – faţa lui Vlad sau Vlade sau Lewis se lumină într-un zâmbet.

— Ei, drăcie, ce om mai sunt şi eu! spuse el. Îmi plâng de milă, în timp ce stau aici cu cel mai bun mijlocaş dreapta care există şi care n-are mâna stângă! Iar el loveşte cu crosa în dreapta şi-n stânga. Iertaţi-mă, domnule O'Neill. N-am dreptul să-mi plâng de milă în faţa dumneavoastră.

Bineînţeles că Wallingford îşi plânse şi lui însuşi de milă, dar voia să mai fie un pic Paul O'Neill. Era începutul desprinderii de vechiul Patrick Wallingford.

Iată-l pe el, omul-dezastru, compunându-şi o mină pentru ora cocteil-ului. Expresia lui era o prefăcătorie, iar tipul-cu-leul ştia asta, dar partea cu „fie-vă milă de mine” era autentică.

V. Un accident în duminica Super Bowl-ului

Deşi doamna Clausen scrisese la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates că era din Appleton, Wisconsin, ea voise să spună doar că acolo se născuse. De când se căsătorise cu Otto Clausen, locuia în Green Bay, locul de baştină al celebrei echipe profesioniste de fotbal. Otto Clausen era fan al lui Packers; îşi câştiga existenţa ca şofer al unui camion care transporta bere şi singurul colant pe care-l îngăduia pe bara de protecţie era înscris cu un verde de Green Bay pe fond auriu:

SUNT MÂNDRU CĂ SUNT UN CHEESEHEAD[2]

Otto şi soţia lui îşi făcuseră planuri să meargă la barul sportiv preferat din Green Bay în noaptea de duminică, 25 ianuarie 1998. Era noaptea celei de-a XXXII-a finale a Supercupei, iar The Packers jucau cu Denver Broncos la San Diego. Dar doamna Clausen se simţise rău cu stomacul toată ziua: îi spusese soţului ei, aşa cum o făcea adeseori, că spera să fie însărcinată. Nu era, doar avea gripă. I se ridică repede temperatura şi vomă de două ori înainte de lovitura de începere a partidei. Soţii Clausen erau dezamăgiţi că nu era greaţa matinală. (Chiar dacă ar fi fost însărcinată, avusese ciclu cu doar două săptămâni în urmă; ar fi fost prea devreme pentru greaţa de dimineaţă.)

Dispoziţiile doamnei Clausen erau uşor de detectat – cel puţin Otto credea că ştia de obicei ce gândea soţia lui. Voia să aibă un copil mai mult decât orice pe lume. Şi soţul ei voia ca ea să aibă un copil – nu-l putea învinovăţi de aşa ceva. Numai că ea se simţea îngrozitor pentru că nu avea copii şi ştia că şi Otto se simţea la fel.

Cât priveşte această formă de gripă, Otto n-o văzuse niciodată pe soţia lui atât de bolnavă; se oferi să rămână acasă pentru a avea grijă de ea. Puteau să vadă meciul la televizorul din dormitor. Dar doamna Clausen se simţea atât de rău, încât nu era în stare să vadă meciul; era şi ea „un cheesehead” autentic. Faptul că fusese toată viaţa fan

---

[2] Cap de brânză (n. t.).

Packers a constituit, principala verigă de legătură dintre ea şi Otto. Ea chiar lucrase pentru Green Bay Packers. Puteau căpăta bilete la meciul din San Diego, dar Otto nu suporta avioanele.

Acum o înduioşase profund: Otto o iubea atât de mult, încât renunţa să vadă Super Bowl-ul la barul sportiv. Doamna Clausen nici nu voia să audă că el va rămâne acasă. Deşi greaţa n-o lăsa nici să vorbească. Îşi adună toate puterile pentru a afirma, într-o propoziţie completă, unul dintre acele adevăruri des repetate în lumea sportului, care îi lasă muţi în unanimitatea lor de păreri pe fanii fotbalului (considerat însă de toţi cei neinteresaţi de fotbal drept o tâmpenie colosală). „Nu există nici o garanţie că Super Bowl se va repeta”, declară doamna Clausen.

Otto era înduioşat ca un copil. Chiar şi pe patul de suferinţă, soţia lui voia ca el să se distreze. Dar una dintre cele două maşini ale lor era la reparat, în urma tamponării unei aripi în parcarea unui supermarket. Otto nu voia să-şi lase soţia bolnavă acasă, fără maşină.

— Mă duc cu camionul de bere, îi spuse el.

Camionul era gol şi Otto era prieten cu toţi clienţii barului sportiv; îl vor lăsa să-şi parcheze camionul la intrarea pentru aprovizionare. Oricum nu va fi nici o aprovizionare în duminica Supercupei.

— Hai, Packers! rosti firav soţia lui, care era deja adormită.

Cu un gest de tandreţe fizică nerostită, pe care ea şi-l va aminti mult timp, Otto puse telecomanda pe pat, lângă ea, şi se asigură că televizorul era fixat pe canalul respectiv.

Apoi plecă la meci. Camionul de bere era mai uşor ca de obicei; îşi verifica mereu viteza, în timp ce manevra masivul vehicul prin străzile aproape pustii duminica. De când avea şase sau şapte ani, Otto Clausen nu pierduse niciodată lovitura de începere a unei partide jucate de Packers şi n-avea de gând s-o rateze nici pe asta. Deşi avea doar treizeci şi nouă de ani, văzuse toate cele treizeci şi una de partide anterioare. Era hotărât să vadă Super Bowl XXXII de la lovitura de începere până la sfârşitul sfârşitului.

Majoritatea cronicarilor sportivi vor admite că cea de-a treizeci şi doua Supercupă a fost printre cele mai bine jucate – un joc strâns, palpitant, câştigat de outsideri. Este un lucru bine ştiut că americanilor, în majoritatea lor, le plac outsiderii, dar nu şi în Green Bay, Wisconsin, în cazul Supercupei XXXII, în care parveniţii de Denver Broncos i-au bătut pe The Packers, supărându-le rău pe toate „capetele de brânză”.

Suporterii din Green Bay erau în pragul sinuciderii la sfârşitul celei de-a doua reprize. Otto era supărat rău, dar şi beat criţă. Adormise la bar în timpul unei reclame la bere din ultimele două minute ale meciului şi, trezindu-se în clipa când se reluase jocul, suferise încă o ediţie neprescurtată a celui mai urât vis repetitiv al lui, care părea să fi durat cu câteva ore mai mult decât reclama.

Se făcea că era într-o sală de naştere şi un bărbat din care se vedea doar o pereche de ochi pe deasupra unei măşti de chirurg stătea în picioare într-un colţ. O femeie obstetrician scotea copilul soţiei sale, ajutată de o asistentă pe care era sigur că n-o văzuse niciodată. Femeia obstetrician era medicul curant al doamnei Clausen; soţii Clausen fuseseră împreună la ea la consultaţie de mai multe ori.

Deşi Otto nu-l recunoscuse pe bărbatul din colţ prima dată când avusese acest vis, acum ştia dinainte cine era, ceea ce îl făcea să aibă o presimţire.

După ce ieşi copilul, bucuria de pe chipul soţiei lui fu atât de copleşitoare, încât Otto aproape că plânse în somn. În clipa aceea, celălalt bărbat îşi scoase masca. Era reporterul ăla de televiziune fustangiu, tipul-cu-leul, omul-dezastru. Cum naiba îl chema? În orice caz, bucuria de pe faţa doamnei Clausen se îndrepta spre el, nu spre Otto; parcă Otto nici n-ar fi existat în sala de naşteri, sau parcă numai Otto ştia că el era acolo.

Ciudat era că, în vis, tipul-cu-leul avea două mâini şi-l ţinea pe nou-născut cu amândouă. Deodată, soţia lui Otto îşi ridică mâinile şi îi mângâie dosul mâinii lui stângi.

Apoi, Otto se văzu pe el. Îşi privea fix propriul trup, căutându-şi mâinile. Stânga dispăruse – mâna lui stângă

dispăruse!

Atunci se trezi plângând. De data asta, la barul sportiv din Green Bay, cu numai două minute înainte de sfârşitul Supercupei, un alt suporter Packers înţelese greşit suferinţa lui Otto şi îl bătu pe umăr.

— Împuţit joc, spuse el necăjit şi solidar.

Beat cum era, Otto trebui să facă un efort imens ca să nu aţipească din nou. Nu că n-ar fi vrut să rateze sfârşitul partidei, dar n-avea chef să aibă din nou visul acela, dacă putea să-l evite.

Fireşte că ştia de unde i se trăgea visul şi îi era atât de ruşine de sursa lui, încât nu-i pomenise niciodată de el soţiei. Ca şofer de camion de bere, Otto se considera un model demn de urmat pentru tinerii din Green Bay – nu condusese niciodată beat. Otto nu bea aproape deloc; iar când bea, opta pentru ceva slab, ca berea. Imediat i se făcu ruşine că se îmbătase, la fel cum îi era ruşine de visul lui şi de rezultatul meciului.

— Sunt prea beat ca să conduc, îi mărturisi Otto barmanului, un om cumsecade şi un prieten de încredere.

Barmanul şi-ar fi dorit să existe mai mulţi beţivi ca Otto Clausen, adică beţivi responsabili.

Căzură repede de acord care era pentru Otto cea mai bună metodă de a ajunge acasă, aceea de a nu accepta să plece cu nici unul dintre numeroşii beţivi şi prieteni supăraţi rău. Otto putea deplasa uşor camionul pe cei numai cincizeci de metri de la intrarea pentru aprovizionare până la parcarea principală a barului, ca să nu-i încurce pe furnizorii care soseau luni dimineaţa. Întrucât parcarea şi intrarea pentru aprovizionare erau alăturate, nu va trebui nici măcar sa treacă peste un trotuar sau să traverseze o stradă. Barmanul îi va comanda apoi lui Otto un taxi care să-l ducă acasă.

Nu, nu, nu – nu era nevoie să dea telefon, bălmăji Otto. Avea el un celular în camion. Întâi o să mute camionul şi pe urmă o să cheme el taxiul. O să aştepte taxiul în camion. Pe lângă asta, voia s-o sune pe nevastă-sa – numai ca să vadă cum se simţea şi s-o consoleze pentru tragedia de la Green Bay. În plus, aerul rece o să-i facă bine.

Poate că era mai puţin sigur de efectul benefic al aerului rece decât de restul planului, dar Otto voia totodată să scape de circul de după meci de la televizor. N-ar fi suportat să-i vadă pe zănaticii ăia de suporteri din Denver manifestându-şi bucuria; la fel vor fi şi reluările cu Terrek Davis pătrunzând în careul celor de la Packers. Când Broncos ripostaseră, parcă intraseră în apărarea celor din Green Bay ca... ei bine, da, ca-n brânză.

Gândul la mascarada celor din Denver îi provocă lui Otto o senzaţie de vomă, dacă nu cumva luase gripa de la nevastă-sa. Nu se mai simţise atât de rău de când văzuse cum leii îi mâncau mâna băiatului ăla, ziaristul. Cum naiba îl chema pe frumuşelul ăla cu cap de ciocănitoare?

Doamna Clausen ştia numele nefericitului reporter.

— Mă întreb ce-o mai fi făcând bietul Patrick Wallingford, mai spunea ea din când în când, apropo de nimic, iar Otto clătina din cap şi simţea că-i vine să verse.

După câteva clipe de tăcere respectuoasă, soţia lui adăuga:

— I-aş da bietului om propria mână dacă aş şti că e pe moarte. Tu nu, Otto?

— Nu ştiu, eu nici nu-l cunosc, răspunsese Otto. Nu e ca atunci când îi dai unui necunoscut unul dintre organele tale. Nu-s decât nişte organe. Nu se văd. Dar mâna... cum să zic, e o parte din tine care poate fi recunoscută, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Când ai murit, ai murit, spusese doamna Clausen. Otto îşi aminti de procesul de paternitate împotriva lui Patrick Wallingford – fusese la televizor, în toate revistele şi ziarele. Doamna Clausen îl urmărise cu sufletul la gură; fusese vizibil dezamăgită când testul ADN dovedise că nu Wallingford era tatăl.

— Ce-ţi pasă ţie cine e tatăl? întrebase Otto.

— Păi, arăta de parcă el era tatăl, răspunsese doamna Clausen. Adică arăta ca şi cum ar trebui să fie.

— E un bărbat frumos – asta vrei să spui? întrebase Otto.

— Arată de parcă s-ar aştepta la un proces de paternitate.

— De aceea vrei să-i dau mâna mea?

— N-am spus asta, Otto. Am spus doar: „Când eşti mort, eşti mort.”

— Am prins partea asta, îi spusese Otto. Dar de ce mâna mea? De ce să i-o dau tocmai lui?

Mă rog, ar trebui să ştiţi ceva despre doamna Clausen, chiar înainte de a şti cum arată: când vroia, avea ceva în voce care-i producea soţului ei o erecţie. Dar nu dura mult.

— Vrei să ştii de ce mâna ta? îl întrebase ea pe acel ton. Păi... pentru că te iubesc şi nu voi mai iubi niciodată pe altcineva. Nu în acelaşi fel.

Asta îl moleşi pe Otto în aşa hal, încât se simţi prea aproape de moarte ca să mai vorbească; tot sângele din creier, inimă şi plămâni contribui la erecţie. Aşa se întâmpla de fiecare dată.

— Mai vrei să ştii de ce să i-o dai tocmai lui? continuase doamna Clausen, ştiind că Otto era în puterea ei din acel moment. Păi... pentru că este limpede că are nevoie de o mână. Mai clar de-atâta nu se poate.

Lui Otto îi trebuise toată puterea de care era în stare ca să-şi extragă un răspuns din gâtlej.

— Presupun că mai sunt şi alţi indivizi care şi-au pierdut mâinile.

— Dar nu-i cunoaştem.

— Nici pe el nu-l cunoaştem.

— E la televizor. Toată lumea îl cunoaşte. Şi în plus, e drăguţ.

— Spuneai că arată de parcă s-ar aştepta la un proces de paternitate.

— Asta nu înseamnă că nu e drăguţ, replicase doamna Clausen.

„A-ul” îi storsese şi ultimul strop de putere. Otto ştia ce va urma. Din nou îl ucisese tonul vocii ei.

— Ce faci acum? îl întrebase ea. Vrei să facem un copil? Otto abia reuşise să dea din cap.

Dar copilul tot nu venise. Când doamna Clausen a scris la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates, a inclus şi o declaraţie pe care îi ceruse lui Otto s-o semneze. El nu protestase. Simţea că nu-i mai circula sângele prin

degete şi că urmărea cum mâna altcuiva semna cu numele lui.

— Ce faci acum? îl întrebase ea iarăşi.

Atunci începuseră visele. Acum, în acea nenorocită duminică a Supercupei, Otto nu era doar îngrozitor de beat; era de asemenea apăsat de povara unei gelozii neverosimile. Iar deplasarea camionului de bere pe o distanţă de numai cincizeci de metri nu era atât de simplă pe cât păruse. Neîndemânarea cu care se chinui să bage cheia în contact îl convinse; nu era doar prea beat ca să conducă – era poate prea beat şi ca să pornească vehiculul. A durat ceva timp; a durat destul şi până când instalaţia de dezaburire a reuşit să topească gheaţa de sub zăpada de pe geam. Stratul de zăpadă crescuse doar cu vreo cinci centimetri de la lovitura de începere a meciului.

Este posibil ca Otto să-şi fi jupuit articulaţiile degetelor de la mâna stângă în timp ce înlătura zăpada de pe oglinzile laterale. (E doar o bănuială. Nu vom şti niciodată cum şi-a jupuit articulaţiile degetelor de la acea mână, ci doar că erau jupuite.) Dar când reuşi să întoarcă încet şi să dea cu spatele camionul de bere pe scurta distanţă dintre intrarea pentru aprovizionare şi parcare, majoritatea clienţilor barului plecaseră deja acasă. Nu era nici nouă şi jumătate, dar în parcare nu erau mai mult de patru sau cinci maşini. Avea sentimentul că proprietarii lor făcuseră ce făcea şi el – chemaseră un taxi să-i ducă acasă. Toţi ceilalţi beţivi îşi conduseseră, jalnic, maşinile spre casă.

Atunci Otto îşi aminti că nu chemase un taxi. La prima încercare, numărul pe care i-l dăduse barmanul sunase ocupat, (în seara aceea de duminică a Supercupei, câţi oameni din Green Bay or fi comandat un taxi să-l ducă acasă?) Când Otto reuşi în sfârşit să prindă o legătură, dispecerul îl avertiză că va trebui să aştepte cel puţin o jumătate de oră. „Poate chiar patruzeci şi cinci de minute.” Dispecerul era un om cinstit.

Ce-i păsa lui Otto? Afară nu erau decât minus opt grade, iar dezaburitorul încălzise un pic cabina camionului. Chiar dacă se va răci înăuntru, ce contau minus opt grade, pe o ninsoare uşoară, pentru un tip care dăduse pe gât opt

sau nouă beri în patru ore?

Otto o sună pe nevastă-sa. Îşi dădu seama că o trezise. Văzuse a patra repriză; apoi, pentru că era şi deprimată şi bolnavă, adormise din nou.

— N-am putut să mă uit la programul de după meci, mărturisi el.

— Bietul de tine, spuse soţia lui.

Aşa se alintau, drept consolare, dar în ultimul timp – având în vedere lupta încă neîncununată de succes a doamnei Clausen de a rămâne însărcinată – se gândiseră să găsească alte vorbe de alint. Expresia aceasta străpunse ca un pumnal inima turmentată a lui Otto.

— O să se întâmple şi asta, iubito, îi promise brusc Otto, pentru că, dragul de el, chiar beat şi deznădăjduit, era suficient de sensibil ca să ştie că principala mâhnire a soţiei sale era că avea gripă când de fapt voia să aibă greaţă matinală.

Programul absurd de după meci, chiar şi sfâşietoarea înfrângere suferită de Packers, n-o afectau prea mult.

Era perfect logic ca medicul obstetrician al doamnei Clausen să fi pătruns în visul lui Otto; pe lângă că era singurul medic consultat de doamna Clausen în privinţa dificultăţii ei de a rămâne însărcinată, ea le spusese că Otto ar trebui „să-şi facă un control”. (Se referea la chestia aia cu evaluarea spermei, cum îi spunea Otto în gând.) Atât medicul, cât şi doamna Clausen bănuiau că Otto era de vină, dar soţia lui îl iubea atât de mult, încât îi fusese teamă să afle. Şi lui Otto îi fusese teamă – aşa că nu-şi „făcuse un control”.

Complicitatea asta îi apropiase pe soţii Clausen şi mai mult ca înainte, dar acum ea se simţea şi în tăcerile dintre ei. Otto nu putea să nu se gândească la prima oară când făcuseră dragoste. Nu era doar ceva romantic din partea lui, deşi era un bărbat teribil de romantic. În cazul soţilor Clausen, primul act sexual fusese el însuşi cererea în căsătorie.

Familia lui Otto avea o casă de vară pe malul lacului. Sunt multe mici lacuri în nordul statului Wisconsin şi familia Clausen deţinea un sfert din malul unuia dintre ele. Când

doamna Clausen s-a dus acolo prima dată, aşa-zisa casă s-a dovedit a fi un grup de barăci, cu un hangar pentru bărci în preajmă, mai mare decât toate. Era loc pentru un mic apartament în spaţiul neamenajat de deasupra bărcilor şi, deşi nu exista curent electric pe proprietate, existau un răcitor (de fapt, două), o sobă şi instalaţii de apă caldă (toate cu propan) pentru baraca principală.

Apa pentru instalaţia sanitară venea din lac; familia Clausen nu bea această apă, dar membrii ei puteau să facă o baie fierbinte şi aveau două closete cu apă curentă. Pompau apa din lac cu un motor cu benzină de genul celor de la aparatele de tuns iarba şi aveau propriul lor rezervor septic – unul foarte mare. (Familia Clausen era strictă în privinţa poluării micului lor lac.)

Într-un week-end, când mămica şi tăticul n-au putut să se ducă acolo, Otto şi-a adus viitoarea soţie la lac. Au înotat şi s-au întors pe ponton chiar înainte de apusul soarelui. Din costumele lor de baie se scurgea apa prin scânduri. Era o linişte deplină; nu se auzeau decât cufundacii, iar ei şedeau atât de imobili, încât apa care le picura din costumele de baie se auzea de parcă cineva n-ar fi închis bine un robinet. Soarele, care dispăruse cu doar câteva minute în urmă, încălzise toată ziua scândurile; Otto şi viitoarea lui mireasă i-au simţit căldura când şi-au scos costumele de baie ude. S-au întins alături pe un prosop uscat. Prosopul mirosea a soare, iar apa care se usca pe trupurile lor mirosea şi ea a lac şi a soare.

Nu s-a rostit nici „Te iubesc”, nici „Vrei să te căsătoreşti cu mine?”. Înlănţuiţi pe prosopul de pe pontonul cald, cu pielea încă umedă şi rece, au trăit un moment care cerea o angajare mai profundă. Atunci a fost pentru prima dată când auzul lui Otto a fost desfătat cu acel ton deosebit al glasului viitoarei doamne Clausen, rostind excitanta întrebare: „Ce faci acum?” A fost pentru prima dată când Otto a descoperit că n-avea puterea să vorbească. „Vrei să facem un copil?” a întrebat ea. A fost prima oară când au încercat.

Asta fusese cererea în căsătorie. El spusese „da” în plină erecţie, o erecţie cu mai mult sânge decât o mie de

cuvinte. După nuntă, Otto construise două camere separate pe un culoar, deasupra bărcilor din hangar. Erau două încăperi neobişnuit de lungi şi de înguste – „ca nişte piste de popice”, îl tachinase doamna Clausen – dar le construise aşa pentru ca ocupanţii ambelor camere să vadă lacul. Una era camera lor, iar patul ocupa aproape întreaga lăţime şi era ridicat până la nivelul ferestrei, pentru o perspectivă optimă. Cealaltă cameră avea paturi duble şi era pentru copil. Lui Otto îi venea să plângă când se gândea la camera nelocuită de deasupra bărcilor care se legănau uşor. Sunetul care îi plăcuse cel mai mult noaptea, clipocitul abia auzit al apei lovindu-se de bărcile din hangar şi de pontonul unde făcuseră dragoste pentru prima oară, nu-i mai amintea acum decât de pustietatea camerei nefolosite.

Senzaţia aceea de la sfârşitul zilei – costumul de baie ud şi momentul în care-l scosese; mirosul de soare şi lac pe pielea udă a soţiei – totul părea distrus de speranţele neîmplinite. Soţii Clausen erau căsătoriţi de mai bine de un deceniu, dar în ultimele două sau trei veri aproape că nu se mai duseseră la casa de la lac. Viaţa lor comună devenise mai ocupată în Green Bay; părea tot mai dificil să plece. Sau cel puţin aşa susţineau ei. Dar de fapt era şi mai dificil pentru amândoi să accepte că mirosul pinilor aparţinea trecutului.

Apoi a trebuit ca Packers să piardă în favoarea lui Broncos, se întristă Otto. Nefericitul beţiv abia dacă îşi amintea de ce-l podidise plânsul în camionul de bere rece aflat în parcare. A, da, se pornise când nevastă-sa spusese „Bietul de tine!” În ultimul timp, aceste cuvinte aveau asupra lui un efect devastator. Şi când le spusese cu tonul ăla al ei... ah, ce lume crudă! Ce-o apucase să facă asta deşi nu erau, fizic, împreună, când vorbeau la telefon? Acum Otto plângea şi în acelaşi timp avea o erecţie. Era şi mai frustrat de faptul că nu-şi putea aminti cum sau când se terminase convorbirea telefonică.

Trecuse deja o jumătate de oră de când îi spusese dispecerului de taxiuri să fie căutat de şofer în parcarea din spatele barului. („Sunt în camionul de bere, o să-l găsească

precis.”) Otto se întinse spre torpedoul unde îşi pusese celularul – cu grijă, ca să nu deranjeze suporturile de pahare şi etichetele de bere pe care le ţinea tot acolo. Le împărţea pe la copiii care-l înconjurau când îşi preda marfa. „Omul-suport” sau „Omul-etichetă”, îi spuneau puştii în cartierul lui, dar ei voiau de fapt afişe cu reclama la bere. Otto ţinea afişele în partea din spate a camionului, unde era şi berea.

Nu vedea de ce ar fi rău ca băieţii să-şi lipească afişele în dormitoarele lor, cu mulţi ani înainte de vârsta la care vor bea bere. Otto ar fi fost profund jignit dacă l-ar fi acuzat cineva că-ă împingea pe tineri pe calea alcoolismului; îi plăcea pur şi simplu să-i facă fericiţi pe copii şi le dădea suporturile, etichetele şi afişele cu aceeaşi grijă pentru binele lor cu care se abţinea să conducă beat.

Dar cum de reuşise să adoarmă, în timp ce întindea mâna spre torpedou? Că era prea beat ca să viseze era o adevărată binecuvântare, sau aşa credea el. Otto visase, de fapt, dar era pur şi simplu prea beat ca să ştie asta. Iar visul era unul nou, prea nou pentru ca el să-şi dea seama că era un vis.

Simţi ceafa caldă, lipicioasă de transpiraţie, în îndoitura braţului drept; o săruta, cu limba vârâtă adânc în gura ei, în timp ce, cu mâna stângă – Otto era stângaci – o pipăia întruna. Era foarte umedă, iar abdomenul ei se ridica, lipindu-se de podul palmei lui. Degetele lui o atingeau cât mai delicat posibil; încerca, pe cât putea, să n-o atingă aproape deloc. (Ea trebuise să-l înveţe cum să facă asta.)

Dintr-o dată, în visul pe care Otto nu ştia că-l are, doamna Clausen apucă mâna stângă a soţului ei şi o duse la buze; îi luă degetele în gură, acolo unde el o săruta, şi amândoi simţiră gustul sexului ei, în timp ce el se urca pe ea şi o penetra, în timp ce el îi ţinea capul lipit uşor de pieptul lui, degetele mâinii lui stângi din părul ei erau suficient de aproape de el ca să le simtă mirosul. Pe pat, lângă umărul ei stâng, era mâna dreaptă a lui Otto, care apuca strâns cearşaful. Numai că Otto n-o recunoştea – nu era mâna lui! Era prea mică, avea oase prea fine; era

aproape delicată. Şi totuşi, mâna stângă fusese a lui – ar recunoaşte-o oriunde.

Apoi o văzu pe soţia lui sub el, dar de la distanţă. Dar nu era sub Otto; picioarele bărbatului erau prea lungi, umerii prea înguşti. Otto recunoscu faţa tipului-cu-leul în profil – Patrick Wallingford îi futea nevasta!

Câteva secunde mai târziu şi în realitate la doar două minute după ce îşi pierduse cunoştinţa în camion, Otto se trezi întins pe partea dreaptă. Trupul îi era lungit peste cutia de viteze şi schimbătorul îi intra în coaste; capul i se odihnea pe braţul drept, atingând cu nasul scaunul rece din dreapta. Cât despre erecţia lui, căci bineînţeles că visul îi întărise scula, şi-o ţinea strâns cu mâna stângă. Într-o parcare! îşi zise el ruşinat. Îşi vârî repede cămaşa în pantaloni şi îşi încheie cureaua.

Otto privi contrariat în torpedoul deschis. Erau acolo celularul lui şi, adânc, în colţul din dreapta, pistolul lui de calibrul 38, un Smith & Wesson pe care-l ţinea încărcat şi cu ţeava îndreptată în direcţia cauciucului din dreapta faţă al camionului.

Probabil că Otto se proptise pe cotul drept sau ajunsese aproape de poziţia şezândă, înainte de a auzi nişte adolescenţi pătrunzând în partea din spate a camionului. Nu erau decât nişte copii, dar ceva mai mari decât băieţii din cartier, cărora Otto Clausen le dădea suporturi pentru pahare, etichete şi afişe, iar adolescenţii ăştia nu aveau gânduri bune. Unul dintre ei se postase lângă intrarea barului; dacă un client ar fi ieşit şi s-ar fi îndreptat spre parcare, cel care ţinea de şase ar fi putut să-i avertizeze pe cei doi băieţi care pătrunseseră în partea din spate a camionului.

Motivul pentru care Otto Clausen ţinea un pistol de calibrul 38 în torpedou nu avea legătură cu faptul că era şofer pe un camion de bere, iar camioanele de bere erau în mod frecvent atacate. Otto n-ar fi intenţionat să împuşte pe nimeni, nici măcar ca să-şi apere marfa. Dar Otto era un iubitor de arme, la fel ca mulţi oameni cumsecade din Wisconsin. Îi plăceau tot felul de arme. Era totodată vânător de căprioare şi de raţe. Vâna şi cu arcul în sezonul

de vânat căprioare cu arcul şi, deşi nu omorâse nici o căprioară cu arc şi săgeată, omorâse o mulţime cu puşca – majoritatea în apropierea casei familiei Clausen.

Otto era şi pescar – era un adept al vieţii în aer liber. Şi deşi era ilegal să deţină un pistol de calibrul 38 în torpedou, nici un şofer de camion de bere nu l-ar fi condamnat pentru asta; probabil că fabrica de bere pentru care lucra i-ar fi admirat curajul, măcar în particular.

Otto ar fi trebuit să ia pistolul din torpedou cu mâna dreaptă – pentru că n-ar fi putut să ajungă din spatele volanului, cu mâna stângă şi, pentru că, fiind stângaci, aproape sigur că ar fi mutat arma din mâna dreaptă în cea stângă, înainte de a cerceta spargerea care se producea în acel moment în partea din spate a camionului său.

Otto era încă foarte beat şi cum pistolul Smith & Wesson era rece, aproape îngheţat, atingerea lui s-ar fi putut să nu-i fi fost prea familiară. (în plus, fusese smuls dintr-un vis la fel de tulburător ca moartea însăşi – soţia lui făcând sex cu omul-dezastru, care o pipăise cu mâna lui stângă!) Nu vom şti niciodată dacă trăsese cocoşul armei cu mâna dreaptă înainte de a încerca s-o mute în mâna stângă sau dacă trăsese greşit cocoşul armei când o scosese din torpedou.

Pistolul s-a descărcat – asta ştim – şi glonţul a intrat în gâtul lui Otto, la circa doi centimetri sub bărbie. A urmat un traseu drept, ieşind din capul bietului om prin creştet şi luând cu el particule de sânge şi os şi o bucăţică de creier care va fi găsită pe tavanul capitonat al cabinei camionului. Glonţul însuşi a ieşit apoi prin capotă. Otto a murit pe loc.

Focul de armă i-a speriat ca dracu' pe tinerii hoţi din partea din spate a camionului. Un client care ieşea din bar a auzit împuşcătura şi strigătele plângăcioase de îndurare ale adolescenţilor speriaţi, ba chiar şi zăngănitul produs de ranga aruncată în parcare, în timp ce hoţii goneau pierzându-se în noapte. Poliţia îi va găsi repede şi vor mărturisi tot – toată povestea vieţii lor până în momentul acelui foc de armă asurzitor. Când au fost prinşi, nu ştiau de unde venea împuşcătura sau că fusese cineva împuşcat de-adevăratelea.

În timp ce clientul îngrozit se întorcea la bar şi barmanul chema poliţia – raportând doar că se auzise un foc de armă şi că cineva văzuse nişte adolescenţi luând-o la fugă – şoferul de taxi a ajuns în parcare. N-a avut nici o problemă să descopere camionul de bere, dar când s-a apropiat de cabină, a bătut în geamul dinspre şofer şi a deschis portiera, l-a găsit pe Otto Clausen prăvălit peste volan, cu pistolul de 38 pe genunchi.

Chiar înainte s-o anunţe pe doamna Clausen, care dormea buştean când au sunat, poliţiştii erau deja siguri că moartea lui Otto nu fusese sinucidere – cel puţin nu era ceea ce copoii numeau, „o sinucidere premeditată”. Pentru poliţie era clar că şoferul camionului de bere nu intenţionase să se omoare.

— Nu era genul, spuse barmanul. De acord, barmanul nu avea habar că Otto Clausen se străduia să-şi lase soţia însărcinată de peste un deceniu; el n-avea idee nici despre dorinţa soţiei lui Otto ca el să-şi lase moştenire mâna stângă lui Patrick Wallingford, tipul-cu-leul. Barmanul ştia doar că Otto Clausen nu s-ar fi omorât din cauză că Packers pierduse Super Bowl-ul.

Oricine poate bănui că doamna Clausen şi-a revenit suficient pentru a suna la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates în aceeaşi noapte de duminică a Supercupei. Centrala i-a transferat apelul la doctorul Zajac, care s-a nimerit să fie acasă.

Zajac ţinea cu Broncos. Să fie clar: doctorul Zajac era suporter al lui New England Patriots, Dumnezeu să-i dea sănătate, dar îi susţinuse pe Broncos în Supercupă, pentru că Denver era în acelaşi grup de cluburi sportive ca New England. De fapt, când a fost sunat de centrală, Zajac tocmai încerca să explice complicata logică a motivelor care-l făceau să dorească victoria lui Broncos fiului său de şase ani. După părerea lui Rudy, dacă Patriots nu erau în Supercupă – şi nu erau – ce conta cine câştiga?

Luaseră o gustare destul de sănătoasă în timpul meciului – cozi de ţelină şi baghete de morcovi congelate, înmuiate în unt de arahide. Irma îi sugerase doctorului Zajac să încerce „şmecheria cu untul de arahide”, cum îi

zicea ea, ca să-l determine pe Rudy să mănânce mai multe legume crude. Zajac tocmai îşi promitea să nu uite să-l mulţumească Irmei pentru această sugestie, când sună telefonul.

Zbârnâitul telefonului o trezi pe Medeea, care era în bucătărie. Căţeaua tocmai înfulecase o rolă de bandă adezivă, încă nu i se făcuse rău, dar se simţea vinovată şi probabil că zbârnâitul telefonului o convinsese că fusese prinsă mâncând banda adezivă, deşi Rudy şi tatăl lui n-au aflat că ea o mâncase decât când a vomat-o pe patul lui Rudy, după ce toată lumea se culcase.

Banda adezivă fusese uitată acolo de omul care venise să instaleze noul sistem de supraveghere a câinilor, o barieră electrică subterană, destinată s-o ţină pe Medeea în curte. Gardul electric invizibil presupunea că Zajac (sau Rudy, sau Irma) nu trebuiau să fie afară cu căţeaua. Dar tocmai pentru că nimeni nu fusese afară cu ea, Medeea găsise şi mâncase banda adezivă.

Medeea avea o zgardă nouă, cu doi spini de metal întorşi spre gât. (În zgardă avea o baterie.) Dacă trecea de bariera invizibilă din curte, spinii o curentau, zguduind-o zdravăn. Dar înainte de a primi şocul, căţeaua putea fi avertizată; când se apropia prea mult de gardul invizibil, zgarda scotea un sunet anumit.

— Cum sună? întrebase Rudy.

— Noi nu-l putem auzi, îi explicase doctorul Zajac. Doar câinii îl aud.

— Ce simte când se curentează?

— A, e un fleac. Pe Medeea n-o doare deloc, minţise chirurgul de mâini.

— Pe mine m-ar durea, dacă mi-aş pune o zgardă la gât şi aş ieşi în curte?

— Să nu cumva să faci asta, Rudy! Ai înţeles? îi ceruse doctorul Zajac cam prea agresiv, după cum îi era felul.

— Deci doare, spusese băiatul.

— Medeea nu simte nimic, insistase medicul.

— Tu ai încercat-o pe gâtul tău?

— Rudy, zgarda nu e pentru oameni, e pentru câini! Apoi conversaţia lor se întorsese la Super-cupă şi la

motivele pentru care Zajac dorea ca Denvers să câştige.

Când a sunat telefonul, Medeea a fugit sub masa din bucătărie, dar mesajul de la centrală, „doamna Clausen a sunat din Wisconsin”, l-a făcut pe Zajac să uite de căţeaua cretină. Nerăbdătorul chirurg a sunat-o imediat pe proaspăta văduvă. Doamna Clausen încă nu ştia sigur care era starea mâinii donatorului, dar doctorul Zajac a fost oricum impresionat de calmul ei.

Doamna Clausen fusese mai puţin calmă în convorbirile cu poliţia din Green Bay şi cu medicul legist. Deşi părea să înţeleagă detaliile „decesului prin împuşcare accidentală” al soţului ei, aproape imediat pe faţa ei scăldată în lacrimi s-a strecurat umbra unei îndoieli.

— E mort cu adevărat? a întrebat ea.

Avea o expresie stranie, ştiinţifico-fantastică, pe care nici poliţia, nici medicul legist n-o mai văzuseră pe faţa cuiva. După ce s-a stabilit că soţul ei era „mort cu adevărat”, doamna Clausen a tăcut doar o clipă înainte de a se interesa:

— Dar în ce stare e mâna lui Otto? Mâna stângă...

VI. Obligaţii

Atât în Green Bay Press-Gazette, cât şi în Green Bay News Chronicle ştirea despre autoîmpuşcarea de după meci a fost expediată în banala încheiere a comentariului Super-cupei. Un comentator sportiv de radio din Wisconsin a fost atât de lipsit de tact, încât a afirmat: „O mulţime de suporteri ai Packers s-au gândit, probabil, să se împuşte după Super Bowl-ul de duminică, dar Otto Clausen chiar a apăsat pe trăgaci.” Dar nici cea mai stângace şi mai rece ştire despre moartea lui Otto nu a categorisit-o drept sinucidere.

Când Patrick Wallingford a auzit pentru prima dată de Otto Clausen – a văzut reportajul de un minut şi jumătate chiar pe canalul lui internaţional de ştiri în camera de hotel din Mexico City – s-a întrebat vag de ce gogomanul de Gogo nu-l trimisese să-l ia o declaraţie văduvei. Era genul de reportaj care i se repartiza lui.

Dar canalul de ştiri îl trimisese pe Stubby Farrell, babalâcul de la sport, ca să relateze evenimentul. Stubby mai fusese de câteva ori în Green Bay, pe când Patrick Wallingford nu văzuse niciodată Super Bowl-ul nici măcar la televizor.

Când a văzut ştirea în acea dimineaţă de luni, Wallingford se grăbea deja să părăsească hotelul, ca să prindă avionul de New York. Abia dacă a observat că şoferul camionului de bere lăsase o văduvă. „Doamna Clausen n-a putut fi contactată pentru o declaraţie”, a relatat străvechiul comentator sportiv.

Pe mine Gogo m-ar fi convins s-o contactez, îşi zise Wallingford, în timp ce îşi dădea pe gât cafeaua; dar mintea lui înregistra imaginea de zece secunde a camionului de bere în parcarea aproape pustie, în timp ce o ninsoare uşoară acoperea vehiculul abandonat, ca un giulgiu apăsător.

— Aici s-a terminat distracţia pentru acest fan Packer, spunea Stubby.

Mare brânză, îşi zise Patrick Wallingford. (Fără intenţia unui joc de cuvinte – încă n-avea habar ce era acela un cap de brânză.)

Patrick era la uşă când sună telefonul în camera lui de hotel; fu cât pe-aci să nu răspundă, îngrijorat că pierde avionul. Era doctorul Zajac, tocmai din Massachusetts.

— Domnule Wallingford, astăzi e ziua dumneavoastră norocoasă, începu chirurgul de mâini.

În timp ce aştepta următorul avion spre Boston, Wallingford se văzu pe canalul cu ştiri nonstop; văzu ce rămăsese din reportajul pe care fusese trimis să-l facă în Mexico City. În duminica Supercupei, nu toată populaţia Mexicului urmărise Super Bowl-ul.

Familia şi prietenii renumitului înghiţitor de săbii Jose Guerrero se adunaseră la spitalul Maria din Magdala ca să se roage pentru vindecarea lui; în timpul unui spectacol de la un hotel cu turişti din Acapulco, Guerrero se împiedicase şi căzuse pe scenă, străpungându-şi ficatul. Riscaseră transportându-l cu avionul de la Acapulco la Mexico City, unde se afla acum în mâinile unui specialist – rănile

produse de înjunghierea ficatului sângerau foarte lent. Peste o sută de prieteni şi membri ai familiei se adunaseră în micul spital particular, înconjurat de alte sute de simpatizanţi.

Senzaţia lui Wallingford a fost că i-a intervievat pe toţi. Dar acum, gata să plece din Boston pentru a face cunoştinţă cu noua lui mână stângă, Patrick se bucura că ştirea lui de trei minute fusese redusă la un minut şi jumătate. Abia aştepta să vadă înregistrarea reportajului lui Stubby Farrell; de data asta avea să fie mai atent.

Doctorul Zajac îi spusese că Otto Clausen era stângaci, dar de fapt ce-nsemna asta? Wallingford era dreptaci. Până la povestea cu leul, ţinuse întotdeauna microfonul în stânga, ca să poată strânge mâini cu dreapta. De când avea o singură mână cu care trebuia să ţină microfonul, Wallingford renunţase în general să strângă mâini.

Cum o fi să fii dreptaci şi pe urmă să primeşti mâna stângă a unui stângaci? Stângăcia lui Clausen nu era comandată de o funcţie a creierului? Cauza stângăciei nu era cu siguranţă în mână. Patrick se gândea la o sută de întrebări asemănătoare pe care să i le pună doctorului Zajac.

La telefon, doctorul nu mormăise decât că autorităţile medicale din Wisconsin acţionaseră suficient de rapid pentru a conserva mâna, datorită „promptei dovezi de înţelegere a doamnei Clausen”. În mod normal, doctorul nu mormăia, dar acum nu dormise toată noaptea, îngrijind-o pe căţeaua care voma, şi apoi – ajutat cu exces de zel de Rudy – încercase să analizeze substanţa cu un aspect ciudat (din vomă) care îi făcuse rău Medeei. Părerea lui Rudy era că banda adezivă parţial digerată semăna cu hoitul unui pescăruş. Dacă era aşa, îşi zise Zajac, pasărea murise de mult şi era deja împuţită când o mâncase căţeaua. Dar tatăl şi fiul, dotaţi cu o minte atât de analitică, nu vor descoperi cu adevărat ce mâncase Medeea decât când omul de la Supravegherea Câinilor va suna luni dimineaţa ca să se intereseze cum funcţiona bariera invizibilă şi să se scuze că uitase acolo rola de bandă adezivă.

— La dumneavoastră a fost ultimul loc unde am lucrat vineri, spuse omul de la Supravegherea Câinilor, de parcă ar fi fost detectiv. Cred că mi-am lăsat rola de bandă adezivă pe-acolo. N-aţi găsit-o cumva?

— Într-un fel, da, am găsit-o, reuşi cu greu să răspundă doctorul Zajac.

Doctorul tocmai îşi revenea după ce o văzuse pe Irma ieşind de la duşul de dimineaţă. Fata era goală şi îşi ştergea părul cu prosopul, în bucătărie. Se întorsese din week-end luni dimineaţa devreme, alergase, apoi făcuse un duş. Era goală în bucătărie pentru că presupunea că era singură în casă – dar să nu uităm că ea dorea oricum să fie văzută goală de Zajac.

În mod normal, la ora aceea, luni dimineaţa, doctorul Zajac îl ducea deja pe Rudy înapoi la casa mamei lui – la o oră la care Hildred să-l poată duce pe băiat la şcoală. Dar Zajac şi Rudy dormiseră amândoi mai mult, din cauza Medeei. Abia după ce fosta soţie a doctorului Zajac a sunat şi l-a acuzat de răpirea copilului, Zajac s-a dus împleticindu-se la bucătărie ca să-şi facă o cafea. Hildred a continuat să zbiere după ce el i l-a dat pe Rudy la telefon.

Irma nu l-a văzut pe doctorul Zajac, dar el a văzut-o pe ea – a văzut totul, în afară de capul ascuns în mare parte vederii, pentru că îşi ştergea părul cu prosopul. Ce abdomen! îşi spusese doctorul în sinea lui, retrăgându-se.

Mai târziu, a descoperit că nu putea vorbi cu Irma decât bâlbâindu-se într-un mod bizar. A încercat, poticnindu-se, să-i mulţumească pentru ideea cu untul de arahide, dar ea n-a reuşit să-l înţeleagă. (Şi nici nu s-a întâlnit cu Rudy.) Şi în timp ce doctorul Zajac îl ducea pe Rudy cu maşina la casa mamei lui furioase, a observat că între el şi băieţelul lui exista un fel de spirit de camaraderie – mama lui Rudy zbierase la amândoi.

Zajac era euforic când l-a sunat pe Wallingford în Mexic şi, mai mult decât faptul că brusc mâna stângă a lui Otto Clausen devenise disponibilă, îl emoţionase week-end-ul nemaipomenit pe care-l petrecuse cu fiul lui. Vederea Irmei, goală, fusese şi ea excitantă, deşi era tipic pentru Zajac să-i observe abdomenul. Oare doar vederea lui îl

făcuse să se bâlbâie? Astfel că „prompta dovadă de înţelegere a doamnei Clausen” şi alte formule similare au fost tot ce a putut să-i comunice la telefon chirurgul de mâini, care în curând va fi omagiat, lui Patrick Wallingford.

Ceea ce doctorul Zajac nu i-a spus lui Patrick a fost că văduva lui Otto Clausen manifestase un zel nemaiauzit în privinţa mâinii donatorului. Doamna Clausen nu numai că însoţise cadavrul soţului ei de la Green Bay la Milwaukee, unde (pe lângă majoritatea organelor) îi fusese detaşată şi mâna stângă; ea a insistat de asemenea să-i însoţească mâna, împachetată în gheaţă, în avionul de la Milwaukee la Boston.

Fireşte că Wallingford n-avea habar că la Boston nu se va întâlni doar cu noua lui mână, ci şi cu văduva noii lui mâini.

Această evoluţie a evenimentelor a fost mai puţin jenantă pentru doctorul Zajac şi ceilalţi membri ai echipei din Boston decât o altă solicitare neobişnuită, dar nu mai puţin spontană, a doamnei Clausen. Da, vor exista nişte obligaţii faţă de mâna donatorului şi doctorul Zajac va afla abia acum de ele. Probabil că făcuse bine că nu-i spusese lui Patrick de noile solicitări.

Cu timpul, sperau cei de la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink & Associates, Wallingford se va înduioşa, poate, de ideile, aparent de ultimă oră, ale văduvei. Fiind evident o femeie care spunea lucrurilor pe nume, ea ceruse dreptul de a vizita mâna după operaţia de transplant.

Cum ar fi putut să refuze aşa ceva reporterul cu o singură mână?

— Presupun că vrea doar s-o vadă, îi sugeră doctorul Zajac lui Wallingford în cabinetul din Boston al medicului.

— Doar s-o vadă? întrebă Patrick.

Se lăsară câteva clipe de tăcere stânjenitoare.

— Nu s-o atingă, sper – să ne strângem mâinile sau ceva de genul ăsta.

— Nimeni n-o poate atinge! Nu e permis o bună bucată de timp după operaţie, răspunse ocrotitor doctorul Zajac.

— Se referă la o singură vizită? La două? Sau timp de un an?

Zajac ridică din umeri.

— La infinit – astea sunt condiţiile puse de ea,

— E nebună? întrebă Patrick. E morbidă, s-a ţăcănit de durere, a luat-o razna?

— O să vedeţi, spuse doctorul Zajac. Vrea să vă cunoască.

— Înainte de operaţie?

— Da, acum. E una dintre pretenţiile ei. Vrea să fie sigură că doriţi mâna.

— Dar credeam că soţul ei a vrut să mi-o doneze! strigă Wallingford. Era mâna lui!

— Uitaţi ce e, eu nu pot să vă spun decât că văduva este pe locul şoferului în maşină, zise doctorul Zajac. Aţi avut vreodată de-a face cu o comisie de etică medicală? (Doamna Clausen se grăbise să cheme şi o comisie de etică medicală.)

— Dar de ce vrea să mă cunoască? dori să ştie Patrick. Înainte de a primi mâna...

Doctorul Zajac se gândi că această solicitare, ca şi cea legată de dreptul la vizită, nu puteau fi născocite decât de o comisie de etică medicală. Zajac nu avea încredere într-o asemenea comisie; considera că ar trebui să evite zona chirurgiei experimentale. Iar ei se amestecau tot timpul – străduindu-se să „umanizeze” chirurgia.

Cei de la comisia de etică medicală pretindeau că mâinile nu erau indispensabile vieţii, că medicamentele anti-respingere presupuneau multe riscuri şi că trebuiau luate toată viaţa. Ei susţineau că primii beneficiari ar trebui să fie cei care îşi pierduseră ambele mâini; în fond, amputaţii de două mâini aveau mai mult de câştigat decât cei care-şi pierduseră doar o mână.

Fără îndoială că medicii din comisia de etică adorau pretenţiile doamnei Clausen – nu doar macabrul drept de vizită, ci şi faptul că insistase să-l cunoască pe Patrick Wallingford pentru a hotărî dacă îi plăcea de el înainte de a permite operaţia. (Mai uman de atât nu se putea.)

— Vrea numai să vadă dacă sunteţi... cumsecade, încercă să explice Zajac.

Acest nou afront i se păru lui Wallingford o insultă şi o

mare îndrăzneală; se simţea în acelaşi timp jignit şi provocat. Era oare cumsecade? Habar n-avea. Spera că da, dar câţi dintre noi ştiau asta cu adevărat?

Cât despre doctorul Zajac, el ştia despre sine că nu era prea cumsecade. Spera cu precauţie că Rudy îl iubea şi, desigur, ştia că şi el îşi iubea băieţelul. Dar specialistul în mâini nu-şi făcea iluzii în privinţa cumsecădeniei lui. Doctorul Zajac nu fusese niciodată foarte iubitor, făcând o excepţie pentru fiul lui.

Zajac îşi aminti cu o strângere de inimă fulgerătoarea perspectivă a abdomenului Irmei. Probabil că făcea exerciţii toată ziua!

— Acum vă las singur cu doamna Clausen, spuse doctorul Zajac, punându-şi mâna pe umărul lui Patrick – un gest necaracteristic pentru el.

— O să fiu singur cu ea? întrebă Wallingford.

Voia mai mult răgaz ca să se pregătească, să exerseze expresii de cumsecădenie. Dar nu-i trebui mai mult de o secundă ca să-şi imagineze mâna lui Otto; poate că gheaţa se topea.

— Bine, bine, bine, repetă Patrick.

În locul doctorului Zajac, apăru în cabinet, ca într-o mişcare coregrafică, doamna Clausen. La al treilea „bine”, Wallingford îşi dădu seama că era singur cu proaspăta văduvă. Când o văzu, îl trecură fiori – ulterior el va descrie senzaţia ca aceea pe care ţi-o dă un lac rece ca gheaţa.

Să nu uităm că femeia avea gripă. Când se târâse din pat în noaptea de duminică a Super-cupei, încă avea febră. Îşi pusese nişte chiloţi curaţi, blugii de pe scaunul de lângă pat şi tricoul verde decolorat – verdele de Green Bay, cu litere aurii. Purtase blugii şi tricoul şi când o lovise boala. Îşi pusese şi vechea canadiană.

Doamna Clausen avea acel tricou decolorat cu Green Bay Packers de când se dusese cu Otto la casa de la lac. Vechiul tricou avea culoarea brazilor şi a pinilor brumării de pe malul îndepărtat al lacului, la apusul soarelui. În unele nopţi petrecute în dormitorul din hangarul de bărci, folosise tricoul ca faţă de pernă, pentru că acolo nu se puteau spăla rufele decât în lac.

Chiar şi acum, stând în cabinetul doctorului Zajac, cu braţele încrucişate pe piept – poate că îi era frig, sau poate că ascundea de Patrick Wallingford orice impresie pe care el ar fi putut să şi-o facă despre sânii ei – doamna Clausen aproape că simţea mirosul acelor de pin şi prezenţa lui Otto în cabinet, de parcă ar fi fost acolo, cu ea.

Ţinând seama de galeria de fotografii cu pacienţi celebri, e de mirare că nici Patrick Wallingford, nici doamna Clausen n-au dat prea mare atenţie pereţilor din jurul lor. Cei doi erau prea preocupaţi să se studieze, deşi la început n-a avut loc nici un contact vizual între ei.

Adidaşii doamnei Clausen se udaseră în zăpada din Wisconsin, iar Wallingford, care se pomeni uitându-se la tălpile ei, avu impresia că erau încă uzi.

Doamna Clausen îşi scoase canadiana şi se aşeză pe scaunul de lângă Patrick. Lui Wallingford i se păru că, atunci când deschise gura, i se adresă mâinii supravieţuitoare.

— Otto a suferit teribil pentru mâna dumneavoastră – mă refer la cealaltă, începu ea, nedezlipindu-şi privirea de mâna rămasă.

Patrick Wallingford o asculta, mascându-şi neîncrederea de ziarist veteran, care ştia de obicei când un intervievat minţea – ceea ce era şi cazul doamnei Clausen.

— Dar, continuă văduva, am încercat să nu mă gândesc la asta, ca să fiu sinceră. Când au arătat leii care vă devorau, abia am putut să mă uit. Şi acum mi se face rău când mă gândesc la scena aceea.

— Şi mie, spuse Wallingford, care nu credea că femeia minţea şi acum.

E greu să spui prea multe despre o femeie în tricou, dar părea destul de solidă. Părul şaten închis era nespălat, dar Patrick intuia că era în general o femeie curată, care-şi menţinea un aspect îngrijit.

Lumina fluorescentă de deasupra îi înăsprea faţa. Nu era fardată, nici măcar rujată, iar buza inferioară era uscată şi crăpată – probabil pentru că şi-o muşca. Cercurile de sub ochii căprui le întunecau culoarea şi încreţiturile de la colţuri sugerau că era cam de aceeaşi vârstă cu Patrick.

(Wallingford era doar cu câţiva ani mai mic decât Otto Clausen, care fusese doar ceva mai mare decât soţia lui.)

— Probabil că mă credeţi nebună, spuse doamna Clausen.

— A, nu, deloc! Îmi închipui ce simţiţi – adică, dincolo de tristeţe.

De fapt, semăna atât de mult cu numeroase femei epuizate nervos pe care le intervievase – cel mai recent, soţia înghiţitorului de săbii din Mexico City – încât Patrick avea senzaţia că o mai întâlnise.

Doamna Clausen îl uimi dând din cap în direcţia genunchilor lui.

— Pot s-o văd? întrebă ea.

În tăcerea stânjenitoare care se lăsă, lui Wallingford i se opri respiraţia.

— Mâna dumneavoastră... vă rog. Cea pe care o mai aveţi.

Patrick îi întinse mâna, de parcă-i fusese recent transplantată. Ea se întinse ca să i-o ia, dar se opri, lăsându-i întinsă mâna care părea lipsită de viaţă.

— E cam mică, spuse ea. A lui Otto e mai mare. El îşi retrase mâna, simţindu-se nevrednic.

— Otto a plâns când a văzut cum v-aţi pierdut cealaltă mână. A plâns cu adevărat!

Noi ştim, desigur, că Otto simţise că îi vine să verse; doamna Clausen fusese cea care plânsese, dar acum reuşi să-l facă pe Wallingford să creadă că lacrimile compătimitoare ale soţului ei erau pentru ea o sursă de uimire chiar şi acum. (Aşa-i trebuie ziaristului veteran care ştie când cineva minte. Wallingford a fost total păcălit de relatarea doamnei Clausen despre plânsul lui Otto.)

— Îmi dau seama că l-aţi iubit foarte mult, spuse Patrick. Văduva îşi muşcă buza inferioară şi dădu din cap vehement, cu lacrimi în ochi.

— Am tot încercat să facem un copil. Am încercat întruna. Nu ştiu de ce nu s-a putut.

Îşi lăsă bărbia pe piept. Îşi ţinea canadiana pe faţă şi plângea încet în ea. Deşi nu era la fel de decolorată, avea acelaşi verde de Green Bay ca tricoul, cu sigla Packers

(casca aurie cu un G alb) imprimată pe spate.

— Pentru mine va fi întotdeauna mâna lui Otto, spuse doamna Clausen cu o tărie neaşteptată, dând la o parte canadiana.

Pentru prima dată, îşi aduse privirea la nivelul feţei lui Patrick, ca şi cum s-ar fi răzgândit într-o anume privinţă.

— De fapt, câţi ani aveţi? întrebă ea.

Poate că, văzându-l pe Patrick Wallingford doar la televizor, îl crezuse mai tânăr sau mai bătrân.

— Treizeci şi patru, răspunse precaut Wallingford.

— Aveţi exact aceeaşi vârstă ca mine, îi spuse ea.

El detectă umbra vagă a unui zâmbet, de parcă – fie în ciudă, fie din cauza suferinţei ei – ar fi fost cu adevărat nebună.

— N-o să vă plictisesc după operaţie, continuă ea. Aş vrea doar să văd mâna... mai târziu, s-o pipăi... nu va fi o povară prea mare pentru dumneavoastră, nu? Dacă mă respectaţi, vă respect şi eu.

— Desigur, spuse Patrick, dar nu reuşi să prevadă ce va urma.

— Eu încă doresc să-i nasc un copil lui Otto. Wallingford tot nu pricepu.

— Adică s-ar putea să fiţi însărcinată? strigă el emoţionat. De ce n-aţi spus? Asta-i minunat! Când veţi şti precis?

Aceeaşi umbră de zâmbet dement traversă din nou faţa femeii. Patrick nu observase că îşi lepădase adidaşii. Acum îşi trase fermoarul de la blugi; îi dădu jos, împreună cu chiloţii, dar ezită să-şi scoată tricoul.

Gestul era cu atât mai dezarmant pentru Patrick cu cât nu văzuse niciodată o femeie dezbrăcându-se în felul acesta – mai întâi partea de jos, lăsând partea de sus la urmă. Doamna Clausen i se părea lipsită în mod jenant de orice experienţă sexuală. Apoi îi auzi vocea; se schimbase ceva în ea şi nu doar volumul. Spre surprinderea lui, Patrick avu o erecţie, nu pentru că doamna Clausen era pe jumătate goală, ci din cauza vocii ei.

— Nu mai e timp, îi spuse ea. Dacă e să am un copil de la Otto, ar trebui să fiu deja însărcinată. După operaţie, nu

veţi fi în formă pentru a face asta. Veţi fi în spital, veţi lua o groază de medicamente, veţi avea dureri...

— Doamnă Clausen, spuse Patrick Wallingford.

Se ridică repede – şi la fel de repede se aşează la loc. Până nu încercase să se ridice, nu-şi dăduse seama cât de mult i se sculase; era un lucru la fel de evident ca următoarele lui vorbe.

— Va fi copilul meu, nu al soţului dumneavoastră, nu? Dar ea îşi scosese deja tricoul. Deşi îşi păstrase sutienul, Patrick observă că avea nişte sâni mai deosebiţi decât şi-i imaginase. În buric îi sclipea ceva; n-ar fi bănuit-o în stare de body-piercing. Patrick nu privi cu atenţie ce ornament era – se temea să nu fie ceva legat de Green Bay Packers.

— Mâna lui e cea mai apropiată cale de a ajunge la el, rosti doamna Clausen cu o fermitate de neclintit.

Ferocitatea hotărârii ei putea fi confundată uşor cu patima. Dar ceea ce funcţiona era vocea ei irezistibilă.

Îl prăvăli pe Wallingford pe scaunul cu spătar drept. Îngenunche ca să-i descheie cureaua, apoi îi trase jos pantalonii. Când Patrick se aplecă în faţă ca s-o împiedice să-l scoată chiloţii, ea îi şi scosese. Până să apuce să se ridice din nou sau măcar să se îndrepte de spate, ea se aşezase călare pe genunchii lui; sânii ei îi mângâiau faţa. Se mişca atât de repede, încât el ratase momentul când ea îşi scosese sutienul.

— Încă nu am mâna lui! protestă Wallingford, dar spusese el vreodată nu?

— Te rog să mă respecţi, îl imploră ea în şoaptă. Şi ce şoaptă!

Fesele ei mici şi tari se lipiră, calde şi netede, de coapsele lui şi, zărind în fugă ornamentul din buricul ei – mai excitant decât sânii – ceea ce i se păruse doar o erecţie se transformă într-o erecţie supremă. Îi simţi lacrimile pe ceafă, în timp ce mâna femeii îl ghida înăuntrul ei.

Nu mâna lui dreaptă era cea pe care ea o încleşta între-ale ei şi o trase spre piept, ci ciotul lui. Murmură ceva de genul:

— Ce aveai de gând să faci acum? Nimic important,

nu? Apoi îl întrebă:

— Nu vrei să facem un copil?

— Eu vă respect, doamnă Clausen, bâigui el, dar abandonă orice speranţă de a-i rezista.

Era clar pentru amândoi că el cedase deja.

— Te rog, spune-mi Doris, rosti printre lacrimi doamna Clausen.

— Doris?

— Respectă-mă, respectă-mă, e tot ce-ţi cer, spuse ea plângând.

— Te respect, te respect, Doris, spuse Patrick. Singura lui mână îi găsise instinctiv scobitura spatelui, de parcă ar fi dormit lângă ea în fiecare noapte, ani de zile, şi chiar şi în întuneric putea să întindă mâna şi să atingă exact acea parte din ea pe care şi-o dorea. În acel moment, ar fi putut jura că părul ei era umed – umed şi rece, de parcă ar fi înotat de curând.

Desigur, îşi va zice el ulterior, ea ştia că era în perioada ovulaţiei; o femeie care se chinuia de atâta timp să rămână însărcinată ştia asta cu siguranţă. Doris Clausen trebuie să fi ştiut de asemenea că neputinţa de a rămâne însărcinată era exclusiv din vina lui Otto.

— Eşti un bărbat cumsecade? îi şoptea doamna Clausen, în timp ce şoldurile ei se mişcau necontenit sub presiunea singurei lui mâini. Eşti un bărbat cumsecade?

Deşi Patrick fusese avertizat că asta voia ea să afle, nu se aşteptase să-l întrebe direct, aşa cum nu anticipase o întâlnire sexuală neprevăzută. Vorbind strict din punctul de vedere al experienţei erotice, partida de sex practicată cu Doris Clausen era mai încărcată de dorinţă şi patimă decât oricare altă experienţă sexuală de care avusese parte Wallingford. Nu punea la socoteală visul erotic indus de pastila colorată în albastru de cobalt, care i se administrase în Junagadh, dar acel extraordinar analgezic nu mai era de găsit – nici măcar în India – şi nu putea fi pus în aceeaşi categorie cu actul sexual autentic.

Cât despre actul sexual autentic, întâlnirea lui neprevăzută cu văduva lui Otto Clausen, aşa ciudată şi scurtă cum a fost, a făcut de ruşine week-end-ul petrecut în

Tokio cu Evelyn Arbuthnot. Partida de sex cu doamna Clausen a eclipsat chiar şi tumultuoasa legătură a lui Wallingford cu sunetista blondă şi înaltă care fusese martoră la atacul leului în Junagadh.

Nemţoaica aia nefericită, care se întorsese acasă, la Hamburg, era încă sub îngrijire medicală din cauza leilor, deşi Wallingford bănuia că fusese traumatizată mai profund din cauză că leşinase şi apoi se trezise într-una dintre căruţele cu carne decât pentru că îl văzuse pe bietul Patrick pierzându-şi mâna stângă.

— Eşti cumsecade? Eşti un om bun? repetă Doris, în timp ce lacrimile ei şiroiau pe faţa lui Patrick.

Corpul ei mic şi puternic îl atrăgea tot mai adânc în ea, aşa că Wallingford abia se putu auzi răspunzându-i. Cu siguranţă că doctorul Zajac, ca şi alţi membri ai echipei chirurgicale care se adunau în momentul acela în sala de aşteptare, îl auziseră pe Patrick tânguindu-se.

— Da, da, sunt cumsecade! Sunt un om bun! se jelui Wallingford.

— E o promisiune? îl întrebă Doris în şoaptă. Din nou, acea şoaptă ucigătoare!

Şi din nou Wallingford îi răspunse atât de tare, încât doctorul Zajac şi colegii lui auziră:

— Da, da! Promit! Promit sincer!

Bătaia în uşa cabinetului chirurgului de mâini a venit ceva mai târziu, după un scurt răstimp de linişte.

— Suntem bine acolo? a întrebat şeful echipei din Boston.

Iniţial, Zajac a avut impresia că amândoi arătau bine. Patrick Wallingford era iarăşi îmbrăcat şi şedea încă pe scaunul cu spătar drept. Doamna Clausen, îmbrăcată şi ea integral, era întinsă pe spate pe covorul din cabinetul doctorului Zajac. Avea degetele împletite la ceafă şi îşi sprijinea picioarele pe scaunul gol de lângă Wallingford.

— Mă doare spatele, explică Doris.

N-o durea nimic, firește. Era o poziţie recomandată în câteva dintre numeroasele cărţi despre diverse metode de a rămâne însărcinată, pe care le citise. „Gravitaţia”, îi explicase ea succint lui Patrick, în timp ce el îi zâmbea

fermecat.

Sunt nebuni amândoi, îşi zise doctorul Zajac, care adulmecă mirosul de sex din cameră. Poate că o comisie de etică medicală n-ar fi aprobat această nouă evoluţie a faptelor, dar Zajac era chirurg de mâini şi echipa lui abia aştepta să înceapă operaţia.

— Dacă ne simţim mulţumiţi, spuse Zajac, uitându-se mai întâi la doamna Clausen, care părea foarte mulţumită şi apoi la Patrick Wallingford, care părea beat sau încremenit, ce ziceţi? Avem undă verde?

— Din punctul meu de vedere, totul e-n regulă, rosti tare Doris Clausen, de parcă ar fi strigat la cineva peste o întindere de apă.

— Totul mi se pare în regulă, răspunse Patrick. Cred că avem undă verde.

Gradul de satisfacţie sexuală din expresia lui Wallingford îi aduse aminte de ceva doctorului Zajac. Unde mai văzuse el expresia aceea? A, da, în Bombay, unde făcuse câteva operaţii de mână extrem de delicate unor copii, în prezenţa câtorva chirurgi pediatri indieni, aleşi cu grijă. Zajac îşi amintea foarte bine o anumită procedură chirurgicală de acolo. Pacienta era o fetiţă de trei ani, care-şi prinsese mâna în mecanismul de transmisie al unei maşini agricole.

Zajac era cu anestezistul indian, când fetiţa a dat semne că se trezeşte. Copiii sunt întotdeauna apatici, adeseori dezorientaţi şi de obicei speriaţi, când se trezesc din anestezia generală. Uneori le e rău de la stomac.

Doctorul Zajac îşi aminti că se scuzase pentru a evita s-o vadă pe nefericita copilă. Se va uita, desigur, cum era mâna, dar mai târziu, când se va simţi mai bine.

— Staţi, trebuie să vedeţi asta, îi spusese anestezistul indian lui Zajac. Aruncaţi o privire spre ea.

Faţa inocentă a fetiţei avea expresia unei femei satisfăcute sexual. Doctorul Zajac fusese şocat. (Tristul adevăr este că Zajac nu văzuse, personal, faţa unei femei la fel de satisfăcute sexual ca aceea.)

— Dumnezeule! îi spusese el anestezistului indian. Ce i-ai dat, omule?

— Doar ceva în plus la perfuzie – nu prea mult, răspunsese anestezistul.

— Dar ce anume? Cum se numeşte?

— Nu am voie să vă spun, răspunsese anestezistul indian. Nu se găseşte în ţara dumneavoastră; nu se va găsi niciodată. Începe să dispară şi aici. Ministerul Sănătăţii intenţionează să interzică substanţa.

— Sper, remarcase doctorul Zajac şi părăsise brusc salonul.

Dar fetiţa nu avusese deloc dureri; şi când Zajac îi examinase mai târziu mâna, aceasta era în stare bună şi fetiţa se odihnea liniştită.

— Te doare? o întrebase el. O infirmieră traducea.

— Zice că e bine. Nu are dureri, tălmăcise infirmiera. Fetiţa continuase să bolborosească.

— Ce spune acum? întrebase doctorul Zajac, iar infirmiera se intimidase sau se jenase brusc.

— N-aş fi vrut să-i pună analgezicul ăsta în anestezie, îi spusese infirmiera.

Copila părea să depene o lungă poveste.

— Ce-ţi povesteşte? întrebase Zajac.

— Visul ei, răspunsese evaziv infirmiera. Crede că îşi vede viitorul. O să fie foarte fericită şi o să aibă o mulţime de copii. Prea mulţi, după părerea mea.

Fetiţa doar îi zâmbise doctorului; pentru o copilă de trei ani, avea în ochi o sclipire indecent de seducătoare.

Acum, în cabinetul doctorului Zajac din Boston, Patrick Wallingford rânjea la fel de neruşinat.

Ce coincidenţă de balamuc! conchise doctorul Zajac, privind expresia de bărbat cretinizat de sexualitate de pe faţa lui Wallingford.

„Pacienta-cu-tigrul”, o numise el pe fetiţa din Bombay, pentru că micuţa le explicase medicilor şi infirmierelor că, atunci când i se prinsese mâna în maşina agricolă, mecanismul răgea ca un tigru.

De balamuc sau nu, ceva din expresia lui Wallingford îl puse pe gânduri pe doctorul Zajac. „Pacientul-cu-leul”, cum îl numise mult timp în gând Zajac pe Patrick Wallingford, avea probabil nevoie nu doar de o nouă mână stângă.

Ceea ce nu ştia doctorul Zajac era că Wallingford găsise, în sfârşit, acel ceva de care avea nevoie – o găsise pe Doris Clausen.

VII. Zvâcnirea

După cum a explicat doctorul Zajac în prima conferinţă de presă care a urmat operaţiei de cincisprezece ore, pacientul era „cu risc”. Patrick Wallingford era somnolent, dar starea lui era stabilă când se trezise după anestezia generală. Pacientului i se administra, desigur, „o combinaţie de imunodepresive”, dar Zajac omise să spună câte şi pe ce perioadă. (Nu menţiona nici steroizii.)

Chiar în momentul când atenţia naţiunii se îndrepta spre el, chirurgul de mâini deveni vădit irascibil. Conform vorbelor unui coleg – imbecilul ăla de la Mengerink, cretinul ăla bun de ospiciu – lui Zajac „îi ieşeau ochii din cap ca proverbialului savant nebun”.

Înainte de istorica procedură, doctorul Zajac alergase pe întunericul dinaintea zorilor, în noroiul cenuşiu, de-a lungul malurilor râului Charles. Spre disperarea lui, o tânără îl depăşise în ceaţa fantomatică, de parcă el ar fi stat pe loc. Se îndepărta hotărâtă de Zajac, cu fesele presate în pantalonii mulaţi, încordându-se şi destinzându-se ca o mână care se face pumn, apoi relaxându-se şi din nou strângându-se ca un pumn. Şi ce pumn!

Era Irma. Cu numai câteva ore înainte de a ataşa mâna stângă a lui Otto Clausen de ciotul antebraţului lui Patrick Wallingford, care îl aştepta, doctorul Zajac simţi că i se contractă inima; plămânii păreau să nu i se mai dilate şi îl fulgeră o crampă la stomac care îi bloca înaintarea, de parcă ar fi fost lovit, să zicem, de un camion de bere. Zajac se ghemuia de durere în noroi, când Irma se întoarse alergând la el.

Era mut de durere, gratitudine, ruşine, adoraţie, patimă – sau toate la un loc. Irma îl duse înapoi pe strada Brattle, ca pe un copil fugit de acasă.

— Sunteţi deshidratat, trebuie să vă refaceţi rezerva de lichide, îl mustră ea.

Citise volume întregi pe tema deshidratării şi a diverselor „ziduri” de care alergătorii adevăraţi se „lovesc” şi pe care trebuie să se antreneze pentru a le „străpunge”.

Irma avea, cum se spune, la degetul mic vocabularul sporturilor extreme; adjectivele referitoare la curajul de nebun în faţa unor oribile teste de rezistenţă deveniseră pentru ea determinanţi de bază („noduros”, de pildă). Irma era la fel de absorbită de teoria mâncare-pentru-alergare – de la convenţionala cură de carbohidraţi până la clismele cu ginseng, de la ceaiul verde şi banane înainte de alergare la suc de afine cu lapte, după.

— Vă fac o omletă din albuşuri imediat ce ajungem acasă, îi spuse ea doctorului Zajac, înnebunit de durerile din tibie şi peroneu.

Zajac şontâcăia lângă ea ca un cal de curse olog. Înfăţişarea lui nu era prin aceasta nicidecum mai atrăgătoare, după ce fusese deja asemănată (de unul dintre colegii săi) cu cea a unui câine sălbatic.

În cea mai măreaţă zi a carierei sale, doctorul Zajac se îndrăgostise pe nerăsuflate de menajera-asistentă devenită instructor personal. Dar nu putea să-i spună; amuţise. În timp ce Zajac trăgea aer în piept, în speranţa că îşi va domoli durerea din plexul solar, observă că Irma îl ţinea de mână. Îl strângea cu putere; avea unghiile tăiate mai scurt decât ale majorităţii bărbaţilor, dar se vedea că nu şi le roade. Pentru doctorul Zajac mâinile unei femei contau mult. În ordinea crescătoare a importanţei, motivele pentru care se îndrăgostise de Irma păreau vulgare, dar iată-le: abdomenul, fesele, mâinile.

— L-ai convins pe Rudy să mănânce mai multe legume crude, atât izbuti chirurgul de mâini să spună printre gâfâieli.

— A fost meritul untului de arahide, spuse Irma, care îi suporta uşor jumătate din greutate.

Simţea că l-ar fi putut căra în spate până acasă – era extaziată, îi făcuse un compliment; acum ştia că, în sfârşit, o observase. Parcă atunci vedea pentru prima oară cine era.

— În week-end-ul următor, Rudy stă la mine, spuse

Zajac sufocându-se. Poate că vrei să rămâi aici. Mi-ar plăcea să-l cunoşti.

Invitaţia i se păru Irmei la fel de convingătoare ca mâna de pe pieptul ei, pe care doar şi-o imaginase. Se dezechilibră brusc, dar susţinea doar jumătate din greutatea lui; imprevizibila temporizare a triumfului ei îi sleise puterile.

— Mie-mi plac morcovii raşi şi un pic de tofu în omleta de albuşuri. Dumneavoastră nu? întrebă ea, în timp ce se apropiau de casa de pe strada Brattle.

Medeea tocmai îşi făcea rezerve în curte. Văzându-i, căţeaua cea laşă aruncă o privire scurtă propriului rahat; apoi fugi de lângă el, de parcă ar fi spus: „Cine poate suporta să fie aproape de chestia aia? Eu, nu!”

— Căţeaua asta e tare proastă, observă Irma în treacăt, după care adăugă: Totuşi, ţin la ea.

— Şi eu, croncăni Zajac, cu inima zvâcnindu-i în piept. Acel „totuşi” îl făcu să cadă-n limbă după Irma; şi el avea exact acelaşi sentiment faţă de căţea.

Doctorul era prea tulburat ca să poată mânca omleta de albuşuri cu morcov ras şi tofu, deşi se strădui. Şi nici nu reuşi să termine cocteilul pregătit de Irma – suc de afine, banană pasată, iaurt îngheţat, pudră de proteine şi ceva mai consistent (posibil o pară). Aruncă jumătate la toaletă, împreună cu omleta, înainte de a face un duş.

Sub duş îşi observă Zajac sula în erecţie. Pe ea scria clar numele Irmei, deşi nu avusese loc nici un contact fizic între ei – exceptând ajutorul pe care i-l dăduse Irma ca să ajungă acasă. Îl aşteptau cincisprezece ore de operaţie. Nu era momentul pentru sex.

La conferinţa de presă postoperatorie, chiar şi cei mai invidioşi colegi ai săi – cei care îşi doreau în sinea lor ca medicul să rateze operaţia – au fost dezamăgiţi de Zajac. Observaţiile lui au fost prea radicale; ele sugerau că transplantul de mână va deveni în curând la fel de banal ca o extracţie de amigdale. Ziariştii se plictiseau; abia aşteptau să audă ce va spune comisia de etică medicală, dispreţuită de toţi chirurgii de la Schatzman, Mengerink & Associates. Şi până să se încheie deliberările comisiei,

atenţia presei se îndrepta fără astâmpăr spre doamna Clausen. Putea cineva să-i condamne? Era esenţa a tot ce putea atrage interesul bărbaţilor.

Cineva îi făcuse rost de o îmbrăcăminte curată, mai feminină, fără însemnele echipei din Green Bay. Se spălase pe cap şi îşi dăduse cu puţin ruj. Părea extrem de mică şi demnă în luminile proiectoarelor de televiziune şi n-o lăsase pe machieză să i se atingă de cearcănele de sub ochi; parcă ştia că singura permanenţă a frumuseţii ei era tocmai ceea ce era trecător. Avea genul acela de frumuseţe răvăşită...

— Dacă mâna lui Otto va supravieţui, începu doamna Clausen, cu vocea ei blândă, dar ciudat de autoritară – de parcă mâna defunctului ei soţ şi nu Patrick Wallingford ar fi fost principalul pacient – cred că mă voi simţi mai bine într-o bună zi. Ştiţi... numai faptul de a fi sigură că o parte din el este undeva... unde îl pot vedea... Îl pot atinge...

Vocea i se stinse treptat. Furase deja din timpul acordat doctorului Zajac şi comisiei de etică medicală în cadrul conferinţei de presă şi încă nu terminase – de abia începea.

Ziariştii se îmbulzeau în jurul ei. Tristeţea lui Doris Clausen se revărsa în case, camere de hotel şi baruri de aeroport din toată lumea. Părea să nu audă toate întrebările pe care i le puneau reporterii. Ulterior, doctorul Zajac şi Patrick Wallingford îşi vor da seama că doamna Clausen îşi urmărise propriul scenariu – fără prompter.

— Dacă aş şti...

Vocea i se stinse din nou; era clar că momentele de tăcere erau intenţionate.

— Dacă aţi şti ce? strigă un ziarist.

— Dacă sunt sau nu însărcinată, răspunse doamna Clausen.

Până şi doctorul Zajac îşi ţinu respiraţia, în aşteptarea următoarelor cuvinte.

— Otto şi cu mine încercam să facem un copil. Deci, poate că sunt însărcinată sau poate că nu. Pur şi simplu nu ştiu.

Probabil că toţi bărbaţii de la conferinţa de presă avură

o erecţie, chiar şi cei din comisia de etică medicală. (Numai Zajac nu ştia exact care era sursa erecţiei lui – credea că resimţea încă influenţa Irmei.) Toţi bărbaţii din casele, camerele de hotel şi barurile de aeroport mai sus menţionate simţeau efectul glasului excitant al lui Doris Clausen. La fel cum apei îi place să lingă un mal, la fel cum pinii zămislesc ace în vârful ramurilor, vocea doamnei Clausen le provoca erecţii în momentul acela tuturor bărbaţilor heterosexuali fascinaţi de acel reportaj.

În ziua următoare, stând culcat pe patul de spital, alături de imensul bandaj cu o înfăţişare străină, care era aproape tot ce vedea din noua lui mână stângă, Patrick Wallingford se uita la doamna Clausen pe canalul de ştiri nonstop (canalul la care lucra), în timp ce adevărata doamnă Clausen şedea, posesiv, la căpătâiul lui.

Privirea lui Doris nu se dezlipea de ceea ce putea să vadă din arătătorul, degetul mijlociu şi inelarul lui Otto – doar vârfurile lor – şi din vârful policarului defunctului ei soţ. Degetul mic al noii mâini stângi a lui Patrick se pierdea în masa de tifon. Sub bandaj se afla o atelă care imobiliza noua încheietură a mâinii. Bandajul acoperea o zonă atât de mare, încât nu se vedea unde fuseseră alipite mâna lui Otto, încheietura şi o parte din antebraţ.

Reportajul despre transplantul de mână de pe canalul de ştiri nonstop, care se repeta la fiecare oră, a început cu o versiune prescurtată a episodului cu leul din Junagadh. Înşfăcarea şi înfulecarea au durat doar vreo cincisprezece secunde în această versiune, ceea ce ar fi trebuit să-l avertizeze pe Wallingford că şi lui i se va atribui un rol mai mic în imaginile următoare.

Sperase prosteşte că operaţia în sine va fi atât de fascinantă, încât audienţa televiziunii îi va aduce porecla „tipul-cu-transplantul” sau chiar „omul-transplant” şi că aceste versiuni revizuite sau renovate vor fi de acum noile, dar trainicile embleme ale vieţii sale, înlocuind vechile formule „tipul-cu-leul” şi „omul-dezastru”. În film erau câteva secvenţe oribile, neclare, dar chirurgicale, de la spitalul din Boston şi un cadru cu targa pe care era Patrick dispărând pe un coridor; dar în scurt timp targa şi

Wallingford nu s-au mai văzut, pentru că au fost înconjurate de şaptesprezece medici, infirmiere şi anestezişti frenetici – echipa din Boston.

A urmat o secvenţă cu doctorul Zajac adresându-se concis presei. Bineînţeles că acel „cu risc” din comentariul lui Zajac a fost scos din context, înţelegându-se astfel că pacientul era deja în cel mai mare pericol, iar partea despre combinaţia de imunodepresive suna îngrozitor de evaziv, cum şi era de fapt. Deşi imunodepresivele măresc şansele de succes ale transplanturilor de organe, braţul este alcătuit din mai multe ţesuturi diferite, ceea ce înseamnă că sunt posibile grade diferite ale reacţiei de respingere. De aceea erau necesari steroizii, pe care Wallingford va fi nevoit să-i ia tot restul vieţii sau atâta timp cât va avea mâna lui Otto.

Mai era un cadru cu camionul de bere al lui Otto, abandonat în parcarea acoperită cu zăpadă din Green Bay, dar doamna Clausen nu s-a înfiorat nici o clipă la căpătâiul lui Patrick; stătea cu ochii pe vârfurile celor patru degete ale lui Otto. Doris era atât de aproape de fosta mână a soţului ei pe cât era posibil; dacă Wallingford ar fi avut vreo senzaţie în vârfurile acelor degete, ar fi simţit pe ele răsuflarea văduvei.

Degetele erau ţepene. Wallingford va fi puţin îngrijorat că vor rămâne ţepene câteva luni, deşi doctorul Zajac îi risipise temerile. Abia peste opt luni mâna va putea distinge între cald şi rece – un semn că nervii i se regenerau – şi aproape după un an Patrick se va simţi suficient de stăpân pe ea ca să poată apuca volanul unei maşini şi s-o conducă. (Tot după aproape un an şi numai după ore întregi de gimnastică, va reuşi să-şi lege singur şireturile de la pantofi.)

Dar, din punct de vedere gazetăresc, acolo, pe patul de spital, Patrick a înţeles că vindecarea lui totală sau poate nevindecarea nu vor fi niciodată reportajul principal al ştirilor.

Medicul de la comisia de etică a vorbit în faţa camerei mai mult decât îi acordase canalul internaţional de ştiri doctorului Zajac.

— În astfel de cazuri, spuse medicul, este rară o sinceritate ca a doamnei Clausen şi legătura continuă cu mâna donatorului este de nepreţuit.

„În care cazuri?” s-o fi întrebat Zajac, în timp ce se evapora în afara camerei. Era al doilea transplant de mână din istoria medicinii şi primul fusese un eşec!

În timp ce medicul de la comisia de etică încă vorbea, Wallingford văzu camera de televiziune apropiindu-se de doamna Clausen. Patrick simţi un val de dorinţă şi patimă pentru ea. Se temu că n-o va mai atinge; anticipă că ea nu va mai încuraja această atingere. O urmări cum mută atenţia conferinţei de presă de la transplantul lui de mână la însăşi mâna defunctului ei soţ şi la copilul pe care spera că-l poartă în pântece. A existat chiar şi un prim-plan cu mâinile doamnei Clausen pe burta ei plată. Îşi întinsese palma dreaptă pe pântece; mâna stângă, deja fără verighetă, o acoperea pe cea dreaptă.

Ca ziarist, Patrick Wallingford înţelese într-o clipă ce se întâmplase: Doris Clausen şi copilul pe care ea şi Otto şi-l doriseră detronase povestea lui Patrick. Wallingford era conştient că asemenea substituiri se întâmplau uneori în profesiunea lui iresponsabilă – nu că presa de televiziune ar fi singura profesiune iresponsabilă.

Dar de fapt lui Wallingford nu-i păsa şi asta îl surprinse. Să mă detroneze, îşi zise Patrick, dându-şi seama în acelaşi timp că era îndrăgostit de Doris Clausen. (Nu se ştie ce ar fi scos din asta canalul de ştiri sau o comisie de etică medicală.)

Dar improbabilitatea ca Wallingford să se fi îndrăgostit cu adevărat de doamna Clausen se datora în parte faptului că el însuşi recunoştea improbabilitatea ca ea să-l iubească vreodată. Patrick ştia din experienţă că femeile se aprindeau uşor pentru el, cel puţin la început; dar tot din experienţă ştia că le trecea repede.

Fosta lui soţie îl asemănase cu gripa.

— Când erai cu mine, Patrick, credeam la fiecare oră că o să mor, îi spusese Marilyn. Dar după ce ai plecat, a fost ca şi cum nici n-ai fi existat.

— Mulţumesc, spusese Wallingford, ale cărui

sentimente nu fuseseră până atunci atât de uşor rănite cum presupuneau majoritatea femeilor.

Ceea ce îl impresiona pe el la Doris Clausen era faptul că determinarea ei avea o componentă sexuală; ceea ce voia ea era puternic marcat, în fiecare etapă, de nuanţe sexuale nemascate. Ceea ce începea cu uşoara modificare a tonului vocii se continua în ardoarea trupului ei mic şi compact, care se încorda ca un arc, gata oricând pentru sex.

Gura ei era catifelată, buzele perfect întredeschise, iar în oboseala din jurul ochilor se citea o seducătoare acceptare a lumii aşa cum era. Doamna Clausen nu ţi-ar cere niciodată să te schimbi – poate doar să-ţi modifici obiceiurile. Nu se aştepta la miracole. Ce vedeai în ea, aia primeai, o loialitate neţărmurită. Şi se părea că dragostea pentru Otto nu-i va trece niciodată – se aprinsese pentru toată viaţa.

Doris îl folosise pe Patrick Wallingford pentru singura treabă pe care Otto nu reuşise s-o termine; faptul că îl alesese pe el pentru asta îi dădea lui Patrick o mică speranţă că într-o bună zi se va îndrăgosti de el.

Prima dată când Wallingford a mişcat foarte uşor degetele lui Otto Clausen, Doris a plâns. Infirmierelor li se spusese să-i vorbească aspru doamnei Clausen dacă încerca să-i sărute vârfurile degetelor. Patrick era fericit, dar şi trist, când reuşeau să ajungă până la el unele dintre sărutările ei.

Mult timp după ce i s-a scos bandajul, şi-a amintit de prima oară când i-a simţit lacrimile pe dosul palmei; era cam la cinci luni după operaţie. Wallingford depăşise cu succes perioada considerată cea mai vulnerabilă, dintre sfârşitul primei săptămâni şi sfârşitul primelor trei luni. Când i-a simţit lacrimile, Patrick a plâns. (În mod uimitor, i se regenerase o porţiune de douăzeci şi doi de centimetri de nervi, din locul alipirii până unde începea palma.)

Deşi treptat, nevoia lui de analgezice a dispărut, îşi aminti visul pe care îl avusese adeseori, la scurt timp după ce se făcuse simţit efectul analgezicelor. Se făcea că cineva îl fotografia. Din când în când, chiar şi după ce

Wallingford n-a mai folosit analgezice, zgomotul obturatorului aparatului (din somn) rămăsese foarte real. Bliţul părea îndepărtat şi incomplet, ca un fulger – ceea ce nu era adevărat – dar zgomotul produs de obturator era atât de clar, încât aproape că îl trezea.

Analgezicele erau de aşa natură că Wallingford nu îşi va aminti cât timp le-a luat – poate patru, poate cinci luni? –, dar totodată visul era de aşa natură că nu-şi amintea să fi văzut vreodată că era fotografiat sau să-l fi văzut pe fotograf. Uneori nu credea că era un vis, dar nu era sigur.

Mai concret, după şase luni, simţea efectiv faţa lui Doris când ea şi-o apăsa în palma lui stângă. Doamna Clausen nu-i atingea niciodată cealaltă mână şi nici el n-a încercat vreodată s-o atingă cu ea. Doris îi spusese clar care erau sentimentele ei faţă de el. Când el n-a făcut decât să-i rostească numele într-un anume fel, ea a roşit şi a clătinat din cap. Nu voia să discute despre singura dată când făcuseră sex. Trebuiseră s-o facă – atât spunea ea. (Era singura cale.)

Totuşi, Patrick nutrea speranţa, cât de firavă, că într-o bună zi va accepta s-o facă din nou – neţinând seama că era însărcinată şi că îşi adula sarcina ca orice femeie care a aşteptat mult timp momentul. Iar doamna Clausen nu avea nici urmă de îndoială că va fi unicul ei copil.

Cel mai îmbietor ton al vocii, la care Doris Clausen apela când voia ceva şi care avea efectul soarelui după ploaie – adică puterea de a deschide florile – era acum doar o amintire; totuşi, Wallingford credea că putea să aştepte. Îmbrăţişa în somn acea amintire ca pe o pernă; era cam la fel ca visul pastilei albastre, pe care era condamnat să şi-l amintească.

Patrick Wallingford nu iubise niciodată o femeie cu atâta lipsă de egoism. Îi ajungea că doamna Clausen iubea mâna lui stângă, pe care îi plăcea s-o pună pe abdomenul umflat, pentru ca mâna să simtă mişcările fătului.

Wallingford nu observase când renunţase doamna Clausen la ornamentul din buric; nu-l mai văzuse după acea clipă de uitare de sine, trăită de amândoi în cabinetul doctorului Zajac. Poate că făcuse body-piercing la îndemnul

lui Otto, sau poate că ornamentul fusese un cadou de la el (şi de aceea nu mai suporta să-l poarte). Sau poate că obiectul de metal neidentificat devenise incomod din cauza sarcinii. Apoi, la şapte luni, când Patrick a simţit o zvâcnire nefamiliară în noua lui încheietură a mâinii – una foarte puternică, de la copilul nenăscut – a încercat să-şi ascundă durerea. Desigur că Doris l-a văzut crispându-se; nu putea ascunde nimic de ea.

— Ce este? întrebă ea.

Îşi duse instinctiv mâna la inimă – adică la piept, după cum înregistra mintea lui Wallingford.

Îşi aminti, de parcă era ieri, cum îi ţinuse ciotul când se urcase pe el.

— Doar o zvâcnire, răspunse Patrick.

— Cheamă-l pe Zajac, porunci ea. Lasă prostiile.

Dar nu era nimic în neregulă. Doctorul Zajac părea stupefiat de succesul aparent facil al transplantului de mână. Iniţial fusese o problemă cu degetul mare şi cu arătătorul, pe care Wallingford nu le putea mişca la comandă. Dar asta se întâmpla pentru că stătuse fără mână şi încheietură timp de cinci ani – muşchii lui trebuiau să reînveţe anumite lucruri.

Zajac nu avu de înfruntat nici un moment de criză; mâna se vindeca la fel de repede cum avansau planurile doamnei Clausen pentru mână. Poate că adevărata cauză a dezamăgirii doctorului Zajac era faptul că mâna părea mai degrabă victoria ei decât a lui. Ştirea principală era că văduva donatorului era însărcinată şi că încă menţinea legătura cu mâna defunctului ei soţ. Iar Wallingford rămăsese în memoria opiniei publice cu etichetele „tipul-cu-leul” şi „omul-dezastru” – nu era nici „tipul-cu-transplantul”, nici „omul-transplant”.

Apoi, în septembrie, s-a realizat cu succes un transplant de mână şi antebraţ la Lyon, în Franţa. Destinatarul era un anume Clint Hallam, un neozeelandez care trăia în America. Zajac părea stupefiat şi de asta. Avea şi motive. Hallam minţise. Le spusese medicilor că îşi pierduse mâna într-un accident de muncă, la un şantier, dar se dovedise că mâna îi fusese retezată de un ferăstrău

circular într-o închisoare din Noua Zeelandă, unde îşi ispăşea pedeapsa de doi ani şi jumătate pentru fraudă. (Doctorul Zajac considerase, desigur, că transplantarea unei noi mâini unui fost puşcăriaş trebuia decisă numai de o comisie de etică medicală.)

Deocamdată, Clint Hallam lua peste trei pastile pe zi şi nu dădea semne de respingere. Wallingford, la opt luni după operaţie, încă băga în el peste treizeci de pastile pe zi şi, dacă îi scăpa mărunţişul din buzunar, nu putea să-l ridice cu mâna lui Otto. Încurajator pentru echipa din Boston era totuşi faptul că mâna lui stângă, în ciuda absenţei oricărei senzaţii la extremităţi, avea aceeaşi forţă ca dreapta; cel puţin Patrick putea să apese suficient pe o clanţă ca să deschidă o uşă. Doris îi spusese că Otto avea forţă. (Fără îndoială, de la lăzile cu bere pe care le ridica.)

Din când în când, doamna Clausen şi Wallingford dormeau împreună – fără să facă sex, chiar fără să se dezbrace. Doris voia doar să doarmă lângă el – pe partea mâinii lui stângi, desigur. Patrick nu dormea bine, în mare măsură pentru că nu se simţea bine decât dormind pe spate. Mâna îl durea când şi-o lăsa pe o parte sau pe burtă; nici măcar doctorul Zajac nu ştia de ce. Poate că avea legătură cu afluxul redus de sânge care ajungea la mână, dar era evident că muşchii, tendoanele şi nervii erau suficient alimentaţi cu sânge.

— N-aş spune că erai un bărbat casnic, îi zise Zajac lui Wallingford, dar mâna asta mi se pare tot mai mult un paznic bun.

Era greu de înţeles atitudinea degajată a lui Zajac din ultimul timp şi cu atât mai puţin pasiunea lui pentru vocabularul Irmei. Doamna Clausen şi fătul ei detronaseră cele trei minute ale doctorului Zajac sub luminile rampei, dar Zajac nu părea prea deprimat de chestia asta. (Faptul că un delincvent era singurul concurent al lui Wallingford la transplantul de mână mai degrabă îl enerva decât îl deprima pe Zajac.) Şi, ca rezultat al bucatelor preparate de Irma, chiar pusese pe el câteva kilograme; mâncarea sănătoasă, în cantităţi suficiente, îngraşă totuşi. Chirurgul de mâini cedase poftelor. Era înfometat, pentru că se

regula zilnic.

Pe Wallingford nu-l interesa că Irma şi fostul ei stăpân se căsătoriseră şi erau acum o pereche fericită, dar la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink, Zajac & Associates acesta devenise singurul subiect de discuţie. Iar dacă cel mai bun chirurg dintre ei arăta din ce în ce mai puţin a câine sălbatic, Rudy, fiul odinioară subnutrit, câştigase şi el câteva kilograme. Chiar şi pentru invidioşii care stăteau la periferia vieţii lui şi îşi băteau joc de el pe ascuns, ca nişte laşi, era clar, ca pentru toată lumea, că băieţelul iubit de tatăl lui era acum fericit şi normal.

Fapt nu mai puţin surprinzător, doctorul Mengerink i-a mărturisit lui Zajac că avusese o legătură de amor cu răzbunătoarea Hildred, prima soţie a doctorului Zajac, acum supraponderală. Hildred turba din cauza Irmei, deşi Zajac îi mărise alocaţia – preţul era clar pentru Hildred: accepta custodia dualã, adică egală, a lui Rudy.

În loc să se înfurie la auzul şocantei mărturisiri a doctorului Mengerink, doctorul Zajac a fost numai sensibilitate şi compasiune.

— Cu Hildred? Bietul de tine... atât a spus Zajac, cuprinzând cu braţul umerii pleoştiţi ai lui Mengerink.

— E un miracol cât de bine îţi poate face o mică tăvăleală, remarcă invidios unul dintre fraţii Gingeleskie – cel aflat încă în viaţă.

Se dăduse oare pe brazdă şi căţeaua mâncătoare de rahat? Într-un fel, da. Medeea era aproape un câine cuminte; încă avea ceea ce Irma numea „scăpări”, dar rahatul de câine şi efectele sale nu mai dominau viaţa doctorului Zajac. Hocheiul cu excremente de câine devenise doar un joc. Şi deşi doctorul încercase câte un pahar de vin roşu zilnic, pentru inimă, inima lui era pe mâini bune cu Irma şi Rudy. (Pasiunea lui tot mai mare pentru vinul de Bordeaux depăşea cu mult doza parcimonioasă considerată benefică pentru cordul lui.)

Inexplicabila durere din noua mână stângă a lui Patrick Wallingford continua să-l îngrijoreze oarecum pe doctorul Zajac. Dar într-o noapte, când Patrick stătea culcat cast în pat cu Doris Clausen, ea îl întrebă:

— Ce înţelegi prin durere? Ce fel de durere este?

— Un fel de tensiune, numai că degetele abia se mişcă şi mă dor vârfurile degetelor, unde nu simt încă nimic. E ciudat.

— Te doare acolo unde nu simţi nimic? întrebă Doris.

— Aşa se pare, explică Patrick.

— Ştiu ce se întâmplă, spuse doamna Clausen.

Din cauză că dorise să stea culcată lângă mâna lui stângă, îi impusese lui Otto partea de pat cu care el nu era obişnuit.

— Lui Otto? întrebă Wallingford.

Otto dormise întotdeauna în stânga ei, explică Doris. Patrick va descoperi în scurt timp cum afectase noua lui mână treaba cu culcatul pe partea cu care Otto nu era obişnuit. În timp ce doamna Clausen dormea lângă el, în dreapta lui, se întâmplă ceva ce părea absolut firesc. El se întoarse spre ea – de parcă era impregnat în ea, chiar şi în somn – iar ea se întoarse spre el, cu capul cuibărit în scobitura braţului lui drept, răsuflându-i pe gât. El nu îndrăzni nici să înghită în sec, darămite s-o trezească.

Mâna lui stângă zvâcni, dar de data asta nu simţi nici o durere. Wallingford rămase imobil, aşteptând să vadă ce va mai face noua lui mână. Îşi va aminti ulterior că mâna, din proprie voinţă, se vârâse pe sub poalele cămăşii de noapte a lui Doris Clausen şi degetele nesimţitoare se ridicaseră pe coapsele ei. La atingerea lor, picioarele doamnei Clausen se desfăcură; şoldurile se deschiseră; părul ei pubian atinse palma noii mâini stângi a lui Patrick, ca şi cum ar fi fost ridicat de o adiere imperceptibilă.

Wallingford ştia încotro o luaseră degetele lui, deşi nu le simţea. Modificarea respiraţiei lui Doris era evidentă. Patrick nu se putu abţine – o sărută pe frunte, îi adulmecă părul. Apoi ea îi apucă mâna care sonda terenul şi îi duse degetele la buze. El îşi ţinu respiraţia, anticipând durerea, dar durerea nu veni. Cu cealaltă mână, Doris îi înşfăcă penisul; apoi îi dădu brusc drumul.

Era un alt penis! Vraja se rupse. Doamna Clausen se trezi de-a binelea. Simţeau amândoi mirosul uluitoarei mâini stângi a lui Otto, care se odihnea pe pernă,

atingându-le feţele.

— Ţi-a trecut durerea? îl întrebă Doris.

— Da, răspunse Patrick, vrând doar să spună că nu-l mai durea mâna. Dar simt o altă durere, în... începu el să spună.

— În privinţa asta nu te pot ajuta, declară doamna Clausen.

Dar, când îi întoarse spatele, îi puse cu blândeţe mâna stângă pe burta ei mare.

— Dacă vrei să te bucuri singur – înţelegi, în timp ce mă ţii în braţe – poate că te ajut şi eu un pic.

Lacrimi de iubire şi recunoştinţă ţâşniră din ochii lui Patrick.

Care ar fi fost comportamentul potrivit în acest caz? Wallingford credea că s-ar fi cuvenit să termine masturbarea înainte de a simţi bebeluşul dând din picioare, dar doamna Clausen îi ţinea mâna stângă apăsată pe pântecele ei, nu pe piept, şi înainte ca Patrick să ejaculeze – ceea ce reuşi cu o rapiditate neobişnuită – copilul nenăscut lovi de două ori. A doua lovitură îi provocă exact aceeaşi zvâcnire de durere pe care o simţise înainte, o durere suficient de ascuţită ca să-l înfioare. De data asta, Doris nu observă sau confundă durerea cu spasmul produs de ejaculare.

Dar partea cea mai bună a fost, îşi va aminti ulterior Wallingford, că doamna Clausen l-a răsplătit atunci cu acel ton special al vocii pe care nu-l mai auzise de mult.

— S-a dus orice durere? întrebă ea.

Mâna, tot din proprie iniţiativă, alunecă de pe uriaşul ei pântece pe sânii umflaţi, unde ea o lăsă să stea.

— Da, mulţumesc, şopti Patrick şi se cufundă într-un vis. Simţi un miros pe care la început nu-l recunoscu pentru că îi era nefamiliar; nu era un miros pe care-l simţise în New York sau Boston. Miros de ace de pin! îşi dădu el seama dintr-o dată.

Auzi sunetul apei, dar nu apa oceanului sau apa de la robinet. Era apa lovindu-se de prora unei bărci – sau poate de un ponton – dar, oricum ar fi fost, sunetul acela era muzică pentru mâna care se mişca la fel de lin ca apa,

peste conturul mărit al pieptului doamnei Clausen.

Zvâcnirea (chiar şi amintirea lui despre acea zvâcnire) dispăru şi în prelungirea ei pluti cel mai adânc somn nocturn pe care îl va fi avut vreodată Wallingford, dacă n-ar fi fost gândul neliniştitor, la trezire, că visul părea să nu fi fost al lui. Şi nu era atât de asemănător cu experienţa sa cu pastila albastră cum şi-ar fi dorit.

În primul rând, în vis nu făcea sex şi nici nu simţise căldura soarelui pe scândurile pontonului sau pontonul însuşi, prin ceea ce părea a fi un prosop; în schimb, avusese o vagă senzaţie că exista un ponton altundeva.

În noaptea aceea, Patrick Wallingford nu auzi în somn obturatorul aparatului de fotografiat. În noaptea aceea, ar fi putut fi fotografiat de o mie de ori. N-ar fi aflat niciodată.

VIII. Respingere şi succes

Pe Wallingford nu-l deranja când, vorbind despre copilul ei, Doris spunea că voia ca el să cunoască mâna tatălui său. Pentru Patrick asta însemna că putea spera s-o vadă în continuare. O iubea cu speranţa tot mai vagă a reciprocităţii din partea ei, spre deosebire, din păcate, de pasiunea cu care iubea mâna. O lipea de pântecele ei, ca să simtă loviturile persistente ale picioruşelor copilului nenăscut şi deşi simţea uneori cum Wallingford se înfiora de durere, zvâcnirile lui nu i se mai păreau alarmante.

— Nu e cu adevărat mâna ta, îi amintea doamna Clausen lui Patrick, deşi el n-avea nevoie să i se amintească. Închipuie-ţi cât suferă Otto, simţind un copil pe care nu-l va vedea niciodată. Fireşte că îl doare!

Dar durerea nu era a lui Wallingford? În viaţa lui anterioară, alături de Marilyn, Patrick ar fi reacţionat sarcastic. („Dacă aşa pui problema, nu mă îngrijorează durerea.”) Dar cu Doris era altceva... nu putea decât s-o adore.

În plus, argumentele doamnei Clausen aveau o susţinere serioasă. Noua mână nu semăna cu mâna lui Patrick – nu va semăna niciodată. Mâna stângă a lui Otto nu era cu mult mai mare, dar avem obiceiul să ne privim

des mâinile şi e greu să te obişnuieşti cu mâna altcuiva. Uneori, Wallingford privea fix mâna, aşteptând parcă să vorbească; de asemenea, nu putea să nu miroasă mâna – nu avea mirosul lui. Ştia asta din felul în care doamna Clausen închidea ochii când mirosea ea mâna – mirosea a Otto.

Au fost în perioada aceea şi alte preocupări bine venite. În timpul lungii sale recuperări şi reabilitări, cariera lui Patrick, care se desfăşura în studioul de ştiri din Boston, pentru a putea fi aproape de doctorul Zajac şi de echipa din Boston, a început să prospere. („Să prospere” este poate prea mult spus; să zicem doar că i se permitea acum să se dezvolte.)

Canalul internaţional de ştiri nonstop îi acordase în week-end un spaţiu orar după ştirile de seară pe care să-l prezinte; prelungirea aceasta a ştirilor obişnuite de sâmbătă era transmisă din Boston. Producătorii continuau să-i dea lui Wallingford toate reportajele despre accidentele bizare, dar îi permiteau să prezinte şi să rezume aceste reportaje cu o demnitate recent descoperită şi surprinzătoare atât pentru Wallingford, cât şi pentru canalul de ştiri nonstop. Nimeni din Boston sau din New York, nici Patrick şi nici măcar Gogo nu avea o explicaţie.

Patrick Wallingford se comporta în faţa camerei de parcă mâna lui Otto ar fi fost cu adevărat a lui, transmiţând un sentiment de solidaritate umană care lipsise până atunci canalului de calamităţi şi propriilor relatări. Ca şi cum ar fi ştiut că primise mai mult decât o mână de la Otto Clausen.

Desigur, reporterii serioşi – adică ziariştii care relatau ştirile importante în profunzime şi în context – considerau că însăşi ideea de a prelungi ceea ce trecea drept ştiri la canalul-dezastru era ridicolă. În ştirile adevărate, erau copii de refugiaţi ale căror mame şi mătuşi fuseseră violate în faţa lor, deşi nici femeile, nici copiii nu recunoşteau de obicei faptele. În ştirile adevărate, taţii şi unchii acestor copii de refugiaţi fuseseră ucişi, deşi nici asta nu prea se recunoştea. Mai erau reportaje despre medici şi infirmiere împuşcate – în mod deliberat – pentru ca acei copii de

refugiaţi să rămână fără îngrijire medicală. Dar poveştile despre asemenea cruzimi intenţionate petrecute în ţări străine nu erau relatate în profunzime la canalul aşa-zis internaţional şi Patrick Wallingford nu va putea obţine niciodată o deplasare la faţa locului pentru a le relata.

Mai probabil era să găsească o implauzibilă demnitate şi solidaritate umană faţă de victimele unor accidente realmente stupide, ca al lui. Dacă se putea detecta cât de cât o idee în spatele acestei versiuni subţiate a ştirilor, acest gând mititel ar putea fi că până şi în ceea ce era înspăimântător exista (sau ar trebui să existe) ceva înălţător, cu condiţia ca înspăimântătorul să fie suficient de tembel.

Şi ce dacă acel canal de ştiri nu-l va trimite niciodată pe Patrick Wallingford în Iugoslavia? Să ne amintim ce-i spusese confuzul frate al portarului Vlad sau Vlade sau Lewis: „Ia ascultă, în fond, ai o slujbă, nu?” Ei bine, Wallingford avea o slujbă, nu?

Şi în plus, în cele mai multe duminici era liber să zboare până la Green Bay. Când a început sezonul de fotbal, doamna Clausen era în opt luni; era pentru prima dată în memoria ei recentă când nu vedea un meci al lui Packers pe teren propriu, la Lambeau Field. Doris glumea spunând că nu voia s-o apuce durerile pe linia de patruzeci de metri, dacă era un meci bun. (Voia să spună, de fapt, că nimeni n-ar fi băgat-o în seamă.) De aceea, ea şi Wallingford îi urmăreau pe Packers la televizor. În mod absurd, el a zburat până la Green Bay ca să se uite la televizor.

Dar un meci cu Packers, chiar şi la televizor, îi oferea cea mai lungă perioadă de timp când doamna Clausen mângâia mâna sau îi permitea mâinii s-o atingă; şi în timp ce ea privea fascinată meciul de fotbal, Patrick o putea privi la fel de fascinat pe ea. Era conştient că-i memora profilul sau felul în care îşi muşca buza inferioară când era în a treia (bază) şi era lungă (pasa). (Doris a trebuit să-i explice că „în a treia şi lungă” era când Brett Favre, înaintaşul de la Green Bay, avea cel mai mare potenţial de a fi eliminat din joc sau de a arunca o minge interceptată.)

Din când în când, ea îl făcea să sufere fără să vrea. Când Favre era eliminat sau i se intercepta o minge – sau, mai rău, ori de câte ori cealaltă echipă marca – doamna Clausen strângea tare mâna defunctului ei soţ.

— Aaaaau! răcnea Wallingford, exagerându-şi fără ruşine durerea.

Urmau sărutări sau chiar lacrimi pentru mână. Meritau durerea, diferită de cea a zvâcnirilor cauzate de loviturile de picioare ale copilului nenăscut, care erau ca nişte înţepături de ac din altă lume.

Şi astfel Wallingford zbura vitejeşte, aproape săptămânal, la Green Bay. Nu găsea niciodată un hotel pe placul lui, dar Doris nu-i îngăduia să stea în casa pe care o împărţise cu Otto. În aceste călătorii, Patrick cunoscu şi alţi membri ai familiei Clausen – Otto avea o familie imensă şi foarte săritoare. Majoritatea nu se sfiau să-şi arate afecţiunea faţă de mâna lui Otto. Tatăl şi fratele lui îşi reţinuseră lacrimile, în timp ce mama lui Otto, remarcabil de masivă, plânsese fără jenă; iar singura soră nemăritată îşi apăsase mâna pe piept, cu o clipă înainte de a leşina. Wallingford îşi întorsese privirea, ratând astfel momentul când căzuse. Patrick se simţea vinovat pentru că femeia îşi ciobise un dinte de o măsuţă de cafea şi, ca să fim sinceri, oricum nu avea cel mai frumos zâmbet.

Deşi familia Clausen îşi manifesta zgomotos buna dispoziţie, contrastând puternic cu atitudinea rezervată a lui Wallingford, el se pomeni în mod straniu atras de membrii ei. Aveau exuberanţa loială a celor care-şi cumpără bilete la preţ redus; şi toţi se căsătoriseră cu persoane marca Clausen. Nu puteai deosebi rudele prin alianţă de cele de sânge, cu excepţia lui Doris, care făcea notă aparte.

Patrick vedea cât de buni şi de ocrotitori erau cu ea. O acceptaseră, deşi era clar diferită de ei; o iubeau ca şi cum ar fi fost de-a lor. La televizor, familiile care se asemănau cu familia Clausen erau dezgustătoare; ei, nu.

Wallingford se dusese şi în Appleton ca să-i cunoască pe mama şi tatăl lui Doris, care au vrut şi ei să facă o vizită mâinii. De la tatăl doamnei Clausen a aflat Wallingford mai

multe despre slujba lui Doris; nu ştia că ea avusese acea slujbă de când absolvise liceul. Doris Clausen vânduse bilete pentru Green Bay Packers de mai mult timp decât era Patrick Wallingford ziarist. Echipa o ajutase foarte mult pe doamna Clausen – o trecuse şi printr-un colegiu.

— Doris îţi poate face rost de bilete, i-a spus tatăl doamnei Clausen lui Patrick. Să ştii că aici e al naibii de greu să găseşti bilete.

Green Bay urma să aibă un sezon dificil după înfrângerea de la Super Bowl XXXII din Denver. După cum îi spusese atât de înduioşător Doris lui Otto, în ultima zi de viaţă a nefericitului, „Nu există nici o garanţie că Super Bowl se va repeta.”

Packers nu vor trece de semifinale, suferind ceea ce doamna Clausen a numit sfâşietoarea înfrângere din prima repriză în faţa echipei din San Francisco. Dar atunci era deja ocupată cu îngrijirea nou-născutului. Devenise mai filozoafă în privinţa eşecurilor echipei din Green Bay decât fuseseră vreodată ea şi Otto.

Copilul era un bebeluş mare, un băiat de patru kilograme şi jumătate, iar sarcina a depăşit atât de mult termenul, încât au vrut să-i forţeze naşterea. Doamna Clausen nici n-a vrut s-audă; ea voia să lase natura să lucreze. Wallingford a ratat naşterea. Copilul avea aproape o lună când Patrick a reuşit să părăsească Boston-ul. Nu trebuia să zboare de Ziua Recunoştinţei – avionul a aterizat târziu în Green Bay. Dar chiar şi aşa, a sosit la timp ca să vadă a patra repriză din meciul lui Minnesota Vikings cu Dallas Cowboys, câştigat de Minnesota. (Semn bun, a declarat Doris, Otto îi ura pe Cowboys.) Poate din cauză că mama ei venise să stea cu ea, ca s-o ajute cu Otto junior, doamna Clausen n-a avut reticenţe să-l invite pe Wallingford să-i viziteze pe ea şi pe nou-născut acasă.

Patrick s-a străduit să uite detaliile acelei case – toate fotografiile cu Otto senior, de exemplu. N-a fost o surpriză pentru el să vadă dovezile fotografice ale faptului că Otto senior şi Doris fuseseră mai întâi amanţi – ea îi spusese deja lui Wallingford –, dar fotografiile cu nunta lor au fost insuportabile pentru Patrick. În acele fotografii nu era

evidentă doar satisfacţia lor, firească la un asemenea eveniment, ci şi anticiparea fericirii lor – speranţa lor neabătută într-un viitor comun şi într-un copil, în acel viitor.

Care era peisajul din acele fotografii care i-a atras atât de mult atenţia lui Wallingford? Nu era nici din Appleton, nici din Green Bay. Era casa de pe lac, desigur! Pontonul dărăpănat; apa singuratică, întunecată; pinii întunecaţi, trainici.

Mai era o fotografie cu apartamentul din hangarul de bărci aflat în construcţie şi cu costumele de baie ude ale lui Otto şi Doris, uscându-se la soare, pe ponton. Desigur, apa clipocise pe bărcile care se legănau şi – mai ales înainte de furtună – probabil că lovise pontonul. Patrick o auzise de multe ori.

Wallingford recunoscu în fotografii sursa visului recurent care nu era de fapt al lui. Iar pentru a sublinia acest vis apărea întotdeauna şi celălalt, cel insuflat de pastila premonitorie – cel mai erotic dintre toate visele erotice produse de analgezicul indian fără nume, acum interzis.

Privind fotografiile, Wallingford începu să-şi dea seama că nu pierderea „nebărbătească” a mâinii o stârnise până la urmă pe fosta lui soţie împotriva lui; dar, refuzând să aibă copii, o pierduse deja. Patrick înţelegea că procesul de paternitate, deşi se dovedise fals, fusese cea mai amară pilulă pe care trebuise s-o înghită Marilyn. Ea voia copii. Cum de subestimase importanţa acestui lucru?

Acum, în timp ce-l ţinea pe Otto junior, Wallingford se întreba cum de putuse să nu-şi dorească aşa ceva. Propriul copilaş la el în braţe!

Izbucni în plâns. Doris şi mama ei plânseră cu el. Apoi îşi reţinură lacrimile, pentru că venise echipa canalului internaţional de ştiri nonstop. Deşi nu el era reporterul căruia i se repartizase subiectul, Wallingford ştia dinainte ce cadre vor trage.

— la un prim-plan cu mâna, poate a copilului cu mâna, îl auzi Patrick spunând pe unul dintre colegii lui. la mama, mâna şi copilul împreună.

Iar mai târziu îi şopti tăios cameramanului:

— Nu-mi pasă dacă în cadru este capul lui Pat, atâta timp cât este şi mâna!

În avionul cu care se întorcea la Boston, Wallingford îşi aminti cât de fericită fusese Doris; deşi se ruga rar, acum se rugă pentru sănătatea lui Otto junior. N-ar fi crezut că un transplant de mână îl va face să fie atât de sentimental, dar ştia că aici nu era doar contribuţia mâinii.

Doctorul Zajac îl avertizase că orice regres în dexteritatea sa greu dobândită putea fi semnalul unei reacţii de respingere. Reacţiile de respingere se puteau produce şi în piele. Patrick fusese surprins să audă aşa ceva. Ştia că propriul său sistem imunitar putea distruge noua mână, dar de ce pielea? Se părea că existau o mulţime de funcţii interne mai importante, care se puteau deregla. „Pielea este o pacoste”, spusese doctorul Zajac.

„Pacoste” era, fără îndoială, un irmism. Irma şi doctorul Zajac, căruia ea îi spunea Nicky, aveau obiceiul să închirieze casete video şi să se uite la ele noaptea, din pat. Dar culcatul în pat dusese la alte chestii – Irma era însărcinată, de exemplu – şi în ultima casetă pe care o văzuseră, personajele îşi spuneau între ele „eşti o pacoste”.

Patrick va afla destul de repede că pielea poate fi o pacoste. În prima luni din ianuarie, a doua zi după ce Packers pierduseră finala din San Francisco, Wallingford a zburat la Green Bay. Oraşul era îndoliat; holul hotelului în care trăgea de obicei semăna cu un salon mortuar. S-a dus în cameră, a făcut un duş, s-a bărbierit. Când a sunat-o pe Doris, a răspuns maică-sa. Şi Doris, şi bebeluşul dormeau; o să-i spună lui Doris să-l sune la hotel când se va trezi. Patrick a avut politeţea s-o roage să-i transmită condoleanţe tatălui lui Doris. „Pentru meci.”

Wallingford încă moţăia – visând căsuţa de pe lac – când doamna Clausen a intrat în camera lui de hotel. Nu telefonase înainte. Mama ei rămăsese cu copilul. Venise cu maşina şi era gata să-l ducă pe Patrick la ea acasă mai târziu, ca să-l vadă pe Otto junior.

Wallingford nu înţelegea ce însemna asta. Căuta un moment de singurătate cu el? Dorea un contact, fie doar cu mâna, la care nu voia să asiste maică-sa? Dar când Patrick

a atins-o, cu mâna stângă, desigur, doamna Clausen a întors brusc capul. Şi când s-a gândit să-i atingă sânii, a văzut că ea îi citise gândul şi că fusese cuprinsă de repulsie.

Doris nici nu-şi scosese pardesiul. Nu avusese nici un alt motiv de a veni la hotelul lui. Probabil că avea chef să facă o plimbare cu maşina, atâta tot.

De data asta, când Wallingford îl văzu pe copil, micuţul Otto păru să-l recunoască. Era totuşi puţin probabil; cu toate acestea, îi sfâşie şi mai tare inima lui Patrick. Acesta urcă în avionul de întoarcere spre Boston cu un presentiment neliniştitor. Nu numai că Doris nu îngăduise nici un contact cu mâna, dar aproape că nici nu se uitase la ea! Oare îi confiscase Otto junior toată afecţiunea şi atenţia?

Wallingford a avut o săptămână proastă în Boston – poate a durat chiar mai mult – meditând la semnalele pe care probabil că dorise să i le transmită doamna Clausen. Spusese ceva în sensul că micuţul Otto ar putea dori, când va fi mai mare, să vadă şi să ţină mâna tatălui lui din când în când. Ce însemna pentru ea „când va fi mai mare”? Cât de mare? Ce însemna pentru ea „din când în când”? Încerca oare Doris să-i spună lui Patrick că intenţiona să-l vadă mai rar? Recenta ei răceală faţă de mână îi provocă lui Wallingford cea mai rea insomnie după cea produsă de durerile postoperatorii. Ceva nu era în regulă.

Acum, când Wallingford visa lacul, i se făcea frig, frigul produs-de-un-costum-de-baie-ud-după-apus. Deşi aceasta fusese una dintre senzaţiile pe care le trăise în visul indus de analgezicul indian, în această nouă versiune costumul de baie ud nu ducea niciodată la sex. Nu ducea nicăieri. Patrick nu avea decât senzaţia de frig, un frig polar.

Apoi, la puţin timp după vizita lui în Green Bay, s-a trezit neobişnuit de devreme într-o dimineaţă, cu febră – a crezut că are gripă. S-a uitat cu atenţie la mâna stângă în oglinda din baie. (Îşi exersase mâna să-i frece dinţii cu periuţa; fizioterapeutul îi spusese că era un exerciţiu excelent.) Mâna era verde. Noua culoare începea cam la cinci centimetri deasupra încheieturii şi se întuneca la

vârfurile degetelor. Era verdele de muşchi al unui lac bine umbrit sub un cer înnorat. Era culoarea brazilor văzuţi de departe sau în ceaţă; era verdele închis, spre negru, al pinilor reflectaţi în apă. Wallingford avea febră de 40 de grade.

Se gândi s-o sune pe doamna Clausen înainte de a-l suna pe doctorul Zajac, dar între Boston şi Green Bay era o diferenţă de o oră şi nu voia să-i trezească pe proaspăta mămică şi pe bebeluşul ei. Când îl sună pe Zajac, doctorul îi dădu întâlnire la spital, adăugând:

— Ţi-am spus că pielea e o pacoste.

— Dar a trecut un an! strigă Wallingford. Pot să-mi leg şireturile de la pantofi! Pot să şofez! Aproape că pot să culeg de jos o monedă mică. Şi pot şi mai bine să culeg una mare.

— Navighezi pe ape necartografiate, răspunse Zajac. Văzuse împreună cu Irma o casetă video cu acel lamentabil titlu, „Ape necartografiate”, noaptea trecută.

— Tot ce ştim este că eşti încă în limitele celor cincizeci de procente de probabilitate.

— A cui probabilitate?

— Probabilitatea respingerii sau a acceptării, drăguţă, spuse Zajac.

„Drăguţă” îi spunea acum Irma Medeei.

Au fost nevoiţi să-i amputeze mâna înainte ca doamna Clausen să poată ajunge la Boston, împreună cu copilul şi cu mama ei. Va fi imposibilă o ultimă privire de adio, fusese nevoit să-i spună doctorul Zajac – mâna arăta prea rău.

Wallingford se odihnea destul de liniştit când Doris veni la patul lui de spital. Avea ceva dureri, dar nici nu se comparau cu cele resimţite după alipirea mâinii. Şi nici nu îl întrista că pierduse din nou mâna – se temea să n-o piardă pe doamna Clausen.

— Poţi continua să vii să ne vezi pe mine şi pe micul Otto, îl asigură Doris. Ne vom bucura să ne vizitezi din când în când. Doar ai încercat să-i dai viaţă mâinii lui Otto! strigă ea. Ai făcut tot ce-ai putut. Sunt mândră de tine, Patrick.

De data asta n-a dat nici o atenţie bandajului uriaş, atât de mare, că părea să mai aibă sub el o mână. Deşi

Wallingford a fost încântat când doamna Clausen i-a luat mâna dreaptă şi i-a dus-o la inimă – câteva clipe doar, e adevărat – suferea, ştiind aproape sigur că s-ar putea să nu mai strângă din nou la pieptul ei mâna care-i mai rămăsese.

— Sunt mândră de tine... de ceea ce ai făcut, îi spuse Wallingford şi izbucni în plâns.

— Cu ajutorul tău, şopti ea roşind şi îi dădu drumul mâinii.

— Te iubesc, Doris, rosti Patrick.

— Dar nu se poate, răspunse ea, nu prea dur. Pur şi simplu nu se poate.

Doctorul Zajac n-avea nici o explicaţie pentru această respingere atât de bruscă – în afară de ceea ce era strict patologic, nu găsi nimic de spus.

Wallingford putea doar bănui ce se întâmplase. Simţise oare mâna că dragostea doamnei Clausen se transferase de la ea la copil? Sau poate că Otto ştiuse că mâna lui îi va dărui soţiei sale copilul pe care se străduiseră să-l facă împreună; dar cât ştiuse mâna? Probabil că nimic.

Până la urmă, Wallingford a avut nevoie de puţin timp pentru a accepta procentul de probabilitate de cincizeci la sută. În fond, el trăise un divorţ – mai fusese respins o dată. Vorbind din punct de vedere fizic şi fiziologic, pierderea primei mâini fusese mai dură decât pierderea mâinii lui Otto. Fără îndoială că doamna Clausen îl ajutase pe Wallingford să simtă că mâna lui Otto nu fusese niciodată cu adevărat a lui. (Putem doar să bănuim ce părere ar fi avut despre asta comisia de etică medicală.)

Acum, când Wallingford încerca să viseze casa de pe lac, acolo nu mai era nimic. Nici mirosul acelor de pin, pe care la început se chinuise să şi-l imagineze, dar apoi se obişnuise cu el; nici clipocitul apei, nici ţipetele cufundacilor. Este adevărat că, după cum se spune, mai simţi durerea într-un membru amputat mult timp după ce membrul nu mai există, dar asta nu l-a surprins pe Patrick Wallingford. Vârfurile degetelor mâinii stângi a lui Otto, care o atinseseră atât de delicat pe doamna Clausen, nu simţiseră nimic; şi totuşi Patrick o simţise cu adevărat pe

Doris când mâna o atinsese. Când îşi ridica, în somn, ciotul acoperit cu bandaje la faţă, lui Wallingford i se părea că simte încă mirosul sexului doamnei Clausen pe degetele care-i lipseau. – Nu te mai doare nimic? îl întrebase ea. Acum nu mai voia durerea să-l părăsească pe el; părea o parte permanentă a lui, la fel ca lipsa mâinii stângi.

Patrick Wallingford era încă în spital pe 24 ianuarie 1999, când a fost efectuat cu succes primul transplant de mână în Statele Unite, la Louisville, în Kentucky. Destinatarul, Matthew David Scott, era un bărbat din New Jersey care îşi pierduse mâna stângă într-un accident cauzat de artificii, cu treisprezece ani înainte de operaţia de alipire. Conform ziarului The New York Times, „s-a găsit imediat un donator pentru mână”.

Un membru al comisiei de etică a numit transplantul de mână din Louisville „un experiment justificabil”; ca o paranteză, nu toţi membrii comisiei au fost de acord. („Mâna nu este esenţială vieţii”, a afirmat Times.)

Şeful echipei chirurgicale pentru operaţia din Louisville a făcut precizările de acum familiare despre mâna transplantată: că exista doar „o probabilitate de cincizeci de procente de a supravieţui un an şi după aceea, efectiv, nu ştim ce se va petrece”.

Canalul de ştiri nonstop al lui Wallingford, ştiind că Patrick era încă la recuperare într-un spital din Boston, a luat un interviu unui purtător de cuvânt al companiei Schatzman, Gingeleskie, Mengerink, Zajac & Associates. Zajac credea că aşa-zisul purtător de cuvânt fusese, probabil, Mengerink, pentru că declaraţia, deşi era corectă, demonstra o insensibilitate caracteristică faţă de recenta pierdere suferită de Wallingford. Declaraţia suna aşa: „Experimentele efectuate pe animale au arătat că reacţiile de respingere se produc rareori înainte de şapte zile şi că nouăzeci la sută din reacţii se produc în primele trei luni”, ceea ce însemna că reacţia de respingere a lui Patrick nu era sincronă cu cea a animalelor.

Dar Wallingford n-a fost jignit de declaraţie. El îi dorea din toată inima sănătate lui Matthew David Scott. Desigur că ar fi putut simţi o mai mare afinitate faţă de cel care

fusese cu adevărat primul transplant de mână din lume, pentru că acela, ca şi al lui, eşuase. Acela se făcuse în Ecuador, în 1964; după două săptămâni, destinatarul respinsese mâna donatorului. Pe atunci nu exista decât o terapie de anti-respingere primitivă, explicase Times. (În '64, nu aveam imunodepresivele care se folosesc azi în mod curent în transplanturile de inimă, ficat şi rinichi.)

Imediat după ce a ieşit din spital, Patrick Wallingford s-a mutat înapoi la New York, unde cariera lui a înflorit. A ajuns prezentatorul ştirilor de seară; popularitatea lui a crescut imens. Odinioară fusese un comentator uşor ironic faţă de genul de nenorocire care i se întâmplase chiar lui; înainte se comportase ca şi cum exista mai puţină înţelegere faţă de decesele bizare, de pierderile bizare, de suferinţele bizare, doar pentru că erau bizare. Acum ştia că bizarul era banal şi deci deloc bizar. Nu exista decât moarte, pierdere, suferinţă – indiferent cât de stupide erau. Reuşea, ca moderator, să transmită acest lucru şi astfel îi făcea pe oameni să se simtă ceva mai bine în confruntarea cu ceea ce era incontestabil rău.

Dar Wallingford nu putea copia ceea ce făcea în faţa unei camere de televiziune în ceea ce numim viaţa reală. Asta se vedea cel mai bine în relaţia lui cu Mary cum-o-mai-che-ma – Patrick nu reuşea deloc s-o facă să se simtă cât de cât bine. Trecuse printr-un divorţ urât, fără să priceapă că rareori exista vreunul care să fie altfel. Şi deşi era acum cea mai deşteaptă femeie din redacţia de ştiri din New York, cu care Wallingford lucra din nou, Mary nu mai era la fel de drăguţă ca altădată. Era cam ţâfnoasă; în ochii în care Wallingford găsise odată numai candoare şi o mare vulnerabilitate se citeau acum iritabilitate, nerăbdare şi viclenie. Toate acestea erau însuşiri pe care celelalte femei din redacţia de ştiri le aveau din plin. Pe Wallingford îl întrista s-o vadă pe Mary coborând la nivelul lor – sau ridicându-se, după cum spuneau, fără îndoială, celelalte femei.

Totuşi, Wallingford îşi dorea să fie prieteni – era, sincer, tot ce voia de la ea. În acest scop, lua masa cu ea o dată pe săptămână. Dar Mary bea întotdeauna prea mult,

iar când bea conversaţia lor la masă se orienta spre tema pe care Wallingford încerca, vigilent, s-o ocolească – şi anume, de ce nu voia să se culce cu ea.

— Sunt chiar atât de neatrăgătoare pentru tine? începea ea de obicei.

— Nu eşti neatrăgătoare pentru mine, Mary. Eşti o fată foarte arătoasă.

— Da, aşa e.

— Te rog, Mary...

— Nu-ţi cer să mă iei de nevastă, spunea Mary. Doar să plecăm undeva în week-end – doar o noapte, pentru numele lui Dumnezeu! Încearcă! Poate că o să te intereseze mai mult de o noapte.

— Mary, te rog...

— Doamne, Pat! Înainte regulai orice femeie! Cum crezi că mă simt... când nu vrei să mă regulezi?

— Mary, vreau să-ţi fiu prieten. Un bun prieten.

— Bine, o să fiu sinceră. Mă sileşti, îi spuse Mary. Vreau să mă laşi însărcinată. Vreau un copil. Tu mi-ai face un copil frumos. Pat, vreau sperma ta. Asta se poate? Vreau sămânţa ta.

Ne putem imagina că Wallingford avea ceva reţineri în privinţa acestei propuneri. Nu că n-ar fi înţeles ce voia să spună Mary; dar pur şi simplu nu era sigur că voia să treacă din nou prin aşa ceva. Şi totuşi, într-un sens, Mary avea dreptate: Wallingford i-ar face un copil frumos. Făcuse deja unul.

Patrick era tentat să-i spună lui Mary adevărul; că făcuse un copil şi că îşi iubea foarte mult copilul; că o iubea şi pe Doris Clausen, văduva şoferului camionului de bere. Dar, oricât de drăguţă părea Mary, încă lucra în redacţia de ştiri din New York. Wallingford ar fi fost nebun să-i spună adevărul.

— Dar ce-ai zice de o bancă de spermă? o întrebă Patrick pe Mary într-o seară. Aş fi dispus să aduc o contribuţie la banca de spermă, dacă tot ţi-ai pus în cap să faci un copil.

— Idiotule! urlă Mary. Nu suporţi gândul să mă regulezi, nu? Doamne, Pat! Ai nevoie de ambele mâini ca

să ţi-o scoli? Care-i problema? Sau eu am o problemă?

A fost o izbucnire care ar fi putut pune capăt meselor luate împreună în fiecare săptămână, cel puţin pentru un timp. În seara aceea enervantă, când Patrick a lăsat-o mai întâi acasă pe Mary cu taxiul, ea nici nu i-a spus noapte bună.

Wallingford, care era, fireşte, cu gândurile aiurea, i-a dat şoferului o adresă greşită. Când şi-a dat seama de greşeală, şoferul îl lăsase deja în faţa blocului din East Sixty-second Street, unde locuise cu Marilyn. Nu exista altă soluţie decât să meargă pe jos până în Park Avenue şi de acolo să ia un taxi spre casă; era prea obosit ca să bată atâta drum. Dar fireşte că portarul confuz îl recunoscu şi ieşi repede pe trotuar, înainte ca Patrick să-l poată evita.

— Domnul Wallingford! spuse Vlad sau Vlade sau Lewis, surprins.

— Sunt Paul O'Neill, spuse alarmat Patrick şi-i întinse singura mână. Crosa în stânga, pasa în stânga, ai uitat?

— Vai, domnule Wallingford, Paul O'Neill nu vă ajunge nici la degetul mic! E o gogoaşă dezumflată, explică portarul, îmi place grozav noua dumneavoastră emisiune! Interviul ăla cu copilul fără picioare... ştiţi care, puştiul care a căzut sau a fost împins în bazinul ursului polar.

— Ştiu, Vlade, spuse Patrick.

— Mă cheamă Lewis, spuse Vlad. Oricum, mi-a plăcut grozav. Şi muierea aia nenorocită căreia i-au dat rezultatele de pe lamela surorii ei – nu mi-a venit să cred.

— Nici mie, recunoscu Wallingford. Se cheamă testul Papanicolau.

— Soţia dumneavoastră are pe cineva, observă cu sfială portarul. Adică în seara asta are pe cineva.

— E fosta mea soţie, îi aminti Patrick.

— În cele mai multe nopţi e singură.

— O priveşte, e viaţa ei, spuse Wallingford.

— Da, ştiu. Numai că dumneavoastră plătiţi, replică portarul.

— Nu mă deranjează felul în care îşi trăieşte viaţa, spuse Patrick. Eu locuiesc acum pe East Eighty-third Street.

— N-aveţi grijă, domnule Wallingford, îi zise portarul.

N-o să spun nimănui.

Cât despre mâna care-i lipsea, lui Patrick ajunsese să-i facă plăcere să-şi fluture ciotul spre camera de televiziune; şi îşi demonstra fericit multiplele eşecuri cu diverse proteze.

— Ştiţi ceva? Sunt oameni care-şi coordonează ceva mai bine decât mine mişcările şi care stăpânesc jucărica asta, îi plăcea lui să înceapă. Am văzut ieri un tip care-i tăia câinelui unghiile cu o chestie ca asta. Şi era un câine neastâmpărat.

Dar rezultatele erau, în mod previzibil, aceleaşi: Patrick îşi vărsa cafeaua pe genunchi sau îşi prindea proteza în cablul microfonului care îi sărea din reverul hainei.

Până la urmă, a revenit la o singură mână, fără nimic artificial.

— Pentru ştirile internaţionale nonstop, Patrick Wallingford. Noapte bună, Doris, încheia el întotdeauna, fluturându-şi ciotul. Noapte bună, micuţul meu Otto.

Va trece mult timp până când Patrick va reintra pe scena întâlnirilor amoroase. După ce a încercat, ritmul l-a dezamăgit – i se părea ori prea rapid, ori prea lent. Se simţea scos din ritm, aşa că a renunţat. Se mai regula uneori când călătorea, dar de când era moderator şi nu reporter de teren nu mai călătorea aşa de mult ca pe vremuri. În plus, nu puteai considera regulatul o întâlnire amoroasă; tipic pentru Wallingford, el nu-l considera nicicum.

Cel puţin, nu se putea compara cu sentimentul de aşteptare pe care-l avea când doamna Clausen se întorcea cu spatele la el şi îi ţinea mâna (sau mâna lui Otto?) la început lângă corpul ei, apoi pe pântece, unde copilul nenăscut aştepta să-i dea câteva picioruşe. Nimic nu se putea asemui cu asta, nici cu gustul cefei ei sau cu mirosul părului ei.

Patrick Wallingford îşi pierduse mâna stângă de două ori, dar câştigase un suflet. Primise un suflet atât pentru că o iubea, cât şi pentru că o pierduse pe doamna Clausen. Şi pentru că tânjea după ea, şi pentru că îi dorea tot binele; şi pentru că primise înapoi o mână stângă, şi pentru că o

pierduse din nou. Pentru că dorea ca iubitul lui bebeluş să fie copilul lui Otto Clausen, la fel de mult cât dorise doamna Clausen; pentru că îi iubea, cu o dragoste neîmpărtăşită, şi pe Otto junior, şi pe mama băieţelului. Şi durerea din sufletul lui Patrick era atât de mare, încât era vizibilă – chiar şi la televizor. Nici măcar portarul confuz nu-l mai putea confunda cu Paul O'Neill.

Era încă tipul-cu-leul, dar ceva din el se ridicase deasupra imaginii mutilării lui; era încă omul-dezastru, dar prezenta ştirile de seară cu o autoritate recent descoperită. Stăpânea efectiv expresia facială pe care o exersase la început în baruri, la ora cocteilurilor, când îşi plângea de milă. Expresia spunea „compătimiţi-mă”, numai că acum tristeţea lui părea abordabilă.

Dar Wallingford nu era impresionat de evoluţia sufletului său. Poate că alţii observaseră, dar ce importanţă avea asta? Doris Clausen nu era a lui.

IX. Wallingford cunoaşte o tovarăşă de călătorie

Între timp, o femeie fotogenică, atrăgătoare, un pic şchioapă, tocmai împlinise şaizeci de ani. În adolescenţă şi în toată perioada adultă purtase fuste sau rochii lungi, ca să-şi ascundă piciorul beteag. Fusese ultima persoană atinsă de poliomielită din oraşul ei natal; vaccinul Salk apăruse prea târziu pentru ea. După ce rămăsese infirmă, scrisese o carte cu un titlu incitant: *Cum am fost la un pas de a nu face polio*. Sfârşitul secolului i se păruse o perioadă de timp la fel de potrivită ca oricare alta pentru a face multiple oferte unui mare număr de editori, dar toţi îi refuzaseră cartea.

— Ghinion sau nu, polio sau ce-o fi fost, cartea nu este foarte bine scrisă, a recunoscut femeia şchioapă în faţa lui Patrick şi a camerei, arătând nemaipomenit când stătea jos. Dar în viaţa mea totul s-a întâmplat din cauză că n-am avut parte de acel blestemat de vaccin. Am avut parte, în schimb, de polio.

Bineînţeles că şi-a găsit repede un editor după interviul cu Patrick Wallingford şi aproape peste noapte a schimbat

şi titlul în *Am avut parte, în schimb, de polio*. Cineva i-a rescris cartea şi altcineva urma să facă un film după ea – având ca protagonistă o femeie care nu semăna deloc cu femeia şchioapă, deşi actriţa era la fel de atrăgătoare şi de fotogenică. Iată ce putea să facă un interviu cu Wallingford la televizor.

Lui Patrick nu i-a scăpat ironia faptului că, atunci când îşi pierduse mâna stângă pentru prima oară, lumea întreagă se uitase la televizor. În cele mai bune momente ale secolului prezentate de televiziuni, figura întotdeauna episodul cu leul devorându-i mâna. Dar când îşi pierduse mâna a doua oară – mai exact, când o pierduse pe doamna Clausen – camerele n-au fost fixate asupra lui. Ceea ce conta cel mai mult pentru Wallingford nu se înregistrase.

Noul secol, cel puţin pentru un timp, îşi va aminti de Patrick ca de tipul-cu-leul. Dar nu era nici ştire, nici istorie faptul că, dacă Wallingford şi-ar fi consemnat evenimentele vieţii, ar fi început abia de la întâlnirea cu Doris Clausen. Cam aşa se consemnează evenimentele peste tot în lume.

În istoria operaţiilor de transplant, cazul lui Patrick Wallingford nu va fi amintit. La sfârşitul secolului se numără succesele, nu eşecurile. Şi astfel, în domeniul transplanturilor de mână, doctorul Nicholas M. Zajac va rămâne necunoscut, momentul său de posibilă glorie fiind suprimat de cel care a devenit cu adevărat primul transplant de mână reuşit din Statele Unite, motiv pentru care el va fi întotdeauna al doilea. „Tipul-cu-artificiile”, cum îl poreclise brutal Zajac pe Matthew David Scott, s-a dovedit a fi ceea ce doctorul Zajac numea „un păstrător”.

Pe 12 aprilie 1999, la mai puţin de trei luni după ce primise o nouă mână stângă, domnul Scott a aruncat oficial prima minge în meciul de deschidere al echipei Phillies pe teren propriu, la Philadelphia. Wallingford nu a fost cu adevărat invidios. (Mai degrabă îi era ciudă. Dar nu în sensul în care aţi putea crede.) De fapt, Patrick l-a întrebat pe Gogo, editorul de ştiri, dacă putea să-i ia un interviu respectivului „păstrător”.

Nu s-ar cuveni, sugeră Wallingford, să-l felicite pe domnul Scott pentru că deţinea ceea ce el (Wallingford)

pierduse? Dar Gogo, tocmai el, a spus că era o chestie ieftină. Drept urmare, Gogo a fost concediat, deşi mulţi susţineau că oricum ar fi fost dat afară până la urmă.

Euforia femeilor din redacţia de ştiri din New York n-a durat mult. Noul editor de ştiri era la fel de gogoman ca Gogo. El avea un nume total nespectaculos, Fred. După cum a spus Mary cum-o-mai-chema – lui Mary i se ascuţise limba în ultimii ani – „Dacă e să am iar un gogoman ca şef, preferam un Gogo gogoman decât un Fred gogoman.”

În noul secol, aceeaşi echipă de chirurgi care efectuase primul transplant de mână reuşit din lume, la Lyon, în Franţa, încerca de data asta un prim transplant dublu de mână şi antebraţ. Destinatarul, al cărui nume nu a fost făcut public, urma să fie un francez de treizeci şi trei de ani, care-şi pierduse ambele mâini într-un accident provocat de artificii (un altul) în 1996, iar donatorul un băiat de nouăsprezece ani, care căzuse de pe un pod.

Dar pe Wallingford nu-l interesa decât soarta primilor doi beneficiari. Primului, fostul deţinut Clint Hallam, urma să i se amputeze noua mână de către unul dintre chirurgii care efectuaseră operaţia de transplant. Cu două luni înainte de amputare, Hallam nu mai luase medicamentele recomandate ca parte a tratamentului antirespingere. S-a observat că purta o mănuşă de piele pentru a-şi ascunde mâna despre care spunea că era „hidoasă”. (Hallam va nega ulterior că încetase să-şi ia medicamentele.) Şi îşi va continua relaţia încordată cu legea. Domnul Hallam fusese arestat de poliţia franceză pentru că ar fi furat bani şi un card American Express de la un pacient cu transplant de ficat, cu care se împrietenise în spitalul din Lyon. Deşi până la urmă i s-a îngăduit să părăsească Franţa – după ce a înapoiat o parte din bani – poliţia a emis mandat pentru arestarea lui Hallam în Australia, în urma unei posibile contribuţii la o escrocherie cu combustibil. (Se părea că Zajac avusese dreptate în privinţa lui.)

Cel de-al doilea, Matthew David Scott din Absecon, New Jersey, era singurul destinatar cu un transplant de mână reuşit, pe care Wallingford recunoştea că îl invidia într-un mod interesant. Patrick nu l-a invidiat niciodată pe

domnul Scott pentru noua mână. Dar în reportajele televizate despre acel meci al lui Phillies, în care tipul cu artificiile a aruncat prima minge, Wallingford a observat că Matthew David Scott era împreună cu fiul lui. Patrick îl invidia pe domnul Scott pentru copil.

Presimţise ceea ce el va numi „sentimentul de tată” încă de când se refăcea după pierderea mâinii lui Otto senior. Analgezicele nu aveau nimic special, dar poate că ele l-au determinat pe Patrick să se uite pentru prima oară la Super-cupă. Bineînţeles că nu ştia cum să se uite la o Super-cupă. La un asemenea meci nu te uitai singur.

Simţea mereu nevoia s-o sune pe doamna Clausen ca s-o roage să-i explice ce se întâmplă în joc, dar Super Bowl XXXIII era comemorarea simbolică a accidentului (sau a sinuciderii) lui Otto Clausen în camionul de bere; pe lângă asta, Packers nu jucau. De aceea, Doris îi spusese lui Patrick că avea de gând să evite să vadă sau să audă meciul. Patrick îl va urmări singur.

Bău o bere sau două, dar tot nu pricepu de ce le plăcea oamenilor să se uite la fotbal. Ca să fim sinceri, era un meci prost; deşi Broncos a câştigat detaşat a doua oară Super Bowl-ul şi suporterii erau fără îndoială încântaţi, nu a fost un joc strâns şi nici măcar frumos. În primul rând, Atlanta Falcons n-avea ce căuta în Super-cupă. (Cel puţin asta era părerea tuturor celor cu care Wallingford avea să discute în Green Bay.)

Dar urmărind chiar şi aşa, neatent, Super Bowl-ul, Patrick şi-a imaginat pentru prima dată cum se va duce la un meci jucat de Packers pe teren propriu, la Lambeau Field, cu Doris şi Otto junior. Sau doar cu micul Otto, poate când băiatul va mai creşte un pic. Ideea îl surprinsese, dar era în ianuarie 1999. În aprilie, când Wallingford l-a văzut pe Mat-thew David Scott cu fiul lui la meciul lui Phillies, gândul nu mai era surprinzător; mai trecuseră câteva luni în care le dusese dorul lui Otto junior şi mamei lui. Chiar dacă o pierduse într-adevăr pe doamna Clausen, Wallingford se temea pe bună dreptate că, dacă nu făcea un efort ca să-l vadă mai des pe micul Otto, atunci – adică în vara lui '99, când Otto junior avea doar opt luni (şi nu se

mai târa) – pur şi simplu nu va mai exista între ei vreo legătură pe care s-o dezvolte când băiatul va creşte.

Singura persoană din New York căreia Wallingford îi împărtăşi temerea că ratase ocazia de a se manifesta ca tată a fost Mary. Doamne, ce prost a ales-o tocmai pe ea să-i fie confidentă! Când Patrick a spus că îşi dorea mult să fie „mai tată” cu Otto junior, Mary i-a amintit că putea s-o ciocănească oricând, ca să devină tatăl unui copil care locuia în New York. – Nu-i nevoie să te duci la Green Bay, Wisconsin, ca să fii tată, Pat, îi spuse Mary.

Femeilor din redacţia de ştiri din New York nu le făcea cinste că o fată atât de drăguţă ca ea ajunsese să-şi exprime dorinţa obsesivă de a primi sămânţa lui Wallingford, sau cel puţin aşa credea Patrick. El continua să ignore faptul că bărbaţii avuseseră o mult mai mare influenţă asupra lui Mary. Avusese probleme sau cel puţin aşa credea ea.

În fiecare noapte, după ce ieşea din emisie, Wallingford se întreba dacă cei doi se uitau la televizor când el spunea „Noapte bună, Doris. Noapte bună, micul meu Otto.” Doamna Clausen nu sunase niciodată să spună că văzuse ştirile de seară.

Era iulie 1999. New York-ul fusese cuprins de un val de caniculă. Era vineri. În majoritatea week-end-urilor de vară, Wallingford pleca la Bridgehampton, unde închiria o casă. În afară de piscină – Patrick se ferea să înoate în ocean cu o singură mână – era ca şi cum ar fi rămas în oraş. Se vedea cu aceiaşi oameni, la acelaşi gen de petreceri, care constituiau de fapt, pentru Wallingford şi pentru mulţi alţi newyorkezi, motivul pentru care veniseră acolo.

În week-end-ul acela, nişte prieteni îl invitaseră la Cape: urma să ia avionul până la Martha's Vineyard. Dar încă dinainte simţise o uşoară înţepătură în locul de unde fusese detaşată mâna – unele zvâcniri păreau să se extindă până în spaţiul gol unde fusese mâna stângă – şi îşi sunase prietenii ca să-i anunţe că îşi anula călătoria, sub un pretext oarecare. Nu ştia atunci ce noroc dăduse peste el fiindcă nu luase avionul spre Martha's Vineyard, în acea seară de vineri. Apoi şi-a amintit că îşi închiriase casa din

Bridgehampton pentru week-end. O gaşcă de femei din redacţia de ştiri din New York veneau să facă o petrecere pentru copii. Sau o orgie, îşi zise cinic Patrick. Se întrebă în treacăt dacă va fi şi Mary acolo. (Cel care se întrebă fu Patrick Wallingford cel de odinioară.) Dar n-o întrebă pe Mary dacă era una dintre femeile care îi vor folosi casa de vară în week-end. Dacă ar fi întrebat, ea ar fi aflat că era liber şi s-ar fi oferit să-i schimbe planurile.

Wallingford încă subestima sensibilitatea şi vulnerabilitatea femeilor care se străduiau să facă un copil; o petrecere de week-end în cinstea altcuiva nu fusese, probabil, alegerea ei.

Deci Patrick se afla în New York într-o vineri de la jumătatea lui iulie; n-avea nici un plan pentru week-end şi nici n-avea unde să se ducă. În timp ce era la machiaj pentru ştirile de vineri seara, se gândi s-o sune pe doamna Clausen. Nu se invitase niciodată singur la Green Bay; întotdeauna aşteptase să fie invitat. Dar atât Doris, cât şi Patrick erau conştienţi că intervalele dintre invitaţiile ei se lungiseră. (Ultima dată când fusese în Wisconsin încă era zăpadă.)

Ce-ar fi dacă Wallingford ar suna pur şi simplu şi i-ar spune „Bună! Ce faceţi tu şi micul Otto în week-end? Ce-ai zice să vin până la Green Bay?” Lucru remarcabil din partea lui, fără să mai stea pe gânduri, o sună aşa, din senin.

— Salut, rosti vocea ei pe robot. Micul Otto şi cu mine am plecat în nord, în week-end. Nu avem telefon. Ne întoarcem luni.

Patrick nu lăsă nici un mesaj, ci doar puţin fard pe receptorul telefonului. Era atât de tulburat după ce auzise vocea ei pe robot şi chiar mai tulburat de imaginea pe jumătate închipuită, pe jumătate visată a doamnei Clausen la casa de pe lac, încât, fără să se gândească, încercă să şteargă fardul de pe receptor cu mâna stângă. Fu surprins când ciotul antebraţului stâng luă contact cu telefonul într-o primă zvâcnire.

După ce închise telefonul, senzaţia de înţepătură continuă. Se tot uita la ciot, aşteptându-se să vadă furnici

sau alte insecte mărunte târându-se pe ţesutul cicatricei. Dar nu era nimic acolo. Ştia că nu puteau fi gângănii sub ţesutul cicatricei, dar le simţi tot timpul cât dură jurnalul.

Mai târziu, Mary va face observaţia că fusese cam apatic când le urase noapte bună lui Doris şi micului Otto – ceea ce de obicei făcea cu veselie –, dar Wallingford ştia că nu se putea ca ei să se fi uitat. Nu aveau curent electric în casa de pe lac – doamna Clausen îi spusese asta. (În general, nu părea dispusă să vorbească despre locul acela şi, atunci când o făcea totuşi, glasul ei era sfios şi greu de auzit.)

Senzaţia de înţepătură continuă cât timp lui Patrick i se înlătură machiajul; îl mânca pielea. Pentru că se gândea la ceva ce-i spusese doctorul Zajac, a observat doar vag că machieuza lui era în vacanţă. Bănuia că se îndrăgostise de el platonic – încă nu fusese ispitit. Se gândi că îi lipsea felul în care mesteca gumă. Abia acum, în lipsa ei, şi-o imagină, în treacăt, altfel – goală. Dar zvâcnelile supranaturale din locul unde avusese mâna îl distrăgeau, ca şi amintirea sfatului sincer al lui Zajac: „Nu te sfii să mă suni când crezi că ai nevoie de mine.” De aceea, Patrick nu se sfii. Îl sună pe Zajac acasă, deşi presupunea că doctorul Zajac, cel mai renumit chirurg de mâini din Boston, îşi petrece week-end-urile de vară în afara oraşului.

De fapt, doctorul Zajac închiriase un loc în Maine în vara aceea, dar numai pentru luna august, când avea custodia lui Rudy. Medeea, numită acum tot mai des „drăguţă”, mânca o tonă de cochilii de moluşte; dar se părea că nu mai avea chef să-şi mănânce propriile excremente, iar Rudy şi Zajac jucau lacrosse cu un puc. Băiatul chiar urmase un curs de lacrosse în prima săptămână din iulie. Rudy era la Zajac în week-end, în Cambridge, când sună Wallingford.

Irma răspunse la telefon.

— Da, ce este? spuse ea.

Wallingford se gândi un moment la vaga probabilitate ca doctorul Zajac să aibă o fiică adolescentă neastâmpărată. Ştia doar că Zajac avea un copil mai mic – un băiat de şase sau şapte ani – la fel ca Matthew David

Scott. Patrick îl vedea veşnic cu ochii minţii pe acel băieţel necunoscut, într-un tricou de base-ball, cu mâinile ridicate, ca şi taică-său, amândoi sărbătorind mingea victorioasă din Philadelphia. („Minge victorioasă” fusese expresia folosită de cineva din mass-media.)

— Da? spuse din nou Irma.

Era oare o femeie morocănoasă şi obsedată sexual, care avea grijă de băieţelul lui Zajac? Poate că era menajera, numai că avea o voce prea aspră ca să fie menajera doctorului Zajac.

— Doctorul Zajac e acasă? întrebă Wallingford.

— La telefon doamna Zajac, răspunse Irma. Cine-l caută?

— Sunt Patrick Wallingford. Doctorul Zajac m-a operat la...

— Nicky! o auzi Patrick pe Irma urlând, deşi acoperise parţial receptorul cu mâna. E tipul-cu-leul!

Wallingford reuşi să identifice o parte din zgomotele de fundal: aproape sigur un copil, în mod sigur un câine şi negreşit bufnitura produsă de un puc. Se auziră scârţâitul unui scaun şi zgrepţănatul unor gheare de câine pe o podea de lemn. Încercau să ia pucul din calea câinelui? Zajac veni în cele din urmă la telefon, cu răsuflarea tăiată.

După ce Wallingford termină descrierea simptomelor, adăugă plin de speranţe:

— Poate că e din cauza vremii.

— Care vreme? întrebă Zajac.

— Păi, valul ăsta de caniculă, explică Patrick.

— Nu stai mai tot timpul înăuntru? întrebă Zajac. La New York nu există aer condiţionat?

— Nu e întotdeauna o durere, continuă Wallingford. Uneori, senzaţia este ca un început care nu duce nicăieri. Adică ai crede că zvâcnirea sau înţepătura o să ducă la durere, dar nu duce – pur şi simplu se opreşte imediat după ce a început. Ca o chestie întreruptă... ceva electric.

— Am înţeles, spuse doctorul Zajac.

La ce se aştepta Wallingford? Zajac îi aminti că la numai cinci luni după operaţia de alipire a mâinii recâştigase douăzeci şi doi de centimetri de nervi

regeneraţi.

— Îmi amintesc, răspunse Patrick.

— Poţi vedea lucrurile din acest unghi, spuse Zajac. Nervii aceia mai au încă un cuvânt de spus.

— Dar de ce acum? îl întrebă Wallingford. Am pierdut-o acum o jumătate de an. Am mai simţit câte ceva şi până acum, dar nu atât de distinct. Simt efectiv că ating ceva cu degetul mijlociu sau cu arătătorul de la mâna stângă, iar eu nu am mâna stângă!

— Ce se mai întâmplă, în rest, în viaţa ta? reacţiona doctorul Zajac. Presupun că în domeniul tău munca e stresantă, nu? Nu ştiu cum îţi merge viaţa sentimentală sau dacă există, dar îmi amintesc că părea să te preocupe – sau aşa spuneai. Nu uita că nervii, inclusiv cei care au fost înlăturaţi, sunt afectaţi şi de alţi factori.

— Nu-i simt ca şi cum ar fi fost „înlăturaţi”, asta vreau să spun, îi zise Wallingford.

— Uite ce vreau eu să spun, răspunse Zajac. Ceea ce simţi se numeşte medical „parastezie” – o senzaţie falsă, care nu poate fi percepută. Nervul care te făcea să simţi durere sau atingere în degetul mijlociu sau în arătătorul de la mâna stângă a fost tăiat de două ori – o dată de un leu şi apoi de mine! Fibra tăiată a rămas undeva în ciotul fasciculelor nervoase, alături de milioane de alte fibre care pornesc şi se duc peste tot. Dacă acel neuron este stimulat în vârful ciotului nervos – prin atingere, prin amintire, printr-un vis – el trimite acelaşi vechi mesaj pe care l-a trimis întotdeauna. Senzaţiile care par că provin din locul unde a fost mâna ta stângă sunt înregistrate de aceleaşi fibre nervoase care porneau din mâna stângă. Ai înţeles?

— Oarecum, răspunse Wallingford.

„Nu prea”, ar fi trebuit să răspundă. Patrick continua să-şi privească ciotul – furnicile invizibile mişunau din nou pe el. Uitase să menţioneze senzaţia de insecte care mişunau, dar doctorul Zajac nu-i mai lăsă timp s-o facă. Îşi dădu seama că pacientul lui nu era mulţumit.

— Ascultă, continuă Zajac, dacă eşti îngrijorat, vino până aici. Cazează-te la un hotel bun şi o să te văd mâine dimineaţă.

— Sâmbătă dimineaţa? spuse Patrick. Nu vreau să vă stric week-end-ul.

— Nu plec nicăieri, îi spuse doctorul Zajac. Trebuie doar să găsesc pe cineva care să descuie uşa blocului. Am mai făcut asta. Am cheile mele de la cabinet.

Wallingford nu era de fapt îngrijorat că îşi va pierde iar mâna, dar ce altceva să facă în week-end?

— Hai, urcă-te în naveta spaţială şi vino aici, îi zise Zajac. Te văd mâine dimineaţă, ca să te liniştești.

— La ce oră? întrebă Wallingford.

— La zece, îi spuse Zajac. Cazează-te la Charles, e în Cambridge pe strada Bennett, lângă Harvard Square. Au o sală de gimnastică grozavă şi piscină.

Wallingford căzu de acord.

— Bine, o să încerc să obţin o rezervare.

— Îţi fac eu rezervarea, spuse Zajac. Sunt cunoscut acolo, iar Irma este membră în clubul lor de sănătate.

Irma, deduse Wallingford, era probabil nevastă-sa – cea cu limba deloc dulce.

— Vă mulţumesc, mai reuşi să spună Wallingford.

Pe fundal auzi ţipetele fericite ale fiului lui Zajac, mârâielile şi hârjoneala câinelui, care părea cam sălbatic, şi bufniturile pucului dur şi greu.

— Nu pe burta mea! ţipă Irma.

Patrick auzi şi asta. Nu pe burta ei? Wallingford nu avea de unde să ştie că Irma era însărcinată, cu atât mai puţin că avea gemeni; deşi trebuia să nască abia la mijlocul lui septembrie, avea deja o burtă cât cea mai mare dintre coliviile cu păsări cântătoare. Evident că n-avea chef să-i sară pe burtă un copil sau un câine.

Patrick le spuse noapte bună celor din redacţia de ştiri; nu era niciodată ultimul care pleca după ştirile de seară. Nici de data asta nu-i era dat să fie, pentru că Mary îl aştepta la lifturi. Ceea ce auzise din convorbirea lui telefonică o derutase. Avea faţa scăldată în lacrimi.

— Cine era femeia? îl întrebă Mary.

— Care femeie? spuse Wallingford.

— Probabil că e măritată, dacă te vezi cu ea într-o dimineaţă de sâmbătă.

— Mary, te rog...

— Cui nu vrei să-l strici week-end-ul? întrebă ea. Nu aşa ai spus?

— Mary mă duc la Boston ca să mă vadă chirurgul care m-a operat la mână.

— Singur?

— Singur.

— Ia-mă cu tine, spuse Mary. Dacă eşti singur, de ce nu mă iei? Oricum, cât timp o să stai cu el? Poţi să petreci restul week-end-ului cu mine.

Îşi asumă riscul, un risc imens, de a-i spune adevărul.

— Mary, nu pot să te iau. Nu vreau să faci un copil cu mine, pentru că eu am deja un copil şi îl văd foarte rar. Nu mai vreau alt copil pe care să-l văd foarte rar.

— Aha! rosti ea, de parcă ar fi lovit-o. Înţeleg. Acum e clar. Nu vorbeşti întotdeauna clar, Pat. Apreciez că acum mi-ai spus ceva clar.

— Îmi pare rău, Mary.

— E micul Clausen, nu? Adică, de fapt e al tău. Da, Pat?

— Da, răspunse Pat. Dar asta nu e o ştire, Mary. Te rog, să nu devină o ştire.

Patrick îşi dădu seama că era furioasă. Era răcoare, chiar frig, de la aerul condiţionat, dar lui Mary i se făcu brusc şi mai frig.

— Drept cine mă iei? urlă ea. Drept ce mă iei?

— O colegă, atât reuşi Wallingford să spună.

După ce se închise uşa liftului, şi-o imagină mergând cu braţele încrucişate peste sânii mici, rotunjiţi. Purta o fustă de vară cafenie şi o jachetă de lână de culoarea piersicii, încheiată la gât cu un nasture, dar descheiată în faţă – „un pulover anti-aer-condiţionat” o auzise el pe una dintre femeile din redacţie spunând despre aceste jachete. Mary purta puloverul peste un tricou de mătase albă. Avea un gât lung, o siluetă frumoasă, pielea catifelată, şi lui Patrick îi plăcea în mod special gura ei, care îl făcea să pună la îndoială hotărârea de a nu face dragoste cu ea.

La aeroportul La Guardia fu imediat trecut pe lista de aşteptare pentru primul avion disponibil spre Boston; găsi

un loc la al doilea zbor. Când avionul ateriza la Loga, se făcea întuneric şi deasupra portului Boston era puţină ceaţă sau o pâclă uşoară.

Patrick se va gândi la asta mai târziu, amintindu-şi că avionul aterizase în Boston cam în acelaşi timp când John F. Kennedy junior încercase să aterizeze cu avionul lui pe aeroportul din Martha's Vineyard, aflat nu foarte departe. Sau, mai corect, tânărul Kennedy încercase să vadă Martha's Vineyard prin aceeaşi lumină vagă, într-o pâclă similară.

Wallingford a intrat în hotelul Charles înainte de zece şi s-a dus imediat la piscina din interior, unde a petrecut singur o relaxantă jumătate de oră. Ar fi stat mai mult, dar piscina s-a închis la zece şi jumătate. Lui Wallingford – cu unica lui mână – îi plăcea să facă pluta şi să calce apa.

Îşi propusese să se îmbrace şi să se plimbe prin Harvard Square după înot. Şcoala de vară era deschisă; va putea să se uite la studenţi, amintindu-şi de tinereţea lui irosită. Va reuşi, probabil, să găsească un local unde să mănânce bine şi să bea un vin bun. Într-una dintre librăriile din Harvard Square, poate că va găsi de citit ceva mai captivant decât cartea pe care şi-o luase cu el, o biografie a lui Byron cât o cărămidă. Dar încă din taxiul care-l transportase de la aeroport, se simţise copleşit de căldura înăbuşitoare; şi când s-a întors în cameră de la piscină, şi-a scos slipul ud, s-a întins gol pe pat şi a stat cu ochii închişi unul sau două minute. Probabil că era obosit. Când s-a trezit, după vreo oră, aerul condiţionat îl îngheţase. Şi-a pus un halat de baie şi a citit meniul pentru serviciul la cameră. Nu voia decât o bere şi un hamburger – nu mai avea chef să iasă.

Din principiu, nu deschidea televizorul în week-end. Având în vedere că alternativa era biografia lui Byron, rezistenţa lui Patrick faţă de televizor era cu atât mai remarcabilă. Dar Wallingford adormi atât de repede – Byron abia se născuse şi ineficientul său tată încă trăia – încât biografia nu-i provocă nici o suferinţă.

A doua zi dimineaţă, a luat micul dejun în restaurantul popular de la parterul hotelului. Sala de mese îl irita în mod

inexplicabil. Nu din cauza copiilor. Poate că erau prea mulţi adulţi, care păreau sâcâiţi de însăşi prezenţa copiilor.

În noaptea precedentă şi de dimineaţă, când Wallingford nu se uitase la televizor sau nici măcar nu răsfoise un ziar, naţiunea retrăise una dintre acele imagini de televiziune care anunţau marile ştiri. Avionul lui JFK jr. dispăruse; se părea că se prăbuşise în ocean. Dar nu era nimic de văzut – de aceea la televizor era difuzată la nesfârşit imaginea tânărului Kennedy la înmormântarea tatălui său. John junior, pe atunci un băieţel de trei ani, îmbrăcat în şort, executa salutul militar în timp ce prin faţa lui trecea sicriul tatălui său, exact aşa cum îl instruise mama lui în şoaptă, cu numai câteva secunde înainte. Wallingford se va gândi că această imagine ar putea fi momentul simbolic al secolului de aur al ţării noastre, care murise şi el, deşi noi încă îl promovăm.

După ce şi-a terminat micul dejun, Patrick a rămas la masă, încercând să-şi bea cafeaua, fără să întoarcă privirea insistentă a unei femei de vârstă mijlocie, din partea opusă a încăperii. Dar iată că acum se apropia de el. Traseul era prestabilit; deşi se prefăcea că doar trecea pe acolo, Wallingford era sigur că avea să i se adreseze. Întotdeauna îşi dădea seama. Adeseori ghicea ce îi vor spune femeile, dar nu şi de data asta.

Avea un chip care fusese frumos odată. Nu era fardată şi părul şaten, nevopsit, încărunţea. Încreţiturile din colţurile ochilor aveau în ele o tristeţe şi o oboseală care-i evocau lui Patrick o doamnă Clausen la bătrâneţe.

— Lepădătură... porc nenorocit... cum dormi noaptea? îl întrebă femeia, într-o şoaptă răguşită.

Avea dinţii încleştaţi şi buzele întredeschise doar atât cât să scuipe cuvintele.

— Poftim? spuse Patrick Wallingford.

— Nu ţi-a trebuit mult ca s-ajungi aici, nu? întrebă ea. Bietele familii... nici nu şi-au recuperat cadavrele. Dar asta nu vă opreşte, nu? Huzuriţi pe seama nenorocirilor oamenilor. Ar trebui să vă numiţi canalul morţii – ba nu, canalul suferinţei! Pentru că nu numai că invadaţi intimitatea oamenilor, dar le furaţi şi suferinţa! Faceţi

publică suferinţa lor intimă înainte chiar să apuce să se jelească!

Wallingford presupuse în mod greşit că femeia vorbea generic despre trecutul său de reporter de televiziune. Ocoli privirea ei fixă, dar nu întrezări nici un ajutor la cei care luau, ca şi el, micul dejun; judecând după expresiile lor unanim ostile, păreau a împărtăşi opinia dementei.

— Eu încerc să relatez ce se întâmplă, cu înţelegere faţă de oameni, începu Patrick, dar femeia, acum aproape violentă, îl întrerupse.

— Înţelegere! strigă ea. Dacă ai avea un dram de înţelegere pentru bieţii oameni, le-ai da pace!

Femeia era clar nebună. Ce putea să facă? Propti nota de plată de masă cu ciotul antebraţului stâng, adăugând repede un bacşiş şi numărul camerei, iar apoi iscăli. Femeia îl urmărea cu răceală. Patrick se ridică de la masă. După ce o salută din cap şi porni spre ieşire, fu conştient de privirile copiilor aţintite spre mâna lipsă.

Un ajutor de bucătar, îmbrăcat tot în alb, îl fulgeră cu privirea din spatele unei tejghele.

— Hienă, rosti ajutorul de bucătar.

— Şacalule! strigă un bărbat în vârstă, de la o masă alăturată.

Femeia care îl atacase prima pe Patrick spuse în spatele lui:

— Pasăre de pradă... te hrăneşti cu mortăciuni... Wallingford continua să meargă, dar simţea că femeia venea după el; îl însoţi până la lifturi, unde el apăsă pe buton şi aşteptă. Îi auzi răsuflarea, dar nu se uită la ea. Când uşa liftului se deschise, Patrick păşi în el şi lăsă uşa să se închidă în spatele lui. Până să apese pe butonul etajului său şi să se întoarcă spre ea, nu ştiu că femeia nu era acolo; fu surprins să se pomenească singur.

Probabil că e de la Cambridge, îşi zise Patrick – toţi intelectualii de la Harvard şi M.I.T. detestau vulgaritatea din mass-media. Se spălă pe dinţi, cu mâna dreaptă, desigur. Era foarte conştient că învăţase să se spele pe dinţi cu mâna stângă taman când aceasta răposase. Tot fără să ştie principala ştire a zilei, coborî cu liftul în hol, ieşi şi luă un

taxi spre cabinetul doctorului Zajac.

Pe Wallingford îl descumpănea profund faptul că doctorul Zajac – şi mai ales faţa lui – mirosea a sex. Această dovadă de viaţă intimă nu era informaţia ideală despre chirurgul lui de mâini, chiar dacă Zajac îl asigura mereu că nu era nimic grav în senzaţiile pe care le avea în ciotul antebraţului stâng.

Se dovedi că exista un cuvânt pentru senzaţia acelor mici şi nevăzute insecte ce se târau pe sau sub pielea lui.

— Se numeşte „furnicătură”, spuse doctorul Zajac. Fireşte că Wallingford auzi, greşit, „futicătură”.

— Poftim? întrebă el.

— Înseamnă „halucinaţie tactilă”. „Furnicătură”, de la furnică.

— Aha.

— Ţine seama că nervii au memorie lungă, îi spuse Zajac. Acei nervi nu sunt activaţi de mâna lipsă. Am menţionat viaţa ta sentimentală pentru că dumneata ai menţionat-o o dată. Cât despre stres, îmi imaginez ce săptămână te aşteaptă. Nu te invidiez pentru următoarele zile. Ştii la ce mă refer.

Wallingford nu ştia la ce se referea doctorul Zajac. Ce-şi imagina doctorul despre săptămâna care-l aştepta pe Wallingford? Dar Zajac i se păruse întotdeauna cam ţăcănit. Poate că toţi erau ţăcăniţi în Cambridge, îşi zise Patrick.

— E adevărat că o duc cam prost cu viaţa sentimentală, mărturisi Wallingford, după care se opri.

Nu-şi amintea să-şi fi discutat viaţa sentimentală cu Zajac. (Fuseseră oare analgezicele mai puternice decât crezuse în momentul respectiv?)

Wallingford se simţi descumpănit şi când încercă să-şi dea seama ce era schimbat în cabinetul doctorului Zajac. În fond, cabinetul acela era un loc sacru; şi totuşi, părea cu totul altfel când doamna Clausen făcuse din el ce voia, exact pe scaunul pe care stătea el acum, studiind pereţii din jur. A, desigur! Fotografiile pacienţilor celebri ai doctorului – dispăruseră! În locul lor erau nişte desene făcute de copii. De fapt, desenele unui singur copil – ale lui

Rudy. Castele în cer, bănuia Patrick, şi mai erau câteva cu un vapor mare care se scufunda; fără îndoială că tânărul artist văzuse Titanic. (Atât Rudy, cât şi doctorul Zajac văzuseră filmul de două ori, deşi Zajac îl obligase pe Rudy să închidă ochii în timpul scenei de sex din maşină.)

Cât despre modelul dintr-o serie de fotografii cu o tânără din ce în ce mai însărcinată... ei bine, deloc surprinzător, Wallingford se simţi atras de sexualitatea ei ordinară. Probabil că era Irma, cea care se autointitulase doamna Zajac când vorbise cu Patrick la telefon. Wallingford află că Irma aştepta gemeni abia când întrebă ce era cu ramele goale agăţate pe pereţi în vreo şase locuri, întotdeauna câte două.

— Sunt pentru gemeni, după ce se vor naşte, îi spuse mândru Zajac lui Patrick.

Nimeni de la Schatzman, Gingeleskie, Mengerink, Zajac & Associates nu-l invidia pe Zajac pentru că va avea gemeni, deşi imbecilul de Mengerink zicea că Zajac merita să aibă gemeni, pentru că o regula pe Irma de două ori mai mult decât considera Mengerink că era „normal”. Schatzman nu avea nici o părere despre apropiata naştere a gemenilor doctorului Zajac, pentru că se retrăsese de tot – Schatzman murise. Iar Gingeleskie (cel în viaţă) îşi transferase invidia de la Zajac, sub o formă mai virulentă, la un coleg mai tânăr pe care îl adusese doctorul Zajac în asociaţie. Nathan Blaustein fusese cel mai bun student al lui Zajac la clinica de chirurgie a Universităţii Harvard. Doctorul Zajac nu-l invidia deloc pe tânărul Blaustein. El recunoştea pur şi simplu că Blaustein îi era superior ca tehnică – „un geniu al medicinii”.

Când degetul mare al unui băieţel de zece ani din New Hampshire îi fusese retezat de o suflătoare de zăpadă, doctorul Zajac insistase ca operaţia de realipire să fie făcută de Blaustein. Degetul era ciopârţit rău şi fusese congelat inegal. Tatăl băiatului căutase aproape o oră degetul retezat în zăpadă; apoi familia făcuse două ore pe drum până la Boston. Dar operaţia reuşise. Zajac făcea deja presiuni asupra colegilor săi pentru a adăuga numele lui Blaustein pe plăcuţa cabinetului şi pe antet – solicitare

care îl făcu pe Mengerink să fiarbă de indignare şi fără îndoială că îi făcu pe Schatzman şi Gingeleskie (cel care murise) să se răsucească în mormânt.

Cât despre ambiţiile doctorului Zajac în domeniului transplanturilor de mână, Blaustein era cel care se ocupa acum de asemenea proceduri. (Zajac prezisese că vor apărea în curând multe proceduri de acest fel.) Deşi Zajac spusese că va fi fericit să facă parte din echipă, el considera că tânărul Blaustein trebuia să conducă intervenţia, pentru că Blaustein era acum cel mai bun chirurg dintre toţi. Fără invidie şi resentimente. Cu totul surprinzător, chiar şi pentru el însuşi, doctorul Nicholas M. Zajac era un om fericit, relaxat.

Încă de când Wallingford pierduse mâna lui Otto Clausen, Zajac se mulţumise cu inventarea unor mecanisme protetice pe care le proiecta şi le asambla pe masa din bucătărie, în timp ce îşi asculta păsările cântătoare. Patrick Wallingford era cobaiul perfect pentru invenţiile lui Zajac, pentru că era dispus să prezinte orice nouă proteză la ştirile de seară, chiar dacă nu purta proteză. Publicitatea îl ajutase pe doctorul Zajac.

O proteză inventată de el – numită, după cum era de aşteptat, „Zajac” – era fabricată acum în Germania şi Japonia. (Modelul german era ceva mai scump, dar amândouă se vindeau în toată lumea.) Succesul „Zajacului” îi permisese doctorului Zajac să-şi reducă practica la jumătate. Mai preda la Medicină, dar îşi putea dedica mai mult timp invenţiilor sale, lui Rudy, Irmei şi (în scurt timp) gemenilor.

— Ar trebui să faci copii, îi spunea Zajac lui Patrick Wallingford, în timp ce doctorul stingea luminile în cabinet şi cei doi bărbaţi se ciocneau unul de celălalt în întuneric. Copiii îţi schimbă viaţa.

Wallingford menţionă şovăitor cât de mult îşi dorea să înfiripe o legătură cu Otto junior. Îl putea sfătui doctorul Zajac cum să procedeze pentru a se apropia de un copil mic, mai ales de un copil pe care-l vedea rar?

— Citeşte-i cu glas tare, răspunse doctorul Zajac. Nu există metodă mai bună. Să începi cu *Stuart Little*, apoi

încearcă *Charlotte's Web*.

— Îmi amintesc cărţile astea! exclamă Patrick. Mi-a plăcut *Stuart Little* şi îmi amintesc că mama plângea când îmi citea *Charlotte's Web*.

— Oamenii care citesc fără să plângă *Charlotte's Web* ar trebui lobotomizaţi, replică Zajac. Dar câţi ani are micul Otto?

— Are opt luni, răspunse Wallingford.

— A, de-abia a început să umble de-a buşilea, spuse doctorul Zajac. Mai aşteaptă până la şase-şapte ani. Când va avea opt-nouă ani va citi singur *Stuart Little* şi *Charlotte's Web*, dar va avea vârsta potrivită pentru a le asculta cu câţiva ani mai devreme.

— Şase-şapte ani, repetă Patrick.

Cum să aştepte atât de mult pentru a înfiripa o legătură cu Otto junior?

După ce Zajac îşi încuie cabinetul, coborî împreună cu Patrick, cu liftul, la parter. Doctorul se oferi să-şi ducă pacientul cu maşina înapoi la hotelul Charles, pentru că era în drum spre casa lui. Wallingford acceptă cu plăcere. Celebrul ziarist află, în sfârşit, de la radioul din maşină despre dispariţia avionului lui Kennedy.

Pentru toţi, în afară de Wallingford, asta era deja o ştire veche. JFK jr. era, împreună cu soţia şi cumnata lui, pierdut pe mare, probabil mort. Tânărul Kennedy, pilot de relativ puţin timp, condusese avionul. Se menţiona pâcla de deasupra insulei Martha's Vineyard din noaptea precedentă. Se găsiseră etichete de bagaje; ulterior vor apărea bagajele, apoi chiar rămăşiţele avionului.

— Cred că ar fi de preferat să fie găsite cadavrele, observă Zajac. Adică ar fi de preferat, în locul speculaţiilor care se vor face dacă nu vor fi găsite.

Wallingford prevedea că se vor face speculaţii indiferent dacă vor fi sau nu găsite cadavrele. Vor dura cel puţin o săptămână. Săptămâna următoare era aceea pe care Patrick fusese cât pe-aci s-o aleagă pentru a pleca în vacanţă; acum îşi dorea s-o fi ales. (Se hotărâse să ceară în schimb o săptămână la toamnă, preferabil când Green Bay Packers vor juca pe teren propriu, pe Lambeau Field.)

Wallingford s-a întors la hotelul Charles ca un om condamnat. Ştia ce pseudo-ştiri se vor difuza în toată săptămâna următoare; era tot ce putea fi mai urât în profesia lui Patrick, iar el va fi părtaş la oroare.

Canalul suferinţei, spusese femeia de la micul dejun, dar stimularea deliberată a doliului public era aproape o noutate pentru canalul unde lucra Wallingford. Atenţia excesivă acordată morţii devenise la fel de banală la televiziune ca vremea rea; moartea şi vremea rea erau specialităţile televiziunii.

Indiferent dacă se vor găsi sau nu cadavrele, sau cât de mult va dura până se vor găsi – cu sau fără ceea ce nenumăraţi ziarişti numesc „caz clasat” – cazul nu se va închide. Nu se va închide până nu va fi reluat fiecare moment Kennedy din istoria recentă. Şi năvala în intimitatea familiei Kennedy nu era partea cea mai urâtă. Din punctul de vedere al lui Patrick, răul principal era că asta nu era o ştire, ci o melodramă reciclată.

În camera de hotel a lui Patrick era tăcere şi frig ca într-o criptă. Patrick se întinse pe pat, încercând să anticipeze tot ce era mai rău înainte de a deschide televizorul. Wallingford se gândea la sora mai mare a lui JFK jr., Caroline. O admirase întotdeauna, pentru că evita presa. Casa de vară pe care Wallingford o închiria în Bridgehampton era lângă Sagaponack, locul unde Caroline Kennedy Schlossberg îşi petrecea vara împreună cu soţul şi copiii ei. Avea o frumuseţe simplă, dar elegantă; deşi va fi asiduu asaltată de presă, Patrick credea că va reuşi să-şi păstreze demnitatea.

În camera de hotel, lui Wallingford îi fu silă să deschidă televizorul. Dacă se întorcea la New York, pe lângă că va trebui să răspundă mesajelor de pe robot, telefonul va suna încontinuu. Dacă rămânea în camera de la Charles, va trebui până la urmă să se uite la televizor, chiar dacă ştia deja ce va vedea – colegii lui ziarişti, autointitulaţii noştri arbitri morali, vor avea pe chipuri expresia cea mai onestă şi în glasuri tonul cel mai sincer.

Probabil că vor fi pătruns deja în Hyannisport. Mai întâi va apărea gardul viu, bariera veşnic previzibilă, din lemn

câinesc, pe fundalul cadrului. În spatele gardului viu se vor zări doar ferestrele de la etaj ale casei de un alb strălucitor. (Ferestrele de la dormitor, cu perdelele trase.) Şi totuşi, reporterul din prim-plan va izbuti să dea impresia că fusese invitat acolo.

Se va analiza, desigur, dispariţia micului avion de pe ecranul radar şi se va face un comentariu sobru despre presupusa eroare a pilotului. Mulţi dintre colegii ziarişti ai lui Patrick nu vor scăpa ocazia de a înfiera puterea de discernământ a lui JFK jr.; va fi pusă la îndoială puterea de discernământ a întregii familii Kennedy. Se va pune în mod sigur problema „tulburărilor genetice" a bărbaţilor din familie. Şi mult mai târziu – cam pe la sfârşitul săptămânii următoare – unii dintre aceiaşi ziarişti vor declara că mediatizarea fusese exagerată. Vor cere deci încetarea ei. Aşa se făcea întotdeauna.

Wallingford se întrebă cât va dura până când cineva din redacţia de ştiri din New York o va întreba pe Mary unde era. Sau poate că Mary încerca deja să-l contacteze? Ştia că se dusese să fie examinat de chirurgul lui de mâini; la vremea operaţiei, numele lui Zajac fusese menţionat la ştiri. Stând culcat pe pat, în camera rece, lui Patrick i se părea ciudat că nu-l sunase nimeni de la canalul de ştiri nonstop la hotelul Charles. Poate că nici Mary nu era de găsit.

Dintr-un impuls, Wallingford ridică telefonul şi formă numărul casei lui de vară din Bridgehampton. Îi răspunse o femeie care părea isterică. Era Crystal Pitney, după numele de căsătorie. Patrick nu-şi amintea care era numele lui Crystal când se culcase cu ea. Îşi aminti că făcea dragoste într-un mod neobişnuit, dar cum anume nu-i venea în minte.

— Patrick Wallingford nu-i aici! strigă Crystal în loc de obişnuitul „alo". Nimeni de aici nu ştie unde e.

Patrick auzea televizorul pe fundal; zumzetul familiar, pătruns de seriozitate, era punctat din când în când de izbucnirile femeilor din redacţia de ştiri.

— Alo! rosti la telefon Crystal Pitney. Wallingford nu scoase o vorbă.

— Dobitocule! strigă Crystal. E unul care răsuflă greu, îl aud, le anunţă doamna Pitney pe celelalte femei.

Asta era, îşi aminti Wallingford. Când făcuse dragoste cu ea, Crystal îl avertizase că suferea de o afecţiune respiratorie rară. Când nu mai putea respira şi nu-i ajungea suficient oxigen la creier, începea să aibă vedenii şi în general se cam ţicnea, ca să folosim un eufemism. Crystal îşi pierduse repede respiraţia; până să-şi dea seama Wallingford ce se întâmpla, ea îl şi muşcase de nas şi îi arsese spatele cu lampa de pe noptieră.

Patrick nu-l cunoscuse pe domnul Pitney, soţul lui Crystal, dar îi admira tăria de caracter. (După standardele femeilor din redacţia de ştiri din New York, soţii Pitney aveau o căsnicie longevivă.)

— Perversule! zbieră Crystal. Dacă te-aş vedea, te-aş muşca de faţă!

Patrick nu avea nici o îndoială; închise telefonul până să-şi piardă Crystal răsuflarea. Îşi puse imediat slipul şi un halat de baie şi se duse la piscină, unde nu putea să-l sune nimeni.

În afară de el, la piscină nu mai era decât o femeie care înota de la un capăt la celălalt. Avea o cască neagră, care o făcea să semene cu o focă, şi bătea apa cu lovituri puternice de braţe şi cu forfecări rapide de picioare. Lui Patrick i se părea că se învârtea mecanic, ca o jucărie întoarsă cu cheia. Pentru că îl deranja să împartă bazinul cu ea, Wallingford se retrase la baia fierbinte, unde putea fi singur. Nu dădu drumul jeturilor care făceau vârtejuri, preferând apa neagitată. Se obişnui treptat cu fierbinţeala, dar de abia îşi găsise o poziţie confortabilă, când femeia care înota ieşi din bazin, dădu drumul jeturilor şi veni lângă el în baia fierbinte şi bolborositoare.

Era trecută bine de vârsta mijlocie. Wallingford îi privi trupul neatrăgător şi îşi întoarse politicos capul.

Femeia, care era dezarmant de lipsită de orgoliu, se ridică în capul oaselor în apa învolburată, astfel încât umerii şi partea superioară a pieptului se aflau deasupra suprafeţei apei; îşi scoase casca şi îşi scutură părul turtit. Atunci o recunoscu Patrick. Era femeia care îi spusese la

micul dejun că se hrănea din mortăciuni şi care-l urmărise, aruncând flăcări din priviri şi răsuflând sonor, până la lifturi. Femeia nu reuşi acum să ascundă şocul recunoaşterii, simultan cu al lui.

Ea vorbi prima.

— E jenant.

Vocea avea un ton mai liniştit decât ceea ce auzise Wallingford când îl atacase la micul dejun.

— Nu vreau să vă enervez, îi spuse Patrick femeii. Mă duc la bazin. Oricum, prefer bazinul băii fierbinţi.

Îşi propti podul palmei drepte de marginea de sub apă şi se trase în sus. Ciotul antebraţului stâng se ivi din apă ca o rană crudă, picurând. Era ca şi cum o vieţuitoare de sub suprafaţa băii fierbinţi i-ar fi devorat mâna. Din cauza apei fierbinţi, ţesutul cicatricei era roşu ca sângele.

Femeia se ridică o dată cu el. Costumul de baie ud n-o avantaja – sânii i se lăsaseră, iar burta îi ieşea în faţă ca un mic marsupiu.

— Te rog, mai stai un minut, îi ceru femeia. Vreau să mă explic.

— Nu e nevoie să vă cereţi scuze, răspunse Patrick. În general, sunt de acord cu dumneavoastră. Numai că n-am înţeles contextul. N-am venit la Boston pentru că a dispărut avionul lui JFK jr. Nici nu ştiam despre asta când mi-aţi vorbit. Am venit la medic să-mi vadă mâna.

Îşi ridică instinctiv ciotul căruia încă îi spunea mână. Îl coborî repede la coapsă, unde se prelinse în baia fierbinte, fiindcă observă că, fără să-şi dea seama, mâna lipsă arătase spre sânii ei căzuţi.

Ea îi apucă antebraţul stâng cu ambele mâini şi îl trase în baia cu apă fierbinte şi spumegătoare. Şedeau unul lângă celălalt pe marginea de sub apă; mâinile ei îl ţineau cu câţiva centimetri mai sus de locul unde fusese dezmembrat. Numai leul îl ţinuse mai strâns de-atât. Patrick avu din nou senzaţia că degetul mijlociu şi arătătorul mâinii stângi atingeau partea inferioară a abdomenului unei femei, deşi ştia că nu mai avea degetele ca atare.

— Te rog, ascultă-mă, spuse femeia.

Îi trase braţul mutilat pe genunchi. El simţi cum îl furnică antebraţul când ciotul atinse în treacăt mica protuberantă a burţii ei; cotul stâng i se odihnea pe coapsa ei dreaptă.

— Bine, rosti Wallingford, în loc s-o înşface de ceafă cu dreapta şi s-o bage cu capul sub apă.

Zău aşa, ce altceva putea să facă decât s-o înece pe jumătate în baia fierbinte?

— Am fost căsătorită de două ori, prima oară când eram foarte tânără, începu femeia, fixându-l cu privirea ei fulgerătoare, cu aceeaşi putere cu care îi ţinea braţul. I-am pierdut pe amândoi. Primul a divorţat de mine, al doilea a murit. I-am iubit cu adevărat pe amândoi.

Doamne! îşi zise Wallingford. Toate femeile de o anumită vârstă au o versiune a povestirii lui Evelyn Arbuthnot?

— Îmi pare rău, spuse Patrick, dar felul în care îi strânse şi mai tare braţul îi dădu de înţeles că nu voia să fie întreruptă.

— Am două fiice, din prima căsătorie. Toată copilăria şi adolescenţa lor n-am dormit niciodată. Eram convinsă că li se va întâmpla ceva rău, că o să le pierd pe amândouă sau pe una dintre ele. Mi-era teamă tot timpul.

Părea o poveste adevărată. (Wallingford nu putea să nu considere adevărat începutul oricărei povestiri.)

— Dar au supravieţuit, spuse femeia, ca şi cum majoritatea copiilor n-ar supravieţui. Acum sunt amândouă căsătorite şi au la rândul lor copii. Am patru nepoţi. Trei fete şi un băiat. Mă înnebuneşte că nu pot să-i văd mai des, dar când îi văd, mă tem pentru ei. Încep să-mi fac iarăşi griji. Nu pot să dorm.

Patrick simţi radiind durerea falsă din locul unde fusese mâna stângă, dar femeia îşi slăbise puţin strânsoarea şi avea o senzaţie inexplicabilă de linişte, cu braţul lipit de genunchii ei şi cu ciotul apăsând pe umflătura abdomenului.

— Acum sunt însărcinată, îi spuse femeia, iar antebraţul lui nu reacţionă. Am cincizeci şi unu de ani! N-ar trebui să rămân însărcinată! Am venit la Boston ca să fac

un avort – mi-a recomandat medicul. Dar am sunat la clinică de la hotel, azi-dimineaţă. Am minţit. Am spus că mi s-a stricat maşina şi că trebuie să mă reprogramez. Mi-au spus să vin sâmbăta viitoare, de azi într-o săptămână. Deci, mai am timp să mă gândesc.

— Aţi discutat cu fiicele dumneavoastră? întrebă Wallingford.

Îi strângea din nou braţul, la fel de tare ca leul.

— Ar încerca să mă convingă să păstrez copilul, răspunse femeia, din nou vehementă. S-ar oferi să-l crească împreună cu copiii lor. Dar ar rămâne al meu. N-aş putea să nu-l iubesc. N-aş putea să nu mă implic. Şi totuşi, pur şi simplu nu suport teama. Nu suport gândul că mor copii.

— Dumneavoastră trebuie să hotărâţi, îi aminti Patrick. Sunt sigur că, oricare va fi hotărârea dumneavoastră, va fi cea bună.

Femeia nu părea la fel de sigură. Wallingford se întreba cine o fi tatăl copilului încă nenăscut; dacă acest gând a fost transmis de tremurul din antebraţul lui stâng, femeia l-a simţit; dacă nu, i-a citit gândul.

— Tatăl copilului nu ştie, spuse ea. Nu mă mai văd cu el. Nu era decât un coleg.

Patrick n-auzise niciodată cuvântul „coleg” folosit atât de depreciativ.

— Nu vreau să afle fiicele mele că sunt însărcinată, pentru că nu vreau să ştie că am relaţii sexuale, mărturisi femeia. Şi din acest motiv nu mă pot hotărî. Nu cred că trebuie să faci un avort pentru că încerci să ascunzi că ai făcut sex. Nu e un motiv suficient de bun.

— Cine poate să spună că „nu e un motiv suficient de bun”? Dumneavoastră hotărâţi, repetă Wallingford. E o decizie pe care nu poate şi nu trebuie s-o ia altcineva în locul dumneavoastră.

— Asta nu mă mângâie cu nimic, îi spuse femeia. Eram pregătită să fac avortul până te-am văzut la micul dejun. Nu înţeleg ce ai declanşat în mine.

Wallingford ştiuse de la bun început că până la urmă va fi vina lui. Făcu o tentativă de a-şi extrage braţul din

strânsoarea femeii, dar ea n-avea de gând să-i dea drumul aşa de uşor.

— Nu ştiu ce m-a apucat când ţi-am vorbit. N-am vorbit nimănui în halul ăsta în viaţa mea, continuă femeia. N-are rost să te învinovăţesc personal de ceea ce face presa sau de ceea ce cred eu că face. Dar mă enervase foarte tare ce aflasem despre John junior şi m-a enervat şi mai tare prima mea reacţie. Când am auzit că avionul lui a dispărut, ştii la ce m-am gândit?

— Nu.

Patrick clătină din cap; îi transpirase fruntea din cauza apei fierbinţi şi vedea mărgelele de sudoare de pe buza superioară a femeii.

— M-am bucurat că mama lui e moartă... că n-a trebuit să treacă prin asta. Îmi părea rău pentru el, dar mă bucuram pentru ea că e moartă. Nu e groaznic?

— Vă înţeleg perfect, răspunse Wallingford. Sunteţi mamă...

Instinctul lui de a o mângâia pe genunchi, pe sub apă, era sincer – adică din inimă, deloc sexual. Dar pentru că instinctul îi coborî repede pe braţul stâng, nu avu o mână cu care să-i mângâie genunchiul. Fără să-şi dea seama, îşi retrase ciotul; simţise din nou insectele târându-se pe el.

Pentru o femeie însărcinată în vârstă de cincizeci şi unu de ani, mamă a doi copii şi bunică însărcinată a patru nepoţi, femeia nu fu deloc tulburată de gestul necontrolat al lui Wallingford. Întinse din nou mâna după braţul său fără mână. Spre surprinderea lui Patrick, el singur îşi puse ciotul înapoi pe genunchii ei. Femeia îi apucă antebraţul fără nici o jenă, ca şi cum pentru un moment plasase incorect un obiect îndrăgit.

— Îmi cer scuze că te-am atacat în public, spuse ea cu sinceritate. Am fost deplasată. Pur şi simplu nu sunt în apele mele.

Îi strânse atât de tare antebraţul, că o durere imposibilă se insinua în degetul stâng care-i lipsea. Îl trecură fiori.

— O, Doamne! Te doare! strigă femeia, dându-i drumul la braţ. Şi nici nu te-am întrebat ce a spus medicul.

— N-am nimic, spuse Patrick. În principal, e vorba de nervii care s-au regenerat când a fost alipită noua mână. Nervii aceia reacţionează. Medicul crede că problema este viaţa mea sentimentală sau poate stresul.

— Viaţa sentimentală, repetă sec femeia, de parcă ar fi fost un subiect pe care nu dorea să-l abordeze. (Nici Wallingford nu dorea.) Dar de ce mai stai aici? întrebă ea brusc.

Patrick crezu că se referea la baia fierbinte. Tocmai voia să-i spună că stătea acolo pentru că-l ţinea ea. Apoi îşi dădu seama că femeia voia să ştie de ce nu se întorsese la New York. Sau dacă nu la New York, n-ar fi trebuit să fie acum la Hyannisport sau în Martha's Vineyard?

Wallingford n-avea chef să-i spună că îşi amâna inevitabila întoarcere la contestabila lui profesiune („contestabilă”, având în vedere spectacolul Kennedy la care va contribui în curând); totuşi, recunoscu faţă de ea, chiar dacă o făcu fără tragere de inimă, iar apoi îi spuse că intenţionase să se ducă până în Harvard Square ca să cumpere câteva cărţi recomandate de medicul lui. Se gândise să-şi petreacă restul week-end-ului citindu-le.

— Dar m-am temut că mă va recunoaşte cineva în Harvard Square şi îmi va spune cam ce mi-aţi spus şi dumneavoastră la micul dejun. Oricum, aş fi meritat.

— O, Doamne! zise din nou femeia. Spune-mi ce cărţi şi ţi le cumpăr eu. Pe mine nu mă recunoaşte nimeni niciodată.

— Sunteţi prea amabilă, dar...

— Te rog, lasă-mă să-ţi iau eu cărţile! M-ar face să mă simt mai bine!

Râse nervos, dându-şi la o parte părul ud de pe frunte. Wallingford rosti timid titlurile.

— Ţi le-a recomandat medicul? Ai copii?

— E un băieţel care mi-e ca un fiu, sau mă rog, vreau să fie mai mult decât un fiu, explică Patrick. Dar e prea mic ca să-i citesc *Stuart Little* sau *Charlotte's Web*. Vreau să le am, ca să-mi pot imagina măcar cum o să i le citesc peste câţiva ani.

— Eu i-am citit nepoţelului meu *Charlotte's Web* chiar

acum câteva săptămâni, îi spuse femeia. Am plâns din nou – plâng de fiecare dată.

— Eu nu-mi amintesc prea bine cartea. Îmi amintesc doar că mama plângea, recunoscu Wallingford.

— Numele meu este Sarah Williams.

Îşi rosti numele cu o oarecare ezitare în glas şi îi întinse mâna.

Patrick îi strânse mâna şi mâinile lor atinseră bolboacele înspumate din baia fierbinte. În clipa aceea, jeturile se opriră şi imediat apa din cadă se limpezi şi se linişti. Era un semn cam înfricoşător şi evident, care îi provocă însă un râs nervos lui Sarah Williams, care se ridică şi ieşi din cadă.

Wallingford admira modul în care femeile ieşeau din apă într-un costum de baie ud, trăgând automat în jos, cu un deget, fundul costumului.

Când Sarah se ridică, burta ei mică păru aproape plată – era foarte puţin umflată. Din câte îşi amintea despre sarcina doamnei Clausen, Wallingford bănuia că Sarah nu avea mai mult de două, cel mult trei luni. Dacă nu i-ar fi spus că va avea un copil, n-ar fi bănuit. Şi poate că avea marsupiul şi când nu era însărcinată.

— Îţi aduc cărţile în cameră, zise Sarah şi se înfăşură într-un prosop. Care e numărul camerei?

Patrick i-l spuse, recunoscător pentru ocazia de a-şi prelungi nehotărârea, dar în timp ce va aştepta cărţile, trebuia totuşi să se decidă dacă se va întoarce la New York în seara aceea sau abia duminică dimineaţă.

Poate că Mary nu-l găsise încă; asta l-ar ajuta să mai câştige timp. Ar putea chiar să descopere că avea voinţa de a amâna deschiderea televizorului, măcar până va intra Sarah Williams în cameră. Poate că se va uita la ştiri cu el; păreau de acord că reportajul va fi insuportabil. Întotdeauna e mai bine să nu vezi singur o ştire urâtă – şi în nici un caz o Super-cupă.

Şi totuşi, imediat ce se întoarse în cameră, nu mai putu să reziste. Îşi scoase slipul ud, dar rămase în halat şi – în timp ce observa că semnalul de mesaje clipea – scoase telecomanda din sertarul în care o ascunsese şi deschise

televizorul.

Trecu peste mai multe canale până ce îl găsi pe cel cu ştiri nonstop, unde văzu ceea ce prevăzuse (legătura cu reşedinţa din Tribeca a lui John F. Kennedy) prinzând viaţă. Apărură uşile de metal ale mansardei pe care John junior o cumpărase în North Moore 20. Reşedinţa familiei Kennedy, situată vizavi de un vechi depozit, fusese deja transformată în lăcaş sfânt. Vecinii lui JFK jr. – şi probabil necunoscuţi pozând ca vecini – depuseseră lumânări şi flori; tot ei depuseseră, cinici, şi cartonaşe cu urări de însănătoşire. Deşi Patrick regreta teribil că, după toate probabilităţile, tânărul cuplu şi sora doamnei Kennedy muriseră, îi detesta pe oamenii care se topeau de jale închipuită în Tribeca; ei făceau posibil tot ce era mai rău în televiziune.

Dar oricât ar fi detestat Wallingford ştirea, o şi înţelegea. Presa nu putea adopta decât două atitudini faţă de celebrităţi: să le venereze sau să le mânjească. Şi de vreme ce jeluirea era forma superlativă de veneraţie, era normal ca decesurile celebrităţilor să fie preţuite; mai mult, moartea lor permitea presei să le venereze şi să le mânjească simultan. Aşa ceva nu se putea evita.

Wallingford închise televizorul şi vârî telecomanda în sertar; va apărea el însuşi la televizor şi va face parte din spectacol destul de curând. Se simţi uşurat când sună să întrebe ce mesaje primise – fusese căutat doar de la recepţie ca să-l întrebe când pleca.

Le spuse că avea să plece a doua zi dimineaţă. Apoi se întinse pe pat în camera cufundată în semiîntuneric. (Draperiile rămăseseră trase din seara precedentă; femeile de serviciu nu intraseră în cameră, pentru că Patrick atârnase la uşă anunţul „nu deranjaţi”.) O aştepta pe Sarah Williams, o tovarăşă de călătorie, şi minunatele cărţi pentru copii şi adulţi scârbiţi de viaţă, scrise de E. B. White.

Wallingford era un prezentator de ştiri care se ascundea; în momentul când se derula povestea dispariţiei avionului lui Kennedy se făcuse nevăzut. Ce să creadă conducerea despre un ziarist care nu murea de nerăbdare să relateze această poveste? De fapt, Wallingford o evita – era un reporter care amâna să-şi facă datoria! (Nici un

canal de ştiri cu scaun la cap n-ar fi ezitat să-l concedieze.)

Şi ce altceva mai amâna Patrick Wallingford? Nu cumva se ascundea şi de ceea ce Evelyn Arbuthnot numise, peiorativ, viaţa lui?

Când o va avea, în sfârşit? Destinul nu poate fi imaginat decât în vis sau de către îndrăgostiţi. Când a cunoscut-o pe doamna Clausen, Patrick n-ar fi întrevăzut niciodată viitorul alături de ea; când s-a îndrăgostit de ea, nu şi-a mai putut imagina viitorul fără ea.

Wallingford nu voia sex de la Sarah Williams, deşi îi atinsese tandru sânii căzuţi cu singura lui mână. Nici Sarah nu voia să facă sex cu Wallingford. Poate că ar fi vrut să fie mămoasă cu el, pentru că fiicele ei locuiau departe de ea şi aveau la rândul lor copii. Şi mai probabil, Sarah Williams îşi dădea seama că Patrick Wallingford avea nevoie de o femeie mămoasă şi – pe lângă că se simţea vinovată pentru că îl jignise în public – se simţea vinovată şi că petrecea prea puţin timp cu nepoţii ei.

O altă problemă era că Sarah era însărcinată şi credea că nu va putea suporta din nou teama de a-i muri un copil; în plus, nu voia ca fiicele ei adulte să afle că făcea sex.

Îi spuse lui Wallingford că era profesor asociat de engleză la Universitatea Smith. Vorbea ca o profesoară de engleză când îi citi lui Patrick, cu o voce clară, energică, mai întâi din *Stuart Little* şi apoi din *Charlotte's Web*, „pentru că în această ordine au fost scrise”.

Sarah stătea întinsă pe partea stângă, cu capul pe perna lui Patrick. Singura lumină din camera întunecată era cea de pe noptieră; deşi era miezul zilei, cei doi ţineau draperiile trase.

Doamna profesoară Williams citi din *Stuart Little* până după ora mesei. Nu le era foame. Wallingford stătea întins lângă ea, gol, cu pieptul în contact permanent cu spatele ei, cu coapsele lipite de fesele ei, ţinând cu mâna dreaptă când unul, când celălalt sân. Presat între ei, făcându-i pe amândoi conştienţi de prezenţa lui, era ciotul antebraţului stâng al lui Patrick. El îl simţea pe burta lui goală, ea îl simţea la baza şirei spinării.

Sfârşitul lui *Stuart Little*, îşi zise Wallingford, e mai

degrabă pe placul adulţilor decât al copiilor – copiii au aşteptări mai mari.

— Totuşi este un sfârşit tineresc, spuse Sarah, plină de optimismul caracteristic adulţilor tineri.

Vorbea, într-adevăr, ca o profesoară de engleză. Patrick ar fi descris sfârşitul lui *Stuart Little* ca pe un fel de al doilea început. Aveai sentimentul că pe Stuart îl aşteptau noi aventuri, când pornea din nou în călătorie.

— E o carte pentru băieţi, spuse Sarah. Le-ar plăcea şi şoriceilor, bănuia Patrick.

Nici unul dintre ei nu era dispus să facă sex; dar dacă unul din ei s-ar fi hotărât, ar fi făcut-o. Wallingford prefera să i se citească o carte, ca unui băieţel, iar Sarah Williams avea mai degrabă înclinaţii materne (deocamdată) decât sexuale. Şi pe lângă asta, câţi adulţi goi puşcă – doi necunoscuţi într-o cameră de hotel întunecată în miezul zilei – citeau cu glas tare din E. B. White? Chiar şi Wallingford ar fi recunoscut că îi plăcea teribil originalitatea situaţiei. Era cu siguranţă mai original decât să facă sex.

— Te rog, nu te opri, îi spuse Wallingford doamnei Williams, la fel cum ar fi spus-o unei femei cu care făcea dragoste. Te rog, continuă să citeşti. Dacă începi *Charlotte's Web*, o s-o termin eu. Îţi citesc eu sfârşitul.

Sarah se deplasase uşor pe pat, astfel încât penisul lui Patrick se lipise de partea din spate a coapselor ei; ciotul antebraţului stâng îi atingea fesele. Poate că femeii i-o fi trecut prin cap să încerce să le deosebească, în ciuda dimensiunilor diferite, dar un asemenea gând i-ar fi împins pe amândoi într-o experienţă mult mai banală.

Telefonul lui Mary întrerupse scena din *Charlotte's Web* în care Charlotte (păianjeniţa) îl pregăteşte pe Wilbur (porcul) pentru iminenta ei moarte.

„La urma urmelor, ce este viaţa?” întreba Charlotte. „Ne naştem, trăim un timp, murim. Viaţa unui păianjen nu poate fi decât un fel de aiureală, o mare încurcătură, cu toate capcanele şi prinsul muştelor.”

Exact atunci sună telefonul. Wallingford îşi întări strânsoarea asupra unuia dintre sânii lui Sarah. Femeia îşi arătă iritarea produsă de telefon, ridicând receptorul şi

întrebând tăios:

— Cine e?

— Cum cine e? Cine eşti tu? strigă Mary la telefon. Vorbea suficient de tare ca s-o audă şi Patrick, care gemu.

— Spune-i că eşti mama mea, îi şopti Wallingford lui Sarah la ureche. (Se ruşină în treacăt amintindu-şi că, ultima oară când folosise acea replică, mama lui încă trăia.)

— Sunt mama lui Patrick Wallingford, dragă, rosti Sarah Williams la telefon. Tu cine eşti?

Familiarul „dragă” îi aminti din nou lui Wallingford de Evelyn Arbuthnot.

Mary închise.

Doamna Williams continuă să citească penultimul capitol din *Charlotte's Web*, care se încheia astfel: „Nimeni n-a fost cu ea când a murit.”

Sarah îi întinse cartea, plângând, lui Patrick. El îi promisese că îi va citi ultimul capitol, despre porcul Wilbur. „Şi astfel, Wilbur se întoarse acasă la iubita lui grămadă de băligar...” Wallingford relată povestea fără emoţie, ca pe o ştire. (Era mai bună decât ştirile, dar asta era altă poveste.)

După ce Patrick a terminat, au moţăit amândoi până când afară s-a întunecat; doar pe jumătate treaz, Wallingford a stins lumina de pe noptieră, aşa că s-a făcut întuneric şi în cameră. Stătea întins, nemişcat. Sarah Williams îl ţinea în braţe, împungându-i omoplaţii cu sânii. Protuberanţa fermă, dar catifelată, a burţii ei intra perfect în scobitura spatelui lui; unul din braţele ei îi cuprindea talia. Cu mâna, i-a apucat penisul ceva mai tare decât de obicei. Cu toate astea, Patrick a adormit.

Ar fi dormit, probabil, toată noaptea. Pe de altă parte, poate că s-ar fi trezit chiar înainte de zori şi ar fi făcut dragoste intensă în semiîntuneric, printre altele pentru că amândoi ştiau că nu se vor mai vedea. Dar nu prea contează ce ar fi făcut, pentru că telefonul a sunat din nou.

De data asta răspunse Wallingford. Ştia cine era; chiar şi adormit, aşteptase telefonul. Îi povestise lui Mary cum şi când îi murise mama. Patrick se miră că lui Mary îi trebuise atâta timp să-şi amintească.

— A murit! Mama ta a murit! Mi-ai spus-o chiar tu! A

murit când tu erai la colegiu!

— Aşa este, Mary.

— Eşti îndrăgostit de cineva, se tânguia Mary, pe care desigur că Sarah o auzea.

— Aşa este, răspunse Wallingford.

Patrick nu vedea de ce i-ar explica lui Mary că nu de Sarah Williams era îndrăgostit. Mary îl hărţuia de prea mult timp.

— E aceeaşi femeie tânără, nu? întrebă Sarah.

La auzul vocii lui Sarah, chiar dacă nu prinsese vorbele ei, Mary se porni din nou.

— După glas, pare suficient de bătrână ca să-ţi fie mamă, răcni Mary.

— Mary, te rog...

— Gogomanul de Gogo te caută. Toată lumea te caută! Nu e admisibil să pleci în week-end fără să laşi un număr de telefon! Nu e admisibil să fii de negăsit! Vrei să te dea afară?

Era prima dată când Wallingford se gândi că voia să fie dat afară: în camera de hotel întunecată, această idee licări la fel de puternic ca deşteptătorul digital de pe noptieră.

— Ştii ce s-a întâmplat, nu? întrebă Mary. Sau te-ai regulat tot timpul şi ai reuşit să ratezi ştirea?

— Nu m-am regulat.

Patrick ştia că o provoca şi mai tare. La urma urmelor, Mary era ziaristă. Faptul că Wallingford regulase o femeie într-o cameră de hotel pe tot parcursul week-end-ului era o concluzie foarte logică; ca mai toţi ziarişti, Mary învăţase să tragă repede concluzii logice.

— Doar nu te aştepţi să te cred? întrebă ea.

— Începe să nu-mi pese dacă mă crezi sau nu, Mary.

— Porcul ăla de Fred...

— Te rog, spune-i că mă întorc mâine, Mary.

— Vrei să te dea afară, nu? spuse Mary. Din nou, închise telefonul.

Pentru a doua oară, Wallingford luă în consideraţie ideea că voia să fie dat afară – nu ştia de ce părea o idee care trebuia să licărească în întuneric.

— Nu mi-ai spus că eşti însurat sau aşa ceva, spuse

Sarah Williams.

Patrick îşi dădu seama că nu era în pat: o auzea, dar o zărea doar vag, îmbrăcându-se în camera întunecată.

— Nu sunt însurat sau aşa ceva, spuse Patrick.

— Probabil că este doar o iubită foarte posesivă.

— Nu e nici o iubită. N-am făcut sex niciodată. Nu avem o legătură de genul ăsta, declară Wallingford.

— Să nu te aştepţi să te cred, spuse Sarah. (Ziarişti nu erau singurii oameni care trăgeau repede concluzii logice.)

— Chiar mi-a plăcut să fiu cu tine, îi spuse Patrick, încercând să schimbe subiectul.

Şi era sincer. Dar o auzi oftând; îşi dădea seama şi pe întuneric că femeia se îndoia.

— Dacă mă decid să fac avortul, poate că vei fi atât de bun să mă însoţeşti, se aventură Sarah Williams. Ar însemna să te întorci aici exact peste o săptămână.

Poate că ea voia să-i mai dea timp de gândire, dar Wallingford se gândea la probabilitatea de a fi recunoscut – TIPUL-CU-LEUL ESCORTEAZĂ O FEMEIE NEIDENTIFICATĂ LA MOARA DE AVORTURI sau un alt titlu de acest gen.

— Detest ideea de a merge singură, dar ştiu că nu este o întâlnire plăcută, continuă Sarah.

— Sigur că o să merg cu tine, îi spuse el, dar ea îi observă ezitarea. Dacă vrei neapărat să merg.

Îi displăcu imediat felul cum o spusese. Bineînţeles că ea voia! Doar îl rugase, nu?

— Da, categoric, o să merg cu tine, spuse Patrick, dar sună şi mai rău.

— Nu, lasă. Nici nu mă cunoşti, spuse Sarah.

— Dar vreau să merg cu tine, minţi Patrick, numai că Sarah încheiase deja subiectul.

— Nu mi-ai spus că eşti îndrăgostit, îl acuză ea.

— Nu contează, pentru că ea nu mă iubeşte. Wallingford ştia că Sarah Williams nu credea nici asta. Sarah terminase să se îmbrace. Patrick crezu că bâjbâia să ajungă la uşă. Aprinse lumina de pe noptieră; momentan lumina îl orbi, dar fu conştient că Sarah îşi întorsese capul ca să se ferească de lumină. Ieşi din cameră fără să se uite la el. El stinse lumina şi rămase întins în pat, gol, pe când

ideea de a încerca să se lase dat afară licărea în întuneric.

Wallingford ştia că Sarah Williams nu fusese tulburată doar de telefonul lui Mary. Uneori era mai uşor să mărturiseşti lucrurile cele mai intime unui necunoscut – o făcuse şi Patrick. Şi nu fusese Sarah mămoasă cu el toată ziua? Era dator să meargă cu ea la avort. Ce dacă îl va recunoaşte cineva? Avortul era legal, iar el era convins că trebuia să fie legal. Îşi regretă ezitarea de mai înainte.

De aceea, Wallingford sună la centrala hotelului şi ceru un apel pentru dimineaţă, iar apoi legătura cu camera lui Sarah – nu ştia numărul. Voia să-i propună să iasă undeva să mănânce. Trebuia să mai fie deschis vreun local în Harvard Square, mai ales ţinând seama că era sâmbătă noaptea. Wallingford voia s-o convingă pe Sarah să accepte să meargă cu ea la avort; simţea că ar avea mai multe şanse s-o convingă la masă.

Dar telefonista îl informă că nu era înregistrată nici o persoană cu numele Sarah Williams la hotel.

— Probabil că a plecat, spuse Patrick.

Auzi sunetul neclar al unor degete care umblau pe tastatura unui computer, căutând. În noul secol, îşi imagină Wallingford, acesta era, probabil, ultimul sunet pe care îl vom auzi înainte de a muri.

— Îmi pare rău, domnule, îi spuse telefonista hotelului. N-a stat niciodată la noi o persoană cu acest nume.

Wallingford nu fu foarte surprins. Va suna ulterior la secţia de limbă engleză a Universităţii Smith – nici atunci nu va fi surprins să afle că nimeni cu numele Sarah Williams nu predase acolo. Vorbea ca o profesoară universitară de engleză când discuta despre *Stuart Little* şi poate că predase la Smith, dar nu era Sarah Williams.

Oricine ar fi fost, gândul că Patrick înşelase o altă femeie, care se simţea nedreptăţită, o tulburase evident. Povestea cu avortul păruse adevărată, ca şi teama ei să nu-i moară copiii şi nepoţii. Singura ezitare pe care o simţise în glasul ei fusese când îşi spusese numele.

Wallingford era tulburat de faptul că devenise un bărbat faţă de care orice femeie cinstită voia să rămână anonimă.

Când avea două mâini, Patrick experimentase anonimatul – în special când era cu genul de femeie faţă de care orice bărbat ar prefera să rămână anonim. Dar după episodul cu leul, n-ar mai fi putut să convingă pe nimeni că nu era Patrick Wallingford, aşa cum n-ar fi putut trece drept Paul O'Neill – cel puţin nu faţă de un om cu facultăţile mintale intacte.

Ca să nu rămână singur cu aceste gânduri, Patrick făcu greşeala de a deschide televizorul. Un comentator politic, a cărui specialitate i se păruse întotdeauna lui Wallingford a fi îngustimea intelectuală pompoasă, glosa pe tema „ce-ar fi fost dacă” asupra scurtei vieţi a lui John F. Kennedy jr. Gravitatea autoimpusă a comentatorului se potrivea perfect cu speciozitatea principalei sale aserţiuni, cum că JFK jr. ar fi dus-o mai bine în toate privinţele, dacă s-ar fi împotrivit sfatului mamei sale şi ar fi devenit vedetă de cinema. (Oare tânărul Kennedy n-ar mai fi murit într-un accident de avion dacă ar fi fost actor?)

Într-adevăr, mama lui John junior nu dorise ca el să devină actor, dar afirmaţia comentatorului politic era o enormitate. Cea mai şocantă dintre speculaţiile sale iresponsabile era aceea că pentru John junior calea cea mai lină şi cea mai sigură spre preşedinţie ar fi trecut prin Los Angeles! Patrick considera această teoretizare la nivel hollywoodian de două ori imbecilă: o dată pentru că susţinea că tânărul Kennedy ar fi trebuit să meargă pe urmele lui Ronald Reagan; a doua oară pentru că pretindea că JFK jr. dorea să ajungă preşedinte.

Preferând până la urmă alţi demoni, mai personali, Patrick închise televizorul. În întuneric, noua idee de a încerca să se lase concediat îl întâmpină cu familiaritatea unui vechi prieten. Dar cealaltă idee nouă – aceea că era un bărbat căruia o femeie îi accepta compania doar cu condiţia anonimatului – îi dădu fiori. Şi îl împinse spre o a treia idee nouă: Dacă nu i-ar mai rezista lui Mary şi s-ar culca totuşi cu ea? (Cel puţin Mary n-ar insista să-şi protejeze anonimatul.)

Şi uite-aşa, trei idei noi licăreau în întuneric şi îl distrăgeau pe Patrick Wallingford de la gândul singurătăţii

unei femei de cincizeci şi unu de ani, care nu voia să avorteze, dar se temea să facă un copil. Desigur, nu era treaba lui dacă femeia avorta sau nu; era treaba ei personală.

Şi dacă nici măcar nu era însărcinată? Poate că pur şi simplu avea burtă. Poate că îi plăcea să-şi petreacă week-end-urile cu necunoscuţi şi juca teatru.

Patrick se pricepea la asta; el juca teatru întotdeauna.

— Noapte bună, Doris. Noapte bună, micul meu Otto, şopti Wallingford în camera de hotel întunecată.

Asta spunea când voia să fie sigur că nu juca teatru.

X. Cum încerci să fii dat afară

Trecuse aproape o săptămână de doliu frenetic când Wallingford a încercat şi n-a reuşit să se pregătească pentru un week-end inopinat în Wisconsin, cu doamna Clausen şi Orto junior, la casa de pe lac. Emisiunea de ştiri de vineri seara, la o săptămână după prăbuşirea avionului cu un motor al lui Kennedy, va fi ultima emisiune a lui Patrick, înainte de călătoria spre nord, deşi nu reuşise să obţină o rezervare de la New York cu legătură la Green Bay până sâmbătă dimineaţa. Nu exista nici o cale uşoară spre Green Bay.

Ştirile de joi seara au fost suficient de proaste. Deja nu mai aveau ce să spună, dovada evidentă fiind un interviu al lui Wallingford cu o feministă foarte rău văzută. (Chiar şi Evelyn Arbuthnot o ignorase intenţionat.) Feminista scrisese o carte despre familia Kennedy, în care afirma că toţi bărbaţii fuseseră misogini. Pe ea n-o mira defel că tânărul bărbat Kennedy omorâse două femei în avionul lui.

Patrick a cerut să se omită interviul, dar Fred considera că autoarea vorbea în numele multor femei. Judecând după reacţia dură a femeilor din redacţia de ştiri din New York, nu vorbea în numele lor. Wallingford, întotdeauna politicos ca intervievator, a trebuit să se căznească să fie măcar civilizat.

Feminista se referea mereu la „decizia fatală” a tânărului Kennedy, de parcă viaţa şi moartea lui ar fi fost

un roman.

— Au plecat târziu, era întuneric, era ceaţă, zburau peste o apă şi John-John avea o experienţă de pilot limitată, spunea ea.

Nu erau abordări noi, îşi zicea Patrick, cu un zâmbet timid şi neconvingător, îngheţat pe chipul lui frumos. Şi nu-i plăcea că femeia aceea tiranică îi tot spunea răposatului John-John.

— A fost victima propriei gândiri masculine, sindromul bărbaţilor din familia Kennedy. John-John a fost clar stimulat de testosteron. Toţi sunt.

— Toţi... a fost tot ce a reuşit să spună Wallingford.

— Înţelegeţi ce vreau să spun, i-a retezat-o feminista. Bărbaţii din partea tatălui său.

Patrick aruncă o privire spre prompter, unde văzu care trebuiau să fie următoarele sale remarce; ele urmau s-o conducă pe intervievată spre afirmarea şi mai dubioasă a „culpabilităţii” şefilor lui Lauren Bessette, de la Morgan Stanley. Faptul că şefii o siliseră să rămână până târziu în „acea vineri fatală”, cum îi spunea feminista, era un alt motiv pentru care se prăbuşise micul avion.

În şedinţa de redacţie, Wallingford obiectase că una dintre întrebările de pe prompter fusese formulată cuvânt cu cuvânt. Asta nu se făcea niciodată – te deruta întotdeauna. Nu poţi să scrii pe prompter tot ce se presupune că este spontan.

Dar feminista venise cu un agent de presă, iar agentul de presă era o persoană căruia Fred îi căuta în coarne – din motive necunoscute. Agentul de presă voia ca Wallingford să spună întrebarea exact aşa cum era scrisă, poanta fiind că demonizarea lui Morgan Stanley era următorul punct de pe agenda feministei, spre care trebuia s-o conducă Wallingford (cu o inocenţă jucată).

În loc de asta, el spuse:

— Nu-mi este clar de ce John F. Kennedy junior era „stimulat de testosteron”. Nu sunteţi, desigur, prima persoană pe care am auzit-o afirmând acest lucru. Dar eu nu l-am cunoscut. Nici dumneavoastră. Este clar însă că am discutat despre moartea lui până ni s-a urât. Cred că ar

trebui să avem puţină demnitate şi să ne oprim. E timpul să mergem mai departe.

Wallingford nu aşteptă reacţia femeii insultate. Mai era un minut şi ceva până la sfârşitul ştirilor, dar aveau ca rezervă suficiente materiale filmate. Patrick încheie brusc interviul, spunând, ca în fiecare seară: „Noapte bună, Doris. Noapte bună, micul meu Otto.” Urmă montajul de imagini din întreaga lume; nici nu mai conta că aranjarea lor era cam haotică.

Telespectatorii canalului internaţional nonstop, istoviţi deja de atâta jeluire, au fost trataţi cu reluări ale maratonului funeraliilor: vasul legănat de valuri, filmat cu o cameră de mână (un cadru cu cadavrele aduse la bord), un cadru, total gratuit, cu Biserica St. Thomas More şi un altul cu o înmormântare pe mare, chiar dacă nu era cea adevărată. Ultimul cadru o arăta pe Jackie mămică, ţinându-l în braţe pe John junior bebeluş; ţinea în mână ceafa nou-născutului şi degetul ei mare era de trei ori mai mare decât urechiuşa lui. Coafura lui Jackie era demodată, dar perlele erau eterne şi zâmbetul ei caracteristic era intact.

Arată atât de tânără, îşi zise Wallingford. (Chiar era tânără – era în 1961!)

Patrick se demachia, când Fred veni să-l atace. Fred era un tip bătrân – folosea adeseori cuvinte învechite.

— A fost o măgărie, Pat, zise Fred şi nu mai aşteptă răspunsul lui Wallingford.

Un prezentator trebuie să aibă libertatea de a spune ultimul cuvânt. Cuvintele de pe prompter nu sunt sacrosante. Pe Fred probabil că-l rodea altceva; lui Patrick nu i-a trecut prin cap că pentru colegii săi ziarişti tot ce era legat de povestea tânărului Kennedy era sfânt. Refuzul lui de a relata această poveste era pentru conducere un indiciu că Wallingford îşi pierduse entuziasmul gazetăresc.

— Mie mi-a plăcut ce-ai spus, i se adresă machieuza lui Patrick. Trebuia spus.

Era fata despre care Patrick credea că era îndrăgostită de el şi care tocmai se întorsese din concediu. Mirosul gumei de mestecat se combina cu parfumul ei; mirosul

acesta şi apropierea ei de faţa lui îi evocau lui Wallingford miresmele şi căldura unei săli de dans din liceu. Nu se mai excitase în asemenea hal de ultima oară când se culcase cu Doris Clausen.

Patrick nu era pregătit pentru felul în care îl înfierbântase machieuza – dintr-o dată, fără nici o reticenţă, o dori. Dar preferă să plece cu Mary. Se duseră la ea, fără a se opri măcar pe drum să mănânce.

— Asta da, surpriză! observă Mary, descuind prima uşă a apartamentului ei cu vedere parţială spre East River.

Wallingford nu era sigur, dar bănuia că erau pe East Fifty-second Street. Fusese atent la Mary, nu la adresa ei. Sperase să vadă undeva numele ei de familie; s-ar fi simţit mai bine dacă şi l-ar fi amintit. Dar Mary nu se oprise să-şi deschidă cutia poştală şi prin apartament nu erau răspândite scrisori – nici măcar pe biroul ei dezordonat.

Mary se agita de colo-colo – trăgea perdelele, micşora luminile. Tapiseria din living avea un model fantezist claustrofobic, împestriţată şi mai tare de îmbrăcămintea lui Mary. Era unul dintre acele apartamente cu un singur dormitor, fără debara, şi era evident că lui Mary îi plăceau ţoalele.

În dormitorul ticsit şi el cu ţoale, Wallingford observă motivul floral al cuverturii de pe pat, cam infantilă pentru Mary. Copăcelul de cauciuc care ocupa prea mult spaţiu în minuscula bucătărie, ca şi lampa de lavă de pe scrinul bondoc, cu sertare, le avea probabil din perioada colegiului. Nu existau fotografii; absenţa lor era indiciul că după divorţ totul rămăsese nedespachetat.

Mary îl invită să se ducă mai întâi la baie. Îi strigă prin uşa închisă, ca să nu existe nici o îndoială în mintea lui în privinţa seriozităţii depline a intenţiilor ei.

— Trebuie să-ţi recunosc un merit, Pat, găseşti întotdeauna momentul potrivit. Sunt în perioada de ovulaţie.

Patrick scoase câteva sunete nearticulate, pentru că îşi întindea pastă pe dinţi cu arătătorul de la mâna dreaptă; era, desigur, pasta ei de dinţi. Deschisese dulăpiorul de medicamente, căutând unul cu o reţetă care să aibă pe ea

numele ei de familie, dar era gol. Cum putea o femeie recent divorţată, care lucra în New York City, să nu ia medicamente?

Mary avusese întotdeauna ceva supranatural; Patrick se gândea la pielea ei imaculată, la blondul ei autentic, la îmbrăcămintea ei practică, dar sexy, şi la dinţii ei mici, perfecţi. Chiar şi la drăgălăşenia ei – dacă o mai avea cu adevărat.

(Mai sigur era să spună drăgălăşenia ei dinainte.) Dar să nu aibă medicamente cu reţetă? Poate că, asemenea fotografiilor, medicamentele nu fuseseră nici ele despachetate după divorţ.

Mary îi pregătise patul şi aşternutul era aranjat parcă de o cameristă de hotel nevăzută. Apoi lăsă lumina din baie aprinsă şi uşa întredeschisă; în dormitor nu mai era altă lumină, în afară de ondulaţiile trandafirii ale lămpii de lavă, care proiecta umbre mişcătoare pe tavan. În condiţiile date, Patrick nu putea să nu facă legătura între mişcările de protozoar ale lămpii de lavă şi zbuciumul fertilităţii lui Mary.

Ţinu să-i spună, pe neaşteptate, că îşi aruncase toate medicamentele.

— Acum câteva luni. Nu mai iau nici un medicament. Nici pentru crampe.

Îi mai spuse că, în secunda când va concepe, se va lăsa de băutură şi de ţigări.

Wallingford abia apucă să-i aducă aminte că iubea o altă femeie.

— Ştiu. Nu contează, spuse Mary.

Făcea dragoste cu atâta hotărâre, că Wallingford se topi rapid; şi totuşi, nu se putea compara cu maniera ameţitoare în care îl călărise doamna Clausen. Pe Mary n-o iubea, iar ea iubea doar viaţa care îşi închipuia că va urma naşterii copilului. Poate că de-acum aveau să fie prieteni.

Faptul că Wallingford n-a simţit că se lăsa pradă vechilor obiceiuri era dovada confuziei sale morale. Dacă ar fi cedat dorinţei pentru fata de la machiaj şi s-ar fi culcat cu ea, ar fi însemnat că se întorsese la eu-l său desfrânat. Dar în cazul lui Mary nu făcuse decât să accepte. Dacă ea voia

acest copil, de ce să nu i-l facă?

Îl încuraja faptul că localizase singura parte din ea care nu era paranormală – o zonă de puf blond, lângă scobitura spatelui. O sărută înainte ca ea să se întoarcă pe o parte şi să adoarmă. Dormea pe spate, sforăind uşor, cu picioarele ridicate pe ceea ce Wallingford recunoscu a fi pernele fantezi de pe canapeaua din living. (Ca şi doamna Clausen, Mary îşi lua măsuri contra gravitaţiei.)

Patrick nu dormea. Stătea întins, ascultând traficul de pe FDR Drive, în timp ce repeta ce îi va spune lui Doris Clausen. Voia să se însoare cu ea, să fie un tată adevărat pentru micul Otto. Patrick plănuia să-i spună lui Doris că îi făcuse „unei prietene" acelaşi serviciu pe care i-l făcuse şi ei; totuşi, va adăuga el cu tact, nu-i făcuse plăcere procesul de însărcinare a lui Mary. Şi, deşi va încerca să fie pentru copilul ei un tată nu-prea-absent, îi va atrage atenţia lui Mary că voia să trăiască împreună cu doamna Clausen şi cu Otto junior. Era, cu siguranţă, o nebunie să-şi închipuie că un asemenea aranjament va putea funcţiona.

Cum îşi imaginase că Doris ar putea accepta o asemenea variantă? Desigur, nu credea că Doris se va desprinde împreună cu micul Otto de Wisconsin şi Wallingford nu era, evident, bărbatul care să poată menţine o legătură amoroasă interurbană (sau orice legătură amoroasă, de altfel).

Să-i spună doamnei Clausen că încerca să fie dat afară? Nu repetase acest rol şi nici nu se străduise foarte tare. Ignorând vaga ameninţare a lui Fred, Patrick se temea că ar putea deveni un om de neînlocuit la canalul de nonştiri.

A, pentru mica lui revoltă de joi seara s-ar putea să se confrunte cu unul sau doi producători – vreun tip fără coloană vertebrală, care va delira pe refrenul „regulile de comportare se aplică tuturor" sau va înfiera „dispreţul lui Wallingford faţă de munca în echipă". Dar nu-l vor concedia pentru abaterea de la prompter, atâta timp cât cota de audienţă va fi bună.

De fapt, după cum a anticipat corect Patrick – şi conform cotelor de audienţă înregistrate minut cu minut –

în timpul observaţiilor lui, interesul telespectatorilor crescuse enorm. Ca şi fata de la machiaj, la care, numai gândindu-se, Wallingford se excită brusc în patul lui Mary, şi publicul de televiziune considera că era „timpul să se producă o schimbare”. Opinia lui Wallingford despre el şi despre colegii lui ziarişti, cum că „trebuie să ne regăsim demnitatea”, că „trebuie să încetăm o dată”, atinsese instantaneu o coardă sensibilă a publicului. În loc să fie concediat, dimpotrivă, Patrick devenise mai popular ca oricând.

Încă era în erecţie, când sirena unei ambarcaţiuni de pe East River urlă din toate puterile. (Ambarcaţiunea remorca, probabil, o şalupă cu gunoi.) Patrick stătea întins pe spate, în dormitorul roz – culoarea ţesutului cicatrizat. Erecţia lui ridica pătura. Nu pricepuse niciodată cum de intuiau femeile asemenea lucruri; simţi cum Mary aruncă pernele de pe pat cu picioarele. O apucă de şolduri, când ea se aşeză pe el, legănându-se. În timp ce se mişcau, lumina zilei pătrundea în cameră; acel roz oribil începu să pălească.

— O să-ţi arăt eu ce-nseamnă să fii „stimulat de testosteron”, îi şopti Mary, cu o clipă înainte ca el să ejaculeze.

Nu conta că îi mirosea gura – erau prieteni. Era pur şi simplu sex, cinstit şi familiar, ca o strângere de mână. Fusese ridicată o barieră care exista de multă vreme. Sexul era povara care stătuse între ei; acum însă nu mai avea nici o importanţă.

Mary nu avea nimic de mâncare în casă. Nu gătise şi nici măcar nu mâncase micul dejun acolo. O să înceapă să caute un apartament mai mare, spuse ea, acum că ştia că va avea un copil.

— Sunt sigură că sunt însărcinată, ciripi ea. O simt.

— Este posibil, desigur, reuşi să spună Patrick.

S-au bătut cu perne şi s-au fugărit goi prin micul apartament, până când Wallingford şi-a julit fluierul piciorului de o măsuţă pentru cafea cu tăblie de sticlă, din învălmăşeala pestriţă din living. Apoi au făcut duş împreună. Patrick s-a opărit cu robinetul de apă fierbinte, în

timp ce se săpuneau reciproc şi se frecau unul de altul, piept la piept.

Au făcut o lungă plimbare până la o cafenea din Madison Avenue, care le plăcea amândurora. Din cauza vacarmului de pe stradă, care le acoperea vorbele, au fost nevoiţi să zbiere tot drumul. Au intrat în cafenea încă zbierând, ca nişte înotători care au ieşit din apă şi nu ştiu că mai au apă în urechi.

— Păcat că nu ne iubim, spunea Mary mult prea tare. Dacă ne-am fi iubit, tu n-ar trebui să te mai duci cu inima frântă în Wisconsin, iar eu n-ar mai trebui să-ţi cresc singură copilul.

Ceilalţi clienţi care-şi luau micul dejun păreau să se îndoiască de înţelepciunea acestei afirmaţii, dar Wallingford confirmă prosteşte. Îi mărturisi lui Mary că repeta în gând ce avea să-l spună lui Doris. Mary se încruntă. Se temea că partea aceea despre încercările lui de a-şi pierde slujba nu era sinceră. (Cât despre ceea ce credea ea cu adevărat despre cealaltă parte – că va fi tatăl copilului ei, după ce îi declarase dragoste veşnică lui Doris – Mary nu pomeni nimic.)

— Ascultă, spuse ea. Mai ai, conform contractului, optsprezece luni, nu? Dacă te-ar concedia acum, ar încerca să negocieze. Ai accepta, probabil, să-ţi rămână datori cu salariul pe un an. Dacă te muţi în Wisconsin, vei avea nevoie de mai mult de un an ca să-ţi găseşti o nouă slujbă – una care să-ţi placă.

Fu rândul lui Patrick să se încrunte. Îi rămâneau exact optsprezece luni din contract, dar de unde ştia Mary?

— Mai mult, continuă Mary, nu vor dori să te concedieze atâta timp cât o să prezinţi ştirile. Trebuie să dea impresia că ăla care stă pe scaunul prezentatorului de ştiri este alesul tuturor.

Abia acum îi trecu prin cap lui Wallingford că Mary însăşi ar putea fi interesată de ceea ce ea numise „scaunul prezentatorului de ştiri”. O subestimase. Femeile din redacţia de ştiri din New York nu erau nişte tâmpite; Patrick simţise că nu prea o înghiţeau pe Mary. Crezuse că asta se datora faptului că era cea mai tânără, cea mai frumoasă,

cea mai deşteaptă şi probabil cea mai cumsecade – nu se gândise că ar putea fi şi cea mai ambiţioasă.

— Înţeleg, spuse el, deşi nu prea înţelegea. Continuă.

— Păi, dacă aş fi în locul tău, spuse Mary, aş cere un nou contract. Pe trei ani – ba nu, pe cinci. Dar spune-le că nu mai vrei să prezinţi ştirile. Spune-le că vrei să fii din nou reporter de teren. Şi că o să-ţi alegi tu subiectele.

— Adică să mă retrogradez singur? întrebă Wallingford. Aşa se obţine concedierea?

— Stai! N-am terminat.

Toţi cărora le ajungea la urechi conversaţia lor ascultau.

— O să începi să refuzi anumite subiecte. O să devii prea pretenţios.

— Prea pretenţios, repetă Patrick. Înţeleg.

— Şi deodată, uite că se întâmplă ceva extrem de important – o mare nenorocire, una sfâşietoare, distrugere, groază şi jale. Mă urmăreşti, Pat?

O urmărea. Începea să înţeleagă de unde veneau unele hiperbole de pe prompter – nu erau toate creaţia lui Fred. Wallingford nu-şi petrecuse niciodată timpul cu Mary în lumina dură a dimineţii; chiar şi albastrul ochilor ei îi limpezea ideile despre ea.

— Continuă, Mary.

— Se întâmplă o calamitate, spuse ea.

În cafenea, ceştile erau ridicate sau aşezate în tăcere pe farfurioare.

— E o ştire senzaţională, fierbinte – ştii genul. Suntem nevoiţi să te trimitem la faţa locului. Dar tu pur şi simplu refuzi să te duci.

— Şi atunci ei mă concediază? întrebă Wallingford.

— Atunci noi trebuie să te concediem, Pat.

Patrick nu lăsă să se vadă, dar observase deja că „ei” devenise „noi”. Într-adevăr, o subestimase.

— Da' ştiu c-o să ai un copil foarte isteţ, se mulţumi el să spună.

— Chiar înţelegi? insistă ea. Să zicem că mai ai patru ani sau patru ani jumate din noul contract. Ei te concediază. Negociază ca să-l reducă până la cât? Până la

trei ani, poate. Şi până la urmă îţi achită salariul pe trei ani şi eşti liber să pleci acasă! Mă rog, acasă, în Wisconsin, dacă acolo vrei să te duci.

— Nu depinde de mine, îi aminti el.

Mary îi luă mâna. În tot acest timp, consumaseră un mic dejun uriaş; clienţii cafenelei îi urmăriseră, fascinaţi, cum înfulecau şi tot înfulecau, în timp ce răcneau.

— Îţi doresc tot binele din lume, alături de doamna Clausen, îi spuse Mary cu sinceritate. Ar fi proastă să nu te ia de bărbat.

Wallingford percepu făţărnicia declaraţiei, dar se abţinu de la orice comentariu. Se gândi că ar putea fi de ajutor vizionarea unui film la începutul după-amiezii, deşi alegerea lui se va dovedi dificilă. Patrick propuse Arlington Road. Ştia că lui Mary îi plăcea Jeff Bridges. Dar filmele politice de acţiune o oboseau.

— Cu ochii larg închişi? sugeră Wallingford, detectând un gol atipic în privirea ei. E ultimul film al lui Kubrick.

— A murit de curând, nu?

— Da.

— Elogiile care i s-au adus m-au făcut bănuitoare, spuse Mary.

Fată deşteaptă, n-ai ce zice. Patrick credea, totuşi, că o va putea convinge să vadă filmul.

— E cu Tom Cruise şi Nicole Kidman.

— Faptul că sunt căsătoriţi îmi strică toată plăcerea, spuse Mary.

Pauza din conversaţia lor se produse atât de brusc, că toţi clienţii aflaţi într-o poziţie din care se puteau holba la ei o făcură. Parţial, pentru că ştiau că el era Patrick Wallingford, tipul-cu-leul, împreună cu o blondă frumuşică, dar mai mult pentru că se avântaseră într-o frenezie de vorbe care încetase brusc. Era ca şi cum urmăriseră cum doi oameni se regulează şi dintr-o dată, aparent fără orgasm, se opresc pur şi simplu.

— Mai bine nu mergem la cinema. Hai să mergem la tine. N-am fost niciodată. Mergem acolo şi mai tragem un futai.

Era cu siguranţă cea mai bună materie primă pe care

ar fi putut spera s-o obţină orice scriitor care s-ar fi aflat în cafenea.

— Bine, Mary, spuse Wallingford.

Patrick credea că ea nu observase privirile aţintite spre ei. Cine nu ieşea în public cu Patrick Wallingford nu era obişnuit cu faptul că, mai ales la New York, toată lumea îl recunoştea. Dar când achită nota de plată, Patrick o văzu pe Mary întorcând, sigură pe ea, privirile clienţilor cafenelei, iar afară, pe trotuar, îl luă de braţ şi îi spuse:

— Un mic episod ca acesta face minuni cu cota de audienţă, Pat.

Nu-l miră că lui Mary îi plăcea apartamentul lui mai mult decât al ei.

— Tot spaţiul ăsta e doar pentru tine? întrebă ea.

— E un apartament cu un singur dormitor, ca al tău, protestă Wallingford.

Era perfect adevărat, numai că apartamentul lui Patrick din East Eighties avea o bucătărie suficient de mare ca să încapă în ea o masă, iar livingul putea servi şi drept sufragerie, dacă ar fi vrut să-i dea această întrebuinţare. Dar cel mai grozav era, din punctul ei de vedere, că apartamentul lui cu un singur dormitor era spaţios şi în formă de L; un pătuţ de copil şi toate accesoriile necesare ar fi intrat foarte bine în porţiunea scurtă a L-ului.

— Copilul ar putea sta aici, se exprimă Mary, arătând spre nişă dinspre pat. Şi aş avea totuşi puţină intimitate.

— Adică ai vrea să facem schimb de apartamente?

— Păi... dacă tu o să stai aproape tot timpul în Wisconsin. Hai zău, Pat, n-o să ai nevoie în New York decât de un pied-a-terre. Apartamentul meu ar fi ideal pentru tine!

Erau goi, dar Wallingford îşi ţinea mâna pe burta ei plată, aproape masculină, mai degrabă cu resemnare decât cu entuziasm sexual; îşi pierduse pofta de „încă un futai”, după cum se exprimase atât de fermecător Mary în cafenea. Patrick încerca să nu se imagineze în apartamentul ei zgomotos din East Fifty şi-nu-se-mai-ştie-cum. Ura centrul – întotdeauna se producea acolo o încăierare. Prin comparaţie, cartierul lui părea o zonă

rezidenţială.

— O să te obişnuieşti cu zgomotul, îi spuse Mary, frecându-i ceafa şi umerii în semn de consolare.

Deşteaptă cum era, îi citea gândurile. Wallingford îi cuprinse şoldurile în braţe; îi sărută pântecele mic şi catifelat, încercând să-şi imagineze modificările corpului ei peste şase, apoi şapte şi apoi opt luni.

— Pat, trebuie să recunoşti că apartamentul tău e mai potrivit pentru bebeluş, spuse ea, în timp ce îşi introducea şi îşi extrăgea limba din urechea lui.

Patrick nu avea capacitatea de a plănui ceva pe termen lung; nu putea decât s-o admire pe Mary pentru tot ce subestimase la ea. Poate că ar avea ce să înveţe de la ea. Poate că atunci ar putea obţine ceea ce îşi dorea – viaţa imaginată cu doamna Clausen şi cu micul Otto. Dar oare chiar asta voia? Îl cuprinse brusc o criză de neîncredere în el însuşi. Nu cumva nu dorea decât să scape de televiziune şi de New York?

— Bietul penis, spuse ea, în chip de mângâiere. Ţinea cu afecţiune organul care nu reacţiona.

— O fi obosit, continuă ea. Poate că ar trebui să se odihnească. Probabil că trebuie să se păstreze pentru Wisconsin.

— Mary, cred că ar trebui să sperăm amândoi că o să ajung în Wisconsin. Ar fi bine pentru ambele planuri.

Ea îi sărută penisul uşor, aproape cu indiferenţă, aşa cum mulţi newyorkezi sărută obrazul unei simple cunoştinţe sau al unui prieten nu prea apropiat.

— Eşti un băiat deştept, Pat. Şi, în fond, eşti un tip cumsecade – orice ar spune lumea.

— S-ar părea că lumea m-a plasat în topul furnizorilor de gene, reuşi să răspundă Wallingford.

Încerca să-şi imagineze prompterul pentru ştirile de vineri seara, anticipând contribuţia lui Fred. Încercă să-şi imagineze şi ce ar adăuga Mary la scenariu, pentru că tot ce spunea Patrick Wallingford în emisie era scris de multe mâini nevăzute, iar Patrick înţelegea acum că Mary făcuse întotdeauna parte din eşalonul superior.

Când deveni evident că Wallingford nu mai era în stare

să facă sex, Mary spuse că ar face bine să plece ceva mai devreme la lucru.

— Ştiu că îţi place să mai cauţi informaţii despre ceea ce este pe prompter, se exprimă ea. Am câteva idei, adăugă ea, când se aflau deja în taxiul care-i ducea în centru.

Mary calculase totul magistral. Patrick o auzi vorbind despre „închiderea cazului”, despre „muşamalizarea dosarului Kennedy”. Îşi dădu seama că scrisese deja scenariul.

Aproape ca şi cum şi-ar fi amintit brusc de ceva – trecuseră de pază şi urcau cu liftul spre redacţia de ştiri – Mary îi atinse antebraţul stâng, puţin deasupra mâinii care-i lipsea, cu simpatia care părea să anime atâtea femei.

— Pat, dacă aş fi în locul tău, mărturisi ea, nu mi-aş face griji în legătură cu Fred. Mi l-aş scoate din minte.

Iniţial, Wallingford crezu că femeile din redacţia de ştiri erau toate stârnite de faptul că intrase împreună cu Mary; era clar că măcar una dintre ele îi văzuse plecând în noaptea precedentă. Acum se părea că ştiau toate. Dar femeile sporovăiau pentru că Fred fusese concediat. Pe Wallingford nu l-a surprins că pe Mary n-a şocat-o vestea. (Zâmbind scurt, s-a refugiat la toaletă.)

Pe Wallingford l-a surprins, în schimb, că n-a fost întâmpinat decât de un singur producător şi de un singur şef. Acesta din urmă era un tânăr cu faţa ca o lună, pe nume Wharton, care arăta întotdeauna de parcă se abţinea să nu vomite. Era oare Wharton mai important decât crezuse Wallingford? Îl subestimase şi pe el? Dintr-o dată, Wharton nu i se mai păru inofensiv, ci dimpotrivă, periculos. Tânărul avea o expresie neutră, insipidă, care putea ascunde autoritatea latentă de a-i concedia pe oameni – chiar şi pe Fred, chiar şi pe Patrick Wallingford. Dar singura referire a lui Wharton la mica revoltă a lui Wallingford la ştirile de joi seara şi la concedierea ulterioară a lui Fred o făcu rostind (de două ori) cuvântul „neplăcut”. Apoi îl lăsă pe Wallingford singur cu producătorul.

Patrick nu prea îşi dădea seama ce însemna asta – de ce îl trimiseseră doar pe producător să discute cu el? Dar

alegerea era previzibilă; era o femeie pe care o mai folosiseră când le venise ideea că Wallingford avea nevoie de încurajări sau de o altă formă de instrucţie.

Numele ei era Sabina. Îşi croise drum singură; cu ani în urmă, era una dintre femeile din redacţia de ştiri. Patrick se culcase cu ea, dar numai o dată – era mult mai tânără şi încă măritată cu primul ei soţ.

— Presupun că există un înlocuitor temporar al lui Fred. Un nou gogoman, ca să zic aşa. Un nou editor de noutăţi... se jucă Patrick cu vorbele.

— N-aş considera această numire o înlocuire temporară, dacă aş fi în locul tău, îl avertiză Sabina. (Vocabularul ei, ca şi al lui Mary, era bogat în „dacă aş fi în locul tău”, observă Patrick.) Aş spune că această numire era previzibilă de mult şi că nu e deloc temporară.

— E vorba de tine, Sabina? întrebă Wallingford. (Sau Wharton? se gândi el.)

— Nu, de Shanahan.

În glasul Sabinei se simţea vag amărăciunea.

— Shanahan?

Numele nu-i spunea nimic lui Wallingford.

— Mary, pentru tine, spuse Sabina.

Deci, ăsta era numele ei de familie! Nu şi-l amintea nici acum. Mary Shanahan! Trebuia să fi ştiut.

— Succes, Pat. Ne vedem la şedinţa de redacţie, îi spuse Sabina.

Îl lăsă cu gândurile lui, dar nu rămase mult timp singur.

Când ajunse la şedinţă, femeile din redacţia de ştiri erau deja acolo: erau vigilente şi irascibile, ca nişte câini mici şi nervoşi. Una dintre ele îi întinse lui Patrick, peste masă, un referat; hârtia fu cât pe-aci să-i zboare din mână. La prima vedere, i se păru că era un sumar al ştirilor pe care le ştia deja, dar văzu în scurt timp că – pe lângă îndatoririle de nou editor de ştiri – Mary Shanahan fusese numită şi producător al emisiunii. Probabil că de aceea îi vorbise atât de puţin Sabina când se întâlniseră dimineaţa. Sabina era şi ea producător, numai că acum se părea că nu mai era un producător la fel de important ca Mary.

Cât despre Wharton, şeful cu faţa ca o lună, acesta nu

scotea niciodată o vorbă la şedinţele de sumar. Wharton era unul dintre acei indivizi care făceau observaţii doar dintr-un unghi de vedere anterior – comentariile lui apăreau numai după ce totul era hotărât. Venea la şedinţe doar ca să afle cine răspundea de ceea ce rostea Patrick Wallingford în emisie. De aceea era imposibil să ştii dacă Wharton era sau nu important.

Mai întâi au văzut montajul selectat pentru discuţie. Nu era nici o imagine care să nu fi fost deja cunoscută de public. Cea mai neruşinată imagine, cea cu care se încheia montajul, printr-un stop-cadru, era una filmată pe ascuns cu Caroline Kennedy Schlossberg. Nu era prea clară, dar ea părea surprinsă când încerca să acopere camera pentru a-şi ocroti fiul. Băiatul arunca mingea la coş, probabil pe terenul casei de vară al familiei Schlossberg din Sagaponack. Cameramanul folosise teleobiective puternice – se vedea după crengile neclare (probabil din gardul viu de lemn câinesc) din prim-planul cadrului. (Cineva strecurase, probabil, o cameră prin gard.) Băiatul fie că nu observase camera, fie că se făcea că n-o observă.

Caroline Kennedy Schlossberg era prinsă în profil. Era tot elegantă şi demnă, dar fie din cauza lipsei de somn, fie din cauza tragediei suferite, faţa ei părea mai slabă. Înfăţişarea ei contrazicea ideea consolatoare că omul se obişnuieşte cu suferinţa.

— De ce folosim imaginea asta? întrebă Patrick. Nu ne e ruşine sau măcar puţină jenă?

— E nevoie doar de un mic comentariu din off, Pat, spuse Mary Shanahan.

— Ce părere ai dacă aş spune cam aşa: „Suntem newyorkezi. Avem reputaţia de a oferi celebrităţilor anonimatul. Dar în ultimul timp, reputaţia noastră e nemeritată.” Ce părere ai? întrebă Wallingford.

Nu-i răspunse nimeni. Ochii lui Mary, albăstrui ca gheaţa, scânteiau la fel ca zâmbetul ei. Femeile din redacţia de ştiri se foiau, cuprinse de agitaţie; pe Wallingford nu l-ar fi mirat dacă ar fi început să se muşte între ele.

— Sau, continuă Wallingford, ce-ar fi să spun aşa:

„Dintre toate mărturiile celor care l-au cunoscut, John F. Kennedy jr. era un tânăr modest, un tip cu bun-simţ. S-ar cuveni puţină modestie şi puţin bun-simţ şi din partea noastră.”

Se lăsă o tăcere care ar fi putut fi politicoasă, dacă n-ar fi fost presărată cu oftaturile ostentative ale femeilor din redacţia de ştiri.

— Am notat câte ceva, rosti aproape sfios Mary. Textul era deja pe prompter; îl scrisese probabil în ziua precedentă sau cu două zile în urmă.

„Sunt zile sau chiar săptămâni, scria în text, când suntem distribuiţi în nedoritul rol al mesagerului unor nenorociri.”

— Căcat! spuse Patrick. Rolul nu este „nedorit”, este „râvnit”!

Mary zâmbea demn, în timp ce pe prompter curgea textul: „Am prefera să avem rolul de prieteni care alină şi nu de mesageri ai unor nenorociri, dar săptămâna care a trecut a fost o astfel de săptămână.” Urma o pauză.

— Îmi place, spuse una dintre femeile din redacţia de ştiri.

Wallingford ştia că ţinuseră o altă şedinţă înainte de şedinţa de sumar. (Întotdeauna se ţinea o altă şedinţă înainte de şedinţa de sumar.) Fără îndoială că hotărâseră care din ele va spune: „îmi place.”

Apoi o altă femeie din redacţia de ştiri atinse antebraţul lui Patrick, în locul obişnuit.

— Îmi place pentru că sună ca şi cum nu ţi-ai cere scuze pentru ce ai spus noaptea trecută, îi spuse ea.

Mâna ei rămase mai mult decât era firesc sau necesar pe antebraţul lui.

— Apropo, audienţa de noaptea trecută a fost uriaşă, spuse Wharton.

Patrick ştia că era de preferat să nu se uite la Wharton, a cărui faţă rotundă se zărea ca un punct vag peste masă.

— Pat, ai fost nemaipomenit ieri seară, adăugă Mary. Observaţia ei se dovedi atât de bine sincronizată, încât probabil că fusese şi ea repetată la şedinţa de dinainte de şedinţă, pentru că nu se auzi nici o chicoteală printre

femeile din redacţia de ştiri; aveau feţele grave ale unor juraţi care se deciseseră. Wharton era, desigur, singurul de la şedinţa de sumar care nu ştia că Patrick Wallingford plecase acasă cu Mary Shanahan în noaptea anterioară, dar nici nu l-ar fi interesat.

Mary îi lăsă lui Patrick răgazul necesar pentru a reacţiona – toţi îi dădură acest răgaz. Tăceau, respectuoşi. Apoi, când Mary văzu că nu apărea nici o reacţie, spuse:

— Bine, dacă totul e absolut clar...

Wallingford era deja în drum spre machiaj. Gândindu-se în urmă, îşi dădu seama că nu regreta decât o singură discuţie pe care nu o avusese cu Mary. A doua oară când făcuseră sex, în zori, el îi spusese despre patima bruscă şi nejustificabilă pentru fata de la machiaj. Mary îl beştelise vehement.

— Pat, sper că nu te referi la Angie. El nu ştia numele fetei de la machiaj.

— Cea care mestecă gumă...

— Da, Angie! strigase Mary. Fata asta e varză!

— Pe mine mă atrage. Nu ştiu de ce. Poate din cauza gumei.

— Probabil că eşti obsedat sexual, Pat.

— Probabil.

Discuţia nu trebuia să se termine aşa. Străbătuseră oraşul până la localul din Madison, când Mary izbucnise, hodoronc-tronc:

— Auzi! Angie! Pat, fata asta e o glumă a naturii. Încă stă cu părinţii. Taică-său e poliţist la transporturi sau aşa ceva. Stau în Queens. E din Queens!

— Ce-mi pasă de unde e? răspunsese Patrick. Rememorând faptele, i se păru ciudat că Mary voia un copil cu el, îi voia apartamentul şi voia să-i dea sfaturi despre metoda cea mai avantajoasă de a se lăsa concediat; având în vedere toate acestea, părea cu adevărat (într-un mod calculat cu grijă) că dorea să-i fie prietenă. Voia chiar să-i meargă totul bine în Wisconsin – adică, din câte observase Wallingford, nu se arătase geloasă pe doamna Clausen. Şi totuşi, era să facă apoplexie pentru că o fată de la machiaj îi produsese o erecţie. De ce?

Patrick şedea pe scaunul de machiaj, studiind factorul excitant, în timp ce Angie îi aranja încreţiturile de la coada ochiului, şi (în ziua aceea, în mod special) cearcănele de sub ochi.

— Nu prea ai dormit azi-noapte, nu? îl întrebă fata între două pensulări.

Îşi schimbase guma; în noaptea precedentă mirosea a mentă – acum mesteca o gumă cu aromă de fructe.

— Din păcate, nu. Încă o noapte nedormită, răspunse Patrick.

— De ce nu poţi să dormi? întrebă Angie. Wallingford se încruntă şi căzu pe gânduri. Până unde să meargă?

— Descreţeşte-ţi fruntea. Relaxează-te, relaxează-te! îi spuse Angie, în timp ce îi întindea pudra de culoarea cărnii pe frunte, cu o pensulă mică şi moale. Aşa mai merge, spuse ea. Ia zi, de ce nu poţi să dormi? Nu vrei să-mi spui?

Ei, fir-ar să fie, îşi spuse Patrick. Dacă doamna Clausen o să-l respingă, aşa i se va întâmpla toată viaţa. Ce dacă tocmai îşi lăsase noua şefă însărcinată? Se hotărâse deja, la un moment dat în timpul şedinţei de sumar, că n-o să facă schimb de apartament cu ea. Iar dacă Doris va spune da, asta va fi ultima lui noapte ca bărbat liber. Cu siguranţă că unii dintre noi suntem conştienţi că un angajament de viaţă monogamă poate fi precedat de anarhia sexuală. Redevenise vechiul Patrick Wallingford – depravarea lui se reafirma.

— Nu dorm pentru că nu mă pot abţine să nu mă gândesc la tine, mărturisi Wallingford.

Machieza tocmai îşi desfăcuse palma, netezind cu degetul mare şi cu arătătorul ceea ce ea numea „cutele zâmbetului” de la colţurile gurii lui. Patrick îi simţi degetele oprindu-i-se pe piele, de parcă mâna ei murise acolo. I se lăsă falca, iar gura îi rămase căscată, gata să se închidă.

Angie avea pe ea un pulover cu mânecă scurtă de culoarea şerbetului de portocale. Pe un lanţ atârnat de gât avea un inel gros, cu sigiliu, evident bărbătesc, suficient de greu pentru a-i separa sânii. Nici sânii nu se mai mişcară, în timp ce îşi ţinea respiraţia; totul stătea pe loc.

În cele din urmă, Angie respiră – expiră lung, emanând

puternic aroma gumei. Patrick îşi vedea faţa în oglindă; pe a ei n-o vedea. Îi privi muşchii încordaţi de la ceafă pe care îi atârna una sau două şuviţe de păr negru ca abanosul. Baretele sutienului i se vedeau prin puloverul portocaliu care se ridicase deasupra taliei fustei negre, strâmte. Avea pielea măslinie şi un puf negru pe braţe.

Angie avea doar douăzeci şi ceva de ani. Pe Wallingford nu prea îl şocase că încă stătea cu părinţii. Multe fete din New York care lucrau erau în aceeaşi situaţie. Era prea scump să-ţi iei un apartament şi în general era de preferat să locuieşti cu părinţii decât cu câteva colege de cameră.

Patrick începea să creadă că Angie nu va reacţiona niciodată; degetele ei moi îi întindeau fondul de ten pe piele. În sfârşit, Angie trase adânc aer în piept şi îl ţinu, de parcă s-ar fi gândit ce să spună; apoi expiră din nou prelung, cu aromă de fructe. Începu să mestece din nou, rapid – respiraţia îi era scurtă şi parfumată. Wallingford avea senzaţia stânjenitoare că îi cerceta faţa, nu doar ca să-i caute defectele şi ridurile.

— Adică mă inviţi în oraş? îi şopti Angie.

Continua să se uite spre uşa deschisă a cabinei de machiaj, în care era singură cu Patrick. Coafeza coborâse cu liftul la parter; fuma o ţigară afară, pe trotuar.

— Angie, gândeşte-te, îi şopti Wallingford fetei care respira agitat, este un caz clar de hărţuire sexuală, dacă ştii să-ţi joci cartea.

Patrick era încântat de el însuşi pentru că găsise până la urmă o metodă de a-şi provoca concedierea, la care Mary Shanahan nu se gândise. Dar Angie nu ştia că el vorbise serios; machieza credea în mod greşit că el doar cocheta. Şi, după cum corect bănuise Wallingford, fata se îndrăgostise de el.

— Ha! râse fata, fulgerându-l cu un surâs şăgalnic.

Îi văzu pentru prima oară culoarea gingiilor – erau vineţii. (Ca strugurii sau ca o versiune sintetică a lor.) Îşi scosese penseta şi părea să fixeze cu privirea o pată dintre ochii lui. Când se aplecă mai mult deasupra lui, el o inspiră – parfumul, părul, gingiile. Mirosea minunat, ca într-o

drogherie.

Patrick îşi văzu în oglindă degetele mâinii drepte; le întinse intenţionat pe fâşia îngustă dintre talia fustei ei şi puloverul ridicat, ca şi cum ar fi mângâiat claviatura unui pian înainte de a începe să cânte. În momentul acela se percepu, fără ruşine, ca un maestru în prag de pensionare, care nu mai exersase de mult, dar nu-şi pierduse tuşeul.

Orice avocat din New York ar fi fost fericit s-o reprezinte în instanţă. Wallingford spera doar să nu-i mutileze faţa cu penseta.

Dimpotrivă, când îi atinse pielea caldă, Angie îşi cabră spatele astfel încât se apăsă – ba nu, se cuibări – în mâna lui. Îi smulse, blând, cu penseta, un fir rătăcit pe şaua nasului. Apoi îl sărută pe buze cu gura întredeschisă; el îi simţi mirosul gumei.

Ar fi vrut să-i spună ceva de genul „Angie, zău că ar trebui să mă dai în judecată!” Dar nu-şi putea desprinde singura lui mână de pe ea. Degetele îi alunecară instinctiv sub puloverul ei; se strecurară în sus, pe şira spinării, până la bareta din spate a sutienului.

— Îmi place guma, îi spuse el, vechea sa personalitate găsind uşor vorbele potrivite.

Ea îl sărută din nou, de data asta despărţindu-i buzele, iar apoi dinţii, cu limba ei agresivă.

Patrick îşi pierdu o clipă cumpătul când Angie îi introduse lama netedă de gumă în gură; într-un moment de panică, îşi închipui că îi muşcase limba. Nu era obişnuit cu genul ăsta de preludiu – nu mai avusese de-a face cu mestecătoare de gumă. Spinarea ei goală se freca de mâna lui; sânii, în puloverul moale, îi mângâiau pieptul.

Una dintre femeile din redacţia de ştiri îşi drese glasul în uşă. Era exact ceea ce-şi dorea Wallingford; sperase ca Mary Shanahan să-l vadă sărutându-se cu Angie şi pipăind-o, dar nu se îndoia că incidentul îi va fi relatat înainte de intrarea lui în emisie.

— Mai ai cinci minute, Pat, îl anunţă femeia din redacţia de ştiri.

Angie, care-şi lăsase guma în gura lui, încă îşi trăgea puloverul în jos, când se întoarse coafeza de la fumat. Era o

negresă masivă, care mirosea a stafide cu scorţişoară şi întotdeauna simula exasperarea că n-avea nimic de făcut la părul lui Patrick. Uneori îi dădea cu puţin fixativ sau îi freca părul cu un strop de gel; de data asta doar îl mângâie pe creştet şi ieşi din nou.

— Eşti sigur că ştii în ce te bagi? întrebă Angie. Am o viaţă cam complicată, îl avertiză ea. Am o groază de probleme, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Ce vrei să spui, Angie?

— Dacă ieşim astă seară, tre' să anulez nişte chestii, spuse ea. Întâi tre' să dau nişte telefoane.

— Nu vreau să-ţi fac probleme, Angie.

Fata scotocea prin geantă – după agenda de telefoane, presupuse Wallingford. Dar nu, căuta o altă gumă de mestecat.

— Ascultă – acum mesteca din nou gumă – vrei sau nu să ieşim în seara asta? Nu-i nici o problemă. Trebuie doar să dau câteva telefoane.

— Da, ieşim, răspunse Patrick.

De ce n-ar ieşi cu ea? Nu numai că nu era căsătorit cu doamna Clausen, dar ea nici nu-l încurajase în vreun fel. N-avea nici un motiv să creadă că se va căsători vreodată cu ea; nu ştia decât că voia s-o întrebe dacă acceptă. În condiţiile date, anarhia sexuală era de înţeles şi în acelaşi timp recomandabilă. (Pentru Patrick Wallingford cel dinainte, să fim clari.)

— Cre' că tre' să suni şi tu acasă, zise Angie. Dă număru' încoa'. Nu-l dau la nimeni decât dacă trebe.

Tocmai îi scria numărul când reapăru în uşă aceeaşi femeie din redacţia de ştiri. Văzu bucata de hârtie trecând dintr-o mână într-alta. Merge din ce în ce mai bine, îşi zise Pat.

— Două minute, Pat, îi spuse femeia care văzuse totul. Mary îl aştepta în studio. Îi întinse mâna. În palma deschisă avea un şerveţel de hârtie.

— Scoate-ţi guma din gură, curvarule, atâta spuse. Nu mică îi fu bucuria lui Patrick când depuse lama vineţie şi alunecoasă în palma ei.

— Bună seara, începu el ştirile de vineri, mai oficial ca

de obicei.

„Bună seara” nu era pe prompter, dar Wallingford voia să joace cât mai nesincer gravitatea. În fond, ştia cât de nesincere erau vorbele pe care urma să le spună.

— Se pare că există anumite zile, chiar săptămâni, când suntem distribuiţi în nedoritul rol de mesager al unor nenorociri. Am prefera să fim prieteni care alină şi nu mesageri ai unor nenorociri, continuă el, dar acesta a fost cazul acestei săptămâni.

Era conştient că vorbele îi cădeau în jur ca nişte haine ude, exact aşa cum intenţiona. Când intră materialul filmat şi Patrick ştiu că nu mai era în cadru, o căută cu privirea pe Mary, dar ea plecase deja, ca şi Wharton. Montajul continua – se târa ca o slujbă religioasă mult prea lungă. Nu trebuia să fii un geniu ca să ştii dinainte cota de audienţă la o asemenea ediţie.

În sfârşit, apăru imaginea gratuită a lui Caroline Kennedy Schlossberg, ocrotindu-şi fiul de obiectivul camerei; când imaginea îngheţă în stop-cadru, Patrick se pregăti de încheiere. Va avea timp să spună obişnuitele: „Noapte bună, Doris, Noapte bună, micul meu Otto.” Sau ceva cam de aceeaşi durată.

Deşi Wallingford se simţea doar vag necredincios doamnei Clausen, de vreme ce nu erau un cuplu, i se părea totuşi un fel de trădare a devotamentului său, dacă li se adresa ca de obicei ei şi fiului lor. Având în vedere ce făcuse în noaptea precedentă cu Mary şi ce avea de gând să facă în noaptea asta cu Angie, avea reţineri fie şi să rostească numele doamnei Clausen.

În plus, mai voia să spună ceva. Când se termină în sfârşit materialul filmat, privi drept în cameră şi rosti:

— Să sperăm că acesta este sfârşitul.

Anunţul era puţin mai scurt decât adresarea lui către Doris şi Otto junior, dar nu avusese pauza dintre propoziţii şi virgulele. De fapt, durase doar trei secunde în loc de patru; Patrick cronometrase.

Deşi încheierea lui Wallingford nu salvase cota de audienţă, aveau să apară comentarii în presa de seară. Un articol din New York Times, care se constituia într-o cronică

sarcastică a modului în care relatase televiziunea moartea lui JFK jr., îl lăuda pe Wallingford pentru „trei secunde de integritate într-o săptămână de murdării”. Fără să vrea, Wallingford părea mai de neînlocuit ca oricând.

Bineînţeles că Mary Shanahan era de negăsit după încheierea ştirilor de vineri seara; lipseau şi Wharton, şi Sabina. Precis erau în şedinţă. Patrick îşi făcu publică afecţiunea pentru Angie în timpul procedurii de îndepărtare a machiajului – atât de provocator, încât coafeza părăsi indignată cabina. Wallingford ţinu de asemenea să nu plece împreună cu Angie decât atunci când un grup mic, dar foarte comunicativ de femei din redacţia de ştiri şuşotea la lifturi.

Dar oare îşi dorea el cu adevărat o noapte cu Angie? Cum va putea o aventură sexuală cu machieza de douăzeci şi ceva de ani să-l ajute să înainteze pe calea propriei reformări? Nu se manifesta acum clar acel Patrick Wallingford dinainte, cu vechile lui trucuri? De câte ori putea un bărbat să-şi repete trecutul sexual înainte ca acest trecut să se confunde cu el?

Şi totuşi, fără a fi în stare să-şi explice acest sentiment, Wallingford se simţea un alt om, pornit pe calea dreaptă. Era un om cu o misiune, în drumul său labirintic spre Wisconsin – indiferent de ocolul pe care-l făcea deocamdată. Dar ocolul din noaptea precedentă? Nu conta. Aceste ocoluri erau doar pregătiri pentru întâlnirea cu doamna Clausen şi pentru cucerirea inimii ei. Sau cel puţin aşa se autoconvingea Patrick.

O duse pe Angie la un restaurant din Third Avenue din The Eighties. După o cină stropită cu vin, plecară spre apartamentul lui Wallingford – Angie, cam nesigură pe picioare. Emoţionată, fată îi dădu din nou guma ei. Alunecosul schimb urmă unui sărut lung, cu mişcări de limbă, la numai câteva secunde după ce Patrick descuie şi apoi încuie din nou uşa apartamentului.

Era o gumă cu o altă aromă, ceva ultra-răcoros şi cu gust de argint. Când Wallingford respira pe nas, îl usturau nările; când respira pe gură, îşi simţea limba rece. Imediat ce Angie se scuză ca să se ducă la baie, Patrick scuipă

guma în palma unicei sale mâini. Suprafaţa sa metalică, strălucitoare, tremură ca un bob de mercur. Reuşi să scape de gumă şi să-şi spele mâna la chiuveta din bucătărie, înainte ca Angie să iasă din baie, cu nimic pe ea, în afară de un prosop al lui şi să i se arunce în braţe. O fată îndrăzneaţă! Îl aştepta o noapte grea. Îi va rămâne puţin timp ca să-şi facă bagajele pentru Wisconsin.

În plus, toată noaptea, robotul anunţă o mulţime de apeluri telefonice. Patrick propuse să reducă sunetul telefonului, dar Angie insistă să afle cine suna; în primul rând, pentru că dăduse numărul lui Patrick, în caz de urgenţă, unor membri ai familiei. Dar primul apel fu de la noua şefă a lui Patrick, Mary Shanahan.

Auzi vacarmul de fond din redacţia de ştiri şi râsetele femeilor care se veseleau – incluzând prin contrast şi vocea baritonală a unui chelner care anunţa „specialităţile serii” – înainte ca Mary să rostească vreo vorbă. Wallingford şi-o imagina aplecată asupra celularului, ca şi cum avea de gând să-l mănânce. Îşi ţinea pâlnie la ureche una dintre mâinile cu oase fine, iar pe cealaltă la gură. O şuviţă de păr blond îi căzuse pe faţă, ascunzând probabil unul din ochii albaştri ca safirele. Bineînţeles că femeile din redacţie ştiau că îl sunase pe el, indiferent dacă ea le spusese sau nu.

— Asta a fost o mare porcărie, Pat, începea mesajul lui Mary înregistrat pe robot.

— E doamna Shanahan, şopti Angie cuprinsă de panică, de parcă Mary o putea auzi.

— Da, ea e, îi răspunse Patrick tot în şoaptă. Machieza se zvârcolea peste el şi masa bogată a părului negru ca abanosul îi acoperea complet faţa. Wallingford nu vedea din ea decât urechile, dar deduse (după miros) că noua gumă era din neamul zmeurii sau al fragilor.

— Nu mi-ai spus o vorbă, nici măcar „felicitări”, continuă Mary. Hai că asta aş suporta, dar nu şi pe fata aia oribilă. Probabil vrei să mă umileşti. Aşa e, Pat?

— Eu sunt fata oribilă? întrebă Angie.

Începu să gâfâie. Mai scotea şi un fel de mârâit slab din gât; poate de la gumă.

— Da, tu eşti, răspunse Patrick cu oarece dificultate –

părul fetei îi intra în gură.

— Ce-i pasă de mine doamnei Shanahan? întrebă Angie. Părea că nu mai are suflu. O nouă Crystal Pitney? Wallingford speră că nu.

— M-am culcat cu Mary noaptea trecută. Poate că am lăsat-o însărcinată, spuse Patrick. Ea a vrut.

— A, deci aşa se explică, spuse machieza.

— Ştiu că eşti la telefon! Răspunde, curvarule! zbieră Mary.

— Doamne... începu Angie.

Părea că încerca să-l rostogolească pe Wallingford peste ea – se plictisise să fie ea deasupra.

— Trebuie să-ţi faci bagajele pentru Wisconsin! Trebuie să te odihneşti înainte de drum! striga Mary.

Una dintre femeile din redacţie încerca s-o calmeze. Se auzea şi chelnerul spunând ceva despre sezonul trufelor.

Patrick recunoscu vocea chelnerului. Era de la un restaurant italian din West Seventeenth.

— Nu mai pleci în Wisconsin? scheună Mary. Voiam să-mi petrec week-end-ul în apartamentul tău cât ai fi stat în Wisconsin, ca să văd cum e...

Începu să plângă.

— Nu mai pleci în Wisconsin? rosti Angie gâfâind.

— Plec mâine la prima oră, reuşi să spună Wallingford. O altă voce vorbi pe robot; una dintre femeile din redacţie îi luase lui Mary celularul după ce ea izbucnise în plâns.

— Eşti un căcat, Pat, spuse femeia.

Wallingford parcă îi vedea faţa subţiată prin procedee chirurgicale. Era femeia cu care fusese la Bangkok, cu mult timp în urmă; atunci avea faţa mai plină. Apelul se încheie.

— Ha! râse Angie.

Se răsucise cu el cu tot într-o poziţie laterală cu care Wallingford nu era familiar. Era o poziţie cam dureroasă pentru el, dar machieza îşi lua elan – mârâitul devenise geamăt.

Când robotul transmise cel de-al doilea apel, Angie îşi împinse unul dintre călcâie în scobitura spatelui lui Patrick. Erau încă înlănţuiţi în lateral şi fata gâfâia puternic, când o voce de femeie întrebă plângăcios:

— Fetiţa mea e acolo? Angie, Angie, păpuşica mea, păpuşica mea! Te rog să încetezi ce faci acum! Îmi zdrobeşti inima!

— Dumnezeule, e mama... începu Angie, care însă n-avea aer.

Gemetele ei se transformară din nou în mârâit – şi mârâitul în răgete.

E probabil genul care urlă, cugetă Wallingford – vecinii or să creadă că o omora. Trebuie să-mi fac bagajele pentru Wisconsin, îşi zise Patrick, în timp ce Angie se trântea brutal pe spate. Deşi continuau să fie strâns înlănţuiţi, ea reuşise să-şi arunce un picior peste un umăr al lui; el încercă s-o sărute, dar genunchiul ei îi stătea în cale.

Mama lui Angie plângea atât de ritmic, că robotul emitea şi el un sunet preorgasmic. Wallingford n-a auzit când a închis telefonul; ultimele ei hohote de plâns au fost înecate de zbieretele lui Angie. Nici la naştere nu se zbiară în halul ăsta, presupuse, în mod greşit, Patrick – nici Ioana d'Arc n-a urlat aşa pe rug. Dar urletele lui Angie se opriră brusc. Preţ de o secundă, fata rămase paralizată; apoi începu să se zvârcolească. Părul îi biciuia faţa lui Wallingford, trupul i se lovea de el, unghiile îi brăzdau spinarea.

Aoleu! E genul care urlă şi zgârie, îşi zise Wallingford, amintindu-şi din nou de Crystal Pitney, mai tânără şi necăsătorită. Îşi ascunse faţa la pieptul ei, ca să nu-i scoată ochii. Îi era cu adevărat frică de etapa următoare a orgasmului ei; fata părea să deţină o forţă supraomenească. Fără să scoată un sunet, nici măcar un geamăt, găsi puterea de a-şi arcui spatele şi de a-l îndepărta de pe ea – mai întâi, pe o parte, apoi pe spate. În mod miraculos, nu se deconectară imediat; se părea că nu se vor deconecta niciodată. Se simţeau definitiv legaţi, ca o nouă specie. Patrick îi simţea bătăile inimii; tot pieptul îi vibra, dar nu scotea nici un sunet, nici măcar o răsuflare.

Apoi Patrick îşi dădu seama că nu mai respira. Era genul care urla, zgâria şi mai şi leşina? Îşi adună toată puterea ca să-şi întindă braţele. Îi dădu la o parte pieptul de pe el – cu singura lui mână pe un sân şi cu ciotul pe

celălalt. Atunci văzu că se sufoca din cauza gumei – era vânătă la faţă şi din ochii căprui închis se vedea doar albul ochilor. Wallingford îi înşfăcă falca mişcătoare; îşi vârî ciotul antebraţului sub cutia ei toracică, împungând-o cu el. Durerea îi evocă zilele de după operaţia de alipire a mâinii, o durere sfâşietoare, care îi ridică antebraţul la umăr înainte de a-i ajunge la ceafă. Dar Angie expiră profund, expulzând guma. Telefonul sună în timp ce fata tremura speriată pe pieptul lui, gemând de disperare şi inspirând guri uriaşe de aer.

— Am simţit că mor, reuşi să rostească ea gâfâind. Patrick, care credea că fata ejacula, nu spuse nimic în timp ce robotul reda apelul telefonic.

— Muream şi ejaculam în acelaşi timp, adăugă ea. Ce ciudat!

Pe robot, un glas vorbea din subteranele sumbre al oraşului; se auzeau scrâşnete metalice şi duduitul unui metrou care pornea şi peste care tatăl lui Angie, poliţistul de la transporturi, îşi rostea clar mesajul.

— Angie, vrei s-o bagi în groapă pe mă-ta? Nu mănâncă, nu doarme, nu se duce la biserică…

Un alt tren scrâşni peste jelania copoiului.

— Tati, atât îi spuse Angie lui Wallingford.

Îşi mişca din nou şoldurile. Păreau un cuplu sudat pe veci – un zeu şi o zeiţă de mică importanţă, simbolizând moartea prin plăcere.

Angie urlă din nou când telefonul sună a patra oară. Cât o fi ceasul? se întrebă Patrick. Dar când se uită la ceasul digital cu alarmă, ceva de culoare roz acoperea afişajul. Părea ceva oribil, anatomic, o bucată de plămân, de pildă, dar nu era decât guma lui Angie – în mod clar, cu o aromă de fructe de pădure. Lumina ceasului filtrată prin gumă o făcea să semene cu un ţesut viu.

— Aaah, spuse el, ejaculând în acelaşi timp cu machieza. Dinţii ei, văduviţi de gumă, se înfipseră în umărul stâng al lui Wallingford. Patrick suportă durerea – simţise altele mai rele. Dar Angie era chiar mai entuziastă decât se aşteptase el. Era genul care urla, se sufoca şi muşca. Pe la jumătatea unei muşcături, căzu într-un leşin

de moarte.

— Hei, ciungule, rosti o voce de bărbat pe robotul lui Patrick. Alo, domnu-cu-o-mână, ştii ceva? O să-ţi mai pierzi ceva, după mână, ţi-o spun eu! N-o să mai ai între craci decât pieliţă!

Wallingford încercă s-o trezească pe Angie sărutând-o, dar leşinată doar zâmbi.

— Te caută cineva, îi şopti Patrick la ureche. Poate că ăstuia vrei să-i răspunzi.

— Hei, faţă de cur, spunea bărbatul pe robot, ştii că şi vedetele de televiziune pot să dispară?

Suna, probabil, dintr-o maşină în mers. La radio cânta Johnny Mathis – încet, dar nu suficient de încet. Wallingford se gândi la inelul cu sigiliu pe care Angie îl purta pe lanţul de la gât; ar fi intrat pe degetul mare de la piciorul lui. Dar Angie îşi scosese inelul şi îl catalogase pe posesorul lui drept un „nimeni” – unul care era undeva, peste ocean. Atunci cine era tipul de la telefon?

— Angie, cred că ar trebui să auzi asta, şopti Patrick.

O trase uşor în sus, în capul oaselor; părul i se revărsă pe faţă, acoperind şi frumoşii ei sâni. Mirosea încântător, a fructe şi a flori; trupul îi era acoperit de o peliculă sclipitoare de transpiraţie.

— Ascultă, domnu-cu-o-mână, spunea robotul. O să-ţi râşnesc ciocăneaua şi o să ţi-o dau s-o înghiţi!

Şi cu asta îşi încheie dizgraţiosul mesaj. Wallingford îşi făcea bagajele pentru Wisconsin, când Angie se trezi.

— Mamă, ce pişare mă trece, spuse fata.

— A mai sunat cineva – nu era mama ta. Era un tip care a zis că o să-mi râşnească penisul şi o să mi-l dea să-l înghit.

— Tre' că era frate-meu, Vittorio – Vito, pe scurt, spuse Angie.

Lăsă uşa de la baie deschisă în timp ce făcea pipi.

— Chiar aşa a spus, „penis”? strigă ea din toaletă.

— Nu, de fapt a spus „ciocănea”, răspunse Patrick.

— A da, era sigur Vito, spuse machieza. E inofensiv. Nici măcar n-are o slujbă.

Cum de-l făcuse inofensiv şomajul pe Vito?

— Dar ce treabă ai în Minnesota? întrebă Angie.

— În Wisconsin, o corectă el.

— La cine te duci?

— La o femeie pe care o s-o cer în căsătorie, răspunse Patrick. Probabil mă va refuza.

— Aha, asta da problemă! spuse Angie şi-l trase înapoi în pat. Ia vino-ncoa'! Tre' să ai încredere în tine! Tre' să fii convins că o să zică da. Că altfel de ce să-ţi mai baţi capu'?

— Nu cred că mă iubeşte,

— Ba cum să nu! Decât că tre' să te exersezi, spuse machieza. Hai, exersează-te cu mine! Hai, cere-mă!

Patrick încercă; în fond, repetase. Îi spuse ce voia să-l spună doamnei Clausen.

— Aoleu, e ca dracu'! spuse Angie. În primul rând, ce rost are să te tot scuzi – tre' să i-o zici direct: „Nu pot trăi fără tine!” Chestii de-astea! Hai, zi!

— Nu pot trăi fără tine, anunţă neconvingător Wallingford.

— Aoleu!

— Ce nu e bine? întrebă Patrick.

— Tre' s-o zici altfel!

Telefonul sună a cincea oară. Era din nou Mary Shanahan, sunând probabil din singurătatea apartamentului ei din East Fifty şi cum se mai numea – Wallingford aproape că auzea fâsâitul maşinilor de pe carosabil.

— Am crezut că suntem prieteni, începu Mary. Aşa îţi tratezi tu prietenii? Cineva care are în pântece copilul tău...

Se opri. Fie că o lăsase glasul, fie lăsase gândul neterminat.

— Are dreptate, îi spuse Angie lui Patrick. Fă bine şi spune-i ceva.

Wallingford se gândi să clatine din cap, dar stătea întins, cu faţa pe sânii lui Angie; i se păru o grosolănie să-şi clatine capul în locul acela.

— Nu pot să cred că încă te fuţi cu aia! strigă Mary.

— Dacă nu vorbeşti cu ea, o să vorbesc eu! Cineva tre' să vorbească! spuse miloasa machiezâ.

— Atunci vorbeşte tu cu ea, replică Wallingford.

Îşi îngropă faţa mai jos, în pântecele lui Angie; încercă să-şi înfunde urechile acolo, în timp ce ea lua receptorul.

— Angie la telefon, doamnă Shanahan, începu inimoasa fată. Nu tre' să vă necăjiţi. N-a fost prea grozav. Acu' câteva clipe era să mor sufocată. Era să mor – nu glumesc, zău.

Mary închise telefonul.

— A fost rău? îl întrebă Angie pe Wallingford.

— Nu, a fost bine. A fost minunat. Eşti extraordinară, îi răspunse el sincer.

— Spui numai aşa... Nu cumva vrei să mi-o mai tragi? întrebă Angie.

Aşa că făcură iar sex. Ce altceva să facă? De data asta, când Angie leşină din nou, Wallingford avu grijă să dezlipească guma de pe cadranul ceasului, înainte de a fixa alarma.

Mama lui Angie mai sună o dată – cel puţin, Wallingford presupuse că ea era. Fără să scoată o vorbă, femeia plânse neîntrerupt aproape melodios, în timp ce Wallingford plutea între somn şi realitate.

Se trezi înainte de a suna ceasul. Se uită la fata care dormea – firava ei burtă era cu adevărat o minune a naturii. Patrick opri alarma înainte de a suna; voia s-o lase pe Angie să doarmă. După ce făcu duş şi se bărbieri, îşi examină corpul vătămat: vânătaia de pe fluierul piciorului, produsă de masa cu tăblie de sticlă din apartamentul lui Mary, arsura de la robinetul de apă fierbinte al duşului lui Mary. Spatele era zgâriat de unghiile lui Angie; pe umărul stâng avea o pustulă cu sânge măricică, un hematom vineţiu şi pielea zdrelită de la muşcătura ei spontană.

Patrick Wallingford părea a fi într-o stare cam suspectă pentru o cerere în căsătorie în Wisconsin sau oriunde altundeva. Îşi făcu cafea şi îi duse fetei adormite un pahar cu suc rece de portocale, la pat.

— În ce hal e casa asta..., rosti ea în scurt timp, defilând goală prin apartamentul lui. Parcă ai fi făcut sex aici! .

Luă de pe pat cearşafurile şi feţele de pernă; începu să adune prosoapele.

— Sper că ai maşină de spălat. Ştiu că tre' să prinzi avionul – fac eu curat. Dacă femeia aia spune da? Dacă te întorci cu ea aici?

— Nu prea cred. Adică nu cred că o să vină cu mine, chiar dacă acceptă.

— Ia termină cu „nu cred” ăsta! Poate că vine. Tu asta tre' să ai în cap. Du-te şi ia avionul. Eu fac curat. O să dau înapoi banda de pe robot înainte de a pleca. Promit.

— Nu e nevoie, îi spuse Patrick.

— Vreau să te ajut! spuse Angie.

O sărută de rămas-bun. Avea un gust atât de plăcut, că nu-i venea să plece. În fond, ce era rău în anarhia sexuală?

Telefonul sună, în timp ce el ieşea pe uşă. Auzi vocea lui Vito pe robot.

— Ia ascultă, domnu-cu-o-mână... Domnu-fără-sculă, spunea Vittorio.

Se auzi apoi un scrâşnet mecanic, un zgomot înfricoşător.

— E doar o râşniţă tâmpită. Hai, du-te, o să pierzi avionul! îi spuse Angie.

Wallingford tocmai închidea uşa când ea ridică receptorul.

— Alo, Vito, o auzi el pe Angie. Ascultă, macaroană bleagă. Patrick se opri pe palier; se lăsă o tăcere scurtă, dar apăsătoare.

— Aşa o să facă drâmba ta în râşniţă, Vito – adică n-o să scoată nici un sunet, că tu n-ai nimic între craci!

Vecinul lui Wallingford era pe palier – un bărbat adormit din apartamentul alăturat, pregătindu-se să iasă cu câinele. Şi câinele părea adormit, în timp ce aştepta tremurând uşor în capul scării.

— Plec în Wisconsin, rosti Patrick plin de speranţe. Bărbatul, cu o bărbuţă argintie, avea expresia unui om indiferent la toate, care se ura pe sine.

— Ia-ţi dracului o lupă ca să poţi să ţi-o iei la labă! răcnea Angie, iar câinele ciuli urechile. Ştii ce poţi să faci cu o sculă atât de mică, Vito?

Wallingford şi vecinul stăteau şi priveau câinele.

— Du-te la un magazin de animale de casă. Cumpără-ţi un şoarece. Ia-l ca să ţi-o sugă.

Câinele păru să cugete la toate acestea, grav şi solemn. Era un schnautzer pitic, cu o barbă argintie, ca a stăpânului.

— Călătorie plăcută, îi ură lui Wallingford vecinul.

— Mulţumesc, spuse Patrick.

Porniră în jos pe scări împreună – schnautzer-ul strănută de două ori, iar vecinul spuse că răcise, probabil, de la aerul condiţionat.

Coborâseră deja până la jumătatea etajului, când Angie strigă ceva, din fericire, neclar. Eroica loialitate a fetei îl făcea pe Wallingford să-şi dorească să se întoarcă la ea; era o achiziţie mai sigură decât doamna Clausen.

Dar erau zorii unei sâmbete de vară, o dimineaţă dătătoare de mari speranţe. (Poate nu şi în Boston, unde o femeie pe nume Sarah Williams aştepta sau nu să facă un avort.)

Nu era cine ştie ce circulaţie în drum spre aeroport. Patrick ajunse la poartă înainte de a începe îmbarcarea. Întrucât îşi făcuse bagajele pe întuneric, în timp ce Angie dormea, se gândi că ar fi bine să verifice ce-şi luase: un tricou, o maletă de bumbac, un maiou, două slipuri de baie, două perechi de chiloţi – purta boxeri – două perechi de şosete albe de sport şi o trusă de bărbierit, care conţinea periuţa, pasta de dinţi şi câteva prezervative, în speranţa că le va folosi. Îşi mai luase cu el o ediţie ieftină din *Stuart Little*, recomandată pentru copiii între opt şi doisprezece ani.

Nu luase şi *Charlotte's Web*, pentru că se îndoia că Doris va putea suporta două cărţi într-un singur week-end; în fond, Otto junior nu mergea încă, dar probabil că umbla de-a buşilea. Nu va avea prea mult timp de citit cu glas tare.

Dar de ce *Stuart Little* şi nu *Charlotte's Web*? Pentru că Patrick Wallingford considera că sfârşitul lui se potrivea mai bine cu viaţa lui călătoare. Şi poate că melancolia lui o va convinge pe doamna Clausen – era cu siguranţă mai romantic decât naşterea multitudinii puilor de păianjen.

În zona de aşteptare, ceilalţi pasageri îl urmăreau pe Wallingford cum îşi desfăcea şi îşi refăcea bagajul. Se îmbrăcase cu blugi, adidaşi şi o cămaşă înflorată, şi îşi pregătise o jachetă uşoară, un fel de hanorac, pe care s-o ţină peste antebraţul stâng, ca să nu se vadă că îi lipsea o mână. Dar un bărbat cu o singură mână care îşi desface şi îşi reface bagajul atrage atenţia oricui. Când Patrick termină de cercetat lucrurile pe care şi le lua în Wisconsin, toată lumea din zona de aşteptare ştia cine era.

Îl observară pe tipul-cu-leul ţinându-şi celularul pe genunchi şi proptindu-l de şold cu ciotul antebraţului stâng, în timp ce forma numărul cu unica mână; apoi ridică telefonul şi îl duse la ureche şi la gură. Când hanoracul îi alunecă pe scaunul gol de lângă el, îşi întinse antebraţul stâng ca să-l ia, dar se răzgândi şi îşi coborî din nou ciotul nefolositor pe genunchi.

Tovarăşii lui de zbor erau, probabil, surprinşi. După atâţia ani fără o mână, braţul lui stâng încă mai credea că avea mână! Dar nimeni nu se aventură să recupereze hanoracul căzut, până când un cuplu înţelegător şopti ceva fiului lor. Băiatul, care avea probabil şapte sau opt ani, se apropie precaut de jacheta lui Patrick, o ridică şi o puse cu grijă pe scaunul gol de lângă geanta lui Wallingford. Patrick zâmbi şi dădu din cap spre băiatul care se grăbi, sfios, să se întoarcă la părinţi.

Celularul sună în urechea lui Wallingford. Intenţionase să sune la el acasă şi fie să discute cu Angie, fie să lase un mesaj pe robot, sperând că ea va auzi. Voia să-i spună cât de minunată şi de naturală era; se gândise să înceapă cam aşa: „Într-o altă viaţă...” Chestii de genul ăsta. Dar nu sunase; însăşi bunătatea fetei îl oprise să rişte să-i audă glasul. (Şi ce tâmpenie e să-i spui unei femei cu care ai petrecut o singură noapte că e „naturală”.)

În schimb, o sună pe Mary Shanahan. Sună de atâtea ori, că tocmai compunea un mesaj pe care să i-l lase pe robot, când Mary ridică receptorul.

— Nu puteai fi decât tu, jigodie, spuse ea.

— Mary, nu suntem căsătoriţi. Nici măcar n-avem o legătură constantă. Şi nu fac schimb de locuinţă cu tine.

— Pat, nu te-ai simţit bine cu mine?

— Nu mi-ai spus multe lucruri, menţionă Wallingford.

— Face parte din specificul meseriei.

— Înţeleg, spuse el.

Se auzea sunetul acela gol, îndepărtat, ca o tăcere cu ecou pe care Wallingford o asocia cu apelurile transoceanice.

— Probabil că nu e momentul să te întreb despre prelungirea contractului, adăugă el. Ai spus să mai solicit cinci ani...

— Discutăm după ce te întorci din Wisconsin, răspunse Mary. Cred că trei ani ar fi mai realist decât cinci.

— Şi să... cum te-ai exprimat tu? Să mă urnesc din scaunul de prezentator – asta sugerezi?

— Dacă vrei prelungirea contractului, da, e singura cale, îi spuse Mary.

— Nu cunosc istoria prezentatoarelor însărcinate, admise Wallingford. A fost vreuna? Presupun că merge. Asta ar fi ideea? O să te vedem cum capeţi proporţii. Vor fi, desigur, câteva comentarii relaxate şi un cadru, două, cu tine în profil. Cel mai bine ar fi să-ţi iei un concediu de maternitate scurt, ca să sugerezi că a avea un copil nu e mare lucru într-un loc de muncă de azi, sensibil la problemele familiei. Apoi, după ceea ce nu va dura mai mult decât un concediu obişnuit, vei apărea din nou în emisie, aproape la fel de zveltă ca înainte.

Urmă tăcerea aceea transoceanică, sunetul gol al distanţei dintre ei. Aşa fusese căsnicia lui, îşi aminti Wallingford.

— Am înţeles bine „specificul meseriei”? întrebă Patrick.

— Te-am iubit, îi aminti Mary, iar apoi închise. Wallingford era încântat că măcar o etapă a politicii de serviciu dintre ei se consumase. Va găsi el o metodă de a fi concediat, când o să aibă chef; dacă se hotăra să procedeze cum voia Mary, ea va fi ultima care va afla când o va face. Şi dacă se va dovedi că Mary era însărcinată, va purta responsabilitatea copilului atât cât îi va îngădui ea – n-avea de gând s-o lase să-i frece ridichea!

Pe cine păcălea? Dacă ai un copil cu o femeie, sigur că femeia îţi freacă ridichea! Şi nu era prima oară când o subestima pe Mary Shanahan. Putea găsi o sută de metode de a-i freca ridichea.

Şi totuşi, Wallingford detecta ce se schimbase în el – nu mai era docil. Poate că era noul sau semi-noul Patrick Wallingford, la urma urmelor. Mai mult, răceala din glasul lui Mary Shanahan fusese încurajatoare; simţise că perspectivele de a fi concediat se îmbunătăţeau.

În drum spre aeroport, Patrick se uită pe ziarul şoferului, la pagina cu buletinul meteo. Prognoza pentru nordul statului Wisconsin era timp cald şi frumos. Până şi vremea îi surâdea.

Doamna Clausen îşi exprimase o oarecare îngrijorare despre vreme, pentru că urmau să zboare până la lacul din nord într-un avion mic, un fel de hidroavion sau, cum îl numise Doris, un avion plutitor. Green Bay făcea parte din Lacul Michigan, dar ei se duceau într-un loc care se afla aproximativ între Lacul Michigan şi Lacul Superior – acea parte din Wisconsin apropiată de peninsula superioară a Michigan-ului.

Întrucât Wallingford nu putea ajunge la Green Bay decât sâmbătă şi trebuia să se întoarcă la New York luni, Doris hotărâse că trebuiau să zboare cu acel avion mic. Cu maşina drumul era prea lung pentru un week-end; aşa, vor petrece două nopţi în casa de pe malul lacului.

Ca să ajungă la Green Bay, încercase până atunci două legături diferite spre Chicago şi un zbor intermediar prin Detroit; de data asta, optă pentru schimbarea avionului la Cincinnati. În timp ce stătea în sala de aşteptare, îl cuprinse momentan o nedumerire tipică pentru un newyorkez. (Asta se întâmplă cu câteva secunde înaintea anunţului de îmbarcare.) De ce plecau atâţia oameni la Cincinnati într-o sâmbătă de iulie?

Wallingford ştia, desigur, de ce se ducea el acolo – Cincinnati era doar prima parte a unei călătorii în trei etape, dar ce anume putea să atragă alţi oameni? Lui Patrick Wallingford nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că oricine ar fi ştiut ce-l mâna în această călătorie ar fi

considerat farmecele încă eficiente ale doamnei Clausen drept cel mai neverosimil motiv.

XI. În nord

A existat un moment când hidroavionul s-a clătinat şi Doris Clausen a închis ochii. Patrick Wallingford era cu ochii larg deschişi, căci nu voia să rateze coborârea bruscă spre micul lac întunecat. Nici măcar pentru o nouă mână stângă, Wallingford n-ar fi clipit sau nu şi-ar fi dezlipit privirea de imaginea copacilor şi a orizontului înclinat brusc, care aluneca în lateral. Un vârf de aripă era, probabil, orientat spre lac; pe geamul de pe partea avionului care cobora nu se vedea decât apa tot mai apropiată.

La un unghi atât de ascuţit, pontoanele tremurau şi avionul se zgudui atât de violent, încât doamna Clausen îl strânse tare pe micul Otto la piept. Mişcarea îl sperie pe copilul adormit, care începu să plângă cu doar câteva secunde înainte ca pilotul să echilibreze avionul şi acesta să aterizeze nu tocmai lin pe apa învolburată de vânt. Brazii zburară pe lângă ei şi pinii albi se înălţau ca un zid de verdeaţă, un abur de jad, acolo unde fusese cerul albastru.

Doris respiră în sfârşit, dar Wallingford nu se speriase. Deşi nu mai fusese la lacul din nord şi nici nu mai zburase într-un hidroavion, apa şi malul care o înconjura, ca şi fiecare cadru al coborârii şi aterizării, îi erau la fel de familiare ca visul indus de pastila albastră. Toţi acei ani de când îşi pierduse mâna prima dată îi păreau acum mai scurţi decât somnul de o noapte. În sfârşit, Patrick Wallingford nu mai avea nici o îndoială că pătrunsese în visul indus de pastila albastră.

Patrick luă ca pe un semn bun faptul că nenumăraţii membri ai familiei Clausen nu năvăliseră masiv în diversele cabane şi anexe. Oare din respect pentru situaţia delicată a lui Doris – unic părinte, văduvă cu un posibil pretendent – familia lui Otto senior lăsase proprietatea de la lac neocupată în week-end? Le-o ceruse doamna Clausen din acest motiv? Şi, în acest caz, anticipase ea că week-end-ul va avea un potenţial romantic?

Doris nu dădu nici un semn că aşa ar fi fost. Avea o listă de activităţi de care se ocupă cât se poate de normal. Wallingford o privea cum pornea boilerele de apă caldă cu propan, frigiderele şi soba cu gaz. El căra copilul.

Patrick îl ţinea pe micul Otto în braţul stâng, fără mână, pentru că din când în când trebuia să aprindă lanterna pentru doamna Clausen. Cheia cabanei principale era agăţată de un cui pe bârna de sub pontonul de plajă; cheia de la camerele finisate de deasupra hangarului de bărci era pe un cui bătut pe o scândură de 2 pe 4 ţoli de sub pontonul mare.

Nu era nevoie să descuie şi să deschidă toate cabanele şi anexele – nu le vor folosi. Micul şopron întrebuinţat acum pentru unelte fusese o anexă a cabanei când nu exista apă curentă şi nu pompau apa din lac. Doamna Clausen amorsă cu îndemânare pompa şi trase cablul pentru a porni motorul cu benzină al pompei.

Doris îl rugă pe Wallingford să arunce un şoarece mort. Îl ţinu pe micul Otto, în timp ce Patrick scoase şoarecele din cursă şi îl îngropă superficial sub o grămăjoară de frunze şi ace de pin. Cursa de şoareci fusese instalată într-un dulap din bucătărie; doamna Clausen descoperise rozătorul mort, în timp ce scotea alimentele din dulap.

Doris nu putea suferi şoarecii, pentru că erau murdari. O revoltau excrementele lăsate de ei în tot felul de „locuri surprinzătoare”, cum le numea ea, răspândite prin bucătărie. Îl rugă pe Patrick să arunce şi excrementele de şoarece. Detesta şi mai mult decât excrementele lor bruscheţea cu care se deplasau. (Poate că era mai bine să fi adus *Charlotte's Web* în loc de *Stuart Little*, îşi zise Wallingford îngrijorat.)

Toate alimentele din pungi de hârtie sau plastic, puse în cutii de carton, trebuiau păstrate în recipiente de tablă, din cauza şoarecilor; iarna nici conservele nu puteau fi lăsate neprotejate. Într-o iarnă, conservele fuseseră străpunse – probabil de un şobolan, dar posibil şi de o nurcă sau o nevăstuică. Într-o altă iarnă, un animal, aproape sigur o lupoaică, pătrunsese în cabana principală şi îşi făcuse culcuş în bucătăria pe care o lăsase într-un hal

fără hal.

Patrick înţelese că toate acestea făceau parte din folclorul de tabără de vară al casei. Îşi imagina cu uşurinţă viaţa de acolo, chiar şi în lipsa celorlalţi membri ai familiei Clausen. În cabana principală, unde se aflau bucătăria şi sufrageria, dar şi baia cea mai mare, văzu stivuite pe etajere diverse jocuri: şah, table şi alte jocuri cu zaruri, puzzle. Cărţi nu erau, în afara unui dicţionar (fără îndoială, pentru a rezolva conflictele la Scrabble) şi obişnuitele ghiduri de teren pentru identificarea şerpilor, a amfibienilor, a insectelor şi păianjenilor, a florilor sălbatice, a mamiferelor şi a păsărilor.

Tot în cabana principală erau vizualizări ale stafiilor care trecuseră pe acolo sau încă bântuiau. Acestea erau sub forma unor instantanee stângace, cu marginile răsucite. Unele erau decolorate rău de o prea lungă expunere la soare; altele aveau pete de rugină de la piunezele cu care fuseseră fixate pe pereţii din lemn de pin nelăcuiţi.

Mai erau şi alte suveniruri care invocau stafii. Capete de cerbi sau doar coarnele lor atârnate pe pereţi; un craniu de cioară, în care se vedea gaura făcută de un glonţ de calibrul 22; nişte peşti neidentificabili, montaţi artizanal pe scânduri din lemn de pin lăcuite. (Peştii păreau şi ei lăcuiţi superficial.)

Dar cel mai impresionant suvenir era o singură gheară a unei păsări mari de pradă. Doamna Clausen îi zise lui Wallingford că era o gheară de vultur; nu era un trofeu, ci amintirea unei ruşini, expusă într-o cutie de bijuterii ca un avertisment pentru ceilalţi membri ai familiei Clausen. Era îngrozitor să împuşti un vultur şi totuşi, unul dintre membrii mai puţin disciplinaţi ai familiei Clausen săvârşise o asemenea faptă, pentru care fusese aspru pedepsit. Era pe atunci adolescent şi fusese „oprit”, spuse Doris, adică ratase două sezoane de vânătoare consecutive. Dacă aceasta nu fusese o lecţie suficient de severă, gheara de vultur rămăsese ca încă un cap de acuzare împotriva lui.

— Donny, spuse Doris, clătinând din cap, în timp ce rostea numele ucigaşului vulturului.

Pe căptuşeala de pluş a cutiei de bijuterii era prinsă (cu un ac de siguranţă) o fotografie a lui Donny – părea cam nebun. Acum era un bărbat matur, avea şi el copii; de fiecare dată când copiii lui vedeau gheara, li se făcea, probabil, ruşine de tatăl lor.

Doamna Clausen relată povestea pe un ton grav, aşa cum îi fusese relatată şi ei – o poveste cu un avertisment moral. NU TRAGEŢI ÎN VULTURI!

— Donny a fost întotdeauna un sălbatic, raportă doamna Clausen.

Wallingford îi vedea cu ochii minţii pe toţi interacţionând – stafiile din fotografii, pescarii care prinseseră peştii daţi cu lac, vânătorii care împuşcaseră cerbii, cioara şi vulturul. Îşi imagină bărbaţii în jurul grătarului acoperit cu o prelată, pe pontonul pentru plajă, sub streaşină.

Erau două frigidere, unul înăuntru şi unul afară, probabil pline cu bere, îşi imagină Patrick. Doamna Clausen îi corectă ulterior această impresie; doar frigiderul de afară era plin cu bere. Era frigiderul pentru bere – era interzis să se ţină altceva în el.

În timp ce bărbaţii păzeau grătarul şi îşi beau berile, femeile hrăneau copiii – la masa de picnic de pe ponton pe vreme bună, sau la masa lungă din sufragerie pe vreme rea. Spaţiul limitat în care se consuma viaţa în casă îi sugeră lui Wallingford că părinţii şi copiii mâncau separat. După ce Doris mai întâi râse de întrebarea lui Patrick, pe urmă confirmă că aşa era.

Un şir întreg de fotografii înfăţişau femei în halate de spital, întinse în pat, cu nou-născuţii lângă ele; printre ele nu era nici o fotografie cu Doris. Wallingford resimţi acut absenţa ei şi a micului Otto. (Otto cel mare nu fusese prezent ca să-l fotografieze.) Erau fotografii cu bărbaţi şi băieţi în uniformă – tot felul de uniforme, militare şi sportive – cu femei şi fete în toalete elegante şi în costume de baie, majoritatea surprinse în timp ce protestau că erau fotografiate.

Exista şi un perete dedicat câinilor – câini înotând, câini aducând beţe, câini îmbrăcaţi jalnic în hăinuţe de

copil. Şi, într-o firidă de deasupra scrinurilor dintr-unul dintre dormitoare, inserate cu marginile în rama unei oglinzi pătate, erau fotografii ale vârstnicilor, probabil răposaţi acum. O bătrână în cărucior de invalid, cu o pisică în poală; un bătrân la prova unei canoe, fără vâslă. Bătrânul avea un păr alb, lung, şi era înfăşurat într-o pătură, ca un indian; parcă aştepta să se aşeze cineva la pupa şi să vâslească, ducându-l departe.

În hol, în faţa uşii de la baie, era un mănunchi de fotografii aranjate în formă de cruce – un altar închinat unui tânăr Clausen dat dispărut în Vietnam. În baie era un alt altar, acesta fiind dedicat zilelor de glorie ale echipei Green Bay Packers – poze venerate, adunate din reviste vechi, înfăţişându-i pe „invincibili”.

Wallingford avea mari dificultăţi în a-i identifica pe aceşti eroi; foile rupte din reviste erau boţite şi pătate de apă, explicaţiile erau aproape ilizibile. „Într-un vestiar din Milwaukee”, descifră cu greu Wallingford, „după ce au câştigat pentru a doua oară Western Division, decembrie 1961.” Erau acolo Bart Starr, Paul Hornung şi antrenorul Lombardi – antrenorul avea în mână o sticlă de Pepsi. Lui Jim Taylor îi ţâşnea sânge din şaua nasului. Wallingford nu-i recunoscu, dar îl identifică pe Taylor, pentru că îi lipseau câţiva dinţi din faţă.

Cine erau Jerry Kramer şi Fuzzy Thurston şi ce însemna „lovitura Packer”? Cine era tipul năclăit de noroi? Era Forrest Gregg sau Ray Nitschke, plin şi el de noroi, chel, ameţit şi sângerând? Şedea pe o bancă la un meci în San Francisco şi îşi ţinea casca în mâini ca pe un bolovan. Cine sunt oamenii aceştia sau cine au fost? se întrebă Wallingford.

Era şi celebra fotografie a suporterilor la Cupa Gheţii – Lambeau Field, decembrie 1967. Erau îmbrăcaţi pentru Polul Nord sau pentru Antarctica; aburul răsuflării îngheţate le masca feţele. Probabil că printre ei se aflau şi câţiva membri ai familiei Clausen.

Wallingford nu va afla niciodată semnificaţia acelei grămezi de trupuri, sau ce-au simţit Dallas Cowboys când l-au văzut pe Bart Starr zăcând în zona finală; nici măcar

colegii săi de echipă din Green Bay nu ştiuseră că Starr va improviza o eschivă de fundaş de la linia de un metru. În grămadă, după cum ştia orice Clausen, fundaşul strigase, „Brown, dreapta. Pătrundere, treizeci şi unu.” Rezultatul intrase în istoria sportului – numai că nu era istoria pe care o ştia Wallingford.

Rămase pe gânduri, dându-şi seama cât de puţine ştia despre lumea doamnei Clausen.

Mai erau fotografii personale neclare, care necesitau anumite explicaţii pentru străini. Doris încercă. Matahala din pupa bărcii cu motor era un urs negru, surprins într-o vară înotând în lac. Forma aceea ceţoasă, care părea fotografia patinată a unei vaci care scăpase prin prospătură, era un elan care se îndrepta spre mlaştina aflată, conform doamnei Clausen „la nici un sfert de milă de aici”. Şi aşa mai departe... Confruntări cu natura şi cu infracţiunile împotriva naturii, victorii locale şi ocazii speciale, Green Bay Packers şi naşterile din familie, câinii şi nunţile.

Wallingford remarcă, pe fugă, fotografia lui Otto senior cu doamna Clausen la nuntă. Tăiau tortul; mâna dreaptă puternică a lui Otto acoperea mâna mai mică a lui Doris, care ţinea cuţitul. Patrick avu un sentiment de familiaritate când zări mâna lui Otto, deşi o vedea pentru prima oară cu verighetă. Ce făcuse doamna Clausen cu verigheta lui Otto? se întrebă el. Ce făcuse cu a ei?

În fruntea nuntaşilor care asistau la tăierea tortului, un băiat ţinea o farfurie şi o furculiţă. Să fi avut nouă sau zece ani; întrucât era îmbrăcat elegant, ca şi ceilalţi nuntaşi, Patrick presupuse că el dusese verighetele. Nu-l recunoscu pe puşti, dar de vreme ce era, probabil, adult acum, Wallingford se gândi că s-ar putea să-l fi cunoscut. (Ţinând seama de faţa rotundă a băiatului şi de veselia lui hotărâtă, era mai mult ca sigur un Clausen.)

Domnişoara de onoare stătea lângă băiat, muşcându-şi buza inferioară; era o tânără frumoasă, care părea cam uşuratică şi stăpânită de capricii. Ca Angie, poate?

Patrick îşi dădu seama dintr-o privire că n-o întâlnise; dar mai ştia că era genul de fată care îi era familiar. Nu era

la fel de drăguţă ca Angie. Cândva, demult, domnişoara de onoare fusese, poate, cea mai bună prietenă a lui Doris. Dar alegerea putea fi strategică; probabil că năbădăioasa fată era sora mai mare a lui Otto. Şi indiferent dacă ea şi Doris fuseseră sau nu vreodată prietene, Patrick se îndoia că erau acum.

Cât despre aranjamentele pentru dormit, prima privire pe care o aruncă Wallingford celor două camere terminate de deasupra hangarului de bărci îi spuse totul. Doris pusese leagănul portabil în camera cu patul dublu, iar pe unul dintre acestea îl folosise deja ca masă de schimbat scutece – scutecele şi hăinuţele micului Otto erau deja aranjate pe el. Doamna Clausen îi spuse lui Patrick că ea va dormi în celălalt pat dublu din cameră, ceea ce însemna că lui Wallingford îi revenea a doua cameră de deasupra hangarului de bărci, cu un pat uriaş, care părea şi mai mare în încăperea îngustă. În timp ce îşi despacheta lucrurile, Patrick observă că partea stângă a patului era lipită de perete – probabil partea lui Otto senior. Având în vedere îngustimea camerei, singura cale spre pat era dinspre partea lui Doris; chiar şi aşa, spaţiul era minim. Poate că Otto senior se urca pe la picioarele patului.

Pereţii camerei erau din acelaşi lemn de pin nelăcuit ca interiorul cabanei principale, deşi scândurile erau mai deschise la culoare, aproape gălbui – cu excepţia unui dreptunghi de lângă uşă, unde fusese probabil agăţat un tablou sau o oglindă. În rest, soarele decolorase aproape totul. Ce dăduse jos doamna Clausen?

Deasupra părţii de pat al lui Otto senior erau prinse pe perete cu piuneze diverse fotografii făcute în timpul amenajării camerelor de deasupra hangarului de bărci. Otto senior, fără cămaşă, bronzat şi musculos. (Centura de dulgher îi amintea lui Patrick de centura cu scule care i se furase Monikăi scris cu k la circul din Junagadh.) Mai era o fotografie cu Doris într-un costum de baie întreg – un cilindru purpuriu, cu o croială conservatoare. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept, ceea ce îl întrista pe Wallingford; i-ar fi plăcut să zărească mai mult din sânii ei.

În fotografie, doamna Clausen stătea în picioare pe

ponton, privindu-l pe Otto senior cum lucra cu un ferăstrău. Întrucât nu exista curent electric la casa de pe lac, acesta primea probabil curent de la generatorul cu benzină de pe ponton. Băltoaca întunecată din faţa tălpilor goale ale lui Doris sugera că avea costumul ud. Era foarte posibil să-şi fi adunat braţele la piept pentru că îi era frig.

Când Wallingford închise uşa de la dormitor ca să se schimbe în slipul de înot, acelaşi costum de baie purpuriu era agăţat de un cui pe dosul uşii. Patrick nu se putu abţine şi-l atinse. Costumul de baie purpuriu petrecuse mult timp în apă şi la soare; era puţin probabil ca măcar o urmă din mirosul lui Doris să fi rămas în el, dar Wallingford duse costumul la faţă şi îşi închipui că o mirosea.

De fapt, costumul mirosea a lycra, a lac şi a lemn – lemnul din care era făcut hangarul de bărci; dar Patrick strânse costumul la fel de tare cum ar fi strâns-o pe doamna Clausen – ea era udă şi tremura de frig şi amândoi îşi scoteau împreună costumele de baie ude.

Era un comportament cu adevărat jalnic faţă de un costum întreg, fără pretenţii – unii ar spune chiar demodat – cu partea din faţă căptuşită şi cu barete de umăr încrucişate la spate. Sutienul cusut în el, cu cupe moi, era o alegere practică pentru o femeie cu sâni mari şi torace îngust, cum era Doris Clausen.

Wallingford puse costumul de baie purpuriu înapoi, pe cuiul din dosul uşii de la dormitor; îl agăţă, aşa cum făcuse şi ea, de baretele de umăr. Lângă el, pe un alt cui, era celălalt articol de îmbrăcăminte al doamnei Clausen din dormitor – un halat de pluş, cândva alb, acum cam cenuşiu. Era jenant că acest veşmânt deloc excitant îl excită.

Deschise sertarele scrinului cât mai încet, căutând lenjeria de corp a lui Doris. Dar sertarul de jos conţinea numai cearşafuri, feţe de pernă şi o pătură de rezervă; sertarul din mijloc era plin cu prosoape. Sertarul de sus zăngăni zgomotos, în el aflându-se lumânări, baterii de lanternă, câteva cutii cu chibrituri, o lanternă de rezervă şi o cutie cu piuneze.

Patrick observă în scândurile de lemn de pin nelăcuit de deasupra părţii de pat a doamnei Clausen mici găuri

lăsate de piuneze. Ea prinsese acolo vreo zece fotografii. Ce sau pe cine înfăţişau, Wallingford nu putea decât să bănuiască. De ce scosese Doris fotografiile era o altă necunoscută a problemei.

Patrick auzi o bătaie în uşă tocmai când îşi lega şnururile slipului, operaţiune pe care învăţase de mult s-o efectueze cu mâna dreaptă şi cu dinţii. Doamna Clausen dorea costumul de baie şi halatul de pluş; îi spuse lui Wallingford în care sertar erau prosoapele, fără să ştie că el aflase unde sunt şi îl rugă să aducă trei prosoape pe ponton.

După ce ea se schimbă, se întâlniră în holul îngust şi coborâră scara abruptă până la parterul hangarului de bărci; scara era deschisă, ceea ce va fi periculos pentru micul Otto vara următoare. Otto senior intenţionase s-o închidă.

— N-a apucat s-o facă, comentă doamna Clausen.

O estacadă şi un ponton îngust separau cele două bărci legate în hangar, barca cu motor inclus a familiei şi una cu motor exterior, mai mică. În capătul deschis al hangarului, o scară portabilă intra în apă din pontonul despărţitor. Cine dorea să intre în lac sau să iasă din el din interiorul hangarului? Dar Patrick nu pomeni de scară, pentru că doamna Clausen pregătea deja locul pentru copil pe pontonul mare de afară.

Adusese câteva jucărele şi o plăpumioară de mărimea unei pături de picnic. Copilul nu se târa atât de viguros pe cât se aşteptase Wallingford. Otto junior putea să stea în fund până când părea că uita unde se afla; apoi se rostogolea pe o parte. La opt luni, copilul putea să se ridice în picioare – dacă avea la îndemână o măsuţă joasă sau un alt obiect solid de care să se agaţe. Dar adeseori uita că stătea în picioare şi brusc se aşeza sau se trântea pe o parte.

Micul Otto mergea de-a buşilea mai mult înapoi – îi era mai uşor să se deplaseze în spate decât în faţă. Dacă era înconjurat de obiecte pe care să le apuce sau la care să se uite, şedea în fund foarte mulţumit – dar nu prea mult timp, comentă Doris.

— Peste câteva săptămâni, n-o să mai putem sta pe ponton cu el. O să se deplaseze tot timpul de-a buşilea.

Ca să fie ocrotit de soare, copilul era îmbrăcat cu o cămăşuţă cu mâneci lungi, pantalonaşi lungi şi pălărioară – avea şi ochelari de soare, pe care nu şi-i scotea atât de des pe cât prevăzuse Patrick.

— Du-te să înoţi. Stau eu cu el. Pe urmă stai tu cât înot eu, îi spuse doamna Clausen lui Wallingford.

Patrick era impresionat de cantitatea de lucruşoare pentru copil pe care doamna Clausen le adusese în week-end; era de asemenea impresionat cu cât calm, fără nici un efort, părea să se fi adaptat Doris rolului de mamă. Sau poate că aşa se întâmpla cu femeile care doreau să aibă un copil atât de mult şi atâta timp cât îşi dorise doamna Clausen. Wallingford chiar nu ştia.

Apa lacului era rece, dar numai la primul contact. La capătul adânc al pontonului ea era albastră-cenuşie; mai aproape de mal, căpăta o nuanţă mai verzuie, de la brazii şi pinii brumării care se reflectau în ea. Fundul era mai nisipos şi mai puţin mâlos decât se aşteptase Patrick; exista şi o mică plajă cu nisip gros, presărat cu pietre, unde Wallingford îl băgă pe micul Otto în apă. La început, băieţelul fu şocat de răceala apei, dar nu plânse; îl lăsă pe Wallingford să-l ţină în braţe în timp ce se bălăcea şi doamna Clausen îi fotografia. (Părea că se pricepea foarte bine.)

Adulţii, cum începu Patrick să considere că erau Doris şi cu el, înotau cu rândul. Doamna Clausen era o bună înotătoare. Wallingford îi spuse că, având o singură mână, prefera să facă pluta sau să calce apa. Îl şterseră împreună pe micul Otto şi Doris îl lăsă pe Patrick să-l îmbrace – era prima lui încercare. Ea trebui să-i arate cum se proceda cu scutecul.

Doamna Clausen îşi extrase cu dibăcie costumul de baie de sub halatul de pluş. Wallingford, din cauza problemei cu mâna, nu reuşi să-şi scoată slipul pe sub prosop cu aceeaşi dibăcie. Doris izbucni în râs şi întoarse capul, în timp ce el reuşea să şi-l scoată fără prosop. (Doris încă nu-i pomenise de voyeuristul cu telescop de pe malul

opus.)

Cărară împreună copilul şi lucruşoarele lui la cabana principală. Acolo era deja amplasat un scaun înalt de copii şi Wallingford bău o bere – încă n-avea pe el decât un prosop – în timp ce Doris îl hrănea pe Otto junior. Îi spuse lui Patrick că după ce hrăneau copilul şi mâncau şi ei, trebuiau să termine orice activitate în cabina principală înainte de a se întuneca. După ce se întuneca, apăreau ţânţarii şi de aceea trebuiau să se instaleze în apartamentul din hangarul de bărci.

În hangar nu exista baie. Doris îi aminti lui Wallingford să folosească toaleta din cabana principală şi să se spele pe dinţi la chiuveta din baia de acolo. Dacă avea nevoie să facă pipi în timpul nopţii, putea să iasă afară cu lanterna, dar trebuia să se grăbească.

— Trebuie să te întorci în hangar înainte de a te găsi ţânţarii, îl avertiză doamna Clausen.

Folosind aparatul ei, Patrick îi fotografie pe Doris şi pe micul Otto pe pontonul de plajă al cabanei principale.

Adulţii şi-au pregătit fripturi la grătarul de afară, pe care le-au mâncat cu mazăre şi orez. Doamna Clausen adusese două sticle cu vin roşu – au băut doar una. În timp ce Doris a spălat vasele, Patrick s-a dus cu aparatul de fotografiat la ponton şi a făcut două fotografii cu costumele lor de baie agăţate unul lângă celălalt pe frânghia de rufe.

I s-a părut culmea intimităţii şi a liniştii casnice faptul că luaseră masa împreună, Doris în vechiul ei halat de baie şi Wallingford doar cu un prosop în jurul taliei. Nu mai trăise cu nimeni asemenea momente.

Wallingford şi-a mai luat o bere cu el când s-au întors în hangarul de bărci. În timp ce străbăteau cărarea acoperită cu ace de pin, au simţit că vântul dinspre vest încetase şi lacul era complet liniştit; soarele care apunea atingea încă vârfurile copacilor de pe malul estic. Fiind o seară fără vânt, ţânţarii apăruseră deja – aşteptaseră să se lase întunericul. Patrick şi Doris dădeau la o parte ţânţarii cu mâna, în timp ce cărau copilul şi lucruşoarele lui în apartamentul din hangarul de bărci.

Wallingford privea de la fereastra dormitorului lui cum

se înstăpânea întunericul, ascultând cum doamna Clausen îl culca pe Otto junior în odaia alăturată. Îi cânta un cântec de leagăn. Ferestrele lui Patrick erau deschise; auzea ţânţarii zumzăind în faţa plaselor. Nu se mai auzeau decât cufundacii şi un zumzet dinspre lac, în care se distingeau voci îndepărtate. Poate că erau pescari care se întorceau acasă sau nişte adolescenţi. Apoi zgomotele de pe apă se stinseră în depărtare şi doamna Clausen nu-i mai cântă micului Otto; în celălalt dormitor, se lăsase tăcerea. Nu se mai auzeau decât cufundacii, din când în când o raţă şi ţânţarii.

Wallingford simţea o izolare cum nu mai simţise vreodată, deşi nu era încă beznă totală. Stătea culcat pe pat, încă înfăşurat în prosop, lăsând întunericul să cuprindă odaia. Încercă să-şi imagineze fotografiile pe care Doris le prinsese cândva în piuneze pe partea ei de pat.

Dormea adânc, când doamna Clausen intră şi îl trezi cu lanterna. Stătea la picioarele patului în halatul ei alb de baie, ca o stafie, cu lumina îndreptată spre ea. Aprindea şi stingea lanterna, de parcă ar fi încercat să-i atragă atenţia cât de întuneric era, deşi luna era aproape plină.

— Hai să mergem să înotăm, şopti ea. N-avem nevoie de costume ca să înotăm noaptea. Ia-ţi doar prosopul.

Ieşi în hol şi îl conduse jos pe scară, ţinându-l de o mână şi orientând lanterna spre tălpile lor goale. Wallingford se căznea să-şi ţină prosopul cu ciotul în jurul taliei. În hangarul de bărci era foarte întuneric. Doris îl conduse jos pe scândură şi pe pontonul îngust dintre ambarcaţiunile amarate, îndreptă fasciculul lanternei în faţă, luminând scara de la capătul pontonului.

Deci, scara era pentru înotul nocturn. Patrick era invitat să ia parte la un ritual pe care doamna Clausen îl oficiase cu răposatul ei soţ. Păşeau cu grijă, unul în spatele celuilalt, pe pontonul îngust şi întunecat, ca într-un cortegiu religios.

Fasciculul lanternei surprinse un păianjen mare târându-se repede de-a lungul unei funii de amarare. Wallingford se sperie; doamna Clausen, nu.

— Nu e decât un păianjen, spuse ea. Mie îmi plac

păianjenii, fiindcă sunt harnici.

Deci admira păianjenii şi hărnicia. Patrick îşi reproşă din nou că luase cu el *Stuart Little* şi nu *Charlotte's Web*. Poate că nici nu-i va spune lui Doris că adusese cartea asta stupidă şi în nici un caz că se gândise să-i citească mai întâi ei şi apoi micului Otto.

Când ajunseră la scară, doamna Clausen îşi scoase halatul. Era clar că exersase cum să plaseze astfel lanterna pe halat, încât să lumineze spre lac. Va fi ca un far pentru ei, la întoarcere.

Wallingford îşi scoase prosopul şi rămase gol puşcă lângă ea. Doris nu-i lăsă răgaz s-o atingă – dacă ar fi avut cumva un asemenea gând. Coborî repede scara portabilă şi alunecă în lac, aproape fără zgomot. El o urmă în apă, dar nu graţios şi fără zgomot, ca ea. (Încercaţi să faceţi asta coborând o scară, cu o singură mână.) Tot ce putu face Patrick fu să prindă balustrada laterală în scobitura braţului stâng şi în rest să se ajute doar cu mâna dreaptă şi cu braţul drept.

Înotară aproape unul de celălalt. Doamna Clausen avea grijă să nu-l depăşească prea mult, să calce apa sau să facă pluta, până când el o ajungea din urmă. Trecură de capătul adânc al pontonului exterior, de unde văzură conturul întunecat al cabanei principale neluminate şi celelalte construcţii mai mici, rudimentare, care păreau o colonie abandonată în sălbăticie. Dincolo de lacul luminat de lună, celelalte case de vară erau şi ele în întuneric. Ocupanţii lor se culcau devreme şi se trezeau o dată cu soarele.

În afară de lanterna din pontonul hangarului de bărci, orientată spre lac, se mai zărea o lumină – în dormitorul lui Otto junior. Doris lăsase lampa cu gaz aprinsă în caz că băieţelul s-ar trezi, ca să nu se sperie de întuneric. Ferestrele fiind deschise, era sigură că l-ar auzi dacă s-ar trezi şi ar plânge. Sunetele se deplasează repede peste apă, mai ales noaptea, explică doamna Clausen.

Vorbea fără efort în timp ce înota – nu i se tăie nici o clipă respiraţia. Vorbea necontenit, explicând totul. Cum ea şi Otto senior nu puteau înota niciodată noaptea, coborând

în apă de pe pontonul mare, pentru că îi puteau auzi ceilalţi membri ai familiei Clausen (din celelalte cabane). Dar descoperiseră că, intrând în lac din interiorul hangarului de bărci, puteau să ajungă la apă fără să fie observaţi.

Wallingford auzea fantomele membrilor familiei Clausen, gălăgioşi şi veseli, făcând drumuri-drumuri la frigiderul cu bere – o uşă cu plasă se trântea mereu şi cineva striga: „Intră ţânţarii!” Sau un glas de femeie: „Câinele ăla e ud leoarcă!” Sau o voce de copil: „Nenea Donny e de vină.”

Unul dintre câini cobora la lac şi lătra în neştire spre doamna Clausen şi Otto senior, care înotau goi şi observaţi doar de câine. „Împuşcaţi câinele ăla nenorocit!” striga un alt glas furios. Apoi, altcineva spunea: „Poate că e o vidră sau o nurcă.” O a treia persoană, deschizând sau închizând uşa frigiderului cu bere, comenta: „Nu, e doar un câine cretin. Latră la orice sau mai degrabă la nimic.”

Wallingford nu ştia dacă într-adevăr înota gol cu Doris Clausen, sau dacă nu cumva ea retrăia, trează, partidele de înot nocturn cu Otto senior. Lui Patrick îi plăcea să înoate lângă ea, în ciuda atmosferei melancolice.

Când i-au descoperit ţânţarii, au înotat sub apă pe o distanţă scurtă, dar doamna Clausen voia să se întoarcă la hangar. Dacă înotau sub apă, chiar şi pentru scurt timp, nu-l vor auzi pe copil plângând şi nici nu vor vedea lampa pâlpâind.

Pe cerul nordic de noapte licăreau stelele şi luna; un cufundac ţipa şi un altul se scufundă în apropierea lor. Li se păru în treacăt că aud frânturi de cântec. Poate că dincolo de lac, cineva din casele întunecate de acolo asculta la radio, dar cei doi înotători nu credeau că era un radio.

Cântecul, cunoscut de amândoi, le apăru în minte simultan. Era un cântec de dor foarte popular şi era limpede că doamnei Clausen i se făcuse dor de soţul ei răposat. Lui Patrick îi era dor de doamna Clausen, deşi de fapt ei nu fuseseră niciodată împreună decât în închipuirea lui.

Ea urcă prima scara. Călcând apa, el îi văzu silueta – fasciculul lanternei era în spatele ei. Îşi puse repede

halatul, în timp ce el se lupta cu scara. Îndreptă lanterna în jos, spre ponton, pentru ca el să-şi vadă prosopul; în timp ce îl lua de jos şi îşi înfăşură talia cu el, ea aşteptă cu lumina orientată spre tălpile ei. Apoi întinse mâna spre spate, apucându-i unica mână, iar el o urmă din nou.

Se duseră să se uite cum dormea micul Otto. Wallingford nu era pregătit; nu ştia că a privi un copil dormind era pentru unele mame o plăcere la fel de mare ca vizionarea unui film. Când doamna Clausen se aşează pe pat ca să-şi privească fiul adormit, Patrick se aşează lângă ea. Fusese nevoit s-o facă, pentru că ea nu-i dăduse drumul la mână. Copilul era ca o secvenţă care se derula în faţa lor.

— E vremea poveştilor, şopti Doris cu un glas pe care Wallingford nu-l mai auzise – părea ruşinată.

Îl strânse uşor de singura lui mână, în caz că era nedumerit sau că o înţelesese greşit. Povestea i se adresa lui, nu micului Otto.

— Am încercat să mă văd cu cineva, cu altcineva, spuse ea. Am încercat să ies cu el.

„Să ies” însemna oare ceea ce credea Wallingford că însemna, chiar şi în Wisconsin?

— M-am culcat cu cineva, cineva cu care n-ar fi trebuit s-o fac, explică doamna Clausen.

— A... îi scăpă lui Patrick, fără să-şi dea seama. Ascultă răsuflarea copilului adormit, dar n-o auzi din cauza fâsâitului lămpii cu gaz, care suna ca o răsuflare.

— E un bărbat pe care-l cunosc de mult, dar din altă viaţă, continuă Doris. E ceva mai tânăr decât mine, adăugă ea.

Încă îl ţinea pe Wallingford de unica lui mână, dar n-o mai strângea. El voia însă să i-o strângă pe a ei – în semn de înţelegere, de sprijin – dar îşi simţea mâna anesteziată. (Recunoştea senzaţia.)

— A fost căsătorit cu o prietenă a mea, continuă doamna Clausen. Ieşeam împreună când trăia Otto. Toţi patru făceam diverse lucruri împreună, aşa cum fac cuplurile.

Patrick reuşi să-i strângă puţin mâna.

— Dar s-a despărţit de nevastă-sa, la scurt timp după

ce l-am pierdut pe Otto, explică doamna Clausen. Şi când m-a sunat să mă invite să ieşim, n-am acceptat de la început. Am sunat-o pe prietena mea, ca să fiu sigură că au divorţat şi că ea n-avea nimic împotrivă. A spus că n-o deranjează, dar n-a fost sinceră. De fapt a deranjat-o, după ce s-a întâmplat. Şi nu trebuia s-o fac. Oricum, nu mi-a plăcut de el. Nu în privinţa asta.

Tot ce putu face Wallingford fu să se abţină să exclame: „Bravo!”

— Aşa că i-am spus că n-o să mai ies cu el. A înţeles, am rămas prieteni, dar ea nu mai vorbeşte cu mine. Şi a fost domnişoară de onoare la nunta mea, dacă poţi să-ţi închipui una ca asta!

Wallingford putea, fie şi pornind de la o fotografie.

— Asta-i tot. Am vrut să-ţi spun.

— Mă bucur că mi-ai spus, reuşi să spună Patrick, deşi nu prea simţea nici o bucurie, ci mai degrabă o sfâşietoare gelozie, amestecată cu un copleşitor sentiment de uşurare. Doris se culcase cu un vechi prieten – atâta tot! Faptul că treaba nu mersese bine îl făcea pe Wallingford nu doar să se bucure, ci să jubileze. Şi mai simţea că era un naiv. Fără să fie frumoasă, doamna Clausen era una dintre cele mai sexy femei pe care le cunoscuse. Era normal ca bărbaţii s-o curteze şi s-o invite să „iasă” cu ei. De ce nu prevăzuse asta? Nu ştia de unde să înceapă. Poate că Patrick se simţise mult prea încurajat de faptul că doamna Clausen îi strângea acum mâna mai tare ca înainte; probabil că se simţea uşurată că el o ascultase cu înţelegere.

— Te iubesc, începu el. Era încântat că Doris nu-şi îndepărta mâna, deşi simţi că strânsoarea ei slăbi. Vreau să trăiesc cu tine şi cu micul Otto. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Acum ea era indiferentă, asculta doar. El nu-şi dădea seama ce gândea.

Nu se priviră nici măcar o clipă. Continuară să se uite la Otto junior cum dormea. Gura deschisă a copilului cerea o poveste; de aceea, Wallingford începu una. Era o poveste nepotrivită pentru un început, dar el era ziarist – un om al faptelor, nu un povestitor.

Ceea ce neglija el era tocmai ceea ce deplângea în

profesia lui – omisese contextul! Trebuia să fi început cu Bostonul, cu călătoria lui la doctorul Zajac, din cauza senzaţiilor de durere şi de insecte care mişunau pe locul unde fusese mâna lui Otto senior. Ar fi trebuit să-i spună doamnei Clausen de întâlnirea cu femeia din hotelul Charles – cum îşi citiseră reciproc din E. B. White, goi puşcă, dar fără să facă sex; cum se gândise tot timpul la doamna Clausen. Chiar aşa era!

Apoi, toată partea aceea din context despre cum cedase dorinţei lui Mary Shanahan de a face un copil cu el. Şi deşi poate că ar fi mers mai bine lucrurile cu Doris Clausen dacă ar fi început cu Bostonul, şi mai bine ar fi fost să înceapă cu Japonia – cum o invitase pe Mary, pe atunci o tânără măritată şi însărcinată, să vină cu el la Tokio; cum se simţise vinovat pentru asta şi îi rezistase atâta timp; cum se străduise din răsputeri să-i fie „doar prieten”.

Nu făcea parte din context şi faptul că se culcase în cele din urmă cu Mary Shanahan, fără nici o obligaţie? Adică asta nu însemna că el îi fusese cu adevărat „doar prieten”, dăruindu-i ceea ce voia? Doar un copil, nimic mai mult. Faptul că Mary îi dorea şi apartamentul sau poate dorea să se mute acolo, cu el, că mai dorea şi postul lui, şi că a ştiut tot timpul că îi va fi şefă... ei, fir-ar să fie, asta da, a fost o surpriză! Dar cum ar fi putut Patrick s-o prevadă?

Dacă orice femeie ar putea fi înţelegătoare faţă de o altă femeie care dorea să aibă un copil cu Patrick Wallingford, nu era normal ca Patrick să creadă că Doris Clausen ar fi o asemenea femeie? Nu, nu era normal! Şi cum să fie înţelegătoare, având în vedere modul cretin în care spusese povestea?

Pur şi simplu se aruncase în ea, brusc. Era nedibaci, în sensul cel mai rău al cuvântului – adică mitocan şi brutal, începuse cu echivalentul unei mărturisiri: „Nu cred cu adevărat că toate astea dovedesc că s-ar putea să nu fiu capabil să menţin o legătură monogamă, dar este destul de supărător.”

Aşa se începe o cerere în căsătorie? Era oare de mirare că Doris îşi retrăsese mâna dintr-a lui şi se întorsese ca să-l privească în ochi? Wallingford, care simţise din prologul lui

greşit orientat că intrase deja în bucluc, nu putea s-o privească în timp ce vorbea. Se uita în schimb la copilul adormit, de parcă inocenţa lui Otto junior ar fi putut s-o protejeze ca un scut pe doamna Clausen de tot ce era incorigibil din punct de vedere sexual şi reprobabil din punct de vedere moral în relaţia lui cu Mary Shanahan.

Doamna Clausen era îngrozită. Acum nu se mai uita nici la fiul ei; nu-şi putea dezlipi privirea de chipeşul profil al lui Wallingford, în timp ce el relua, lipsit de tact, detaliile ruşinosului său comportament. Începuse să se bâlbâie, în parte de emoţie, dar şi pentru că se temea că impresia pe care o producea asupra lui Doris era opusă celei dorite de el.

Ce-o fi fost în mintea lui? Ce încurcătură oribilă va urma dacă Mary Shanahan va rămâne însărcinată cu copilul lui!

În aceeaşi tonalitate a mărturisirilor, Patrick îşi ridică prosopul, ca să-i arate doamnei Clausen vânătaia de la fluierul piciorului, produsă de măsuţa cu tăblie de sticlă din apartamentul lui Mary; îi arătă şi arsura de la robinetul de apă caldă al duşului lui Mary. Doris observase deja zgârieturile de pe spatele lui. Observase şi urma de muşcătură de pe umărul stâng.

— A, asta nu e de la Mary, mărturisi Wallingford.

Nu era cel mai inspirat lucru pe care l-ar fi putut spune.

— Cu cine ai mai avut o legătură? întrebă Doris.

Nu mergea cum sperase el. Dar cât de adânc mai putea intra Patrick în bucluc dacă îi spunea doamnei Clausen şi de Angie? Cu Angie povestea era, desigur, mai simplă.

— Cu fata de la machiaj, dar numai pentru o noapte, începu Wallingford. Mă excitase.

Ce cuvinte folosea! (Că tot vorbeam de neglijarea contextului.)

Îi relată lui Doris apelurile telefonice ale diverşilor membri disperaţi ai familiei lui Angie, dar doamna Clausen era derutată – credea că el insinua că Angie era minoră. (Detaliul cu guma de mestecat contribuia la asta.) „Angie e o fată bună”, tot repeta Patrick, dându-i lui Doris impresia

că machieza ar fi debilă mintal. „Nu, nu!” protestă el. „Angie nu e nici minoră, nici debilă mintal, e doar...”

— Infantilă? întrebă doamna Clausen.

— Nu, nu! Nu chiar, protestă loial Patrick.

— Poate te gândeai că ar fi ultima persoană cu care te-ai culca – dacă eu te-aş accepta, speculă Doris. Şi întrucât nu ştiai dacă eu te voi accepta sau te voi respinge, nu aveai nici un motiv să nu te culci cu ea.

— Da, poate, veni firav răspunsul lui Wallingford.

— Nu e chiar aşa de rău, îi spuse doamna Clausen. Pot să înţeleg, adică pot s-o înţeleg pe Angie.

Patrick îndrăzni pentru prima dată să se uite la ea, dar ea îşi întoarse privirea – spre Otto junior, care încă dormea fericit.

— Mai greu îmi este s-o înţeleg pe Mary, adăugă Doris. Nu ştiu cum ai putut să te gândeşti să trăieşti cu mine şi cu micul Otto, în timp ce încercai s-o laşi însărcinată pe femeia aceea. Dacă este însărcinată şi este copilul tău, nu ne complică situaţia? Adică a ta, a mea şi a lui Otto?

— Ba da, consimţi Patrick, care îşi zise din nou: Ce-o fi fost în mintea mea? Nu era tot un context pe care-l omisese?

— Pot să înţeleg intenţiile lui Mary, continuă doamna Clausen şi-i înşfăcă brusc unica mână cu ambele mâini. Cine n-ar vrea un copil cu tine?

Îşi muşcă buza inferioară şi clătină din cap; încerca să nu ridice tonul şi să nu se enerveze, în orice caz nu în camera unde dormea copilul.

— Eşti ca o fată frumoasă care habar n-are cât de frumoasă este. Nu ai replică la efectul pe care-l produci. Nu eşti periculos pentru că eşti un bărbat chipeş – eşti periculos pentru că nu ştii cât de chipeş eşti! Şi eşti egoist!

Cuvântul îl ustură ca o palmă.

— Cum ai fi putut să te gândeşti la mine, în timp ce încercai, conştient, s-o laşi pe alta însărcinată? Atunci nu te gândeai la mine!

— Dar tu păreai o... perspectivă atât de îndepărtată, izbuti să spună Wallingford.

Ştia că era adevărat ce spusese ea. Ce idiot fusese!

Crezuse prosteşte că o să-i poată povesti ultimele lui escapade sexuale, în aşa fel încât ea să le înţeleagă la fel de bine cum înţelesese el povestea ei, mult mai omenească. Pentru că legătura ei, deşi o greşeală, fusese cel puţin reală; încercase să aibă o legătură cu un vechi prieten, care era în acel moment la fel de disponibil ca ea. Şi nu mersese – asta fusese tot.

În comparaţie cu unica aventură eşuată a doamnei Clausen, lumea lui Wallingford era nelegiuită din punct de vedere sexual. I se făcu ruşine de gândirea lui confuză.

Dezamăgirea lui Doris era vizibilă ca părul ei încă ud şi încâlcit, după partida nocturnă de înot. Dezamăgirea ei era la fel de evidentă ca pungile întunecate de sub ochii ei sau ca tot ce zărise el din corpul ei în costumul de baie purpuriu şi ceea ce văzuse din goliciunea ei în lumina lunii şi pe lac. (Se îngrăşase puţin, sau încă nu dăduse jos kilogramele puse în timpul sarcinii.)

Wallingford îşi dădu seama că lucrul care îi plăcea cel mai mult la ea se situa dincolo de sinceritatea ei sexuală. Era serioasă în tot ce spunea şi hotărâtă în tot ce făcea. Era cum nu se poate mai deosebită de Mary Shanahan; era directă şi practică, era încrezătoare şi demnă de încredere; şi când îţi acorda atenţie, ţi-o acorda total.

Lumea lui Patrick Wallingford era o lume dominată de anarhia sexuală. Doris Clausen nu ar permite o asemenea anarhie în lumea ei. Wallingford îşi mai dădu seama că ea îi luase în serios cererea în căsătorie; doamna Clausen lua totul în serios. După toate probabilităţile, acceptul ei nu fusese o perspectivă atât de îndepărtată cum crezuse el – numai că ratase ocazia.

Doris se aşează departe de el pe micul pat, cu mâinile încrucişate în poală. Nu se uita nici la el, nici la micul Otto, ci la o nedefinită şi imensă oboseală, care îi era de mult familiară şi pe care o mai privise – adeseori la acel ceas al nopţii sau în zori – de multe ori înainte.

— Trebuie să dorm puţin, rosti ea.

Dacă privirea ei în depărtări ar fi putut fi măsurată, Patrick bănuia că pătrundea, probabil, prin perete – spre dreptunghiul mai închis la culoare de pe peretele celuilalt

dormitor, spre locul de lângă uşă unde atârnase cândva un tablou sau o oglindă.

— Era ceva agăţat pe perete... În celălalt dormitor, speculă el, încercând fără speranţă s-o implice. Ce era?

— Doar o reclamă la bere, îl informă sec doamna Clausen, cu o oboseală insuportabilă în glas.

— Aha, rosti el, din nou involuntar, ca şi cum ar fi reacţionat la o lovitură de pumn.

Normal că era o reclamă de bere; sigur că ea n-avea chef s-o mai vadă.

Patrick îşi întinse unica mână; n-o lăsă să cadă în poala ei, ci îi atinse uşor, în trecere, pântecele cu dosul degetelor.

— Aveai o podoabă de metal în buric, se aventură el. Am văzut-o doar o dată.

Nu adăugă că asta se întâmplase când ea se suise pe el în cabinetul doctorului Zajac. Doris Clausen nu părea deloc genul de persoană care să-şi găurească buricul.

Ea îi luă mâna şi i-o puse în poală. Nu era un gest încurajator; nu voia decât să n-o atingă în altă parte.

— Se presupunea că era o amuletă purtătoare de noroc, explică Doris.

În felul ei de a spune „se presupunea că”, Wallingford detecta o nesfârşită neîncredere.

— Otto a cumpărat-o dintr-un atelier de tatuaje. Încercam pe atunci orice pentru fertilitate. O purtam când încercam să rămân însărcinată. N-a avut efect decât cu tine şi tu probabil că n-aveai nevoie de ea.

— Deci, n-o mai porţi?

— Nu vreau să mai rămân însărcinată, îi spuse ea.

— Ah.

Patrick fu sufocat de certitudinea că o pierduse.

— Trebuie să dorm puţin, repetă ea.

— Voiam să-ţi citesc ceva, îi spuse el. Dar pot s-o fac altă dată.

— Ce? îl întrebă ea.

— De fapt, voiam să-i citesc micului Otto – când va mai creşte. Voiam să-ţi citesc ţie acum, pentru că mă gândeam să-i citesc lui povestea mai târziu.

Wallingford tăcu. Scoase din context, vorbele lui nu

aveau mai multă logică decât tot ce-i spusese până atunci. Se simţi ridicol.

— Ce vrei să-mi citeşti? întrebă ea din nou.

— *Stuart Little*, răspunse el, dorindu-şi să nu fi abordat subiectul.

— A, e o carte de copii. Despre un şoricel, nu? El confirmă, dând din cap, ruşinat.

— Are o maşină specială, adăugă ea. Şi umblă în căutarea unei păsări. E un fel de *Pe drum* cu un şoricel, nu?

Wallingford nu s-ar fi exprimat aşa, dar dădu din cap. Îl surprinse că doamna Clausen citise *Pe drum* sau că măcar ştia de această carte.

— Simt nevoia să dorm, repetă Doris. În caz că nu pot să adorm, mi-am adus o carte de citit.

Patrick reuşi cu greu să se abţină să mai spună ceva. Părea că pierduse enorm – cu atât mai mult cu cât nu-şi dăduse seama că ar fi fost posibil să n-o piardă.

Măcar avusese bunul-simţ să nu se repeadă să-i spună cum citise *Stuart Little* şi *Charlotte's Web* cu glas tare (şi în pielea goală) cu Sarah Williams, sau cum o chema. Scoasă din context – probabil din orice context – povestea n-ar fi făcut decât să sublinieze cât de anormal era Wallingford. Momentul în care ar fi putut să-i relateze povestea în avantajul lui trecuse de mult; acum n-ar mai fi folosit la nimic.

Întârzia lângă ea, pentru că nu voia s-o piardă. Amândoi ştiau asta.

— Ce carte ţi-ai adus? întrebă el.

Doamna Clausen profită de ocazie ca să se ridice din pat. Se duse să-şi deschidă sacoşa de pânză, care semăna cu celelalte sacoşe cu lucruşoarele copilului. Era singura care conţinea lucrurile ei şi încă nu se ostenise (sau nu avusese timp) s-o despacheteze.

Găsi cartea sub lenjeria de corp. Doris i-o întinse, de parcă ar fi fost prea obosită ca să vorbească despre ea. (Probabil chiar era.) Era *Pacientul englez*, un roman de Michael Ondaatje. Wallingford nu-l citise, dar văzuse filmul.

— A fost ultimul film pe care l-am văzut cu Otto înainte de moartea lui, explică doamna Clausen. Ne-a plăcut la

amândoi. Dar am tot amânat să citesc cartea. Nu voiam să-mi amintească de ultimul film pe care l-am văzut cu Otto. Patrick Wallingford privi în jos spre *Pacientul englez*. Doris citea un roman pentru adulţi, iar el plănuise să-i citească *Stuart Little*. Câte moduri de a o subestima va mai găsi? Îşi aminti că îi plăcuse filmul Pacientul englez. Fosta lui soţie spusese că filmul era mai bun decât cartea. Îndoiala lui asupra evaluărilor lui Marilyn, în aproape orice privinţă, fusese spulberată când ea făcuse un comentariu despre roman, pe care Wallingford îşi amintise că îl citise într-o cronică literară. Marilyn spusese că filmul Pacientul englez era mai bun decât romanul, pentru că acesta era „prea bine scris”. O carte prea bine scrisă era o idee pe care doar un critic – şi Marilyn – o puteau concepe.

— N-am citit-o, atât îi spuse Wallingford doamnei Clausen, care puse cartea înapoi în sacoşa deschisă, deasupra lenjeriei de corp.

— E bună, îi spuse Doris. O citesc foarte încet, tocmai pentru că îmi place atât de mult. Cred că îmi place mai mult decât filmul, dar încerc să nu-mi amintesc filmul. (Asta însemna, desigur, că nu exista secvenţă din film pe care ea va putea s-o uite vreodată.)

Ce altceva rămânea de spus? Wallingford simţea nevoia să urineze. Ca prin minune, se abţinu s-o informeze pe doamna Clausen – spusese destule pentru o singură noapte. Ea îi lumină drumul prin hol cu lanterna, ca să nu bâjbâie prin întuneric în căutarea camerei lui.

Patrick era prea obosit ca să aprindă lampa cu gaz. Luă lanterna pe care o găsi pe scrin şi coborî cu grijă scara. Luna apusese; era mult mai întuneric. Probabil că prima rază de lumină a zorilor nu era departe. Patrick alese un copac în spatele căruia să urineze, deşi nu-l vedea nimeni. Când termină, ţânţarii îl găsiseră deja. Urmă repede fasciculul lanternei înapoi, în hangarul de bărci.

În camera doamnei Clausen şi a micului Otto era întuneric, când Wallingford trecu tiptil prin faţa uşii deschise. Îşi aminti că ea spusese că nu dormea niciodată cu lampa cu gaz aprinsă. Lămpile cu propan erau probabil suficient de sigure, dar o lampă aprinsă era o sursă de foc

şi nu putea să adoarmă de grijă.

Wallingford lăsă şi el uşa camerei lui deschisă. Voia să audă când se va trezi Otto junior. Poate că se va oferi să vegheze copilul, pentru ca Doris să poată adormi la loc. Cât de dificil putea fi să te ocupi de un copilaş? Nu era mai dificil publicul televiziunii? Gândul nu-i merse mai departe.

Îşi lepădă în sfârşit prosopul din jurul taliei. Îşi puse pe el un şort şi se strecură în pat, dar înainte de a stinge lanterna se asigură că reţinuse unde era, în caz că va avea nevoie de ea pe întuneric. (O lăsă pe podea, lângă partea de pat a doamnei Clausen.) Acum, după ce luna apusese, bezna era aproape neagră, ca perspectivele relaţiei lui cu doamna Clausen.

Patrick uită să tragă draperiile, deşi Doris îl avertizase că soarele răsărea în direcţia ferestrelor lui. Mai târziu, când încă dormea, Wallingford simţi în mod supranatural licărul de pe cer dinaintea zorilor. Atunci începură să croncănească ciorile; chiar şi în somn percepea mai bine ciorile decât cufundacii. Fără s-o vadă, simţea că lumina creştea.

Apoi plânsul micului Otto îl trezi şi rămase întins, ascultând cum doamna Clausen îl liniştea pe copil. Băieţelul încetă destul de repede să plângă, dar mai gungurea în timp ce mama lui îl schimba. Din tonul vocii lui Doris şi din diversele sunete de bebeluş pe care le scotea Otto, Wallingford putea ghici ce făceau. Îi auzi coborând scara; doamna Clausen vorbi tot timpul cât străbătură cărarea spre cabana principală. Patrick îşi aminti că hrana bebeluşului trebuia amestecată cu apă fiartă, pe care doamna Clausen o lua de pe sobă.

Patrick se uită mai întâi spre zona mâinii stângi lipsă, apoi la încheietura mâinii drepte. (Nu se va obişnui niciodată să poarte ceasul pe mâna dreaptă.) Chiar în clipa când soarele care răsărise peste lac pătrunse prin ferestrele dormitorului lui, Patrick văzu că abia trecuse de cinci.

Fiind reporter, călătorise prin toată lumea şi era obişnuit să nu doarmă suficient. Dar începea să-şi dea seama că doamna Clausen nu dormea de opt luni; fusese o

cruzime din partea lui s-o ţină trează aproape toată noaptea. Faptul că Doris îşi adusese doar o mică sacoşă de voiaj cu toate lucrurile ei, dar cărase şase sacoşe cu lucruşoarele bebeluşului, era mai mult decât simbolic – micul Otto era viaţa ei.

Cât de nebun era Wallingford ca să-şi imagineze măcar că s-ar putea ocupa de micul Otto, în timp ce doamna Clausen şi-ar recupera somnul? Nu ştia să-i dea de mâncare copilului; o văzuse o singură dată pe Doris (în ziua precedentă) schimbând un scutec. Şi nu se putea bizui pe el să-l facă pe micuţ să râgâie. (Nu ştia că doamna Clausen oprise procedeul.)

Ar trebui să-mi fac curaj să mă arunc în lac şi să mă înec, îşi zise Patrick, când doamna Clausen intră în camera lui cu Otto junior în braţe. Copilaşul avea pe el doar un scutec. Doris purta doar un tricou prea mare pentru ea, care-i aparţinuse, probabil, lui Otto senior. Tricoul era în nuanţa de verde Green Bay, decolorat, cu familiara emblemă a celor de la Packers; îi ajungea până la jumătatea coapselor, aproape până la genunchi.

— Ne-am trezit de tot, nu-i aşa? îi spunea doamna Clausen micului Otto. Hai să vedem dacă şi tati s-a trezit de tot.

Wallingford le făcu loc pe pat. Încercă să-şi păstreze calmul. (Era pentru prima dată când Doris îl numea „tati”.)

Înaintea zorilor, fusese suficient de răcoare ca să se acopere cu pătura, dar acum camera era scăldată în lumina soarelui. Doamna Clausen şi bebeluşul se strecurară sub cearşaful de deasupra, în timp ce Wallingford dădu la o parte pătura, lăsând-o să cadă la picioarele patului, pe podea.

— Trebuie să înveţi să-i dai de mâncare, spuse Doris, întinzându-i lui Patrick biberonul.

Otto era întins pe o pernă şi urmărea, cu ochii lui luminoşi, sticla trecând de la un părinte la celălalt.

Mai târziu, doamna Clausen îl aşează pe Otto în capul oaselor între două perne. Wallingford îşi urmări fiul cum apucă o zăngănică, o scutură şi o bagă în gură – un şir de evenimente nu tocmai palpitant, dar proaspătul tată era

fascinat.

— E un bebeluş foarte comod, spuse doamna Clausen. Wallingford nu ştiu ce să spună.

— Ce-ar fi să-ncerci să-i citeşti din cartea cu şoricei pe care ai adus-o? întrebă ea. Nu e nevoie să te înţeleagă – nu contează decât sunetul vocii tale. Vreau s-o aud şi eu.

Patrick se dădu jos din pat şi se întoarse cu cartea.

— Ai un şort frumos, îi spuse Doris.

Wallingford subliniase anumite pasaje din *Stuart Little*, cu gândul că ar avea o semnificaţie aparte pentru doamna Clausen. Pasajul în care prima întâlnire a lui Stuart cu Harriet Arnes este ratată, pentru că Stuart este atât de supărat că i-a fost vandalizată barca, încât refuză invitaţia ei la dans. Şi, vai, Harriet îşi ia rămas-bun, „lăsându-l pe Stuart singur cu visele spulberate şi cu barca distrusă”.

Patrick crezuse că lui Doris avea să-i placă pasajul acesta – acum nu mai era sigur. Se hotărî să sară direct la ultimul capitol, „Spre nord”, şi să citească doar fragmentul despre conversaţia filozofică a lui Stuart cu reparatorul de telefoane.

Cei doi vorbesc mai întâi despre pasărea pe care o caută Stuart. Reparatorul de telefoane îi cere lui Stuart să descrie pasărea, după care îşi notează semnalmentele ei. În timp ce Wallingford citea acest pasaj, doamna Clausen stătea culcată pe o parte, privindu-şi fiul. Otto, care îi arunca din când în când o privire mamei lui, părea să-şi asculte cu atenţie tatăl. Având-i pe amândoi, şi pe mama şi pe tata, suficient de aproape ca să-l atingă, copilul beneficia de toată atenţia.

Patrick ajunse la momentul când reparatorul de telefoane îl întreabă pe Stuart încotro se îndreaptă. Wallingford citi pasajul cu maximă emoţie.

— Spre nord, spuse Stuart.

— E frumos în nord, spuse reparatorul. Mi-a plăcut întotdeauna să merg spre nord. Dar, desigur, şi sud-estul este o direcţie grozavă.

— Da, probabil, spuse Stuart gânditor.

— Şi mai e şi estul, continuă reparatorul. Am avut odată o experienţă interesantă în drum spre est. Vrei să ţi-

o povestesc?

— Nu, mulţumesc, spuse Stuart.

Reparatorul păru dezamăgit, dar continuă să vorbească.

— Nordul are ceva special, spuse el. Ceva care-l deosebeşte de toate celelalte direcţii. O persoană care se îndreaptă spre nord nu face nici o greşeală, după părerea mea.

— Exact aşa privesc şi eu lucrurile, spuse Stuart. Cred că de acum înainte voi călători spre nord până la sfârşitul zilelor.

— Se pot întâmpla şi lucruri mai rele, spuse reparatorul.

— Ştiu, răspunse Stuart.

Lucruri şi mai rele i se întâmplaseră lui Patrick Wallingford. Nu se îndreptase spre nord când o cunoscuse pe Mary Shanahan, pe Angie, pe Monika scris cu k sau pe fosta lui soţie, dacă tot veni vorba. O cunoscuse pe Marilyn în New Orleans, unde făcea un reportaj de trei minute despre o petrecere de Mardi Gras exagerată; avusese o scurtă aventură cu o anume Fiona, o altă machieză, dar o lăsase pe Fiona pentru Marilyn. (O greşeală de mult recunoscută.)

Era o simplă statistică, dar Wallingford nu se putea gândi la o femeie cu care făcuse sex în timp ce călătorea spre nord. Dar în nord fusese doar cu Doris Clausen, cu care dorea să rămână – nu neapărat în nord, ci oriunde – până la sfârşitul zilelor.

Oprindu-se pentru a obţine un efect dramatic, Patrick repetă doar expresia „până la sfârşitul zilelor”. Apoi se uită la micul Otto, temându-se că acesta se plictisise, dar băieţelul era vioi ca o veveriţă; ochii îi scânteiau, rotindu-se de la faţa tatălui la poza colorată de pe coperta cărţii. (Stuart stătea în barca lui din coajă de mesteacăn, pe a cărei pupă scria AMINTIRI DESPRE VARĂ.)

Wallingford era fericit că atrăsese şi menţinuse atenţia micului său fiu, dar când o privi pe doamna Clausen, asupra căreia sperase să producă o impresie care să-l reabiliteze, văzu că ea adormise – după toate probabilităţile, înainte de

a înţelege pe deplin semnificaţia capitolului „Spre nord”. Doris stătea întinsă pe o parte, întoarsă încă spre Patrick şi spre băieţelul lor, şi deşi părul îi acoperea parţial faţa, Wallingford observă că zâmbea.

Sau nu... poate că nu zâmbea, dar în orice caz nu se încrunta. Atât prin expresia feţei, cât şi prin poziţia ei tihnită, doamna Clausen părea mai împăcată decât o văzuse vreodată Wallingford. Sau poate că dormea mai profund – Patrick nu-şi dădea seama.

Luându-şi în serios responsabilităţile, Wallingford îl luă pe Otto junior şi coborî încet din pat – cu grijă, ca să n-o trezească pe mama lui. Îl duse pe copil în celălalt dormitor, unde se strădui să imite ce făcuse Doris. Încercă vitejeşte să schimbe copilul pe patul folosit ca masă de schimbat scutece, dar (spre dezamăgirea lui Patrick) micul Otto era uscat; în timp ce Wallingford se minuna cât de mic era penisul fiului său, Otto împroşcă faţa tatălui lui cu un jet de pipi. Acum Patrick avea un motiv să schimbe scutecul – o manevră deloc uşoară, cu o singură mână.

Problema fiind rezolvată, Wallingford se întrebă ce să facă în continuare. În timp ce Otto junior stătea în şezut, practic imobilizat de pernele pe care Patrick le îngrămădise, pentru siguranţă, în jurul lui, neexperimentatul tată scotoci prin sacoşele cu lucruşoarele copilului. Adună următoarele obiecte: un pachet de lapte praf, un biberon curat, două rânduri de scutece, o cămăşuţă, în caz că era răcoare afară – dacă ieşeau – şi o pereche de şosete şi ghetuţe, în caz că fericirea lui Otto va fi să salte în rucsacul de purtat copii.

Rucsacul se afla în cabana principală, unde Wallingford îl cără pe Otto. Şosetele şi ghetuţele, îşi zise Patrick – dovedind astfel instinctele prevăzătoare ale unui bun tată – vor proteja degetuţele de la picioare ale copilului, ca să nu-i intre ceva în tălpile fragile. Gândindu-se mai bine, cu o clipă înainte de a ieşi din apartamentul din hangar cu Otto şi cu sacoşa cu lucruşoare, Wallingford adăugase pălărioara copilului şi cartea doamnei Clausen, *Pacientul englez*. Unica lui mână atinsese uşor lenjeria de corp a lui Doris când luase cartea din sacoşa de voiaj.

În cabana principală era mai răcoare, aşa că Patrick îi puse lui Otto cămăşuţă şi, numai aşa, ca o îndrăzneală, şosetele şi ghetuţele. Încercă să-l aşeze pe copil în rucsac, dar acesta începu să plângă. Atunci Patrick îl puse în scaunul înalt, pe care micuţul păru să-l prefere. (Doar pe moment – nu era nimic de mâncare.)

Wallingford găsi o lingură în maşina de spălat vase şi strivi o banană pentru Otto, care se veseli scuipând o parte din piureul de banană şi frecându-şi faţa cu el, după care îşi şterse mânuţele pe cămăşuţă. Wallingford se întrebă ce să-i mai dea copilului de mâncare. Ibricul de pe sobă era cald încă. Dizolvă laptele praf în apa caldă şi îl amestecă apoi cu fulgi de cereale pentru sugari, dar Otto prefera banana. Patrick încercă să amestece fulgii cu o linguriţă de piure de piersici dintr-unul din borcănelele cu hrană pentru copii. Otto înghiţi cu prudenţă amestecul, dar câţiva stropi de terci de banană şi de piersici îi ajunseseră deja în păr.

Era clar că Wallingford reuşise să pună mai multă mâncare pe Otto decât s-o introducă în el. Umezi un şerveţel de hârtie cu apă caldă şi-l şterse pe bebeluş până deveni curat sau aproape curat; apoi îl luă din scaunul înalt şi îl puse din nou în rucsac. Băieţelul săltă în el câteva minute, după care vomă jumătate din micul dejun.

Wallingford îşi luă fiul din rucsac şi se aşeză cu el în braţe pe un balansoar. Încercă să-i dea biberonul, dar micuţul, mânjit tot, supse doar câteva miligrame, pe care le scuipă pe genunchii lui Wallingford. (Avea pe el doar şortul, aşa că nu conta.)

Patrick încercă să facă paşi încolo şi-ncoace, ţinându-l pe Otto în scobitura braţului stâng şi cartea doamnei Clausen, *Pacientul englez*, deschisă ca o carte de rugăciuni, în mâna dreaptă. Dar, pentru că braţul stâng al lui Wallingford n-avea mână, greutatea lui Otto nu putea fi susţinută în acest mod prea mult timp. Patrick se întoarse în balansoar. Îl sprijini pe Otto de-o coapsă şi-l lăsă să se rezeme de el; creştetul copilului stătea pe pieptul şi umărul stâng al lui Wallingford, care îl ţinea cu braţul stâng. Se legănară vreo zece minute, până când Otto adormi.

Patrick opri balansoarul; îşi ţinea băieţelul adormit pe

genunchi, în timp ce încerca să citească *Pacientul englez*. Ţinerea cărţii deschise în unica mână era mai puţin dificilă decât întoarcerea paginilor, care cerea o manevră de o considerabilă dexteritate – la fel de solicitantă pentru Wallingford ca şi eforturile cu mecanismele protetice – dar efortul părea potrivit cu primele descrieri ale pacientului ars din roman, care nu prea îşi aminteşte cine e.

Patrick citi doar câteva pagini, oprindu-se la o propoziţie pe care doamna Clausen o subliniase cu roşu – descrierea modului în care pacientul englez pluteşte între starea de trezie şi cea de leşin, în timp ce infirmiera îi citeşte cu glas tare.

Şi astfel, în timp ce asculta, când conştient, când nu, cărţile aveau pentru englez lacune de intrigă, ca porţiunile unui drum măturat de furtună, incidente lipsă, ca o porţiune de tapiserie devorată de lăcuste, ca mortarul căzut de pe un zid, din cauza unui bombardament, noaptea.

Nu era doar un pasaj ce trebuia recitit şi admirat; el reflecta perfect imaginea cititoarei care-l subliniase. Wallingford închise cartea şi o aşeză încet pe podea. Apoi închise ochii, concentrându-se asupra mişcării relaxante a balansoarului. Când îşi ţinea răsuflarea, îl auzea respirând pe fiul lui – un moment sfânt pentru mulţi părinţi. În timp ce se legăna, Patrick îşi făcu un plan. Se va întoarce la New York şi va citi *Pacientul englez*. Va sublinia pasajele preferate; le va compara cu cele subliniate de doamna Clausen şi vor discuta alegerea fiecăruia. Poate chiar va reuşi s-o convingă să închirieze o casetă video cu filmul, pentru a-l vedea împreună.

În fond, îşi zise Wallingford, în timp ce adormea în balansoar, ţinându-şi în braţe fiul adormit... nu ar fi aceasta o temă de discuţie mai promiţătoare decât călătoriile unui şoricel sau pasiunea plină de fantezie a unei păianjeniţe condamnate?

Doamna Clausen îi găsi dormind în balansoar. Mamă bună cum era, examină cu atenţie urmele micului dejun al lui Otto – incluzând cantitatea de lapte rămasă în biberon, cămăşuţa şocant de murdară, părul îmbibat cu piure de

piersici, şosetele şi pantofii cu pete de banană şi dovada incontestabilă că băieţelul vomase pe şortul lui Patrick. Doamna Clausen consideră probabil totul pe placul ei, mai ales imaginea celor doi, adormiţi în balansoar, pentru că le făcu două fotografii.

Wallingford se trezi abia după ce Doris făcuse deja cafeaua şi tocmai prăjea nişte costiţă. (Îşi aminti că îi spusese că îi plăcea costiţa.) Avea pe ea costumul de baie purpuriu. Patrick îşi imagină slipul lui rămas singur pe frânghia de rufe, simbol autocompătimitor al probabilei respingeri a cererii lui în căsătorie de către doamna Clausen.

Petrecură ziua trândăvind, deşi nu total relaxaţi, împreună. Între ei mocnea încordarea cauzată de faptul că Doris nu pomenea nimic de cererea lui în căsătorie.

Au înotat şi l-au păzit pe Otto cu rândul. Wallingford s-a dus din nou cu bebeluşul să se bălăcească în apa mică de lângă plaja de nisip. Au făcut împreună o plimbare cu barca. Patrick şedea la prova, cu micul Otto pe genunchi, în timp ce doamna Clausen stătea la cârmă. Era barca mai veche, cu motor exterior, mai puţin rapidă decât cea de mare viteză, dar în schimb nu conta dacă ar fi zgâriat-o sau ar fi ciocnit-o.

Au dus gunoiul la un ponton de la celălalt capăt al lacului, unde îşi depozitau gunoiul toţi ocupanţii caselor de vacanţă. Gunoiul pe care nu l-au dus acolo – sticle, doze de bere, resturi de hârtie, mâncare neconsumată, scutecele murdare ale lui Otto – îl vor lua cu ei în hidroavion.

În barcă, din cauza motorului care huruia, nu s-ar fi auzit dacă ar fi vorbit, dar Wallingford se uită la doamna Clausen şi formulă cu grijă cuvintele „te iubesc”. Îşi dădu seama că ea îi citise pe buze şi înţelesese, dar nu percepu răspunsul ei. Era o propoziţie mai lungă decât „te iubesc”; intui însă că spunea ceva serios.

Pe drumul de întoarcere de la depozitarea gunoiului, Otto junior adormi. Wallingford îl duse pe băieţelul adormit pe scări, până la pătuţul lui. Doris îi spusese că Otto aţipea de două ori în timpul zilei; legănarea bărcii îl cufundase într-un somn adânc. Doamna Clausen presupuse că va

trebui să-l trezească pentru a-l hrăni.

După-amiaza se scursese, se apropia seara; soarele începea să apună. Wallingford spuse:

— Nu-l trezi încă. Te rog, vino cu mine la ponton. Erau amândoi în costume de baie şi Patrick se asigură că îşi luaseră două prosoape cu ei.

— Ce facem? întrebă Doris.

— Ne udăm din nou, îi spuse el. Apoi ne aşezăm pe ponton, doar un minut.

Doamna Clausen era îngrijorată că s-ar putea să nu-l audă pe Otto plângând dacă se trezea, chiar dacă ferestrele de la dormitor erau deschise. Ferestrele dădeau spre lac, nu spre pontonul exterior, şi dacă trecea o ambarcaţiune cu motor, zgomotul produs de ea ar fi acoperit orice sunet, dar Patrick promise că va auzi copilul.

Săriră în apă de pe pontonul mare şi se întoarseră repede, urcând scara; aproape imediat, pontonul intră în umbră. Soarele coborâse sub linia vârfurilor copacilor de pe partea lor de lac, dar malul estic era încă însorit. Se aşezară pe prosoapele de pe ponton; Wallingford îi povesti doamnei Clausen despre pastilele contra durerii pe care le luase în India şi despre cum simţise (în visul pastilei albastre) căldura soarelui pe lemnul pontonului, deşi pontonul era în umbră.

— Ca acum, spuse el.

Ea şedea tremurând uşor în costumul de baie ud.

Patrick insistă să-i spună cum auzise acel glas de femeie, fără s-o vadă; că avea cel mai sexy glas din lume; cum spusese: „Mi-e tare frig în costum! Am să-l scot. Nu ţi-l scoţi şi tu?”

Doamna Clausen continua să-l privească – încă tremura.

— Te rog, spune, îi ceru Wallingford.

— N-am chef, îi spuse Doris.

El îşi continuă visul albastru de cobalt, legat de felul cum răspunsese afirmativ. În vis, auzea sunetul apei care picura din costumele lor de baie, căzând între scândurile pontonului şi întorcându-se în lac. Îi spuse cum femeia nevăzută rămăsese goală; apoi cum el simţise mirosul

căldurii soarelui absorbite de umerii ei; şi cum gustase lacul pe limba cu care urmărise conturul urechii femeii.

— Ai făcut sex cu ea în vis? întrebă doamna Clausen.

— Da.

— Eu nu pot, spuse ea. Nu aici, nu acum. Oricum, peste lac e o casă nouă. Mi s-a spus că acolo e un tip care-i spionează pe oameni cu telescopul.

Patrick văzu locul la care se referea ea. Cabana de peste lac avea culoarea lemnului natur; lemnul nou contrasta cu casele albastre şi verzi dimprejur.

— Am crezut că visul se adevereşte, atât reuşi el să spună. (Aproape că se adeverise, ar fi vrut să-i spună.)

Doamna Clausen se ridică, luându-şi prosopul cu ea. Îşi scoase costumul de baie ud, acoperindu-se între timp cu prosopul, îşi agăţă costumul pe frânghia de rufe şi se înfăşură mai strâns cu prosopul.

— Mă duc să-l trezesc pe Otto, spuse ea.

Wallingford îşi scoase slipul şi-l agăţă pe frânghie lângă costumul lui Doris. Întrucât ea plecase deja spre hangarul de bărci, nu se mai osteni să se acopere cu prosopul. De fapt, stătu o clipă gol cu faţa spre lac, numai ca să-l oblige pe idiotul cu telescopul să se uite bine la el. Apoi se înfăşură cu prosopul şi urcă scara spre dormitorul lui.

Îşi puse un slip uscat şi o maletă de bumbac. Când se duse în celălalt dormitor, văzu că doamna Clausen se schimbase şi ea; îşi pusese un tricou vechi şi un şort de jogging din fâş. Era îmbrăcămintea unui adolescent pentru ora de sport, dar pe ea arăta nemaipomenit.

— Să ştii că visele nu trebuie să fie exact ca-n viaţă ca să se adeverească, îi spuse ea, fără să-l privească.

— Nu ştiu dacă am vreo şansă cu tine, îi răspunse Patrick.

Doris porni pe cărarea ce ducea spre cabana principală, intenţionat înaintea lui Patrick, care-l căra pe micul Otto.

— Încă mă gândesc, spuse ea cu spatele la el. Wallingford calculă ceea ce spusese, numărând silabele din cuvintele ei. Credea că era totuna cu ceea ce îi spusese în

barcă, când el n-o auzise. („încă mă gândesc”) Deci avea o şansă cu ea, deşi probabil una foarte firavă.

Au mâncat în tăcere pe veranda cabanei principale, ocrotită de paravane, care dădea spre lacul tot mai întunecat. Ţânţarii s-au apropiat, zumzăind, de paravanele care-i înconjurau. Au băut a doua sticlă de vin roşu, în timp ce Wallingford vorbea despre strădania lui infantilă de a obţine concedierea. De data asta a avut inteligenţa de a o elimina din poveste pe Mary Shanahan. Nu i-a spus lui Doris că ideea i-o dăduse Mary, sau că Mary avea un plan bine pus la punct privind modul în care ar putea să-şi obţină concedierea.

I-a mai spus că avea de gând să părăsească New York-ul, dar doamna Clausen părea să îşi piardă răbdarea.

— N-aş vrea să renunţi la slujbă din cauza mea, îi spuse ea. Dacă pot să trăiesc cu tine, pot oriunde. Nu contează unde trăim sau cu ce te ocupi.

Patrick se învârtea în jurul ei, cu Otto în braţe, în timp ce ea spăla vasele.

— Dar aş vrea ca Mary să nu aibă un copil cu tine, spuse în cele din urmă doamna Clausen, când se luptau cu ţânţarii pe cărare, întorcându-se spre casă.

El nu-i vedea faţa; mergea în faţa lui, ducând lanterna şi o sacoşă cu lucrurile copilului, în timp ce el îl căra pe Otto junior.

— N-o condamn că vrea un copil cu tine, adăugă Doris, în timp ce urcau scara spre apartament. Sper doar să nu aibă. Chiar dacă ştiu că nu poţi sau n-ar trebui să faci nimic. Nu acum.

Wallingford înţelese că era tipic pentru el ca într-o asemenea situaţie, în care, involuntar, declanşase un element esenţial al soartei lui, să nu-l poată controla; dacă Mary Shanahan era sau nu însărcinată, nu putea fi decât un accident de concepţie.

Înainte de a părăsi cabana principală – când folosise toaleta şi după ce se spălase pe dinţi – îşi luase un prezervativ din trusa de bărbierit. Îl ţinuse în mână pe drumul spre hangarul de bărci. Acum, când îl puse pe Otto pe patul care servea drept masă de schimbat scutece în

dormitor, doamna Clausen văzu că unica lui mână făcută pumn ascundea ceva.

— Ce ai în mână? întrebă ea.

El îşi deschise palma şi îi arătă prezervativul. Doris stătea aplecată deasupra lui Otto junior, ca să-l schimbe.

— Întoarce-te şi mai ia unul. O să ai nevoie de cel puţin două, spuse ea.

El luă lanterna, înfruntând din nou ţânţarii; se întoarse în dormitorul lui de deasupra hangarului de bărci cu un al doilea prezervativ şi o bere rece.

Wallingford aprinse lampa cu gaz din camera lui. Pentru orice om cu două mâini era o treabă uşoară, dar nu şi pentru el. Frecă băţul de chibrit de cutie, apoi ţinu băţul aprins între dinţi, în timp ce dădea drumul la gaz. Când îşi scoase băţul din gură şi duse flacăra la lampă, aceasta produse o mică explozie şi se înălţă, făcând lumină. Opri propanul, dar lumina din dormitor slăbi foarte puţin. Nu e prea romantic, îşi zise el, în timp ce se dezbrăcă şi se vârî gol în pat.

Wallingford îşi trase cearşaful peste el până la talie; se întinse pe burtă, proptit în coate, îmbrăţişând la piept două perne. Se uită pe fereastră la lumina lunii pe lac – luna era imensă. Peste două-trei nopţi, va fi, astronomic, lună plină, dar luna părea plină de acum.

Lăsase o sticlă de bere nedestupată pe scrin; spera că o vor împărţi mai târziu. Cele două prezervative, ambalate, erau sub perne.

În hărmălaia făcută de cufundaci şi o ciorovăială a raţelor lângă mal, Patrick n-o auzi pe Doris intrând, dar când se întinse peste el, cu sânii goi lipiţi de spatele lui, îşi dădu seama că era şi ea tot goală.

— Mi-e tare frig cu costumul de baie, îi şopti ea în ureche. O să mi-l scot. Nu-ţi scoţi şi tu slipul?

Vocea ei semăna atât de mult cu vocea femeii din visul pastilei albastre, încât Wallingford nu ştiu ce să-i răspundă. Când reuşi să rostească „da”, ea îl întorsese deja pe spate şi trăsese cearşaful de pe el.

— Dă-mi mie una dintre chestiile alea, spuse ea.

El întinse unica mână spre spate şi o vârî sub perne,

dar doamna Clausen i-o luă înainte. Găsi unul dintre prezervative şi rupse ambalajul cu dinţii.

— Lasă-mă pe mine să ţi-l pun, spuse ea. N-am făcut-o niciodată.

Păru cam derutată de înfăţişarea prezervativului, dar nu ezită să i-l pună; din păcate, încercă să-l pună invers.

— Trebuie rulat într-un fel anume, spuse Wallingford.

Doris râse de greşeala ei. Nu numai că îi puse corect prezervativul, dar fu atât de grăbită, încât Patrick nu-i mai putu vorbi. Poate că doamna Clausen nu mai pusese niciodată un prezervativ, dar lui Wallingford îi era familiar felul în care îl încalecă. (Numai că de data asta el stătea întins pe spate, nu în şezut, pe un scaun din cabinetul doctorului Zajac.)

— Să-ţi spun ceva despre problemele pe care ţi le faci dacă îmi eşti sau nu fidel, spuse Doris, în timp ce se ridica şi cobora, cu mâinile pe umerii lui Patrick. Dacă ai o idee fixă cu monogamia, spune-o deschis şi opreşte-mă.

Wallingford nu spuse nimic, dar nici nu făcu ceva ca s-o oprească.

— Te rog, nu mai lăsa vreo altă femeie însărcinată, spuse doamna Clausen, şi mai serioasă.

Se lăsă pe el cu toată greutatea; el îşi ridică şoldurile, în întâmpinarea ei.

— E-n regulă, îi spuse el.

În lumina aspră a lămpii cu gaz, umbrele lor mişcătoare se proiectau pe peretele unde dreptunghiul mai închis la culoare îi atrăsese atenţia mai devreme lui Wallingford – locul gol unde fusese reclama la bere a lui Otto senior. Era ca şi cum împerecherea lor ar fi fost un portret fantomă, viitorul lor împreună fiind încă nedecis.

După ce terminară de făcut dragoste, băură berea, dând pe gât conţinutul sticlei în câteva secunde. Apoi ieşiră goi la o partidă de înot nocturn. Wallingford luă un singur prosop pentru amândoi; doamna Clausen ducea lanterna. Merseră unul în spatele celuilalt până la capătul pontonului, dar de data asta Doris îi ceru lui Patrick să coboare scara spre lac înaintea ei. Abia intrase în apă, că ea îi spuse să înoate înapoi, până sub pontonul îngust.

— Urmează lumina lanternei, îl îndrumă ea.

Îndreptă fasciculul printre scândurile pontonului, luminând unul dintre pilonii care dispăreau în apa întunecată. Pilonul era mai gros decât coapsa lui Wallingford. La câţiva centimetri deasupra nivelului apei, chiar sub scândurile pontonului, de-a lungul unei grinzi orizontale, ceva auriu îi atrase privirea lui Patrick. Se apropie înotând până se uită direct la acel ceva. Ca să-l vadă, trebui să calce apa.

În pilon fusese bătut un cui de vreo opt centimetri; două verighete erau agăţate de cuiul bătut pieziş, cu capul intrat în pilon. Patrick îşi dădu seama că doamna Clausen trebuise să calce apa în timp ce bătuse cuiul, apoi ataşase verighetele şi îndoise cuiul cu ciocanul. Nu fusese o treabă uşoară nici chiar pentru un înotător bun, destul de puternic şi dotat cu două mâini.

— Mai sunt acolo? Le vezi? întrebă Doris.

— Da, răspunse el.

Ea poziţionă din nou lanterna astfel încât fasciculul ei să bată peste lac. El ieşi de sub ponton, intrând în fasciculul de lumină, unde o găsi aşteptându-l; făcea pluta pe spate, cu sânii deasupra apei.

Doamna Clausen nu spuse nimic. Wallingford păstră tăcerea. Reflectă că iarna s-ar putea ca gheaţa să fie foarte groasă şi să muşte din ponton, iar astfel verighetele s-ar pierde. Sau un viscol ar putea mătura pontonul. Oricum, verighetele erau acolo unde le era locul – asta voise să-i arate doamna Clausen.

Peste lac, nou-sositul voyeurist avea luminile aprinse în cabană. Radioul mergea; asculta o partidă de base-ball, dar Patrick nu înţelese ce echipe jucau.

Înotară înapoi până la hangarul de bărci, ghidaţi atât de lumina lanternei de pe ponton, cât şi de cea a lămpilor cu gaz din ferestrele celor două dormitoare. De data asta, Wallingford îşi aminti să urineze în lac, ca să nu mai fie nevoit mai târziu să se ducă în pădure şi să fie chinuit de ţânţari.

Amândoi îl sărutară pe Otto junior înainte de culcare, iar Doris stinse lampa din camera băieţelului şi trase

draperiile. Apoi stinse lampa din celălalt dormitor, unde se întinse goală şi rece, cum ieşise din lac, trăgându-şi peste ea doar cearşaful; părul ei, ca şi al lui Wallingford, era încă ud şi rece în lumina lunii. Nu trăsese intenţionat draperiile; voia să se trezească devreme, înaintea copilului. Şi ea, şi Patrick adormiră pe loc în odaia luminată de lună. În noaptea aceea, luna apuse abia spre ora trei.

În lunea aceea, soarele răsări puţin după ora cinci, dar doamna Clausen se trezi cu mult înainte. Când se trezi şi Wallingford, odaia avea culoarea gri a perlei sau a cositorului, iar el simţi că se excitase; semăna cu unul dintre momentele erotice din visul pilulei albastre.

Doamna Clausen tocmai îi punea cel de-al doilea prezervativ. Descoperise o nouă modalitate – nouă şi pentru Wallingford –, rulându-l pe penis cu dinţii. Pentru cineva fără experienţa prezervativelor, era uimitor de inovatoare, dar Doris mărturisi că aflase despre metoda asta dintr-o carte.

— Era un roman? se interesă Wallingford. (Sigur că era!)

— Dă-mi mâna, îi ordonă doamna Clausen.

El se gândi, firesc, că se referise la mâna dreaptă – unica lui mână. Dar când i-o întinse, ea spuse:

— Nu, a patra mână.

Patrick crezu că n-auzise bine. Spusese „nu, cealaltă” – nemâna sau nonmâna, cum îi spuneau aproape toţi.

— Te-ai născut cu două, explică doamna Clausen. Ai pierdut una. Mâna lui Otto a fost a treia. Iar aceasta, spuse ea, încleştându-şi coapsele pentru a-şi întări spusele, aceasta este cea care nu mă va uita niciodată. Aceasta este a mea. A patra ta mână.

Poate că de aceea el o simţea de parcă ar fi existat aievea.

Au înotat iarăşi goi după ce au făcut dragoste, dar de data asta unul dintre ei a stat la fereastra dormitorului micului Otto, privindu-l pe celălalt cum înota. În timp ce era rândul doamnei Clausen, Otto junior s-a trezit o dată cu răsăritul soarelui.

Apoi s-au ocupat de împachetare; Doris a făcut tot ce

era necesar pentru închiderea casei. Şi-a găsit timp şi să ducă ultimul transport de gunoi peste lac. Wallingford a rămas cu Otto. Doris mergea cu barca mult mai repede când nu avea copilul cu ea.

Aveau adunate toate bagajele lor şi ale copilului pe pontonul mare când a sosit hidroavionul. În timp ce pilotul şi doamna Clausen încărcau micul avion, Wallingford îl ţinea pe Otto junior cu braţul drept şi îşi flutura nemâna peste lac spre voyeuristul de acolo. Vedeau, ca de atâtea ori, soarele reflectat în obiectivul telescopului lui.

Când hidroavionul decolă, pilotul trecu dinadins foarte jos pe deasupra pontonului nou-venitului. Voyeuristul se prefăcea că telescopul era o undiţă cu care pescuia de pe ponton; dobitocul tot simula că o arunca în lac. Trepiedul telescopului se înălţa, acuzator, în mijlocul pontonului, ca afetul unui tun rudimentar.

În carlingă era prea mult zgomot pentru ca Wallingford şi doamna Clausen să poată vorbi fără să strige. Dar se uitau tot timpul unul la celălalt şi la copil, pe care îl ţineau cu rândul. În timp ce hidroavionul cobora, Patrick îi spuse din nou – fără să scoată un sunet, doar mişcându-şi buzele – „te iubesc”.

Doris nu reacţionă la început, iar când o făcu – tot fără a rosti cuvintele, lăsându-l doar să-l citească pe buze – scoase aceeaşi propoziţie, mai lungă decât „te iubesc”, pe care o rostise mai înainte. („Încă mă gândesc”)

Wallingford nu avea altceva de făcut decât să aştepte.

Din locul unde a acostat hidroavionul, au mers cu maşina până la aeroportul Austin Strabel din Green Bay. Otto junior se agita pe scaunul maşinii, în timp ce Wallingford se chinuia să-l distreze. Doris conducea. Acum se puteau auzi vorbind, dar părea că nu aveau ce să-şi spună.

La aeroport, unde el îi sărută pe doamna Clausen şi pe micul Otto de rămas-bun, Patrick simţi că doamna Clausen îi introducea ceva în buzunarul din dreapta, din faţă.

— Te rog, nu te uita acum. Aşteaptă să te uiţi mai târziu. Dar gândeşte-te aşa: pielea mi-a crescut la loc, gaura s-a închis. N-aş mai putea s-o port nici dacă aş mai

vrea. Şi, în plus, dacă rămân cu tine, ştiu că n-am nevoie de ea. Ştiu că nici tu n-ai nevoie de ea. Te rog, arunc-o.

Wallingford ştiu ce era fără să se uite – amuleta de fertilitate pe care o văzuse odată în buricul ei, podoaba corporală care îi străpunsese buricul. Murea de nerăbdare s-o vadă.

Nu trebui să aştepte mult. Se gândea la ambiguitatea vorbelor de despărţire ale doamnei Clausen – „dacă rămân cu tine” – când obiectul pe care ea i-l pusese în buzunar declanşă detectorul de metale din aeroport. Trebui să-l scoată din buzunar şi să se uite le el. Un agent de securitate al aeroportului se uită şi el cu atenţie; de fapt, agentul se uitase primul.

Era uluitor de greu pentru un obiect atât de mic; culoarea sa metalică, alb-cenuşie, sclipea ca aurul.

— E platină, spuse agentul de securitate.

Era o femeie de culoare, cu părul negru ca abanosul, solidă, cu o faţă tristă. Felul în care mânuia podoaba arăta că se pricepea la bijuterii.

— Cred că a costat mult, spuse ea, înapoindu-i amuleta.

— Habar n-am, n-am cumpărat-o eu, răspunse Wallingford. E un ornament de body-piercing pentru un buric de femeie.

— Ştiu, îi spuse agentul de securitate. Declanşează mereu detectorul de metale când sunt în buricul cuiva.

— Aha, rosti Patrick.

Abia acum sesiză ce reprezenta amuleta. O mână miniaturală – stânga.

Specialiştii în body-piercing numeau asemenea obiecte „haltere” – o tijă cu o bilă la un capăt, care se înşurubează şi se deşurubează, pentru a împiedica podoaba să se desprindă, ca şurubul unui cercel. Dar celălalt capăt al tijei, care reprezenta firava încheietură a mâinii, se continua cu cea mai delicată, cea mai fină mânuţă pe care o văzuse vreodată Wallingford. Degetul mijlociu era încrucişat peste arătător în acel simbol universal al urării de succes. Patrick se aşteptase la un simbol al fertilităţii mai specific – un zeu miniatural sau ceva tribal, poate.

Un alt agent de securitate veni la masa unde Wallingford şi primul agent stăteau în picioare. Era un negru scund, costeliv, cu o mustaţă perfectă.

— Ce este? îşi întrebă el colega.

— O podoabă de corp pentru buricul tău, îi explică ea.

— Nu pentru al meu! răspunse omul rânjind.

Patrick îi întinse amuleta purtătoare de noroc. În momentul acela, hanoracul îi alunecă lui Wallingford de pe antebraţul stâng şi agenţii de securitate văzură că nu avea mâna stângă.

— Hei, sunteţi tipul-cu-leul! spuse bărbatul agent. Abia se uitase la mânuţa de platină cu degete încrucişate din palma mâinii lui mult mai mari.

Femeia agent întinse instinctiv mâna şi-i atinse antebraţul stâng lui Patrick.

— Iertaţi-mă că nu v-am recunoscut, domnule Wallingford, spuse ea.

De unde venea tristeţea care i se citea pe faţă? Wallingford îşi dăduse seama imediat că era o femeie tristă, dar (până în clipa aceea) nu se gândise care ar putea fi cauzele. Avea pe gât o mică cicatrice în forma unui cârlig de undiţă; putea să fi fost urmarea unui accident din copilărie cu o foarfecă, o căsătorie nefericită, un viol urât, orice.

Colegul ei – negrul scund şi costeliv – privea acum cu interes sporit podoaba corporală.

— Ia uite, e o mână! O mână stângă. Am înţeles! spuse el încântat. Probabil că vă poartă noroc.

— De fapt, e pentru fertilitate. Aşa mi s-a spus, cel puţin.

— Da?! se miră femeia şi luă amuleta din mâna colegului ei. Ia s-o văd mai bine. Are efect? îl întrebă ea pe Patrick, care îşi dădu seama că vorbea serios.

— A avut odată, răspunse Wallingford.

Era tentant să ghicească motivul tristeţii ei. Femeia agent avea vreo patruzeci de ani, poate puţin peste; purta o verighetă pe inelarul stâng şi un inel cu turcoaze pe inelarul drept. În urechi avea prinşi cercei, tot cu turcoaze. Poate că avea şi în buric o podoabă. Poate că nu reuşea să

rămână însărcinată.

— O vrei? o întrebă Wallingford. Eu nu mai am nevoie de ea.

Negrul râse. Se îndepărtă, fluturând din mână.

— Oho! Să nu-i faceţi una ca asta! îi spuse el lui Patrick. Poate că biata femeie avea o droaie de copii; îl implorase pe soţul ei s-o lase să-şi lege trompele, dar nemernicul nu voia.

— Tacă-ţi gura! strigă femeia agent după colegul care se îndepărta.

El încă râdea, dar ea nu se amuza deloc.

— Poţi s-o iei, dacă o vrei, îi spuse Wallingford. În fond, doamna Clausen îi ceruse s-o arunce. Femeia închise în palma ei neagră amuleta pentru fertilitate.

— Aş dori foarte mult s-o am, dar sunt sigură că nu mi-o pot permite.

— N-ai înţeles! Nu costă nimic. Ţi-o dăruiesc. E deja a ta, spuse Patrick. Sper să aibă efect, dacă asta vrei.

Nu-şi dădea seama dacă femeia agent o dorea pentru ea sau pentru o prietenă, sau dacă doar ştia un loc unde o putea vinde.

La o oarecare distanţă de sectorul de control, Wallingford se întoarse şi se uită la femeia agent de securitate. Revenise la munca ei – pentru toate celelalte priviri, era doar un agent de securitate – dar când privi în direcţia lui Patrick, îi făcu semn cu mâna şi îi adresă un zâmbet cald, ridicând minuscula mână. Wallingford era prea departe ca să distingă degetele încrucişate, dar podoaba scânteie în lumina puternică din aeroport; platina sclipi din nou ca aurul.

Îi aminti lui Patrick de verighetele lui Doris şi Otto Clausen, strălucind în fasciculul lanternei, între apa întunecată şi partea de dedesubt a pontonului. De câte ori, după ce pusese verighetele pe cuiele de acolo, înotase Doris sub ponton să se uite la ele, călcând apa cu lanterna în mână?

Sau nu se uitase niciodată? Le vedea doar – cum le va vedea acum Wallingford – doar în vis sau în imaginaţie, unde aurul străluceşte întotdeauna mai tare şi imaginea

verighetelor reflectată în lac dăinuie veşnic?

O eventuală şansă cu doamna Clausen nu era o chestiune care să fie hotărâtă după ce va fi aflat dacă Mary Shanahan rămăsese sau nu însărcinată. Mai important era că verighetele de sub ponton încă străluceau puternic în visele lui şi în imaginaţia lui Doris Clausen.

Când avionul îşi luă zborul spre Cincinnati, Wallingford era – la propriu – în aer, ca şi gândurile lui Doris Clausen despre ei. Va fi nevoit să aştepte să vadă ce se va întâmpla.

Asta se petrecea luni, 26 iulie, 1999. Wallingford îşi va aminti mult timp această dată; n-o va mai vedea pe doamna Clausen timp de nouăzeci şi opt de zile.

XII. Lambeau Field

Patrick va avea timp să se vindece. Vânătaia de pe fluierul piciorului (de la măsuţa cu tăblie de sticlă din apartamentul lui Mary) s-a făcut întâi galbenă, apoi maro deschis; într-o bună zi nu s-a mai văzut. La rândul ei, arsura (de la robinetul de apă caldă al duşului lui Mary) a dispărut curând. Acolo unde îi fusese zgâriat spatele (de unghiile lui Angie), deodată n-a mai existat nici o dovadă a şfichiuitoarei întâlniri cu machieza din Queens; până şi băşica destul de mare de pe umărul stâng (muşcătura amoroasă a lui Angie) dispăruse. În locul unde fusese un hematom vânăt (tot o muşcătură amoroasă), nu mai era decât pielea lui refăcută, proaspătă ca umărul micului Otto – la fel de golaşă, la fel de nemarcată.

Patrick îşi aminti cum unsese pielea fină a fiului său cu alifie de protecţie contra soarelui; îi era dor să-l atingă şi să-l ţină în braţe. Îi era dor şi de doamna Clausen, dar ştia că nu era bine s-o preseze să dea un semn de viaţă.

Mai ştia că era prea devreme s-o întrebe pe Mary Shanahan dacă rămăsese însărcinată. Nu i-a spus, imediat ce s-a întors din Green Bay, decât că voia să-i ceară explicaţii despre sugestia ei de a-şi renegocia contractul. Mai erau, după cum sublimase Mary, optsprezece luni din contractul curent al lui Patrick. Nu fusese ideea ei să ceară

o prelungire de trei sau chiar cinci ani?

Ba da. (Mary spusese: cere trei ani, ba nu, cinci.) Dar acum părea să fi uitat discuţia lor anterioară.

— Cred că trei ani ar fi cam mult, Pat, se mulţumi ea să zică.

— Înţeleg, răspunse Wallingford. Atunci probabil că trebuie să-mi păstrez postul de prezentator.

— Dar eşti sigur că doreşti acest post, Pat? Wallingford credea că Mary era precaută numai pentru că erau de faţă Wharton şi Sabina. (Şeful cu faţa ca o lună şi posaca Sabina ascultau cu o aparentă indiferenţă, fără să scoată o vorbă.) Wallingford înţelese că de fapt Mary nu ştia ce voia şi asta o făcea să fie nervoasă.

— Depinde, răspunse Patrick. E greu de imaginat cum poţi renunţa la un post de prezentator pentru unul de reporter de teren, chiar dacă mi-aş alege eu misiunile. Ştii cum spune fiecare: „Am făcut-o, am bifat-o.” E greu să priveşti înainte dând înapoi. Cred că ar trebui să-mi faci o ofertă, ca să pricep mai bine ce e în mintea ta. Mary îl privi cu un zâmbet strălucitor.

— Cum a fost în Wisconsin? întrebă ea. Wharton, care, imobilizat în amabilitatea sa, risca să se confunde cu mobila din încăpere dacă nu spunea ceva (sau nu clipea măcar) în următoarele treizeci de secunde, tuşi minimal în căuşul palmei. Expresia lui incredibil de goală evoca vidul de pe faţa unui călău cu mască; până şi tusea lui era inexpresivă.

Sabina, cu care Wallingford aproape că uitase că se culcase – concentrându-se, îşi aminti că scheuna în somn ca un câine care visează –, îşi drese glasul de parcă ar fi înghiţit un fir de păr pubian.

— A fost bine în Wisconsin.

Wallingford rosti această propoziţie cât se poate de neutru, dar Mary deduse, corect, că încă nu se hotărâse nimic între el şi Doris Clausen. N-ar fi răbdat să nu-i spună dacă el şi doamna Clausen ar fi format cu adevărat un cuplu. Aşa cum, în secunda în care Mary ar fi aflat că era însărcinată, n-ar fi răbdat să nu-l informeze.

Amândoi ştiau că era necesar să joace această scenetă

în prezenţa lui Wharton şi a Sabinei, care o ştiau şi ei. În condiţiile date, n-ar fi fost recomandabil pentru Patrick Wallingford şi Mary Shanahan să rămână singuri.

— Mamă, da' frig mai e aici! îi spuse Angie lui Wallingford, când îl prinse singur pe scaunul de machiaj.

— Frig, zău aşa, confirmă Patrick.

Se bucura s-o vadă pe generoasa fată, care îi lăsase apartamentul într-o curăţenie cum nu mai fusese din ziua când se mutase în el.

— Ia zi... ai de gând sau nu să-mi spui ceva de Wisconsin? întrebă Angie.

— Încă nu ştiu ce să-ţi spun, mărturisi Wallingford. Îmi ţin degetele încrucişate, adăugă el – nefericită alegere de cuvinte, pentru că îi aminteau de amuleta doamnei Clausen.

— Şi eu ţin degetele încrucişate pentru tine, spuse Angie. Nu mai cocheta cu el, dar era la fel de sinceră şi prietenoasă.

Wallingford ar fi vrut să-şi arunce ceasul deşteptător digital şi să cumpere altul, pentru că ori de câte ori se uita la el îşi amintea de guma de mestecat a lui Angie, lipită pe el – ca şi de mişcările de rotaţie aproape fatale, în urma cărora expectorase guma cu o forţă uriaşă. Nu voia să stea întins în pat gândindu-se la Angie, dacă nu-i permitea doamna Clausen.

Deocamdată, Doris era vagă. Wallingford recunoscu că îi era greu să înţeleagă ce era cu fotografiile pe care i le trimisese; explicaţiile anexate, deşi nu erau criptice, i se părură mai degrabă răutăcioase decât romantice. Nu-i trimisese câte o copie a tuturor pozelor de pe film; Patrick observă că lipseau două făcute de el. Costumul ei de baie purpuriu pe frânghia de rufe, alături de slipul lui – le fotografiase de două ori, în caz că ar fi vrut să păstreze şi ea una. Le păstrase pe amândouă.

Primele două fotografii trimise de doamna Clausen nu erau surprinzătoare; începând cu cea în care Wallingford se bălăcea în apa mică de la mal cu micul Otto, gol, în braţele lui. Cea de-a doua fotografie era cea pe care o făcuse Patrick cu Doris şi Otto junior pe pontonul de plajă al

cabanei principale. Era după prima noapte petrecută de Wallingford la casa de pe lac şi încă nu se petrecuse nimic între el şi doamna Clausen. Ca şi cum ea nici nu s-ar fi gândit că s-ar putea petrece ceva între ei, expresia ei era total relaxată, lipsită de orice sentiment de aşteptare.

Singura surpriză era cea de-a treia fotografie, pe care Wallingford nu ştia că Doris o făcuse; cea în care el dormea în balansoar, cu fiul lui.

Patrick nu ştia cum să interpreteze observaţiile doamnei Clausen în nota care însoţea fotografiile – mai ales felul degajat în care relata că făcuse două fotografii cu micul Otto dormind în braţele tatălui lui şi că păstrase una pentru ea. Tonul notei ei, pe care Wallingford îl socotise iniţial răutăcios, era la fel de ambiguu. Doris scrisese: „După cum dovedeşte fotografia, ai potenţialul unui tată bun."

Doar potenţialul? Patrick se simţea jignit. Totuşi, citi *Pacientul englez*, cu pătimaşa speranţă că va descoperi un pasaj pe care să i-l supună atenţiei – poate unul pe care ea îl subliniase şi care le plăcuse amândurora.

Când Wallingford o sună pe doamna Clausen ca să-i mulţumească pentru fotografii, se gândi că poate găsise un asemenea pasaj.

— Îmi place partea aceea despre „lista rănilor", mai ales când ea îl înţeapă cu furculiţa. „Furculiţa îi pătrunsese în partea din spate a umărului, lăsând o urmă de muşcătură, despre care medicul a bănuit că fusese produsă de o vulpe."

La celălalt capăt al firului, Doris tăcea.

— Nu ţi-a plăcut partea asta? întrebă Patrick.

— Aş prefera să nu mi se amintească despre urmele tale de muşcături şi celelalte răni, îi spuse ea.

— Aha.

Wallingford continuă să citească *Pacientul englez*. Trebuia doar să citească romanul cu mai mare atenţie; totuşi, renunţă la orice precauţie când ajunse la pasajul în care Almasy îi spune lui Katharine: „Era mai înfometată de schimbare decât mă aşteptam."

Asta era într-adevăr perfect valabil pentru impresia pe

care şi-o făcuse Patrick despre doamna Clausen ca amantă – fusese uluit cum îl devorase pur şi simplu. O sună imediat, uitând că la New York era noaptea foarte târziu; în Green Bay era doar cu o oră mai devreme. Având în vedere programul micului Otto, Doris se culca, de obicei, devreme.

Avea o voce ciudată când răspunse la telefon. Patrick îşi ceru imediat scuze.

— Iartă-mă. Dormeai.

— Nu-i nimic. Ce este?

— E vorba de un pasaj din *Pacientul englez*, dar ţi-l spun altă dată. Sună-mă dimineaţă, oricât de devreme. Te rog, trezeşte-mă! o imploră el.

— Citeşte-mi pasajul.

— Almasy spune ceva despre Katharine...

— Continuă. Citeşte. El citi:

— „Era mai înfometată de schimbare decât mă aşteptam.” Scos din context, pasajul i se păru brusc pornografic lui Wallingford, dar se bizuia pe faptul că doamna Clausen îşi amintea contextul.

— Da, ştiu pasajul, spuse ea fără vreo emoţie. Poate că era încă adormită.

— Atunci... începu Wallingford.

— Probabil că eram mai înfometată de schimbare decât te aşteptai tu. Atât? întrebă Doris. (Felul în care o spusese sugera „asta-i tot?”.)

— Da, răspunse Patrick şi o auzi oftând.

— Atunci... începu doamna Clausen, care apoi păru că se răzgândise. Realmente e prea târziu pentru telefoane, fu singurul ei comentariu.

Lui Wallingford nu-i mai rămase de spus decât:

— Iartă-mă.

Va trebui să continue să citească şi să spere.

Între timp, Mary Shanahan îl convocă în biroul ei – nu ca să-i spună, îşi dădu seama curând Patrick, dacă era sau nu însărcinată. Pe Mary o preocupa altceva. Deşi ideea lui Wallingford de a renegocia contractul pe o perioadă de cel puţin trei ani nu era pe placul canalului de ştiri – nici dacă Wallingford era dispus să renunţe la scaunul de prezentator şi să revină la reportajele de teren – canalul internaţional

nonstop voia să ştie dacă Wallingford ar accepta reportaje de teren „ocazionale”.

— Adică vor să încep procesul de extragere treptată din postul de prezentator? spuse Patrick.

— Dacă ai accepta, am renegocia contractul, continuă Mary, fără să-i răspundă la întrebare. O să ai, desigur, acelaşi salariu.

Se strădui să-i prezinte faptul că nu-i oferea o mărire de salariu ca pe ceva pozitiv.

— Cred că vorbim de un contract pe doi ani.

Nu se angaja să dea vreo garanţie şi un contract pe doi ani era superior înţelegerii actuale cu cel puţin şase luni.

Ce poamă era, îşi zise Wallingford, dar nu spuse decât atât:

— Dacă intenţia este de a fi înlocuit ca prezentator, de ce nu sunt consultat? De ce nu mă întrebaţi dacă vreau să fiu înlocuit? Poate că în cele din urmă va fi mai bine, sau poate că nu. Aş vrea cel puţin să ştiu care e planul pe termen lung.

Mary Shanahan se limită să zâmbească. Patrick se miră cât de rapid se adaptase la situaţia de a deţine o nouă şi nedefinită putere. Cu siguranţă că nu era autorizată să ia singură decizii de acest gen şi probabil că încă nu aflase câţi alţii erau implicaţi în procesul de luare a deciziilor, dar bineînţeles că nu-i împărtăşi nimic din toate acestea lui Wallingford. În acelaşi timp, era suficient de inteligentă ca să nu mintă direct; nu va recunoaşte niciodată că nu exista un plan pe termen lung, dar nici că exista unul şi că nici măcar ea nu-l cunoştea.

— Ştiu că ţi-ai dorit întotdeauna să faci un reportaj despre Germania, Pat, îi spuse ea, aparent pe negândite – dar Mary nu spunea nimic pe negândite.

Wallingford ceruse să facă un reportaj despre reunificarea Germaniei – la nouă ani după ce se produsese. Printre altele, propusese să cerceteze modul în care limbajul pentru reunificare – acum se spunea „unificare” în presa oficială – se schimbase. Chiar şi New York Times acceptase termenul. Şi totuşi, Germania, anterior o singură ţară, fusese împărţită; apoi se întregise din nou. Nu era

asta reunificare? Majoritatea americanilor considerau cu siguranţă că Germania era reunificată.

Care era politica acestei nu-prea-mici schimbări de limbaj? Şi ce divergenţe de opinie mai existau printre germani în privinţa reunificării sau a unificării?

Dar canalul de ştiri nu fusese interesat de această problemă. Cui îi pasă de nemţi? întrebase Gogo. Fred avea aceeaşi părere. (În redacţia de ştiri din New York, spuneau întotdeauna că „s-au săturat” de ceva – s-au săturat de religie, s-au săturat de artă, s-au săturat de copii, s-au săturat de nemţi.)

Acum iat-o pe Mary, noua şefă a ştirilor, ţinând Germania ca pe morcovul din faţa măgarului îndărătnic.

— Ce spui de Germania? întrebă bănuitor Wallingford.

Desigur, Mary nu l-ar fi întrebat dacă ar accepta reportaje de teren „ocazionale”, dacă un asemenea subiect n-ar fi fost deja plănuit de canalul de ştiri.

— Despre ce e vorba?

— De fapt, sunt două chestii, răspunse Mary, ca şi cum faptul că erau două era un lucru pozitiv.

Dar ea numise reportajele „chestii”, prevenindu-l astfel pe Patrick. Reunificarea Germaniei nu era o „chestie” – era un subiect, mult prea important. În redacţia de ştiri, „chestiile” erau reportajele banale, mici amuzamente bizare, prea bine cunoscute de Wallingford. Otto senior şi-a spulberat creierii într-un camion de bere după Super-cupă – asta era o „chestie”. Tipul-cu-leul era el însuşi o chestie. Dacă aveau două „chestii” pe care trebuia să le acopere Patrick Wallingford, el ştia că vor fi reportaje cumplit de stupide, extrem de banale sau şi una şi alta.

— Despre ce e vorba, Mary? întrebă Patrick.

Se străduia să nu se enerveze, pentru că intuia că nu Mary alesese subiectele; şovăiala ei îi spunea că ştia deja cum va reacţiona el la aceste propuneri.

— Probabil că or să ţi se pară tâmpite, spuse ea. Dar sunt din Germania.

— Despre ce e vorba, Mary?

Canalul difuzase deja un minut şi jumătate cu primul subiect – îl văzuse toată lumea. Un neamţ de patruzeci şi

doi de ani reuşise să moară în timp ce urmărea eclipsa solară din august. Îşi conducea maşina pe lângă Kaiserslautern, când un martor îl văzuse deviind dintr-o parte a drumului în cealaltă; apoi accelerase şi se lovise de un parapet de pod sau un fel de chei. Se descoperise că purta lentile pentru eclipsă, pentru că nu voia s-o rateze. Acestea erau suficient de întunecate pentru a nu vedea prin ele altceva decât soarele parţial acoperit.

— Am dat deja ştirea asta, fu unica reacţie a lui Wallingford.

— Ne-am gândit să difuzăm o continuare. Să detaliem subiectul, îi spuse Mary.

Ce continuare putea avea o asemenea nebunie? Ce detalii să mai dai despre un incident atât de absurd? Avea familie? Dacă da, fără îndoială că erau cu toţii afectaţi. Dacă făcea un interviu cu martorul, cât de mult îl putea lungi? Şi de ce? Ce rost avea?

— Şi celălalt subiect?

Auzise şi de celălalt reportaj – fusese o telegramă de presă. Un neamţ de cincizeci şi unu de ani, vânător prin nu ştiu ce Bad, fusese găsit mort prin împuşcare lângă maşina lui, parcată undeva în Pădurea Neagră. Ţeava puştii vânătorului ieşea din geamul maşinii; în maşină se afla câinele foarte agresiv al vânătorului mort. Poliţia trăsese concluzia că fusese împuşcat de câine. (Neintenţionat, desigur – câinele nu fusese acuzat.)

Aveau să-i ceară lui Wallingford să-l ia un interviu câinelui?

Era genul de nonştiri care sfârşeau ca bancuri pe Internet – erau deja bancuri. Dar acest gen era şi cel practicat în mod obişnuit de canalul internaţional de ştiri, specializat în nimicuri bizare şi banale. Chiar şi Mary Shanahan era stânjenită că adusese vorba de ele.

— Eu mă gândeam la ceva despre Germania, Mary, spuse Patrick.

— Ştiu, răspunse ea înţelegătoare, atingându-l în zona sensibilă a antebraţului stâng.

— Altceva mai era? întrebă el.

— Mai era ceva în Australia, rosti ea şovăitor. Dar ştiu

că nu ţi-ai exprimat niciodată dorinţa de a merge acolo.

Ştia la ce subiect se referea: fără îndoială că aveau în plan să continue şi povestea acelei morţi inutile. Un tehnician de computere băuse până căzuse mort într-un concurs de băut din barul unui hotel din Sydney. Concursul se numea, regretabil, Vinerea Sălbatică şi, conform declaraţiilor ulterioare, răposatul dăduse pe gât patru whisky-uri, şaptesprezece tequile mici şi treizeci şi patru de beri – totul într-o oră şi patruzeci de minute. Murise cu un nivel de alcool în sânge de 0,42.

— Ştiu povestea, spuse Wallingford. Mary îi atinse din nou braţul.

— Îmi pare rău, Pat, că n-am veşti mai bune pentru tine.

Ceea ce îl deprima şi mai mult pe Wallingford era că aceste subiecte cretine nici măcar nu erau noi. Erau frânturi insignifiante ale tabloului lumii noastre ridicole; poantele acestor bancuri fuseseră deja spuse.

Canalul internaţional de ştiri nonstop avea un program de vară pentru studenţii în practică – în loc de salariu, tinerii din colegii erau ademeniţi cu „experienţe autentice”. Dar chiar şi pe gratis, n-ar fi putut aceşti studenţi în practică să adune şi altceva decât întâmplări despre morţi stupide şi caraghioase? Undeva, în sud, un tânăr soldat murise în urma rănilor suferite după ce căzuse de la etajul trei, participând la un concurs de scuipături. (Întâmplare adevărată.) Soţia unui fermier britanic fusese atacată de oi şi împinsă de ele până se prăvălise de pe o stâncă, în nordul Angliei. (La fel de adevărat.)

Canalul de ştiri cultiva de mult un simţ al umorului studenţesc, sinonim cu un la fel de studenţesc simţ al morţii.

Pe scurt, fără nici un context, viaţa era o glumă, moartea era poanta finală. Wallingford îşi imagina cum după şedinţa de după şedinţă, Wharton sau Sabina spusese:

— Să le facă tipul-cu-leul.

Cât despre veştile mai bune pe care Wallingford voia să le audă de la Mary Shanahan, aceasta era una singură:

că nu rămăsese însărcinată. Dar pentru această veste sau opusul ei, Wallingford înţelese că avea de aşteptat.

Nu suporta însă aşteptarea, ceea ce în acest caz fu benefic pentru el. Se hotărî să se intereseze de alte posturi în presă. Se spunea că aşa-numitul canal educaţional (PBS) era plicticos, dar – mai ales când era vorba de ştiri – a fi plicticos nu era cel mai rău lucru.

Studiourile PBS pentru Green Bay erau în Madison, Wisconsin, unde era şi universitatea. Wallingford scrise televiziunii publice din Wisconsin, comunicându-le la ce se gândise – voia să iniţieze o emisiune de analiză a ştirilor. Propunea să se examineze absenţa contextului în ştirile relatate, mai ales la televiziune. Spunea că va demonstra că adeseori erau ştiri mai interesante în spatele ştirilor; şi că ştirile care se difuzau nu erau neapărat ştiri care trebuiau difuzate.

Wallingford scrise: „Durează mult timp să dezvolţi o poveste complexă sau complicată; la televiziune merg cel mai bine reportajele care nu durează prea mult. Dezastrele nu sunt doar senzaţionale – ele se petrec instantaneu. Mai ales la televiziune, tot ce este instantaneu merge bine. Bine din punct de vedere comercial, ceea ce nu înseamnă neapărat bine pentru ştiri.”

Îşi trimise un curriculum vitae şi o propunere similară pentru o emisiune de analiză a ştirilor posturilor de televiziune publică din Milwaukee şi St Paul, precum şi la două posturi de televiziune publică din Chicago. Dar de ce se concentrase pe Midwest, când doamna Clausen spusese că ar trăi oriunde cu el – dacă se va hotărî să trăiască până la urmă cu el?

Patrick lipise fotografia cu ea şi micul Otto pe oglinda din cabina lui de la studio. Când o văzu Mary Shanahan, se uită cu atenţie atât la copil, cât şi la mama lui, dar cu mai multă atenţie la Doris şi remarcă răutăcios:

— Frumoasă mustaţă!

Doris avea într-adevăr un puf foarte moale şi discret pe buza superioară. Wallingford se indignase că Mary numise acea porţiune atât de fragedă mustaţă. Din cauza sensibilităţii sale pervertite şi a faptului că era mult prea

familiarizat cu un anumit gen de newyorkezi, Patrick se hotărî să n-o ducă pe Doris Clausen prea departe de Wisconsin. Avea în ea ceva din Midwest care-i plăcea lui Wallingford.

Dacă doamna Clausen s-ar muta la New York, una dintre femeile din redacţia de ştiri ar fi în stare s-o convingă să-şi epileze buza superioară! Ceva ce Patrick adora va dispărea. De aceea, Wallingford scrise doar câtorva studiouri PBS din Midwest, cât mai apropiate de Green Bay.

Şi pentru că tot se apucase de asta, nu se opri la posturile de televiziune necomerciale. Singurul post de radio pe care-l asculta era radioul public. Îi plăcea NPR şi existau staţii NPR peste tot. Erau două în Green Bay şi două în Madison; îşi trimise propunerea pentru o emisiune de analiză a ştirilor la toate patru, în afară de studiourile NPR din Milwaukee, Chicago şi St Paul. (Exista o staţie NPR chiar şi în Appleton, Wisconsin, oraşul natal al lui Doris Clausen, dar Patrick rezistă tentaţiei de a solicita un post acolo.)

După ce august sosi şi trecu – aproape trecuse – lui Wallingford îi veni altă idee. Toate cele zece mari universităţi sau majoritatea trebuiau să aibă secţii de jurnalism. Facultatea de jurnalism Mediu, de la Northwestern, era celebră. Le trimise propunerea pentru un curs de analiză a ştirilor şi o trimise şi Universităţii Wisconsin din Madison, Universităţii Minnesota din Minneapolis şi Universităţii Iowa din Iowa City.

Pentru Wallingford contextul nerelatat al ştirilor era mană cerească. Jubila efectiv, gândindu-se cât de mult ajunseseră să fie banalizate ştirile adevărate de către ştirile relatate. Nu era doar subiectul lui; Patrick Wallingford însuşi era cea mai cunoscută ilustrare a acestei argumentări. Cine putea să comenteze mai bine decât tipul-cu-leul transformarea necazurilor oamenilor în ştiri de senzaţie, în timp ce contextul subteran, care era boala fatală a lumii, rămânea ascuns?

Şi cea mai bună metodă de a pierde o slujbă nu era să aştepţi să fii concediat. Nu era însă aceea de a primi oferte şi apoi să-ţi dai demisia? Wallingford uita însă că, dacă îl

concediau, vor fi nevoiţi să renegocieze ce rămânea din contract. Oricum, Mary Shanahan fu surprinsă când Patrick îşi vârî capul – numai capul – în biroul ei şi îi spuse vesel:

— Bine, accept.

— Ce accepţi, Pat?

— Doi ani, cu acelaşi salariu, să fac ocazional reportaje pe teren – cu condiţia să fiu de acord cu subiectul, desigur. Accept.

— Accepţi?

— O zi bună, Mary, îi spuse Patrick.

Acum să încerce ei să găsească un subiect pe care el să-l accepte! Wallingford nu intenţiona doar să-i silească să-l concedieze; avea toate speranţele că va avea o nouă slujbă, pregătită pentru el şi aşteptându-l când ticăloşii vor apăsa pe trăgaci. (Şi când te gândeşti că înainte nu era în stare să-şi facă planuri pe termen lung.)

Nu aşteptară mult ca să-i sugereze următorul reportaj de teren. Parcă îi şi vedea gândindu-se: Cum să reziste la aşa ceva tipul-cu-leul? Voiau să-l trimită pe Wallingford la Ierusalim. Era chiar teritoriul omului-dezastru! Ziariştilor le plăcea Ierusalimul – acolo nu lipsea niciodată bizarul banal.

Avusese loc o dublă explozie cu maşini-capcană. Pe la 17,30, ora Israelului, duminică, 5 septembrie, două maşini-capcană coordonate explodaseră în oraşe diferite, omorându-i pe teroriştii care transportau bombele spre ţintele desemnate. Bombele explodaseră pentru că teroriştii le programaseră pe ora de vară; cu trei săptămâni în urmă, Israelul trecuse, prematur, la ora oficială. Teroriştii, care asamblaseră probabil bombele într-o zonă controlată de palestinieni, fuseseră victimele refuzului palestinienilor de a accepta ceea ei numeau ora „sionistă”. Şoferii maşinilor care transportau bombele schimbaseră ora pe ceasurile lor de mână, dar nu şi pe ale bombelor, după ora Israelului.

Canalul de ştiri considera comic faptul că nişte dementi care se luau în serios săriseră în aer din cauza propriei greşeli; Wallingford, nu. Poate că dementii meritau să moară, dar terorismul din Israel nu era o glumă; gravitatea tensiunilor din această ţară era minimalizată

prin trecerea acestui accident stupid în rândul ştirilor. Vor mai muri oameni în alte explozii cu maşini-capcană, iar asta nu era deloc comic. Şi din nou contextul poveştii lipsea – adică, de ce trecuseră israelienii, prematur, de la ora de vară la ora oficială.

Schimbarea se făcuse pentru armonizarea cu perioada rugăciunilor de penitenţă. Selihoth (care înseamnă iertări) sunt rugăciunile pentru îndurare; rugăciunile-poeme sunt o continuare a Psalmilor. (Suferinţa neamului lui Israel în diferite ţări unde era risipit este tema lor principală.) Rugăciunile au fost incluse în liturghie pentru a fi rostite în ocazii speciale şi în zilele de dinainte de Rosh Hashanah; ele exprimă sentimentele credinciosului care s-a căit şi care acum cere îndurare.

În timp ce în Israel se schimbase ora pentru a înlesni aceste rugăciuni de ispăşire a păcatelor, duşmanii evreilor conspiraseră pentru a-i ucide. Acesta era contextul care făcea ca dubla explozie cu maşini-capcană să fie doar o comedie a erorilor; dar nu era deloc o comedie. În Ierusalim era un semnal aproape obişnuit, care amintea de (şi în acelaşi timp prefigura) tabloul exploziilor cu bombe. Dar pentru Mary şi canalul de ştiri era o poveste cu terorişti care-şi meritau soarta – atât.

— Probabil că vreţi să refuz, nu-i aşa, Mary? întrebă Patrick. Şi dacă refuz suficiente subiecte ca acesta, mă puteţi concedia fără ruşine.

— Ne-am gândit că este un reportaj interesant. Exact pe gustul tău, reuşi să spună Mary.

Patrick ardea punţile mai repede decât puteau ei să construiască altele noi; era o perioadă palpitantă, dar indecisă. Când nu era angajat activ în încercarea de a-şi pierde slujba, citea *Pacientul englez* şi o visa pe Doris Clausen.

Pe Doris o fermecase cu siguranţă la fel de mult cum îl fermecase pe el pasajul în care Almasy îl întreabă pe Madox „cum se numeşte scobitura de la baza gâtului unei femei”. Almasy întreabă: „Cum se cheamă, are o denumire specială?” La care Madox mormăie: „Termină!” Mai târziu, arătând cu degetul spre o porţiune de lângă mărul lui

Adam, Madox îi spune lui Almasy că se numeşte „sizoid vascular”.

Wallingford o sună pe doamna Clausen cu convingerea intimă că îi plăcuse episodul la fel de mult cum îi plăcuse lui, dar constată că ea avea rezerve.

— Se numea altfel în film, îi spuse Doris.

— Da?

Cât trecuse de când văzuse filmul? Închirie o casetă video şi se apucă imediat să-l vadă. Dar când ajunse la scena respectivă, nu auzi prea bine cum se numea acea parte a gâtului unei femei. Doamna Clausen avusese dreptate totuşi; nu se numea „sizoid vascular”.

Wallingford dădu caseta înapoi şi urmări scena din nou. Almasy şi Madox îşi iau rămas-bun. (Madox pleacă acasă, ca să se sinucidă.) Almasy spune: „Nu există Dumnezeu.” Apoi adaugă: „Dar sper să aibă cineva grijă de tine.”

Ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, Madox arată spre gâtul lui. „În caz că te mai preocupă – asta se numeşte scobitura suprasternală.” Patrick prinse replica a doua oară. Avea oare acea parte a gâtului unei femei două denumiri?

După ce revăzuse filmul şi terminase de citit romanul, Wallingford îi declară doamnei Clausen că îi plăcuse teribil scena când Katharine îi spune lui Almasy: „Vreau să mă violezi.”

— În carte, spuse doamna Clausen.

— În carte şi în film, replică Patrick.

— În film nu era, spuse Doris. (El tocmai îl vizionase – era sigur că replica exista!) Ţi s-a părut că ai auzit replica pentru că ţi-a plăcut.

— Ţie nu?

— E pe gustul bărbaţilor, spuse ea. Eu n-am crezut niciodată că o să-i spună asta.

Crezuse oare Patrick cu atâta sinceritate, în memoria lui uşor de manipulat, că personajul Katharine spunea „Vreau să mă violezi”, încât pur şi simplu introdusese replica în film? Şi ce importanţă avea dacă replica era sau nu în film? Important era că lui Patrick îi plăcea şi doamnei Clausen nu.

Wallingford se simţi din nou penibil. Încercase să invadeze o carte care îi plăcuse lui Doris Clausen şi un film care evoca (cel puţin pentru ea) câteva amintiri dureroase. Dar cărţile, şi uneori filmele, aveau în ele ceva mult mai personal; ele puteau fi reciproc apreciate, dar motivele aprecierii nu puteau fi împărtăşite în mod satisfăcător.

Romanele şi cărţile bune nu sunt ca ştirile sau ceea ce trece drept ştiri – sunt mai mult decât nişte subiecte. În ele este cuprinsă întreaga gamă de stări pe care le ai când le citeşti sau le vezi. Niciodată nu poţi mima exact pasiunea altcuiva pentru un film sau o carte, credea acum Patrick.

Dar Doris Clausen îi simţi, probabil, descurajarea şi i se făcu milă de el. Îi mai trimise două fotografii din zilele petrecute de ei împreună, la casa de la lac. El spera să i-o trimită pe cea cu costumele lor de baie, unul lângă celălalt pe frânghia de rufe. Cât de fericit a fost când a primit-o! A lipit-o cu scotch de oglinda din cabina lui de la studio. (S-o aud numai pe Mary Shanahan că face vreo remarcă răutăcioasă despre asta! Numai să-ncerce!)

Cea de-a doua fotografie l-a şocat. Încă dormea când o făcuse doamna Clausen – un autoportret făcut cu aparatul ţinut pieziş în propria mână. Doris sfâşia cu dinţii ambalajul celui de-al doilea prezervativ. Zâmbea spre aparat, de parcă acesta ar fi fost Wallingford şi ar fi ştiut deja că ea îi va pune prezervativul pe penis.

Patrick n-a lipit-o pe oglinda cabinei de la studio; a păstrat-o în apartamentul lui, pe noptieră, lângă telefon, ca să se uite la ea când îl va suna doamna Clausen sau când o va suna el pe ea.

Într-o noapte, târziu, după ce se băgase în pat, dar încă nu adormise, sună telefonul; Wallingford aprinse lumina de pe noptieră, ca să-i privească fotografia în timp ce îi vorbea. Dar nu era Doris.

— Hei, domnu-cu-o-mână?... Domnu-fără-ciocănea, spuse Vito, fratele lui Angie. Sper că te-am scos din cineva... (Vito suna des, întotdeauna fără a avea nimic de comunicat.)

Wallingford închise telefonul, cu o tristeţe care nu era doar nostalgică. În orele petrecute acasă, după ce se

întorsese la New York din Wisconsin, nu simţise doar lipsa lui Doris Clausen, ci şi a acelei nopţi sălbatice, cu gumă de mestecat, în compania lui Angie. În asemenea momente, îi lipsea chiar şi Mary Shanahan – Mary cea de dinainte de a fi căpătat, pentru el, certitudinea unui nume de familie şi incomoda autoritate pe care o avea acum asupra lui.

Patrick stinse lumina. În timp ce se cufunda în somn, încercă să se gândească la Mary cu îngăduinţă. Îi reveni în minte înşiruirea celor mai importante calităţi ale ei: pielea imaculată, blondul ei natural, îmbrăcămintea de bun-simţ, dar sexy, dinţii mici şi perfecţi. Şi, presupuse Wallingford – de vreme ce Mary încă spera că rămăsese însărcinată – refuzul ei de a lua medicamente. Uneori se purtase cu el ca o ticăloasă, dar oamenii nu sunt doar ce par a fi. În fond, el o părăsise pe ea. Alte femei ar fi fost mai încrâncenate decât ea.

Vorbeşti de dracu' şi... Telefonul sună iar. Era Mary Shanahan; plângea. Îi venise menstruaţia. Întârziase o lună şi jumătate – suficient de mult ca s-o lase să spere că rămăsese însărcinată – dar până la urmă îi venise.

— Îmi pare rău, Mary, spuse Wallingford, care regreta sincer.

Personal, avea sentimentul unei victorii obţinute fără luptă; evitase încă un glonţ.

— Tocmai tu, dintre toţi, să tragi gloanţe oarbe! îi spuse Mary printre suspine. Îţi mai dau o şansă, Pat. Trebuie să mai încercăm o dată când intru în perioada de ovulaţie.

— Îmi pare rău, Mary, repetă el. Nu ţi-ai găsit omul. Gloanţe oarbe sau nu, am încercat.

— Ce?

— Ce-ai auzit. Am spus nu. Nu mai facem sex, indiferent de motiv.

Mary îl bălăcări în tot felul, înainte de a închide telefonul. Dar dezamăgirea ei nu-l împiedică pe Patrick să adoarmă; dimpotrivă, dormi cum nu mai dormise de când se pierduse în neant în braţele doamnei Clausen şi se trezi simţind cum dinţii ei îi rulau prezervativul pe penis.

Wallingford încă dormea buştean, când sună doamna

Clausen. Era probabil cu o oră mai devreme decât în Green Bay, dar de obicei micul Otto îşi trezea mama cu două ore înainte de a se trezi Wallingford.

— Mary n-a rămas însărcinată. I-a venit ciclul, anunţă Patrick.

— O să-ţi ceară să repeţi actul. Eu aşa aş face, spuse doamna Clausen.

— A făcut-o deja şi am refuzat-o.

— Bravo, îi spuse Doris.

— Mă uit la fotografia ta, spuse Wallingford.

— Bănuiesc la care, răspunse ea.

Micul Otto gungurea undeva, pe lângă telefon. Wallingford nu spuse nimic pe moment – îi era suficient să şi-i imagineze pe ei doi. Apoi o întrebă:

— Cu ce eşti îmbrăcată? Ai ceva pe tine?

— Am două bilete luni, la o partidă în nocturnă, dacă vrei să mergi.

— Vreau.

— Este Fotbal luni noaptea. Joacă Seahawks contra Packers, pe Lambeau Field.

Doamna Clausen vorbea cu o adoraţie irosită asupra lui Wallingford.

— Mike Holmgren se întoarce acasă. Nu vreau să ratez aşa ceva.

— Nici eu! răspunse Patrick.

Habar n-avea cine era Mike Holmgren. Va trebui să facă investigaţii.

— E pe întâi noiembrie. Eşti liber precis?

— O să fiu liber! promise el.

Wallingford se prefăcea bucuros, când, de fapt, era distrus că va trebui să aştepte până în noiembrie ca s-o vadă. Era abia mijlocul lui septembrie!

— Poate vii la New York până atunci, sugeră el.

— Nu. Vreau să te văd la meci, îi spuse ea. Nu pot să-ţi explic de ce.

— Nu-i nevoie să-mi explici, se grăbi Patrick să-i răspundă.

— Mă bucur că îţi place fotografia, schimbă ea subiectul.

— O ador! Îmi place ce mi-ai făcut.

— E-n regulă. Ne vedem nu prea curând, încheie doamna Clausen convorbirea, fără să spună nici la revedere.

În dimineaţa următoare, la şedinţa de sumar, Wallingford încercă să evite gândul că Mary Shanahan se comporta ca o femeie care făcea urât la ciclu, mai ceva decât altele, dar asta era impresia lui. Mary începu şedinţa jignind-o pe una dintre femeile din redacţia de ştiri. Se numea Eleanor şi, dintr-un motiv oarecare, se culcase cu unul dintre studenţii în practică; acum, după ce băiatul se întorsese la colegiu, Mary o acuză pe Eleanor că agresa minori.

Numai Wallingford ştia că, înainte ca el să accepte prosteşte să încerce s-o lase însărcinată pe Mary, ea îi făcuse avansuri tânărului. Era un băiat chipeş şi mai deştept decât Wallingford – îi respinsese avansurile lui Mary. Lui Patrick nu numai că îi plăcea Eleanor pentru că se culcase cu băiatul; îi plăcea şi băiatul, a cărui practică de vară nu fusese total lipsită de o experienţă autentică. (Eleanor era una dintre cele mai vârstnice femei măritate din redacţia de ştiri.)

Numai Wallingford ştia că de fapt lui Mary puţin îi păsa că Eleanor se culcase cu băiatul – era nervoasă doar pentru că era la ciclu.

Dintr-o dată, pe Patrick îl ispiti ideea de a accepta un reportaj de teren, orice reportaj. Măcar va scăpa de redacţia de ştiri şi de New York. Îi spuse lui Mary că va accepta următoarea ieşire pe teren, cu condiţia să nu încerce să-l însoţească. (Mary se oferise să se deplaseze cu el în următoarea perioadă de ovulaţie.)

În viitorul apropiat, o informă Wallingford pe Mary, exista o singură zi şi o noapte în care nu va fi disponibil pentru o ieşire pe teren sau pentru prezentarea ştirilor de seară. Va asista la Fotbal luni noaptea în Green Bay, Wisconsin, pe 1 noiembrie 1999 – indiferent ce s-ar întâmpla.

Cineva (probabil Mary) transmise la ABC Sports că Patrick Wallingford va fi la meci în noaptea aceea şi ABC îl

rugă imediat pe tipul-cu-leul să se oprească puţin la cabina lor în timpul transmisiei. (De ce ar refuza o apariţie de două minute în faţa a câteva milioane de telespectatori? îi va spune Mary lui Patrick.) Poate că omul-dezastru va spune şi câteva vorbe. Ştia oare Wallingford, întrebă cineva de la ABC, că incidentul cu devorarea mâinii lui vânduse la fel de multe casete video ca filmul cu cele mai bune momente ale anului din liga naţională de fotbal?

Da, Wallingford ştia. Refuză respectuos oferta de a-i vizita pe comentatorii de la ABC. După cum se exprimă el, va asista la meci cu „o prietenă deosebită”; nu-i pomeni numele lui Doris. Asta putea să însemne că o cameră TV îl va urmări în timpul meciului, dar ce dacă? Patrick n-avea nimic împotrivă să facă semn cu mâna o dată, de două ori, ca să le arate ce voiau să vadă – nemâna sau ceea ce doamna Clausen numea „a patra lui mână”. Chiar şi microbiştii voiau s-o vadă.

Poate că acesta a fost motivul pentru care Wallingford a primit răspunsuri mai entuziaste la scrisorile lui către televiziunile publice decât la cele către radioul public sau către cele zece facultăţi de jurnalism. Toate studiourile PBS se arătau interesate de oferta lui. În general, Patrick a fost încurajat de această reacţie colectivă; îşi va găsi o nouă slujbă, poate chiar una interesantă.

Fireşte că nu-i suflă o vorbă despre asta lui Mary, în timp ce încerca să prevadă ce misiune i-ar putea oferi. Nu l-ar fi surprins un război; o epidemie produsă de bacteria Escherichia coli s-ar fi potrivit cu starea lui Mary.

Wallingford ardea de nerăbdare să afle de ce insistase doamna Clausen să-l vadă abia la Fotbal luni noaptea, în Green Bay. O sună în noaptea de sâmbătă, 30 octombrie, deşi ştia că o va vedea lunea următoare, dar Doris refuză să dezvăluie motivul acestei bizare importanţe a meciului pentru ea.

— Sunt emoţionată când Packers au şanse, se mulţumi ea să declare.

Wallingford se culcă destul de devreme în acea seară de sâmbătă. Vito sună o dată, pe la miezul nopţii, dar Patrick adormi la loc imediat. Când telefonul sună duminică

dimineaţa – era încă întuneric afară – Wallingford bănui că era tot Vito şi vru să nu răspundă. Dar era Mary Shanahan, vorbind pe un ton exclusiv profesional.

— Îţi dau de ales, îi spuse ea, fără a se osteni să-i spună salut sau măcar numele. Poţi transmite de la aeroportul Kennedy, sau îţi facem rost de un avion până la Boston şi un elicopter până la baza aviaţiei militare Otis.

— Unde-i asta? întrebă Wallingford.

— La Cape Cod. Ştii ce s-a întâmplat, Pat?

— Dormeam, Mary.

— Deschide dracului televizorul să vezi ştirile! Te sun din nou peste cinci minute. Nu mai pleci în Wisconsin.

— Plec la Green Bay, orice-ar fi, îi spuse el, dar ea închisese deja.

Nici măcar concizia apelului ei sau severitatea mesajului nu putea şterge din memoria lui Patrick motivul excesiv floral, cam copilăresc, de pe aşternutul lui Mary sau ondulaţiile trandafirii ale lămpii ei de lavă şi mişcările lor de protozoare, proiectate pe tavanul dormitorului – umbrele care se roteau ca spermatozoizii.

Wallingford dădu drumul la ştiri. Un avion egiptean de pasageri cu 217 persoane la bord decolase de pe Aeroportul Kennedy noaptea, cu destinaţia Cairo. El dispăruse de pe ecranele radarelor la numai treizeci şi trei de minute de la decolare. La altitudinea de 11 000 de metri, în condiţii de vreme bună, avionul se prăbuşise brusc în Atlantic, la aproximativ o sută de kilometri sud-est de insula Nantucket. Nu se primise nici un apel de urgenţă din carlingă. Radarul indicase că viteza de coborâre a avionului era de aproape 8 000 de metri pe minut – „ca o rachetă”, se exprimase un expert în aviaţie. Apa avea cincisprezece grade Celsius şi peste 80 de metri adâncime; erau puţine speranţe să existe supravieţuitori.

Era genul de accident care se preta speculaţiilor presei – toate relatările aveau să fie speculative. Aveau să predomine reportajele de interes uman. Un om de afaceri care prefera să nu fie numit ajunsese târziu la aeroport şi fusese întors la casa de bilete. Când i se spusese că nu se mai primeau pasageri, urlase la ei. Se întorsese acasă şi se

trezise a doua zi viu. Chestiile de genul ăsta aveau să continue zile-n şir.

Unul dintre hotelurile Aeroportului Kennedy, Ramada Plaza, fusese transformat în centru de informaţii şi consiliere pentru membrii familiilor îndoliate – nu pentru că ar fi avut cine ştie ce informaţii de oferit. Wallingford se duse totuşi acolo. Alese Kennedy şi nu baza aviaţiei militare Otis pentru că presa va avea acces limitat la echipele Pazei de Coastă, care cercetaseră rămăşiţele avionului. În zorile acelei duminici, raportaseră că găsiseră doar resturi mărunte din avion şi ce mai rămăsese dintr-un singur cadavru. Pe marea agitată nu plutea nici un obiect care să pară ars, ceea ce sugera că nu avusese loc o explozie.

Patrick vorbi mai întâi cu rudele unei tinere egiptence care leşinase în faţa hotelului Ramada Plaza. Se prăvălise în văzul camerelor de televiziune care înconjurau intrarea hotelului; câţiva ofiţeri de poliţie o duseseră în hol. Rudele îi spuseră lui Wallingford că fratele ei era în avion.

Desigur că sosise acolo şi primarul, încercând să-i consoleze pe oameni. Wallingford putea conta întotdeauna pe un comentariu din partea primarului. Giuliani păru să-l prefere pe tipul-cu-leul celorlalţi reporteri. Poate că îl considera pe Patrick un fel de ofiţer de poliţie rănit la datorie; sau, mai probabil, primarul îşi amintise de Wallingford pentru că avea o singură mână.

— Dacă primăria New York-ului poate fi de ajutor, vom încerca să-l oferim, declară Giuliani presei.

Păru cam obosit când se întoarse spre Patrick şi îi spuse:

— Uneori, când intervine primarul, lucrurile se mişcă mai repede.

Un egiptean folosea holul hotelului drept moschee. „Ai lui Allah suntem şi la Allah ne întoarcem”, se ruga el în arabă. Wallingford rugă pe cineva să-i traducă.

La şedinţa de sumar dinaintea ştirilor de duminică seara, lui Patrick i se comunicară clar intenţiile postului.

— Ori prezinţi ştirile mâine seară, ori te plasăm pe un cuter al Pazei de Coastă, îl informă Mary Shanahan.

— Mâine şi mâine noapte voi fi în Green Bay, spuse

Wallingford.

— Mâine vor opri căutarea supravieţuitorilor, Pat. Vrem să fii acolo, pe mare. Sau aici, în New York. Nu la Green Bay.

— Mă duc la meciul de fotbal, îi spuse Wallingford. Se uită la Wharton, care îi evită privirea; apoi la Sabina, care îi întoarse privirea, prefăcându-se neutră. Lui Mary nu-i acordă nici o privire.

— Atunci te vom concedia, Pat, spuse Mary.

— Concediaţi-mă.

Nici măcar nu stătu pe gânduri. Cu sau fără o nouă slujbă la PBS sau NPR, adunase destui bani; pe lângă asta, nu-l puteau concedia fără un acord în privinţa salariului. Patrick n-avea cu adevărat nevoie de o slujbă cel puţin doi ani.

Wallingford se uită la Mary, căutând o reacţie, iar apoi la Sabina.

— Bine, dacă aşa stau lucrurile, eşti concediat, anunţă Wharton.

Toţi părură surprinşi că Wharton fusese cel care rostise sentinţa, inclusiv Wharton. Înainte de şedinţa de sumar, avuseseră o altă şedinţă, la care Patrick nu fusese invitat. Probabil că hotărâseră că Sabina va fi cea care îl va concedia pe Wallingford. Cel puţin Sabina se uită la Wharton exasperată şi surprinsă. Mary Shanahan îşi reveni din surpriză destul de repede.

Poate că, pentru prima dată în viaţă, Wharton simţise că în sinea lui se petrecea ceva nefamiliar şi palpitant. Dar tot ce era pe veci insipid îi revenise instantaneu pe faţa congestionată; era din nou anost, ca întotdeauna. A fi concediat de Wharton era ca şi cum ai fi pălmuit de o mână care bâjbâie prin întuneric.

— După ce mă întorc din Wisconsin, putem stabili ce datorii aveţi faţă de mine, le spuse Wallingford.

— Te rog să eliberezi biroul şi cabina înainte de a pleca, spuse Mary.

Era o procedură standard, dar pe Wallingford îl enervă.

Trimiseră un om de la agenţia de pază ca să-l ajute să-şi împacheteze lucrurile şi să care cutiile până jos, la

maşină. Nu veni nimeni să-şi ia rămas-bun de la el, ceea ce era de asemenea procedura standard, deşi dacă Angie ar fi fost de serviciu în seara aceea de duminică, probabil că ea şi-ar fi luat rămas-bun.

Wallingford se întorsese în apartamentul lui, când sună doamna Clausen. El nu-şi văzuse contribuţia de la Ramada Plaza, dar Doris urmărise tot reportajul.

— Mai vii? întrebă ea.

— Da, şi pot să stau cât vrei, îi spuse Patrick. Tocmai am fost concediat.

— Foarte interesant, comentă doamna Clausen. Îţi doresc un zbor sigur.

De data asta prinse o legătură la Chicago, reuşind astfel să ajungă în camera de hotel din Green Bay la ora ştirilor de seară din New York. Nu fu surprins s-o vadă pe Mary Shanahan prezentând ştirile. Wallingford fu nevoit din nou s-o admire. Nu rămăsese însărcinată, dar avea măcar unul dintre copiii pe care şi-i dorise.

— Patrick Wallingford nu mai lucrează la noi, începu veselă Mary. Noapte bună, Patrick, oriunde te-ai afla.

Tonul ei era obraznic şi în acelaşi timp consolator. Maniera ei îi amintea lui Wallingford de acea scenă din apartamentul lui, când lui nu i se sculase şi ea fusese înţelegătoare, spunând „bietul penis”. După cum înţelesese prea târziu, Mary fusese întotdeauna doar o parte a unui tablou mai mare.

Era bine că se retrăgea din afacerea asta. Nu era suficient de deştept ca să participe la ea. Poate că nu fusese niciodată suficient de deştept.

Şi era o seară excelentă pentru ştiri! Fireşte că nu se găsiseră supravieţuitori. Tocmai începuse adunarea de doliu pentru victimele de pe Egyptair 990. Se difuzau obişnuitele imagini cu mulţimea atrasă de catastrofe, care se strânsese pe o plajă cenuşie din Nantucket – „detectorii de cadavre”, îi denumise cândva Mary. „Spectatorii morţii”, cum îi numea Wharton, erau îmbrăcaţi gros.

Prim-planul de pe puntea unei nave a Academiei Marinei Comerciale – grămada cu bunurile pasagerilor pescuite din Atlantic – fusese, probabil, ideea lui Wharton.

În urma inundaţiilor, tornadelor, cutremurelor, accidentelor de tren şi de avion, crimelor din şcoli sau a altor masacre, Wharton alegea întotdeauna cadre cu articole de îmbrăcăminte şi în special încălţăminte. Şi bineînţeles că erau şi jucării; păpuşi dezmembrate şi ursuleţi de pluş uzi erau obiectele de dezastru preferate de Wharton.

Din fericire pentru canalul de ştiri, prima navă sosită la locul accidentului fu un vas de instrucţie al Academiei Marinei Comerciale cu şaptesprezece cădeţi la bord. Novicii aflaţi pe mare erau minunaţi pentru unghiul interesului uman – erau cam de vârsta celor din ultima clasă de colegiu. Pluteau pe pata tot mai mare de kerosen, alături de rămăşiţe de avion, genţi de voiaj ale oamenilor şi bucăţi de cadavre care ieşeau pe suprafaţa uleioasă din jurul lor. Toţi purtau mănuşi, în timp ce culegeau câte ceva din mare. Expresia de pe chipurile lor era, conform Sabinei, „nepreţuită”.

Mary storcea tot ce putea pentru o încheiere apoteotică.

— Marea întrebare rămâne fără răspuns, rosti tranşant domnişoara Shanahan.

Purta un taior bleumarin, pe care Patrick nu-l văzuse niciodată. Jacheta era deschisă strategic, ca şi primii doi nasturi de sus ai bluzei bleu, foarte asemănătoare cu o cămaşă bărbătească, doar că era mai mătăsoasă. Va deveni costumul ei de imagine, presupuse Wallingford.

— A fost prăbuşirea avionului egiptean de pasageri cauzată de un act de terorism, de o defecţiune tehnică sau de o eroare umană? întrebă apăsat Mary.

Eu aş fi inversat ordinea, îşi zise Patrick – „act de terorism” trebuia, clar, să fie la sfârşit.

În ultima secvenţă, camera nu rămase pe Mary, ci pe familiile îndoliate din holul hotelului Ramada Plaza; camera transfoca pe mici grupuri, în timp ce vocea lui Mary Shanahan conchidea: „Mulţi oameni vor să afle.” Una peste alta, cota de audienţă va fi bună; Wallingford ştia că Wharton va fi fericit, deşi nu ştia cum să-şi exprime fericirea.

Când sună doamna Clausen, Patrick tocmai ieşise de

sub duş.

— Să te îmbraci gros, îl avertiză ea.

Spre surprinderea lui Wallingford, suna din holul hotelului. Va avea timp să-l vadă pe micul Otto dimineaţa, spuse Doris. Acum era timpul să meargă la meci; să se îmbrace repede. Drept urmare, neştiind la ce să se aştepte, asta şi făcu.

Părea prea devreme ca să plece la meci, dar poate că doamnei Clausen îi plăcea să ajungă devreme.

Când ieşi din cameră şi luă liftul spre hol, unde era ea, mândria îi fu uşor rănită de faptul că nici unul dintre colegii lui din presă nu-l urmărise ca să-l întrebe ce voise să spună Mary Shanahan când le anunţase milioanelor de telespectatori că „Patrick Wallingford nu mai lucrează la noi”.

Fără îndoială că se primiseră multe telefoane la redacţie; Wallingford se mira doar cum se descurca Wharton cu ele; sau poate că o desemnaseră pe Sabina să se ocupe de asta. Nu le convenea să spună că dăduseră afară pe cineva – nu le convenea nici să admită că cineva îşi dăduse demisia. De obicei inventau o tâmpenie, pentru ca nimeni să nu ştie exact ce se întâmplase.

Doamna Clausen văzuse ştirile. Îl întrebă pe Patrick:

— Asta e Mary aia care n-a rămas însărcinată?

— Da.

— M-am gândit eu.

Doris era îmbrăcată cu vechea canadiană Green Bay Packers pe care o purtase când o cunoscuse Wallingford. Nu-şi pusese gluga pe cap în timp ce conducea maşina, dar Patrick îşi imagina faţa ei mică şi frumoasă iţindu-se din ea, ca faţa unui copil. Mai avea pe ea blugii şi adidaşii cu care fusese în noaptea când poliţia îi comunicase că soţul ei murise. Purta, probabil, şi vechiul tricou Packers, deşi Wallingford nu vedea ce era sub canadiană.

Doamna Clausen conducea bine. Nu se uită nici o clipă la Patrick, vorbind doar despre meci.

— Cu două echipe semifinaliste, orice se poate întâmpla, explică ea. Am pierdut ultimele trei meciuri, unul după altul, lunea în nocturnă. Nu cred ce se spune. Nu

contează că Seattle n-a mai jucat lunea în nocturnă de şapte ani, sau că mulţi jucători de la Seahawks n-au jucat niciodată pe Lambeau Field. Antrenorul lor cunoaşte terenul – şi îl cunoaşte şi pe fundaşul nostru.

Fundaşul din Green Bay va fi Brett Favre. Wallingford citise un ziar (doar paginile de sport) în avion. Aşa aflase cine era Mike Holmgren – fost antrenor la Packers, actualmente antrenor la Seattle Seahawks. Meciul era o revenire acasă pentru Holmgren, care fusese foarte popular în Green Bay.

— Favre se va zbate mult. Putem conta pe asta, îi spuse Doris lui Patrick.

În timp ce vorbea, farurile maşinilor care treceau pe lângă ei îi luminau şi îi întunecau faţa pe care el o vedea doar din profil.

O privea tot timpul – nu-i mai fusese niciodată atât de dor de cineva. I-ar fi plăcut să creadă că se îmbrăcase cu hainele acelea vechi pentru el, dar ştia că erau de fapt uniforma ei pentru meci. Când îl sedusese în cabinetul doctorului Zajac, probabil că habar n-avea ce purta şi nici nu ţinea minte în ce ordine se dezbrăcase. Wallingford nu va uita niciodată hainele de atunci şi ordinea în care le lepădase.

Ieşiră prin vest din centrul orăşelului Green Bay, care de fapt nu prea avea centru – nu erau decât nişte baruri, biserici şi o promenadă cam sălbatică pe malul râului. Nu erau multe clădiri cu mai mult de trei etaje; singura colină care îmbrăţişa râul cu ambarcaţiunile sale ce încărcau şi descărcau marfă – până când golful îngheţa în decembrie – era de fapt un imens morman de cărbune. Era efectiv un munte de cărbune.

— N-aş vrea să fiu în pielea lui Mike Holmgren, să mă întorc aici cu cei patruzeci şi doi de jucători de la Seattle Seahawks, care sunt acum ai lui, se aventură Wallingford. (Era o versiune a celor citite în paginile de sport.)

— Vorbeşti de parcă ai fi citit ziarele sau te-ai fi uitat la televizor, spuse doamna Clausen. Holmgren îi cunoaşte pe Packers mai bine decât se cunosc ei înşişi. Anul acesta am pierdut o mulţime de puncte în faţa apărărilor bune.

— Aha!

Wallingford se decise să nu mai vorbească despre meci. Schimbă subiectul.

— Mi-a fost dor de tine şi de micul Otto.

Doamna Clausen zâmbi doar. Ştia exact unde mergea. Pe maşină avea lipit un talon de parcare; i se făcu semn să intre pe o alee unde nu erau alte maşini şi de acolo pătrunse într-o zonă rezervată a parcării.

Parcară foarte aproape de stadion şi luară un lift până la cabina presei, unde Doris nici măcar nu se osteni să-şi arate biletele unui bărbat mai în vârstă, cu un aer oficial, care o recunoscu imediat. O îmbrăţişă şi o sărută prieteneşte, iar ea îi spuse, arătând cu capul spre Wallingford:

— E cu mine, Bill. Patrick, ţi-l prezint pe Bill. Wallingford îi strânse mâna bărbatului mai în vârstă, aşteptându-se să fie recunoscut, dar nu văzu nici un semn în acest sens. Poate din cauza căciulii de schi pe care doamna Clausen i-o dăduse când coborâseră din maşină. El îi spusese că nu răcea niciodată la urechi, dar ea îi replicase: „Aici or să-ţi îngheţe. Şi pe lângă asta, nu e doar ca să-ţi ţină cald la urechi. Vreau s-o porţi.”

Motivul nu era că Doris nu voia să fie recunoscut, deşi căciula îl va feri să fie detectat de un cameraman ABC, iar de data asta Wallingford nici măcar nu va apărea pe ecran. Doris insistase asupra căciulii pentru a-i da o înfăţişare potrivită cu meciul. Patrick era îmbrăcat cu un pardesiu negru, peste un sacou de tweed, o maletă şi nişte pantaloni de stofă gri. Aproape nimeni nu purta un pardesiu atât de elegant la un meci al lui Packers.

Căciula de schi era verde Green Bay, cu o bandă galbenă, care putea fi trasă peste urechi; avea, desigur, şi inconfundabila emblemă a lui Packers. Era o căciulă veche şi fusese lărgită de un cap mai mare decât al lui Wallingford. Patrick nu avu nevoie s-o întrebe pe doamna Clausen a cui fusese căciula. Era clar că aparţinuse răposatului ei soţ.

Trecură prin cabina presei, unde Doris salută alţi câţiva oameni cu aer oficial, înainte de a ajunge mai sus, la

ultimele locuri. Nu era calea pe care intrau în stadion majoritatea suporterilor, dar toată lumea părea s-o cunoască pe doamna Clausen. Era, în fond, salariată la Green Bay Packers.

Coborâră scara dintre scaune, spre terenul sclipitor. Erau 30 000 de metri pătraţi de iarbă naturală – ceea ce ei numeau „hibrid cu albastru sportiv”. În seara aceea, se folosea în premieră.

— Ce minune! reuşi să spună Wallingford în şoaptă.

Deşi ajunseseră devreme, Lambeau Field era plin mai mult de jumătate.

Stadionul era ca un castron, fără breşe şi tribună oficială; la Lambeau nu era decât o tribună acoperită şi toate scaunele în aer liber erau de tipul peluză. Galeria era un spectacol fundamental în timpul încălzirii dinaintea partidei: feţe vopsite cu verde şi auriu, obiecte din plastic expandat care arătau ca nişte penisuri flexibile şi zănateci cu imense triunghiuri de brânză în chip de pălării – capetele de brânză! Wallingford îşi dădu seama că nu era în New York.

Continuară să coboare scara dintre scaune. Aveau locuri cam pe la jumătatea nivelului stadionului, la linia de patruzeci de metri; erau încă pe partea de teren unde se afla cabina presei. Patrick mergea în urma lui Doris, pe lângă genunchii solizi, întorşi spre locurile lor. Wallingford deveni conştient că aveau locuri printre oameni care îi cunoşteau – nu doar pe doamna Clausen, ci şi pe el. Şi n-ai fi zis că îl cunoşteau fiindcă era celebru, ci îl aşteptau. Patrick înţelese brusc că îi cunoştea pe mai mult de jumătate dintre suporterii care-i înconjurau. Erau membrii clanului Clausen! Le recunoscu feţele din nenumăratele fotografii prinse cu piuneze de pereţii cabanei principale ai casei de pe lac.

Bărbaţii îl bătură pe umeri; femeile îi atinseră braţul, cel stâng.

— Hei, ce mai faci?

Wallingford îl recunoscu pe cel care rostise aceste cuvinte, după privirea de nebun din fotografia prinsă cu un ac de siguranţă de căptuşeala casetei de bijuterii. Era

Donny, ucigaşul de vulturi; o parte a feţei era vopsită în culoarea porumbului, cealaltă într-un verde prea tare, semn al unei boli imposibile.

— Mi-ai lipsit astă-seară la ştiri, spuse o femeie prietenoasă.

Patrick şi-o aminti tot dintr-o fotografie: una dintre proaspetele mămici, pe un pat de spital, cu nou-născutul lângă ea.

— N-am vrut să pierd meciul, îi spuse Wallingford. Simţi că Doris îi strânge tare mâna; până atunci, nu-şi dăduse seama că i-o ţinea. De faţă cu toţi! Dar ei ştiau deja – cu mult înaintea lui Wallingford. Ea le spusese deja. Îl acceptase! Încercă să se uite la ea, dar îşi pusese gluga pe cap. Nu era chiar atât de frig; îşi ascundea faţa de el.

Patrick se aşeză lângă doamna Clausen, ţinând-o încă de mână. O femeie mai în vârstă din stânga lui îi apucă braţul fără mână. Era o altă doamnă Clausen, o doamnă Clausen mai masivă – mama răposatului Otto, bunica micului Otto, fosta soacră a lui Doris. (Poate că nu se spune „fostă” în acest caz, îşi zise Patrick.) Zâmbi spre femeia masivă. Stând jos, era la fel de înaltă ca el şi îl trase de braţ, ca să-l poată săruta pe obraz.

— Toţi suntem foarte fericiţi să te vedem, spuse ea cu un zâmbet aprobator. Doris ne-a informat.

Doris ar fi putut să mă informeze şi pe mine, îşi zise Wallingford, dar, când se uită la Doris, faţa ei era ascunsă de glugă. Ştia cu siguranţă că îl acceptase, după ferocitatea cu care-i strângea mâna. Spre uimirea lui Patrick, toţi îl acceptaseră.

Se păstră un moment de tăcere înaintea meciului, care, presupuse Wallingford, era în memoria celor 217 morţi din avionul egiptean, deşi nu fusese atent. Momentul de reculegere fusese păstrat de fapt pentru Walter Payton, mort în urma complicaţiilor unei boli de ficat, la vârsta de patruzeci şi cinci de ani.

Erau opt grade când se dădu lovitura de începere. Cerul nopţii era senin. Vântul bătea dinspre vest, cu douăzeci şi cinci de kilometri pe oră şi în rafale de patruzeci şi cinci. Poate că rafelele îl stimulaseră pe Favre; în prima

repriză, reuşi două intercepţii; la sfârşitul meciului, avea deja patru. „Ţi-am spus că se va forţa prea mult”, avea să-i spună Doris de patru ori, cu faţa ascunsă tot timpul de glugă.

În timpul prezentărilor dinaintea partidei, mulţimea de pe Lambeau îl ovaţionase pe fostul antrenor de la Packers, Mike Holmgren. Favre şi Holmgren se îmbrăţişaseră pe teren. (Chiar şi Patrick Wallingford observase că Lambeau Field se afla la intersecţia dintre Calea Mike Holmgren şi Bulevardul Vince Lombardi.)

Holmgren venise la el acasă pregătit. Pe lângă intercepţiile ratate, Favre pierdu de două ori mingea. Se auziră chiar câteva huiduieli – o raritate la Lambeau.

— Suporterii din Green Bay nu huiduie de obicei, spuse Donny Clausen, ca să fie clar că el nu huiduise.

Donny se aplecă mult spre Patrick; faţa lui galbenă cu verde adăugă încă o notă de dementă la reputaţia lui de ucigaş de vulturi.

— Noi toţi vrem ca Doris să fie fericită, şopti el ameninţător în urechea lui Wallingford, caldă, sub căciula veche a lui Otto.

— Şi eu vreau, îi spuse Patrick.

Dar dacă Otto se sinucisese pentru că nu putea s-o facă fericită pe doamna Clausen? Dacă ea îl împinsese la acest gest, poate chiar îl sugerase într-un fel? Oare emoţiile căsătoriei îi provocau lui Wallingford aceste gânduri oribile? Nu exista nici o îndoială că Doris Clausen l-ar putea împinge pe Wallingford la sinucidere, dacă o va dezamăgi vreodată.

Patrick cuprinse umerii mici ai lui Doris cu braţul drept, trăgând-o mai aproape de el; cu mâna dreaptă îi trase puţin gluga de pe faţă. Voia doar s-o sărute pe obraz, dar ea se întoarse şi-l sărută pe buze. El simţi lacrimi pe faţa ei rece, înainte ca ea să se ascundă din nou sub glugă.

Favre fu scos din joc şi înlocuit cu fundaşul Matt Hasselbeck, cu ceva mai mult de şase minute înainte de sfârşitul celei de a patra reprize. Doamna Clausen se întoarse spre Wallingford şi spuse:

— Plecăm. N-am chef să urmăresc un ageamiu. Câţiva

membri ai familiei Clausen bombăniră, dar bombăneala sună afectuos; chiar şi faţa vopsită, de nebun, a lui Donny se lumină cu un zâmbet.

Doris îl trase pe Patrick de mâna dreaptă. Urcară înapoi la cabina presei; cineva îi lăsă să intre, cu o amabilitate exagerată. Era un tip cu o înfăţişare tinerească şi o constituţie atletică – suficient de robust pentru a fi unul dintre echipieri sau un fost jucător. Doris nu-i dădu atenţie, ci doar arătă înapoi spre el, după ce ea şi Wallingford îl lăsară în uşa laterală a cabinei presei. Ajunseseră aproape de lift, când doamna Clausen întrebă:

— L-ai văzut pe tip?

— Da, spuse Patrick.

Tânărul încă le zâmbea, în maniera lui exagerat de amabilă, deşi doamna Clausen nu se întorsese nici o clipă să-l privească.

— Ei, ăsta e tipul cu care n-ar fi trebuit să mă culc, îi spuse Doris lui Wallingford. Acum ştii totul despre mine.

Liftul era ticsit cu comentatori sportivi, majoritatea bărbaţi. Reporterii sportivi plecau întotdeauna mai devreme de la meci, ca să prindă locuri bune la conferinţa de presă de după. Cei mai mulţi o cunoşteau pe doamna Clausen; deşi în general vindea bilete, Doris era adeseori cea care împărţea acreditările. Reporterii îi făcură loc imediat. Îşi dăduse jos gluga, pentru că era cald şi lume multă în lift.

Comentatorii sportivi scoteau pe gură tot felul de statistici şi clişee despre meci. „Mingi costisitoare... Holmgren ştie de ce e-n stare Favre... Scoaterea lui Dotson din joc n-a folosit la nimic... e a doua înfrângere a echipei din Green Bay în ultimele treizeci şi şase de meciuri de pe Lambeau... cele mai puţine puncte marcate de Packers într-un meci, după înfrângerea cu douăzeci şi unu la şase din Dallas, în '96...”

— Ce importanţă a avut meciul ăla? întrebă doamna Clausen. În anul ăla am câştigat Super Bowl-ul.

— Vii la conferinţa de presă, Doris? întrebă unul dintre reporteri.

— În seara asta, nu, spuse ea. Am o întâlnire.

Reporterii scoaseră câteva oho-uri şi aha-uri, iar cineva fluieră. Cu mâna lipsă ascunsă în mâneca pardesiului şi cu căciula lui Otto Clausen pe cap, Patrick era convins că era de nerecunoscut. Dar bătrânul Stubby Farrell, reporterul veteran al canalului de ştiri, îl recunoscu.

— Hei, tipul-cu-leul! strigă Stubby, iar Wallingford dădu din cap, scoţându-şi în sfârşit căciula lui Otto. Ţi-au făcut vânt?

Dintr-o dată se lăsă tăcerea; toţi reporterii voiau să afle. Doamna Clausen îi strânse din nou mâna şi Patrick repetă ce spusese familiei Clausen:

— Am ţinut neapărat să nu ratez meciul. Reporterilor le plăcu replica, mai ales lui Stubby, deşi Wallingford nu putu să ocolească întrebarea.

— Din cauza idiotului de Wharton? întrebă Stubby Farrell.

— Din cauza lui Mary Shanahan, îi spuse Wallingford lui Stubby şi, astfel, tuturor. Îmi vâna postul.

Doamna Clausen îi zâmbea; îi transmitea că ştia ce voia cu adevărat Mary.

Wallingford se gândea că îl va auzi pe unul dintre ei (poate pe Stubby) spunând că era băiat cumsecade, băiat bun sau poate un bun ziarist, dar nu prinse din conversaţia lor decât aceleaşi comentarii sportive şi cunoscutele porecle care îl vor urmări până în mormânt.

Apoi liftul se deschise şi reporterii sportivi se repeziră să ocolească stadionul; trebuiau să iasă afară, în frig, ca să ajungă fie la vestiarele echipei gazdă, fie la cele ale echipei aflate în deplasare. Doris îl conduse pe Patrick pe sub pilonii stadionului, spre parcare. Temperatura scăzuse, dar lui Wallingford îi plăcea să simtă aerul rece pe capul descoperit şi pe urechi, în timp ce se îndrepta spre maşină, ţinând-o de mână pe doamna Clausen. Erau, probabil, aproape zero grade, dar din cauza vântului părea mai frig.

Doris deschise radioul din maşină; după ce îi auzise comentariile, Patrick se întreba de ce voia să asculte sfârşitul meciului. Cele şapte înlocuiri de la Packers erau cele mai multe după cele şapte din meciul cu Atlanta Falcons, cu unsprezece ani în urmă.

— Până şi Levens a ratat, spuse doamna Clausen nedumerită. Şi Freeman, ce-a prins? Doar două mingi toată seara. Putea să obţină toate loviturile de zece metri!

Matt Hasselbeck, fundaşul de bază al Packer-ilor, realiză prima pasă reuşită abia spre sfârşitul meciului.

— Nemaipomenit! strigă doamna Clausen în batjocură. Dumnezeule mare!

Scorul final fu Seattle 27, Green Bay 7.

— M-am distrat grozav, spuse Wallingford. M-am bucurat de fiecare minut. Îmi place să fiu cu tine.

Îşi scoase centura de siguranţă şi se întinse pe scaunul din faţă, lângă ea, punându-şi capul în poala ei. Îşi întoarse faţa spre luminile de la bord şi îşi făcu mâna dreaptă căuş pe coapsa ei. Îi simţea coapsa încordându-se când accelera sau lua piciorul de pe acceleraţie şi când atingea din când în când frâna. Mâna ei îi mângâie uşor obrazul; apoi îşi puse din nou ambele mâini pe volan.

— Te iubesc, îi spuse Patrick.

— O să încerc să te iubesc şi eu, spuse doamna Clausen. O să încerc cu adevărat.

Wallingford înţelese că nu-i putea cere mai mult. Îi simţi o lacrimă picurându-i pe faţă, dar nu comentă decât oferindu-se să conducă în locul ei – deşi ştia că ea va refuza. (Cine ar vrea să fie dus de un şofer cu o singură mână?)

— Pot să conduc, spuse ea, iar apoi adăugă: înnoptăm la hotelul tău. Mama şi tata stau cu micul Otto. O să te vezi cu ei mâine dimineaţă, când o să-l vezi pe Otto. Ei ştiu deja că o să mă mărit cu tine.

Fasciculele farurilor care treceau pe şosea brăzdau interiorul maşinii reci. Deşi doamna Clausen dăduse drumul la căldură, aceasta nu funcţiona. În plus, conducea cu geamul dinspre şofer întredeschis. Nu prea era circulaţie; majoritatea suporterilor rămăseseră la stadion până la final.

Patrick se gândi să se ridice în şezut şi să-şi pună centura. Voia să revadă vechiul munte de cărbune de pe partea vestică a râului. Nu ştia precis ce simboliza pentru el mormanul de cărbune – poate perseverenţa.

Wallingford mai voia să vadă televizoarele licărind în întuneric, de-a lungul drumului, înapoi spre centrul oraşului; cu siguranţă că toate erau fixate pe meciul care se încheia şi că spectatorii vor mai sta să urmărească şi analizele de după meci. Dar poala doamnei Clausen era caldă şi alinătoare; Patrick preferă să-i simtă câte o lacrimă pe faţă decât să se ridice şi s-o vadă plângând.

Când se apropiară de pod, Doris vorbi:

— Te rog, pune-ţi centura.

În întunericul din maşină, el nu-şi dădu seama dacă se oprise sau nu din plâns.

— Acum poţi să închizi radioul, îi spuse ea. Străbătură podul în tăcere; apăru imensul morman de cărbune care apoi se micşoră tot mai mult în urma lor.

Niciodată nu ne cunoaştem cu adevărat viitorul, îşi zise Wallingford; viitorul nici unuia dintre noi alături de altcineva nu este sigur. Totuşi, îşi imagină că putea să-şi prevadă viitorul alături de Doris Clausen. Îl văzu cu strălucirea neverosimilă şi compensatorie cu care se iviseră în beznă verigheta ei şi a răposatului ei soţ, sub ponton. Întrevedea un viitor de aur cu doamna Clausen – poate cu atât mai mult cu cât era nemeritat. N-o merita mai mult decât acele două verighete, cu promisiunile lor împlinite şi neîmplinite, menite să fie agăţate de un cui sub ponton, la câţiva centimetri deasupra lacului rece.

Şi cât timp va fi Doris a lui şi el al lui Doris? Era inutil să facă speculaţii – la fel de inutil cum ar fi fost să încerce să calculeze câte ierni vor trece în Wisconsin până când hangarul de bărci se va prăvăli şi se va scufunda în lacul fără nume.

— Cum se cheamă lacul? o întrebă el brusc pe Doris. Lacul unde e casa...

— Nu ne place numele lui, îi spuse doamna Clausen. Nu-l folosim niciodată. Îi spunem doar casa de pe lac.

Apoi, ca şi cum ar fi ştiut că el se gândise la verigheta ei şi a lui Otto, agăţate sub ponton, spuse:

— Am luat verighete pentru noi. Ţi le arăt când ajungem la hotel. De data asta am ales platină. Eu o s-o port pe inelarul drept. (Unde era silit s-o poarte şi tipul-cu-

leul, după cum ştia toată lumea.)

— Ştii vorba aceea, spuse doamna Clausen, nu-ţi lăsa regretele pe teren.

Wallingford ghici sursa. Expresia îl ducea chiar şi pe el cu gândul la fotbal – şi la un soi de curaj care îi lipsise până atunci. De fapt, asta scria pe vechiul panou de la baza scării stadionului Lambeau, panoul de deasupra uşilor spre vestiarul celor de la Packers:

NU-ŢI LĂSA REGRETELE PE TEREN

— Am înţeles, răspunse Patrick.

În toaleta pentru bărbaţi de la Lambeau văzuse un bărbat cu barba vopsită în galben şi verde, ca faţa lui Donny; începea să înţeleagă acest gen de devotament.

— Am înţeles, repetă el.

— Nu, n-ai înţeles, îl contrazise doamna Clausen. Încă n-ai înţeles tot.

El o privi cu atenţie – nu mai plângea.

— Deschide torpedoul, spuse Doris.

El ezită; se gândi că acolo era pistolul lui Otto Clausen şi că era încărcat.

— Hai, deschide-l.

În torpedou era un plic deschis, din care ieşeau câteva fotografii. Patrick văzu orificiile lăsate de piuneze în fotografii – şi câte o pată de rugină. Înţelesese, desigur, de unde proveneau fotografiile înainte de a vedea ce înfăţişau. Erau fotografiile – peste zece – pe care Doris le prinsese cu piuneze pe peretele din partea ei de pat – pozele pe care le scosese pentru că nu suporta să le mai vadă în hangarul de bărci.

— Te rog, uită-te la ele, îi ceru doamna Clausen.

Oprise maşina. Se vedea hotelul. Trăsese pe dreapta, lăsând motorul să meargă. Centrul oraşului era aproape pustiu; toţi erau acasă sau se întorceau de la stadion.

Fotografiile nu erau într-o ordine anume, dar Wallingford înţelese despre ce era vorba. Toate înfăţişau mâna stângă a lui Otto Clausen. În unele, mâna era încă pe corpul lui Otto. Văzu braţul musculos al şoferului de camion şi verigheta lui Otto. Dar în altele doamna Clausen scosese verigheta de pe ceea ce Wallingford ştia că era mâna

mortului.

Erau şi fotografii cu Patrick Wallingford. Sau, mă rog, fotografii cu noua mână stângă a lui Patrick – doar mâna. Judecând după gradul diferit în care erau umflate mâna, încheietura şi zona de pe antebraţ unde se făcuse operaţia, Wallingford îşi dădea seama în ce etape îl fotografiase Doris cu mâna lui Otto – denumită de ea „a treia mână”.

Deci, nu visase că fusese fotografiat în somn. De aceea păruse atât de real declicul obturatorului. Şi având ochii închişi, era normal că bliţul i se păruse slab şi îndepărtat – exact aşa cum îşi amintea Wallingford.

— Te rog să le arunci, îi ceru doamna Clausen. Am încercat, dar nu sunt în stare. Te rog, scapă de ele.

— Bine, spuse Patrick.

Doris plângea iarăşi şi el întinse mâna spre ea. Nu mai încercase niciodată să-i atingă pieptul cu ciotul. Chiar şi prin canadiană, îi simţi pieptul; când ea îi apucă strâns antebraţul în acel loc, el îi simţi respiraţia.

— Şi să nu crezi că n-am pierdut totuşi ceva, îi spuse furioasă doamna Clausen.

Doris porni spre hotel. După ce îi dăduse cheile lui Patrick şi o luase înaintea lui pe hol, îl lăsă pe el să parcheze maşina. (Patrick se hotărî să apeleze la cineva de la hotel.)

Apoi aruncă fotografiile, cu plic cu tot, într-un coş de gunoi public. Dispăruseră repede, dar lui nu-i scăpase mesajul lor. Wallingford ştia că doamna Clausen îi comunicase tot ce avusese de gând despre obsesia ei; arătându-i fotografiile mâinii, îi sugerase că acesta era, categoric, ultimul cuvânt pe care-l avea de spus pe tema cu pricina.

Ce zisese doctorul Zajac? Nu exista nici un motiv medical pentru care transplantul de mână să nu reuşească; Zajac nu putea explica misterul. Dar pentru Patrick Wallingford nu era un mister, pentru că imaginaţia lui nu suferea constrângerile unei minţi ştiinţifice. Mâna îşi terminase misiunea – asta era tot.

Interesant era că doctorul Zajac nu prea avusese ce să le spună studenţilor săi de la Facultatea de Medicină de la

Harvard despre „dezamăgirea profesională”. Zajac era fericit în semiretragerea lui din activitate, alături de Irma, de Rudy şi de gemeni; considera că dezamăgirea profesională era la fel de nespectaculoasă ca succesul profesional.

— Puneţi-vă viaţa în ordine, le spunea Zajac studenţilor săi de la Harvard. Dacă aţi ajuns deja până aici, profesia va avea grijă de voi.

Dar ce ştiau studenţii medicinişti despre viaţă? Ei nu aveau timp să trăiască.

Wallingford se duse la Doris Clausen, care îl aştepta în hol. Urcară cu liftul până la camera lui, fără să schimbe o vorbă.

O lăsă pe ea să folosească prima baia. În ciuda planurilor, Doris nu-şi luase cu ea decât o periuţă de dinţi, pe care o pusese în geantă. Şi în graba de a se pregăti ca să se bage în pat, uită să-i arate lui Patrick verighetele de platină pe care le avea tot în geantă. (Avea să i le arate a doua zi dimineaţă.)

În timp ce doamna Clausen era în baie, Wallingford se uită la ştirile de noapte – din principiu, nu la vechiul lui canal de ştiri. Unul dintre reporterii sportivi cedase deja povestea concedierii lui Patrick unui alt canal; era o ştire bună de încheiere, o bombă mai bună decât majoritatea. „Frumuşica Mary Shanahan i-a făcut vânt tipului-cu-leul.”(Aşa i se va spune de acum încolo, „frumuşica Mary”.)

Doamna Clausen ieşi din baie goală şi rămase în picioare lângă el.

Patrick folosi repede baia, în timp ce Doris urmărea rezumatul meciului din Green Bay. O surprinse că Dorsey Levens dusese mingea de douăzeci şi patru de ori la 104 metri, o performanţă solidă pentru el, într-o cauză pierdută.

Când Wallingford ieşi, tot gol, din baie, doamna Clausen stinsese deja televizorul şi îl aştepta în patul cel mare. Patrick stinse lumina şi se băgă în pat lângă ea. Se ţinură în braţe, ascultând vântul care bătea tare, în rafale, dar în scurt timp nu-l mai auziră.

— Dă-mi mâna, spuse Doris.

El înţelese la care mână se referea.

Wallingford începu prin a-i ţine ceafa doamnei Clausen în scobitura braţului drept; cu mâna dreaptă se ţinea strâns de unul dintre sânii ei. Ea începu frecându-i ciotul antebraţului stâng între coapse, unde el simţi cum o ating degetele pierdute ale celei de-a patra mâini.

În camera de hotel era cald; afară, vântul rece anunţa iarna, dar ei îşi auzeau doar respiraţia precipitată. Ca toţi îndrăgostiţii, uitaseră de vântul turbat, care continua să sufle în noaptea sălbatică şi nepăsătoare din Wisconsin.

Mulţumiri

Le sunt îndatorat lui Charles Gibson de la ABC News şi emisiunii Bună dimineaţa, America, pentru faxul de şaisprezece pagini pe care mi l-au trimis – cele mai detaliate note la prima schiţă a acestui (sau a oricărui alt) roman. Îţi mulţumesc, Charlie. Îi datorez de asemenea mulţumiri doctorului Schwartz, pe care l-am consultat în privinţa termenilor medicali dintr-o operă de ficţiune. Îţi mulţumesc încă o dată, Marty.

Îi sunt recunoscător lui David Maraniss, pe care l-am consultat în ceea ce priveşte Lambeau Field şi Green Bay Packers, şi lui Mary Field pentru pertinentul ei articol „Ştiri proaste” publicat pe 14 august 2000, în New Yorker.

În New York Times din 1 şi 2 noiembrie 1999, relatarea prăbuşirii avionului egiptean a fost o bună sursă de informaţie pentru mine – mai ales articolele semnate Francis X. Clines, John Kifner, Robert D. Mcfadden, Andrew C. Revkin, Susan Sachs, Matthew L. Wald şi Amy Waldman. Cele trei articole ale doctorului Lawrence K. Altman despre transplanturile de mână mi-au fost de mare ajutor; ele au apărut în Times pe 26 ianuarie 1999, 15 ianuarie 2000 şi 27 februarie 2001.

Cât despre puzderia de comentarii şi opinii care au urmat morţii lui John F. Kennedy jr., sursele mele au fost în mare parte nediferenţiate (şi adeseori nediferenţiabile între ele) şi prea numeroase pentru a fi citate. Acelaşi lucru se poate spune despre majoritatea emisiunilor de televiziune pe această temă pe care le-am urmărit.

Nu în cele din urmă, aş vrea să le mulţumesc celor trei asistenţi care au lucrat pentru mine în perioada când a fost scris acest roman; pentru atenţia cu care au cules textul, pentru corectură şi pentru critica lor blândă, le mulţumesc lui Chloe Bland, Edward Mcpherson şi Kelly Harper Berkson. Mai mult ca oricând, editorul meu Harvey Ginsberg mi-a construit o imagine mai bună decât realitatea. Şi, ca întotdeauna, le mulţumesc prietenului meu David Calicchio şi soţiei mele, Janet, care au citit acest roman nu doar o dată.

Janet mi-a dat ideea pentru *A patra mână*. Într-o noapte ne uitam la ştiri la televizor înainte de culcare. Ne-a atras atenţia un reportaj despre primul transplant de mână din Statele Unite. Erau doar scurte imagini ale operaţiei şi s-a vorbit foarte puţin despre felul în care pacientul – „destinatarul”, cum îl numeam în minte – îşi pierduse mâna. Despre donator nu se spunea nimic. Noua mână părea să fi provenit de la o persoană decedată recent; probabil că avea o familie.

Janet a pus întrebarea care m-a inspirat: „Şi dacă văduva donatorului cere dreptul de a vizita mâna?”

Doctorul John C. Baldwin, decanul Facultăţii de Medicină din Dartmouh, m-a asigurat că aşa ceva nu s-ar putea întâmpla în realitate – poate doar cu concursul unui număr suficient de avocaţi şi de comisii de etică medicală care să înfiinţeze un mic colegiu de arte liberale. Dar eu ascult întotdeauna ceea ce poate da naştere unei povestiri. Toate romanele mele încep de fapt de la un „Ce-ar fi dacă...?”

J. I.

Cuprins:

I Tipul-cu-leul.....1
II Fostul mijlocaş.....20
III Înainte de întâlnirea cu doamna

Clausen.....41
IV Interludiu japonez.....47
V Un accident în duminica Super Bowl-ului.....74
VI Obligaţii.....88
VII Zvâcnirea.....101
VIII Respingere şi succes.....113
IX Wallingford cunoaşte o tovarăşă de călătorie.....127
X Cum încerci să fii dat afară.....158
XI În nord.....190
XII Lambeau Field.....227
Mulţumiri.....260